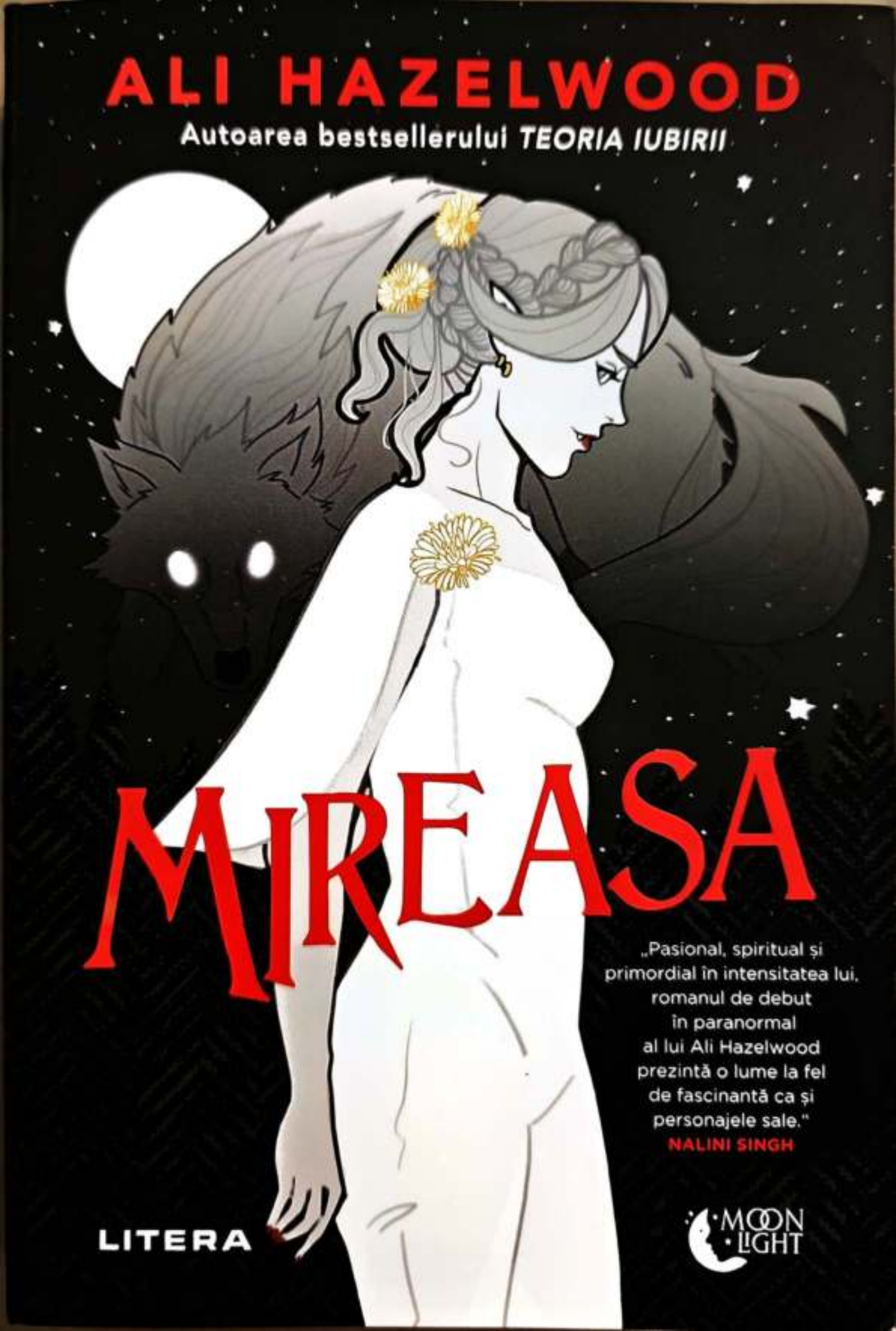
ALI HAZELWOOD

Autoarea bestsellerului *TEORIA IUBIRII*

MIREASA

„Pasional, spiritual și primordial în intensitatea lui, romanul de debut în paranormal al lui Ali Hazelwood prezintă o lume la fel de fascinantă ca și personajele sale."
NALINI SINGH

LITERA

MOON LIGHT

Ali Hazelwood

ALI HAZELWOOD a fost, până de curând, o autoare anonimă, multiplu publicată – dar vai, doar de articole despre știința creierului, revizuite de colegi din breaslă, în care nimeni nu flirtează cu nimeni și faza cu „au trăit împreună până la adânci bătrâneți" nu se aplică întotdeauna. Este originară din Italia și a locuit în Germania și în Japonia înainte de a se muta în Statele Unite pentru a urma un doctorat în științe neurologice. A devenit de curând profesor universitar, fapt care îi dă fiori reci pe spate. Când nu e la serviciu, Ali poate fi văzută alergând, mâncând prăjituri sau urmărind filme științifico-fantastice împreună cu înălțimile lor pisicile (și cu soțul ei doar-mai-puțin-felin).

ALI HAZELWOOD

MIREASA

Traducere din limba engleză și note
SIMONA SĂSĂRMAN

LITERA
București

Bride
Ali Hazelwood
Copyright © 2024 Ali Hazelwood
Toate drepturile rezervate, inclusiv acela de reproducere în întregime sau parțial
în orice formă
Ediție publicată prin înțelegere cu Berkley, un imprint al Penguin Publishing Group,
o divizie a Penguin Random House LLC.

Design copertă: Vikki Chu
Ilustrație copertă: lilithsaur

Mireasa
Ali Hazelwood

Copyright © 2024 Grup Media Litera
pentru ediția în limba română
Toate drepturile rezervate

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactori: Mona Apa, Mihaela Serea
Corector: Dorina Lipan
Prepress copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HAZELWOOD, ALI
Mireasa / Ali Hazelwood;
trad. din lb. engleză și note: Simona Săsărman. –
București: Litera, 2024
ISBN 978-630-319-706-7

I. Săsărman, Simona (trad.; note)

821.111

Pentru Thao și Sarah. Nu aș putea să fac asta fără voi și nici nu aș vrea.

PROLOG

Căsnicia asta va fi dificilă.
Ea *va fi dificilă.*

Acest război al nostru, cel dintre Vampiri și Vârcolaci, a început cu câteva secole în urmă printr-o brutală escaladare a violenței, a culminat cu niște torente de sânge multicolor și s-a sfârșit cu un jalnic tort de caramel, în ziua în care l-am cunoscut pe soțul meu.

Zi care, întâmplător, a fost și cea în care ne-am căsătorit.

Nu prea seamănă cu un vis din copilărie. Pe de altă parte, eu nu sunt o visătoare. Am luat în considerare căsătoria o singură dată în timpul zilelor sumbre ale copilăriei mele. În urma câtorva pedepse mult prea aspre și a unei încercări de asasinat prost executate, Serena și cu mine am pus la cale planul pentru o măreață evadare, plan care urma să conțină diversiuni bazate pe efecte pirotehnice, sustragerea mașinii profesorului nostru de matematică și câteva gesturi obscene în fața oglinzii retrovizoare, destinate îngrijitoarelor noastre.

– O să ne oprim la adăpostul de animale și o să adoptăm un câine din ăla pletos. O să luăm un milkshake pentru mine și niște sânge pentru tine. Și o să ne pierdem pentru totdeauna urma, pe teritoriul Oamenilor.

– O să mă lase să intru dacă nu sunt Om? am întrebat eu, deși ăsta era cel mai neînsemnat defect al planului nostru.

Amândouă aveam unsprezece ani. Nici una dintre noi nu știa să conducă o mașină. Condiția pentru menținerea păcii dintre specii în regiunea de sud-vest era ca eu să stau naibii la locul meu.

– O să garantez eu pentru tine.

– Și asta o să fie de ajuns?

– Mă mărit cu tine! O să creadă că ești Om – soția mea umană.

Ca cerere în căsătorie, părea serioasă. Așa că am încuviințat solemn din cap și am spus:

– Accept.

Asta se întâmpla însă cu paisprezece ani în urmă, iar Serena nu s-a căsătorit cu mine. De fapt, a dispărut de mult. Eu sunt aici singură, cu o grămadă uriașă de mărturii de nuntă scumpe, menite să distragă atenția invitaților de la lipsa iubirii și a compatibilității genetice dintre mine și mire, sau chiar de la faptul că nici măcar nu ne-am cunoscut înainte de ziua cununiei.

Am încercat să aranjez o întâlnire. Le-am sugerat oamenilor *mei* să le sugereze oamenilor *lui* că am putea lua prânzul împreună în săptămâna de dinaintea ceremoniei. Sau să ne vedem la o cafea, cu o zi înainte. Sau să bem un pahar de apă de la robinet în dimineața cu pricina – orice, numai să nu ajungem să ne spunem „Îmi pare bine de cunoștință" chiar în fața celui care urma să oficieze cununia. Cererea mea a fost ridicată în fața consiliului Vampirilor și, drept rezultat, am primit un telefon de la unul dintre aghiotanții membrilor. Acesta a reușit să mențină un ton amabil, în timp ce insinua că sunt dusă cu pluta.

– Este un Vârcolac. Un Vârcolac foarte puternic și periculos. Și numai logistica securității unei asemenea întâlniri ar fi...

– Dar eu o să mă mărit cu acest Vârcolac *periculos*, am subliniat, pe un ton plat, făcându-l să-și dreagă jenat vocea.

– Este conducătorul Alfa, domnișoară Lark. E prea ocupat pentru întâlniri.

– Ocupat cu...?

– Haita[1] lui, domnișoară Lark.

Mi l-am imaginat în sala de sport personală, lucrându-și neobosit pătrățelele, și am ridicat din umeri.

Au trecut zece zile, iar eu încă nu mi-am cunoscut mirele. În schimb, am devenit un *proiect* – un proiect necesitând un efort concertat din partea unei echipe interdisciplinare care trebuie să mă facă să arăt... măritabilă. O manichiuristă se chinuie să-mi transforme unghiile în niște ovale roz. O cosmeticiană îmi trântește tot soiul de creme pe obraji. O stilistă îmi ascunde în mod miraculos urechile ascuțite sub o rețea de codițe blond-închis, în vreme ce un expert în machiaj pictează o cu totul altă față peste fața mea, ceva interesant, sofisticat și zigomatic.

– Asta este artă pură, îi spun, în timp ce îmi studiez chipul în oglindă. Lucrările tale ar trebui să fie expuse la Guggenheim.

– Știu. Și încă nu am terminat, mă mustră el, înainte să-și înfigă degetul mare într-un borcan cu vopsea verde-închis și să-mi mânjească cu ea încheieturile, părțile laterale ale gâtului și ceafa.

– Ce-i asta?

– Puțină culoare.

– Pentru ce?

Pufnește disprețuitor.

– Am tras niște sfori și am cercetat tradițiile Vârcolacilor. Soțului tău o să-i placă.

Pleacă foșnind, lăsându-mă de una singură cu cinci semne ciudate pe corp și o structură a feței cu totul nouă. Mă strecor în combinezonul matrimonial pe care stilistul m-a implorat să nu-l numesc „pijama", după care fratele meu geamăn vine după mine.

– Arăți uimitor, spune Owen, pe un ton plat, sceptic, mijind ochii spre mine ca și cum aș fi o bancnotă de zece dolari falsă.

– A fost un efort de echipă.

Îmi face semn să-l urmez.

---

[1] Joc de cuvinte bazat pe confuzia dintre două sensuri ale cuvântului *pack* din textul original – termenul însemnând atât „haită", cât și „grup de mușchi abdominali bine dezvoltați"

– Sper că te-au și vaccinat împotriva rabiei cu ocazia asta.

Ceremonia ar trebui să fie un simbol al păcii. Acesta este motivul pentru care, vădind o înduioșătoare încredere, tatăl meu a solicitat pentru ceremonie o echipă de pază armată asigurată exclusiv de Vampiri. Vârcolacii au refuzat, ceea ce a dus la două săptămâni de negocieri, s-a luat în discuție ruperea logodnei și, în cele din urmă, s-a adoptat singura soluție care putea să-i facă pe toți la fel de nefericiți: evenimentul urma să aibă personal alcătuit din Oameni.

Atmosfera poate fi, pur și simplu, tensionată sau poate fi... *așa*. Un singur loc, trei specii, cinci secole de conflict și zero bună-credință. Bărbații în costume negre care ne escortează pe Owen și pe mine par nehotărâți între a ne proteja și a ne omorî cu mâna lor, numai ca să termine odată cu toată treaba asta. Poartă ochelari de soare, deși suntem la interior, și bălmăjesc în mâneci niște coduri ridicol de neinspirate. „Liliacul zboară spre sala ceremoniei. Repet. Avem Liliacul."

Într-o lipsă cruntă de imaginație, mirele este „Lupul".

– Cam când crezi că o să încerce viitorul tău soț să te ucidă? mă întreabă Owen, de dragul conversației, privind drept înainte. Mâine? Săptămâna viitoare?

– Cine poate ști?

– Cu siguranță în mai puțin de-o lună.

– Cu siguranță.

– Nu ai cum să nu te întrebi dacă Vârcolacii îți vor îngropa cadavrul sau pur și simplu... știi... îl vor devora.

– Da, nu ai cum să nu te întrebi.

– Dar dacă te interesează să trăiești puțin mai mult, încearcă să arunci un băț când începe să te îmbrățișeze. Am auzit că le place să aducă bățul înapoi...

Mă opresc brusc, provocând o ușoară agitație printre agenți.

– Owen, spun eu, întorcându-mă spre fratele meu.

– Da, Misery?

Mă privește în ochi. Expresia lui indolentă, de comedian arogant, dispare brusc și nu mai este moștenitorul superficial al tatălui meu, ci fratele care se strecura lângă mine în pat de fiecare dată când aveam coșmaruri și care a jurat să mă protejeze de cruzimea Oamenilor și de setea de sânge a Vârcolacilor.

Au trecut zeci de ani de atunci.

– *Știi ce s-a întâmplat ultima dată când Vampirii și Vârcolacii au încercat să facă asta*, spune el, vorbind în Grai.

Sigur că știu. Povestea masacrului Aster este menționată în toate manualele, chiar dacă are interpretări foarte diferite unele de altele. Ziua în care sângele nostru violet și cel verde al Vârcolacilor au curs împreună într-un șuvoi la fel de strălucitor și de frumos ca floarea după care a fost denumit masacrul.

– *Cine naiba ar intra într-un mariaj din motive politice, după un asemenea eveniment?* continuă Owen.

– *Eu, pare-se.*

– *O să trăiești printre lupi. Singură.*

– *Așa este. Așa funcționează schimburile de ostatici.* În jurul nostru, bărbații în costume negre își verifică nerăbdători ceasurile. *Trebuie să plecăm...*

– *Singură, ca să fii măcelărită.*

Owen își încleștează fălcile. E ceva atât de diferit de atitudinea lui obișnuită, indiferentă, încât mă încrunt.

– *De când îți pasă ție?*

– *De ce faci asta?*

– *Pentru că o alianță cu Vârcolacii este necesară pentru supraviețuirea...*

– *Astea sunt cuvintele Tatălui. Nu este motivul pentru care ai fost de acord s-o faci.*

Are dreptate, dar nu am de gând să recunosc așa ceva.

– *Poate subestimezi puterea de convingere a Tatălui.*

Owen își coboară tonul până când glasu-i devine o șoaptă.

– *Nu face asta. E o condamnare la moarte. Spune că te-ai răzgândit, dă-mi șase săptămâni.*

– *Ce se va schimba în șase săptămâni?*

Ezită.

– *O lună. O să...*

– S-a întâmplat ceva?

Amândoi tresărim la auzul vocii dure a Tatălui. Pentru o fracțiune de secundă suntem din nou copii, certați pentru faptul că ne-am născut. Ca de obicei, Owen își vine mai repede în fire.

– No, nimic, arborând vechiul lui zâmbet arogant. Doar îi dădeam câteva indicații lui Misery.

Tatăl nostru își face drum printre agenții de securitate și îmi trece lejer mâna peste brațul lui, de parcă nici nu ar fi trecut un deceniu de la ultimul nostru contact fizic. Fac un efort să nu mă retrag.

– Ești gata, Misery?

Înclin capul și îi studiez expresia solemnă. Îl întreb numai din curiozitate:

– Are vreo importanță?

Probabil că nu, pentru că nici nu-mi aude întrebarea. Owen ne urmărește cu o expresie goală pe chip, în timp ce ne îndepărtăm, apoi strigă după noi:

– *Sper că ai luat cu tine și o rolă pentru scame. Am auzit că le cade blana.*

Unul dintre agenți ne oprește în fața ușilor duble care dau în curte.

– Domnule consilier Lark, domnișoară Lark, stați puțin. Încă nu sunt pregătiți să vă primească.

Așteptăm unul lângă altul câteva minute lungi și inconfortabile, apoi Tatăl se întoarce spre mine și mă privește în ochi. Cocoțată pe tocurile autorizate de stilist, sunt aproape la fel de înaltă ca el.

– *Ar trebui să zâmbești*, îmi ordonă, în Grai. *Potrivit Oamenilor, nunta este cea mai frumoasă zi din viața unei mirese.*

Îmi zvâcnesc buzele. Toată treaba asta e de un umor grotesc.

– Și cum rămâne cu tatăl miresei?

Oftează.

– *Întotdeauna ești sfidătoare când n-are nici un rost.*

Eșecurile mele nu trec neobservate.

– *Nu ai cum să dai înapoi, Misery,* adaugă el, cu blândețe. *Odată ce se va încheia legământul, vei fi soția lui.*

– Știu. Nu am nevoie să fiu liniștită, nici încurajată. Nu am ezitat nici o clipă când m-am dedicat acestei uniuni. Nu sunt înclinată să mă panichez, să mă sperii sau să mă răzgândesc în ultima clipă. *Am mai făcut asta și altă dată, îți aduci aminte?*

Mă studiază pentru câteva clipe, până când ușa ce dă spre restul vieții mele se deschide.

Este o seară ideală pentru o ceremonie în aer liber: șiraguri de luminițe, adierea ușoară a vântului, stelele ce clipesc pe cer. Trag adânc aer în piept, îmi țin respirația și ascult *Marșul nupțial* al lui Mendelssohn, interpretat de un cvartet de coarde. După ce mi-a umplut telefonul de linkuri pe care nu le accesez, volubila organizatoare de nunți mi-a spus că muzicianul care cântă la violă este membru al Filarmonicii Umane a Orașului. „Una din primele trei orchestre ale lumii", mi-a scris ea într-un mesaj, urmat de mai multe semne de exclamare decât am tastat vreodată în toată viața mea. Trebuie să recunosc, sună foarte plăcut. Chiar dacă invitații se uită în jur derutați, nesiguri cum să procedeze, până când un angajat tracasat le face semn să se ridice în picioare.

Nu este vina lor. Ceremoniile nupțiale sunt, cam de un secol încoace, un eveniment destinat exclusiv Oamenilor. Societatea Vampirilor a evoluat dincolo de monogamie, iar Vârcolacii... habar n-am care-i treaba cu Vârcolacii, pentru că nu am întâlnit niciodată vreunul.

Dacă aș fi făcut-o, nu aș mai fi fost în viață.

– Haide.

Tatăl mă apucă de cot și înaintăm pe culoar.

Oaspeții din partea miresei îmi sunt doar vag familiari. O mare de siluete subțiratice, cu ochi violeți, care nu clipesc, și urechi ascuțite. Buze închise peste colți și expresii ușor compătimitoare, dar mai degrabă dezgustate. Observ câțiva dintre

membrii cercului de apropiați ai Tatălui; consilieri pe care nu i-am mai văzut din copilărie; familii puternice și odraslele lor, dintre care majoritatea se gudurau pe lângă Owen și se purtau ca niște nenorociți cu mine când eram mici. Nimeni de aici nu poate fi numit, nici pe departe, „prieten". În apărarea celui care a alcătuit lista de invitați, misiunea lui trebuie să fi reprezentat o adevărată provocare, având în vedere lipsa totală a relațiilor semnificative din viața mea.

Și apoi, sunt invitații din partea mirelui, care emană un soi de căldură străină. Sunt cei care mă vor moartă.

Sângele Vârcolacilor pulsează mai repede, mai zgomotos și are un miros nefamiliar de cupru. Vârcolacii sunt mai înalți decât Vampirii, și nici unul dintre ei nu pare deosebit de entuziasmat de uniunea dintre conducătorul lor Alfa și o reprezentantă a Vampirilor. Buzele li se curbează, în timp ce mă privesc sfidător, cu furie și un dispreț atât de intens, încât îi simt gustul pe limbă.

Nu îi condamn. Nu condamn pe nimeni că nu vrea să fie aici. Nu condamn nici măcar șoaptele, comentariile răutăcioase sau faptul că jumătate din invitați nu știu că sunetul ajunge mai departe decât rahatul.

– ... a fost timp de zece ani Colateral pe teritoriul Oamenilor, iar acum face asta?

– Pun pariu că îi place toată atenția primită.

– ... profitoare cu urechi ascuțite...

– Îi dau două săptămâni.

– Mai degrabă două ore, dacă animalele alea...

– ... ori o să stabilizeze regiunea o dată pentru totdeauna, ori o să declanșeze un nou război generalizat...

– ... chiar crezi că o să și-o tragă la noapte?

Nu am nici un prieten în partea dreaptă, și numai dușmani în partea stângă. Așa că mă bazez pe mine însămi și privesc drept înainte.

Către viitorul meu soț.

Stă în capătul culoarului, orientat în altă direcție, ascultând ce îi șoptește cineva la ureche – cavalerul de onoare, probabil. Nu îi văd bine fața, dar știu la ce să mă aștept, pentru că acum câteva săptămâni am primit fotografia lui: chipeș, izbitor, serios. Are părul scurt, de un șaten cald; costumul negru, bine croit, i se așază frumos pe umerii lați. E singurul bărbat din încăpere care nu poartă cravată și, totuși, reușește să fie elegant.

Poate că avem același stilist. Presupun că și asta poate sta la baza unei căsnicii.

– *Ai grijă cu el,* îmi șoptește Tatăl, abia mișcându-și buzele. *Este foarte periculos. Să nu îl superi.*

Lucrul pe care vrea să-l audă orice fată pe când se află la trei metri de altar, mai cu seamă dacă mirele pare deja îmbufnat și enervat, judecând după postura țeapănă a umerilor. Nu se deranjează să se uite la mine, de parcă eu aș fi cantitate neglijabilă, de parcă ar avea lucruri mai bune de făcut cu timpul lui. Mă întreb ce îi șoptește cavalerul de onoare la ureche. Poate opusul avertismentelor pe care le-am primit eu.

„Misery Lark? Nu trebuie să ai nici o grijă. Nu e prea periculoasă, așa că poți s-o scoți din sărite dacă vrei. Ce o să facă? O să azvârle cu rola de scame în tine? "

Pufnesc într-un hohot discret de râs, dar asta se dovedește a fi o greșeală. Pentru că viitorul meu soț aude și se întoarce, în sfârșit, spre mine.

Mi se strânge stomacul.

Mă poticnesc.

Șoaptele se potolesc.

În fotografia care mi-a fost arătată, ochii mirelui erau de un albastru banal, fără nimic surprinzător. Dar când mă țintuiește cu privirea, îmi dau seama de două lucruri. Primul este că m-am înșelat, iar irișii lui sunt, de fapt, de un verde-deschis, straniu, care dă în alb. Al doilea este că Tatăl avea dreptate: acest bărbat este foarte, *foarte* periculos.

Îmi cercetează cu luare-aminte chipul, ceea ce mă face să suspectez imediat că nu a primit nici o fotografie de-a mea. Sau poate că, pur și simplu, nu a fost suficient de curios în privința miresei lui, încât să arunce vreo privire fotografiei. Oricum ar fi, este în mod evident nemulțumit de ceea ce vede. Din fericire, sunt obișnuită să-i dezamăgesc pe ceilalți și nu o să înceapă să-mi pese acum de asta. Treaba lui dacă nu-i place ceea ce vede.

Mă îndrept de spate. Ne desparte o distanță mică și îl privesc fix în ochi pe când mă apropii de el, de aceea îi surprind reacția în timp real.

Pupilele se dilată.

Sprâncenele se încruntă.

Nările îi freamătă.

Se uită la mine ca la o creatură alcătuită din larve și scoate un oftat, adânc, lung. Apoi încă unul, dar scurt, în clipa în care ajung la altar. Expresia i se schimbă și pare tulburat pentru o fracțiune de secundă, într-un mod pe care mi-e cu neputință să-l descriu. Și deși pot spune că am știut, *am știut* că Vârcolacii nu îi plac pe Vampiri, asta este cu mult mai rău. Vorbim aici de un dispreț pur, intens și personal.

„Ghinion, amice", gândesc eu, ridicând bărbia. Fac din nou un pas spre el, până ajungem față în față, mult prea aproape unul de altul.

Doi străini care se întâlnesc pentru prima dată. Și sunt pe punctul de a se căsători.

Muzica descrește. Oaspeții se așază. Inima îmi bubuie greoi în piept, chiar mai rar decât de obicei, din cauza felului în care mirele planează asupra mea. Se apleacă în față ca să mă studieze, ca pe un tablou abstract. Îi urmăresc pieptul umflându-se lacom, ca și cum ar vrea... *să mă inhaleze*. Apoi se retrage, își linge buzele și se holbează la mine.

Se holbează și se tot holbează.

Tăcerea se prelungește.

Preotul oficiant își drege glasul. În curte încep să se audă mormăieli nedumerite, care, încet-încet, se transformă într-un freamăt familiar, persistent. Îl observ pe cavalerul de onoare, care și-a scos ghearele. În spatele meu, Vania, șefa gărzilor tatălui meu, își arată colții. Iar Oamenii, desigur, duc mâinile la arme.

În timpul acestor mișcări de trupe, viitorul meu soț continuă să se holbeze la mine.

Așa că fac un pas către el și șoptesc:

– Indiferent cât de mult îți displace toată chestia asta, dar dacă vrei să evităm un nou Aster...

Ridică mâna, cu viteza fulgerului, ca să mă apuce de braț, iar căldura pielii lui îmi provoacă un șoc, chiar și prin țesătura mânecii. Pupilele i se contractă, transformându-se în ceva diferit, ceva *animalic*. Din reflex, încerc să mă sustrag din strânsoarea lui, dar... e o greșeală.

Tocul mi se agață într-o piatră și mă dezechilibrez. Mirele mă prinde, strecurându-și un braț în jurul taliei mele, iar o combinație între gravitație și simpla lui hotărâre mă înfige între corpul lui și altar, în timp ce pieptul i se lipește de-al meu. Mă țintuiește, mă ține captivă și mă privește ca și cum ar fi uitat unde se află, iar eu aș fi ceva ce trebuie consumat.

Ca și cum aș fi o *pradă*.

– Asta este foarte... O, *Doamne*, icnește preotul, când mirele mârâie spre el.

Aud în spatele meu vorbindu-se în engleză și în Grai – cuvinte panicate, țipete, haos, amenințări urlate, cavalerul de onoare și tatăl meu mârâind, cineva suspinând. „Un Aster în devenire", gândesc eu. Ar trebui să fac ceva, chiar *am să fac* ceva ca să-l opresc, dar...

Mirosul mirelui îmi ajunge în nări.

Totul în jur dispare.

„Sânge bun", șuieră, fără nici un sens, creierul meu mic. „Ar fi un sânge atât de bun."

El trage rapid aer în piept, de câteva ori, umplându-și plămânii, inspirându-mă. Mâinile i se mișcă de pe brațul meu până pe gât, apăsând pe unul dintre semnele verzi. De undeva din adâncul pieptului îi scapă un sunet gutural, care îmi înmoaie genunchii. Apoi deschide gura și știu că o să mă rupă în bucăți, o să mă sfâșie, o să mă *devoreze*...

– Tu, spune el, cu o voce de bas, aproape prea groasă ca s-o auzi. Cum naiba de miroși așa?

În mai puțin de zece minute, îmi strecoară un inel pe deget și jurăm să ne iubim până în ziua în care vom muri.

CAPITOLUL 1

Când se întoarce, în sfârșit, de la o întâlnire cu căpetenia haitei Big Bend, furtuna nu s-a oprit de trei zile. Doi dintre adjuncții lui sunt deja la el acasă, așteptându-l, cu expresii îngrijorate pe chip.

– Femeia Vampir a dat înapoi.

Mormăie în timp ce-și șterge fața. „Fată deșteaptă", se gândește el, azvârlind un dosar pe bufet.

– Totul este aici, înăuntru. Vor să știe dacă are aprobarea ta.

– Mergem mai departe așa cum am stabilit.

Cal pufnește într-un hohot de râs. Flor se încruntă.

– Nu vrei să te uiți la...

– Nu. Nu se schimbă nimic.

Oricum sunt toți la fel.

Cu șase săptămâni înainte de ceremonie

Se înființează la start-upul la care lucrez, într-o după-amiază de joi, când soarele a apus deja și întregul personal din birou contemplă o vătămare corporală gravă.

Îndreptată împotriva mea.

Nu cred că merit un asemenea nivel de ură, dar înțeleg. Acesta este și motivul pentru care nu mă agit când mă întorc la birou,

după o întâlnire cu managerul meu, și observ starea capsatorului. Sincer, este în ordine. În nouăzeci la sută din timp, lucrez de acasă, și rareori se întâmplă să am ceva de capsat. Cui îi pasă că cineva l-a mânjit cu rahat de pasăre?

– Nu o lua personal, Missy.

Pierce se sprijină de peretele separeului nostru. Are întipărit pe chip mai degrabă zâmbetul unui *vânzător lingușitor de mașini la mâna a doua* decât pe cel al unui *prieten îngrijorat*. Până și sângele lui miroase alunecos.

– Nu o iau.

Aprobarea altora este un drog puternic. Norocul meu că nu am avut ocazia să-mi dezvolt această dependență. Dacă mă pricep la ceva, ei bine, mă pricep să găsesc scuze pentru disprețul semenilor mei. Am fost instruită ca pianiștii supradotați: neobosit și din fragedă pruncie.

– Nu tre' să te treacă năduşelile din cauza asta.

– Nu mă trec.

Chiar deloc. Abia dacă am glandele necesare pentru așa ceva.

– Și nu îl asculta pe Walker. Nu a spus ceea ce crezi tu că a spus.

Sunt aproape sigură că ceea ce a urlat din capătul celălalt al sălii de conferințe a fost „curvă proastă", și nu „scumpă doamnă", dar cine știe?

– Vine la pachet. Și tu ai fi enervată dacă cineva ar face un test de penetrare asupra unui firewall la care ai lucrat mai multe săptămâni și l-ar sparge în... cât, o oră?

Cam douăzeci de minute, chiar și socotind pauza pe care am luat-o la mijloc, după ce mi-am dat seama cât de ușor treceam prin sistem. Am stat pe net și mi-am căutat un nou coș de rufe, având în vedere că afurisita aia de pisică a Serenei pare să doarmă în vechiul meu coș de fiecare dată când vreau să mă ocup de rufe. I-am trimis Serenei o poză cu chitanța, urmată de textul: „Tu și pisica ta îmi datorați șaisprezece dolari". Apoi am stat așteptând răspunsul, așa cum fac întotdeauna.

Nu a venit. Nici nu mă așteptasem să vină.

– Oamenii vor trece peste asta, insistă Pierce. Şi hei, nu-ţi aduci niciodată de mâncare, aşa că nu ai de ce să-ţi faci griji că cineva o să scuipe în caserola ta. Izbucneşte în râs. Mă întorc spre monitor, în speranţa că o să mă lase în pace. Dar mă înşel amarnic. Pentru că îi dă înainte: Şi sincer să fiu, cam e vina ta. Dacă ai fi încercat să socializezi mai mult... Eu, personal, îţi înţeleg stilul singuratic, misterios şi liniştit. Dar unora li se pare că eşti rezervată, ca şi cum te-ai crede mai bună decât noi. Dacă ai face un efort să...

– Misery.

Când îmi aud numele strigat – cel *adevărat* –, pentru o fracţiune de secundă, incredibil de stupidă, mă simt uşurată că această conversaţie se va sfârşi. Apoi întind gâtul şi o văd pe femeia care stă de partea cealaltă a peretelui despărţitor. Trăsăturile şi părul ei negru îmi sunt vag familiare, dar numai când mă concentrez asupra bătăilor inimii ei, îmi dau seama de unde o ştiu. Sunt lente, aşa cum numai pulsul unui Vampir poate fi şi...

Ei bine.

La naiba.

– Vania?

– Eşti greu de găsit, îmi spune ea, cu vocea melodioasă, şoptită.

Pentru o clipă, mă gândesc cum ar fi să-mi izbesc ţeasta de tastatură. Apoi decid să răspund calm.

– Asta era şi ideea.

– Mi-am dat seama.

Îmi masez tâmpla. Ce mai zi. O zi înfiorătoare.

– Şi totuşi, iată-te.

– Şi totuşi, iată-mă.

– Salutare. Zâmbetul lui Pierce devine puţin mai subţire, în timp ce se întoarce să o studieze pe Vania. Îşi plimbă privirea de la tocurile înalte, urcă de-a lungul liniei drepte a pantalonilor întunecaţi, se opreşte asupra pieptului generos. Nu pot citi gândurile, dar ideea de MILF-etă răsună atât de puternic în capul lui, încât practic o aud. Eşti prietenă cu Missy? întreabă.

– Ai putea spune asta, da. De când era o copiliţă.

– O, spune, te rog, cum era Missy când era mică?

Vaniei îi tresar buzele.

– Era... ciudată și dificilă. Chiar dacă uneori era utilă.

– Stai așa... sunteți rude?

– Nu. Sunt Mâna Dreaptă a tatălui ei, șefa gărzilor, spune ea, uitându-se la mine. Și a fost convocată.

Mă îndrept în scaun.

– Unde?

– La Cuib.

Asta nu e ceva rar, e ceva fără precedent. Excluzând telefoanele sporadice și niște întâlniri chiar mai sporadice cu Owen, nu am mai vorbit cu alt Vampir de ani de zile. Pentru că nu m-a căutat nimeni.

Ar trebui să-i spun Vaniei să mă lase în pace. Nu mai sunt un copil care aleargă după potcoave de cai morți: să mă duc înapoi la tatăl meu așteptându-mă ca el și restul semenilor mei să nu se poarte ca niște nemernici ar fi complet inutil și sunt perfect conștientă de asta. Dar se pare că acest început abrupt de conversație mă face să uit această idee, pentru că mă aud întrebând:

– De ce?

– Va trebui să vii și să afli singură.

Zâmbetul Vaniei nu trece mai departe de buzele ei. Mijesc ochii, de parcă răspunsul ar fi tatuat pe chipul ei. Între timp, Pierce ne amintește de jalnica lui prezență.

– Doamnelor. Mâna dreaptă? Convocare? Râde zgomotos și strident. Îmi doresc în continuare să-l plesnesc peste frunte de să-i meargă fulgii, dar încep să simt un fior de îngrijorare pentru tontul ăsta. Faceți LARP-ing[1] sau...? întreabă el. În sfârșit, este redus la tăcere. Pentru că atunci când Vania se întoarce cu fața spre el, nici un fel de joc de lumini nu ar putea ascunde nuanța violet a ochilor ei. Și nici colții lungi, de un alb impecabil, care strălucesc în lumina electrică.

– D... dar... voi...

[1] Live Active Role Plaing – joc de rol în direct

Pierce se uită câteva secunde când la una, când la alta, bălmăjind ceva incoerent.

Și acesta este momentul în care Vania se hotărăște să-mi distrugă viața și își dezvelește colții la el.

Oftez, ciupindu-mă de nas.

Pierce se întoarce pe călcâie și trece în fugă pe lângă separeul meu, dărâmând ghiveciul cu smochinul-plângător.

– Vampir! *Vampir!* E un... un Vampir... care *ne atacă*, să sune cineva la *Oficiu*, să sune cineva...

Vania scoate un carton laminat, care are imprimat logoul Biroului de Relații cu Publicul Vampiro-Uman, cel care îi acordă imunitate diplomatică pe teritoriul Oamenilor. Dar nu are cine să se uite la el: oamenii din birou au fost cuprinși de panică și majoritatea colegilor mei urlă, coborând pe scara de urgență. Oamenii se îmbulzesc unii în alții ca să ajungă la cea mai apropiată ieșire. Îl văd pe Walker țâșnind afară din toaletă, cu o fâșie de hârtie igienică atârnându-i din pantaloni, și simt cum mi se lasă umerii.

– Îmi plăcea jobul ăsta, îi spun Vaniei și apuc poza făcută cu Polaroidul, înfățișându-ne pe Serena și pe mine, ca să o îndes resemnată în geantă. Era ușor. Au crezut scuza mea cu tulburarea de ritm circadian și mă lăsau să vin noaptea.

– Scuzele mele, spune ea, deloc convingătoare. Vino cu mine.

Ar trebui să-i spun să se ducă naibii, și o voi face. Până atunci, cedez curiozității și o urmez, ridicând smochinul în drum spre ieșire.

Cuibul este în continuare cea mai înaltă clădire din nordul Citadelei și poate cea mai deosebită: un podium sângeriu care se întinde în subteran pe sute de metri, dedesubtul unui zgârie-nori din sticlă, care se animă la lăsarea serii și adoarme din nou la primele ore ale dimineții.

Am adus-o pe Serena aici odată, când a vrut să vadă cum e în inima teritoriului nostru, al Vampirilor, și a rămas cu gura căscată, șocată de liniile elegante și de designul modern. Se așteptase la candelabre și draperii grele de catifea care să blocheze soarele

ucigător și la cadavrele inamicilor noștri atârnând din tavan, cu tot sângele scurs din vene. La opere de artă cu lilieci, în onoarea strămoșilor noștri înaripați, din ordinul chiropterelor. Plus sicrie, numai așa, ca să fie.

– E drăguț. Dar am crezut că o să fie mai mult... metal? a meditat ea, deloc intimidată de ideea că era singura ființă umană într-un lift plin de Vampiri.

Ani mai târziu, tot zâmbesc la amintirea acelei zile.

Spații flexibile, sisteme automate, dispozitive integrate, acesta este Cuibul. Nu doar bijuteria coroanei teritoriului nostru, dar și centrul întregii comunități. Aici sunt magazine, birouri, oficii, de unde oricare dintre noi poate obține cu ușurință ceea ce își dorește, de la servicii medicale de rutină până la un permis zonal pentru cinci litri de sânge AB pozitiv. La etajele superioare, constructorii au amplasat niște apartamente private, dintre care unele au fost achiziționate de familiile cele mai influente ale societății noastre.

În mare parte, de familia *mea*.

– Urmează-mă, spune Vania când se deschid ușile, iar eu mă supun, încadrată de două din gărzile consiliului, în uniforme, gărzi care cu siguranță nu se află aici ca să mă protejeze pe mine.

Faptul că sunt tratată ca o intrusă în locul în care m-am născut, în timp ce mergem pe lângă un perete tapetat cu portretele strămoșilor mei, pare ușor jignitor. Imaginile se metamorfozează de-a lungul secolelor, trecând de la picturi în ulei la acrilice, apoi la fotografii, de la tonuri de gri la culori, la digital. Numai expresiile rămân neschimbate: distante, arogante și, sincer, nefericite. Puterea nu e un lucru sănătos.

Singurul membru al familiei Lark pe care îl recunosc din experiența mea personală are portretul amplasat lângă biroul Tatălui. Bunicul era deja bătrân și ușor atins de demență când Owen și cu mine am venit pe lume, și cea mai vie amintire pe care o am cu el este din noaptea în care m-am trezit și l-am văzut în camera mea, întinzând mâinile tremurânde spre mine și vorbind în Grai despre moartea sinistră care îmi era predestinată.

Sinceră să fiu, nu s-a înșelat.

– Aici, spune Vania, în timp ce bate discret la ușă. Consilierul te așteaptă.

O privesc cu luare-aminte. Vampirii nu sunt nemuritori: și noi îmbătrânim la fel ca oricare altă specie, dar... la naiba. Nu pare nici cu o zi mai bătrână decât atunci când m-a escortat la ceremonia schimbului de Colaterali. În urmă cu șaptesprezece ani.

– Ai nevoie de ceva?

– Nu. Mă întorc și întind mâna spre clanță, dar ezit. E bolnav? întreb.

Vania pare amuzată.

– Crezi că *pe tine* te-ar chema într-o astfel de situație?

Ridic din umeri. Nu mă pot gândi la nici un alt motiv pentru care ar putea să vrea să mă vadă.

– De ce? Ca să-l compătimești? Ca să se consoleze cu afecțiunea ta filială? Ai stat printre Oameni prea mult timp.

– Mă gândeam mai degrabă că ar putea avea nevoie de un rinichi.

– Suntem Vampiri, Misery. Acționăm pentru binele tuturor sau nu acționăm deloc.

A plecat înainte să-mi pot da ochii peste cap sau să-i urez să se ducă dracului, așa cum îmi propusesem. Oftez, mă uit la gărzile cu expresii împietrite, pe care i-a lăsat în urma ei, și apoi intru în biroul tatălui meu.

Primul lucru pe care îl observ sunt cei doi pereți din sticlă, adică exact ce-și dorește Tatăl. Toți Oamenii cu care am stat de vorbă presupun că Vampirii urăsc lumina și se simt minunat în întuneric, dar nici că ar putea să se înșele mai mult. Ce-i drept, soarele ne este interzis, fiind întotdeauna toxic și letal în cantități mari, dar exact acesta este motivul pentru care râvnim la el cu o asemenea intensitate. Ferestrele sunt un lux, pentru că trebuie să fie tratate cu niște materiale absurd de scumpe, care filtrează toate razele nocive. Iar niște ferestre atât de înalte sunt cele mai

pompoase simboluri ale statutului, o etalare nerușinată a puterii dinastiei și a opulenței deșănțate. Și dincolo de ele...

Râul care împarte Citadela în Nord și Sud, *noi* și *ei*. Numai câteva sute de metri despart Cuibul de teritoriul Vârcolacilor, dar malul este înțesat de turnuri de observație, puncte de control și posturi de pază, puternic monitorizat în permanență. Există un singur pod, dar accesul către el este supravegheat îndeaproape în ambele direcții și, din câte știu eu, ultimul vehicul care l-a traversat a fost cu mult înainte de nașterea mea. Dincolo de pod sunt câteva zone de securitate ale Vârcolacilor și verdele-închis al unei păduri de stejar care se întinde pe mulți kilometri spre sud.

Întotdeauna mi s-a părut un lucru înțelept faptul că Vârcolacii nu au ridicat așezări civile aproape de cea mai sângeroasă graniță din sud-vest. Când Owen și cu mine eram mici, înainte de a fi alungată, Tatăl ne-a surprins în timp ce ne întrebam de ce sediul Vampirilor fusese amplasat atât de aproape de inamicul nostru cel mai de temut. „Ca să ne amintim", a explicat. „Ca să le amintim."

Nu știu. Douăzeci de ani mai târziu, mie mi se pare tot aiurea.

– Misery. Tata termină de tastat pe monitorul cu touch-screen și se ridică de la biroul luxos din lemn de mahon, cu o expresie sobră, dar nu rece. Mă bucur să te văd din nou aici.

– Este cu siguranță un lucru deosebit.

Ultimii ani au fost blânzi cu Henry Lark. Îi cercetez silueta înaltă, fața triunghiulară și ochii depărtați și îmi aduc aminte cât de mult semăn cu el. Părul lui blond a încărunțit puțin, dar este în continuare perfect aranjat la spate. Nu l-am văzut niciodată arătând altfel decât impecabil. În seara asta, mânecile cămășii lui albe, descheiate la guler, sunt suflecate, dar la modul impecabil. Dacă intenționa să mă facă să cred că este o întâlnire relaxată, nu a reușit.

Și acesta este motivul pentru care, atunci când arată spre fotoliul din piele din fața biroului lui și spune „Ia loc", mă hotărăsc să mă sprijin de ușă.

– Vania spune că nu ești pe moarte.

Îmi propun să fiu cât mai necioplită cu putință. Din păcate, cred că nu reușesc să par decât curioasă.

– Sper că și tu ești bine, sănătoasă, zice, schițând un zâmbet vag. Cum ți-ai petrecut ultimii șapte ani?

În spatele lui este un orologiu de epocă foarte frumos. Îi urmăresc secundarul timp de opt secunde, după care spun:

– Excelent.

– Serios? Mă măsoară din cap până-n picioare. Ai face bine să ți le scoți, Misery. Cineva ar putea să te confunde cu un Om.

Se referă la lentilele mele de contact căprui, pe care m-am gândit să mi le scot când eram în mașină, după care am hotărât că nu e cazul să mă deranjez. Problema este că există multe alte semne că am trăit printre Oameni, și majoritatea nu pot fi îndepărtate cu atâta ușurință. De exemplu, este puțin probabil să nu observe coltii pe care mi-i pilesc în fiecare săptămână.

– Am fost la serviciu.

– A, da. Mi-a spus Vania că ai de lucru. Ceva legat de computere, la cum te cunosc?

– Ceva de genul.

Încuviințează din cap.

– Și ce mai face micuța ta prietenă? E din nou în siguranță, sper.

Împietresc.

– De unde știi că...

– O, Misery. Doar n-ai crezut că nu am monitorizat comunicarea ta cu Owen, nu?

Îmi încleștez pumnii la spate și iau serios în considerare ideea de a trânti ușa. Dar trebuie să existe un motiv pentru care m-a adus aici, iar eu vreau să-l aflu. Așa că îmi scot telefonul din buzunar și, când ajung în fața Tatălui, îl pun pe birou, cu ecranul în sus.

Apăs pe aplicația de cronometru, o setez pentru zece minute și întorc telefonul spre el. Apoi mă las pe spătar.

– De ce mă aflu aici?

– Au trecut ani de zile de când nu mi-am mai văzut unica fiică, răspunde, apoi strânge din buze. Nu e un motiv suficient?

– Au mai rămas nouă minute și patruzeci și trei de secunde.

– *Misery. Copila mea*, zice, în Grai. *De ce ești furioasă pe mine?* Ridic din sprânceană, iar el continuă: *Nu ar trebui să simți furie, ci mândrie. Alegerea potrivită este cea care asigură fericirea unui număr cât mai mare de persoane. Și tu ai fost modalitatea de a obține acest lucru.*

Îl studiez calmă. Crede cu adevărat tâmpenia asta, sunt sigură. Se crede un tip de treabă.

– Nouă minute și douăzeci și două de secunde.

Pentru o fracțiune de secundă, pare sincer trist. Apoi spune:

– Va avea loc o nuntă.

Îmi dau brusc capul pe spate.

– O nuntă? Așa cum... cum fac Oamenii?

– O cununie. Așa cum aveau, pe timpuri, Vampirii.

– A cui? A ta? *Tu* ai de gând să te... Nu mă obosesc să închei fraza, pentru că doar gândul acela este ridicol. Nu numai *nunțile* s-au demodat cu sute de ani în urmă, ci întreaga idee de relație pe termen lung este depășită. Din câte se pare, atunci când specia ta nu este prea capabilă să producă urmași, încurajarea aventurilor sexuale și căutarea partenerilor compatibili din punct de vedere reproductiv primează în fața romantismului. Oricum mă îndoiesc că a existat vreo perioadă în care Vampirii să fi fost deosebit de romantici. A cui? repet eu întrebarea.

Tata oftează.

– Rămâne de stabilit.

Nu-mi place nimic din ceea ce se întâmplă, dar încă nu sunt sigură de ce.

Ceva îmi furnică în ureche, o șoaptă care îmi spune să mă car naibii acum, dar când sunt pe punctul de a mă ridica în picioare, Tatăl întreabă:

– De vreme ce ai ales să trăiești printre Oameni, trebuie să le fi urmărit știrile.

– Parțial, mint eu. De ce?

Am putea fi în pragul războiului cu Eurasia și pe punctul de a clona unicorni, iar eu n-aș avea habar. Am fost ocupată. Căutând. Scotocind.

– De ce? întreb eu.

– Oamenii au avut nu demult alegeri.

Habar n-aveam, dar încuviințez din cap.

– Mă întreb cum o fi cu astea.

O structură de conducere care să nu fie un consiliu intangibil, alcătuit din câteva familii și unde calitatea de membru este moștenită din generație în generație, ca un serviciu de porțelan ciobit.

– Nu este situația ideală. Având în vedere că Arthur Davenport nu a fost reales.

– Guvernatorul Davenport?

Citadela este împărțită între haita locală de Vârcolaci și Vampiri, dar restul regiunii de sud-vest este aproape exclusiv populată de Oameni. În ultimele două decenii l-au ales pe Arthur Davenport să-i reprezinte, din câte îmi aduc aminte cu o ușoară ezitare. Un nemernic.

– Și cine e tipul nou? întreb.

– E o femeie. Maddie Garcia este guvernatoarea aleasă, iar mandatul ei va începe în câteva luni.

– Și părerea ta despre ea...?

Trebuie să aibă o părere. Colaborarea Tatălui cu guvernatorul Davenport a fost forța motrice din spatele relațiilor amiabile dintre cele două popoare.

Mă rog. „Amiabile" s-ar putea să fie un cuvânt prea puternic. Oamenii de rând cred în continuare că vrem să sugem sângele vitelor lor și să ne jucăm cu mințile celor dragi. Vampirii de rând consideră în continuare că Oamenii sunt șireți, dar incapabili, și că talentul lor cel mai important este reproducerea, umplând universul cu și mai mulți Oameni. Nu este ca și cum speciile noastre și-ar petrece timp împreună, cu excepția numărului strict limitat de evenimente diplomatice extrem de artificiale. Dar nu ne-am

mai ucis între noi, cu sânge-rece, de o vreme și suntem aliați împotriva Vârcolacilor. Toată lumea are de câștigat, nu-i așa?

– Nu am nici o părere, îmi spune el, impasibil. Nici nu voi avea ocazia de a-mi face o părere prea curând, având în vedere că doamna Garcia mi-a refuzat toate solicitările pentru o întrevedere.

– Ah.

Înseamnă că doamna Garcia este mai înțeleaptă decât mine.

– Cu toate astea, am în continuare sarcina de a garanta securitatea poporului meu. Și odată ce guvernatorul Davenport nu va mai fi la conducere, în plus față de permanenta amenințare din partea Vârcolacilor, cu care ne confruntăm la granița de sud, s-ar putea să avem una și în nord. Din partea Oamenilor.

– Nu cred că vrea să creeze probleme, spun eu, ciupindu-mi oja de pe unghii. Probabil că va păstra pur și simplu prezenta alianță așa cum este și va renunța la tâmpeniile cu ceremoniile.

– Echipa ei ne-a informat că îndată ce va prelua funcția, programul Colateral nu va mai exista.

Încremenesc. Și apoi ridic încet privirea.

– Ce?

– Ni s-a solicitat oficial să returnăm Colateralul Oamenilor. Și ei o vor trimite înapoi pe fata care servește drept Colateral al Vampirilor...

– Băiatul, îl corectez automat.

Simt că mi-au amorțit degetele. Actualul Colateral al Vampirilor este un băiat. L-am cunoscut. Avea părul negru, era veșnic încruntat și a spus: „Nu, mulțumesc" atunci când l-am întrebat dacă ar avea nevoie de ajutor ca să care un teanc de cărți. S-ar putea foarte bine ca acum să fi ajuns la fel de înalt ca mine.

– Nu văd care..., încep, apoi înghit în sec și încerc să mă adun. E mai bine așa. E un obicei stupid.

– Care a asigurat pacea dintre Oameni și Vampiri pentru mai bine de o sută de ani.

– Mie mi se pare o crudime, singur. Îl contrazise ea, calmă. Să i-ceri unui copil de opt ani să se mute singur pe teritoriu inamic și să vază rolul de ostatic.

– Termenul „ostatic" este dur și simplist.

– Ți un copil de Om ca factor de descurajare pentru zece ani, și inteligența recunoaște lupului că în momentul în care Oamenii ucid termeni aliante noastre. Vampiri îi vor ucide instantaneu. Și așa pare, cumva, dur și simplist.

Tună mieste achi.

– Nu este un act unilateral. Vrăjitoarea îi devine mai dură. Oamenii nu au copii. Vampirii îi acceptă scop.

– Stai. Mă oprește în timp. Ți un fost Colaterali. Vampir înainte în care să-și vină.

Nu-și mi-ar mine din pentru în, dar nu cred. Poate că nu-și aducă aminte cum am încercat să-l fac de mână în timp ce-și scăpam bătăile de inimă în mod, sau cum am încercat să mă ascund după umăr. Vamp cână am avut o privire asupra achiilor cuiva asemenea ei. Oamenilor. Poate că nu știe cum a fost să crești cu oameni fiind de lupul că acelora persoane care se acumpănă de ființa mea și care mă înfășurară să merg pe bicicletă ar fi putut în mâinile și mi-ar fi înțepat cu cuțit în mână în cazul în care atmosfera dintre noi și Oameni ar fi fost încălcat. Poate că nu-și ghicească nicodată că a rămas-o pe fiică în să fie ce ți-a amprentat Colaterali și să-și petrecă zece ani printre persoane care îi erau străini.

Dar de altă, e altă. Cât prima regulă a privința Colaterali este, desigur, că persoana respectivă trebuie să aibă o conexiune puternică cu ce de la putere. Ca ce care au decis protejeze la viitor a pace. Și dacă Natalie Garcia nu vrea să-și sacrifice un membru al familiei în numele siguranței publice, așa nu mai face decât să o respecți mai mult. Bineînțeles că prețul rămâne același, și am impresia că ești foarte conștientă. Însă, în orice caz, ești în un serviciu drept Vampir Colaterali, care înțelegi mai ca fost regimul guvernământului. Înțeleg. Înțeleg

să mă întreb dacă se simțea la fel ca mine, când furios, când resemnat. În majoritatea timpului, ca cineva de care te poți lipsi. Cu siguranță mi-ar plăcea să știu dacă acum, când au trecut anii, se înțelege mai bine cu familia lui decât mă înțeleg eu cu a mea.

– Alexandra Boden. Ți-o amintești? Tonul Tatălui este din nou prietenos. V-ați născut în același an.

Mă sprijin de spătar, deloc surprinsă de schimbarea bruscă a subiectului.

– Roșcată?

Tatăl încuviințează din cap.

– În urmă cu o săptămână și ceva, fratele ei mai mic, Abel, a împlinit cincisprezece ani. În noaptea aceea a ieșit în oraș cu trei prieteni ca să petreacă și au ajuns lângă râu. Încurajați de tinerețea și de judecata lor modestă, s-au provocat unul pe altul să îl traverseze înot, să atingă malul care ține de teritoriul Vârcolacilor și să înoate înapoi. Ca să-și demonstreze curajul, presupun.

Nu sunt interesată de soarta fratelui răsfățat al Alexandrei Boden, dar chiar și așa simt că-mi îngheață măruntaiele. Toți copiii Vampiri sunt instruiți în legătură cu pericolele graniței sudice. Toți învățăm unde se termină teritoriul nostru și unde începe cel al Vârcolacilor, chiar înainte de a începe să vorbim. Și toți știm să nu ne amestecăm în nimic ce ar putea avea de-a face cu Vârcolacii.

Cu excepția acestor patru idioți, în mod evident.

– Sunt morți, șoptesc eu.

Tatăl își curbează buzele în sus, într-o expresie care are foarte puțin de-a face cu compasiunea, aducând mai degrabă a iritare.

– În opinia mea, ar fi meritat-o. Desigur, atunci când băieții nu au fost găsiți, s-a presupus tot ce putea fi mai rău. Ansel Boden, tatăl băiatului, are legături strânse cu mai multe familii din consiliu și a făcut petiție pentru o acțiune de răzbunare. A argumentat că dispariția băieților ar fi justificat așa ceva. Bineînțeles, i s-a reamintit că binele general al poporului nostru este mai presus de cel al unui singur individ – este principiul fundamental pe care se bazează societatea noastră. Rata natalității este la un nivel minim

și suntem amenințați cu extincția. Nu e momentul să alimentăm conflictele. Și totuși, într-o demonstrație nedemnă de slăbiciune, a continuat să implore.

– Dezgustător. Cum a îndrăznit să sufere după pierderea fiului său?

Tatăl îmi aruncă o privire tăioasă.

– Din cauza relației lui cu cei din consiliu, aproape că i s-a îndeplinit dorința. Chiar săptămâna trecută, în timp ce tu erai ocupată prefăcându-te că ești Om, am fost mai aproape de un război între specii decât am fost vreodată în ultima sută de ani. Și apoi, la două zile după isprava lor prostească, băieții au reapărut intacți, spune Tatăl, ridicându-se în picioare.

Ocolește biroul și se sprijină de cant, într-o expresie desăvârșită a relaxării.

Clipesc apăsat, un obicei pe care mi l-am însușit în timp ce mă prefăceam că sunt Om.

– Cadavrele lor?

– Sunt în viață. Șocați, bineînțeles. Au fost interogați de gărzile Vârcolacilor. La început au fost considerați spioni, apoi doar niște răzgâiați. Dar în cele din urmă au fost înapoiați, teferi și nevătămați.

– Cum? Îmi aduc aminte cel puțin cinci incidente care s-au petrecut în ultimii douăzeci de ani, în care granițele au fost violate, iar rămășițele intrușilor au fost trimise acasă în bucăți. De cele mai multe ori, asta se întâmplă în afara limitelor Citadelei, în teritoriile împădurite demilitarizate. Chiar și așa, Vârcolacii au fost nemiloși cu ai noștri, iar noi am fost nemiloși cu Vârcolacii. Ceea ce înseamnă... Ce s-a schimbat? întreb eu.

– E o întrebare inteligentă. Vezi tu, majoritatea celor din consiliu au presupus că Roscoe devenise mai moale la bătrânețe. Dar l-am întâlnit o dată pe Roscoe. O singură dată – a fost întotdeauna transparent în legătură cu lipsa lui de interes față de diplomație, iar persoanele ca el sunt precum oasele craniului. Cu timpul, devin și mai dure.

Roscoe, conducătorul Alfa al haitei din sud-vest. L-am auzit pe Tată vorbind despre el încă din copilărie.

– Vârcolacii sunt la fel de secretoşi cum au fost întotdeauna în ceea ce priveşte societatea lor. Dar noi avem nişte modalităţi de a obţine informaţii secrete şi după ce am trimis nişte iscoade..., continuă Tatăl, întorcându-se către fereastră.

– S-a produs o schimbare în structura lor de conducere.

– Foarte bine, spune el mulţumit, ca şi cum aş fi un student care şi-a însuşit peste aşteptări lecţia despre transferul de proprietate. Poate ar fi trebuit să te aleg pe tine drept succesoarea mea. Owen a dat numai semne vagi de angajament faţă de acest rol. Pare să fie mai interesat de socializare.

Flutur din mână, indiferentă.

– Sunt sigură că atunci când îţi vei anunţa retragerea, nu o să-şi mai facă de cap cu prietenii lui, moştenitorii consilierilor, şi va deveni politicianul Vampir perfect, aşa cum ţi-ai dorit mereu să fie, spun eu, fără să cred o iotă. Vârcolacii. Ce s-a schimbat?

– Se pare că în urmă cu câteva luni, cineva... l-a *provocat* pe Roscoe.

– L-a provocat?

– Succesiunea lor la putere nu este prea sofisticată. La urma urmelor, Vârcolacii sunt înrudiţi îndeaproape cu câinii. Pe scurt, Roscoe e mort.

Mă abţin de la a sublinia faptul că oligarhiile noastre ereditare, de tip dinastic, sunt chiar mai primitive şi că patrupedele pe care le-a amintit sunt universal îndrăgite.

– L-ai întâlnit? Pe noul Alfa?

– După ce băieţii au fost returnaţi în siguranţă, am cerut o întrevedere cu el. Spre surprinderea mea, a acceptat.

– *Serios?*

Detest faptul că sunt interesată de ceea ce spune.

– Vezi tu, eram curios. Îndurarea nu este mereu un semn de slăbiciune, deşi poate fi. Şi trădarea se naşte din slăbiciune, Misery.

Privirea îi devine deodată îndepărtată, apoi se fixează asupra unui obiect de artă de pe peretele estic – o pânză simplă, pictată într-un violet intens, pentru a comemora sângele vărsat în timpul Asterului. Obiecte similare de artă sunt afișate în majoritatea spațiilor publice.

– Nu mai spune. Am crezut mereu că trădarea e doar trădare, dar ce știu eu?

– Noul Alfa nu e slab. Dimpotrivă. Este..., începe Tatăl, apoi cade pe gânduri pentru o clipă. Este diferit. Altfel decât cei de dinainte.

Privirea i se fixează asupra mea, așteptând plin de răbdare, iar eu dau din cap aprobator, pentru că nu-mi pot imagina ce motiv ar putea avea să-mi povestească toate astea. Cum aș putea intra eu în scenă.

Până când un gând își face loc în mintea mea.

– De ce ai adus în discuție o nuntă? întreb eu, fără să mă deranjez să-mi ascund suspiciunea din voce.

Tatăl încuviințează din cap. Cred că se poate să fi pus întrebarea corectă, mai cu seamă pentru că nu răspunde.

– Tu ai crescut printre Oameni și nu ai avut avantajul unei educații a Vampirilor, așa că s-ar putea să nu cunoști întreaga istorie a conflictului nostru cu Vârcolacii. Da, am fost la cuțite secole la rând, dar au fost făcute încercări de reconciliere. Au existat cinci căsătorii interrasiale între noi și Vârcolaci, în timpul cărora nu s-au înregistrat lupte la granițe și nici Vampiri uciși de Vârcolaci. Ultima cununie a avut loc în urmă cu două secole, un mariaj de cincisprezece ani între un Vampir și o mireasă Vârcolac. Când aceasta a murit, a fost aranjată o altă uniune, care nu s-a terminat cu bine.

– Asterul.

– Da, Asterul.

A șasea ceremonie nupțială s-a terminat cu un carnagiu, atunci când Vârcolacii i-au atacat pe Vampiri care, după decenii de pace, deveniseră puțin prea încrezători și au făcut o greșeală,

venind la nuntă în mare parte neînarmați. Având în vedere forța superioară a Vârcolacilor și elementul-surpriză, a rezultat o baie de sânge, mai ales de partea noastră. Violet stropit cu verde. Exact ca o floare de aster.

Tata vorbește mai departe:

– Nu știm de ce s-au hotărât Vârcolacii să se întoarcă împotriva noastră, dar de când relația noastră cu ei s-a stricat iremediabil, a existat o singură constantă: am avut o alianță cu Oamenii, iar Vârcolacii nu. Vârcolacii sunt de zece ori mai numeroși decât noi, dar există de sute de ori mai mulți Oameni decât Vârcolaci și Vampiri la un loc. Da, se poate spune că Oamenilor le lipsesc talentele Vampirilor sau viteza și forța Vârcolacilor, dar ne sunt superiori numeric. Era liniștitor să-i avem de partea noastră, zice Tatăl, încleștându-și fălcile. Apoi, după mult timp, se relaxează. Înțelegi, cu siguranță, de ce refuzul lui Maddie Garcia de a se întâlni cu mine mă îngrijorează. Cu atât mai mult din cauza relativei ei deschideri față de Vârcolaci.

Casc ochii. Poate că sunt puțin desprinsă de peisajul cultural al Oamenilor, dar nu mi-am imaginat că relațiile diplomatice cu Vârcolacii ar putea fi pe lista politicii lor de stat anul acesta. Din câte știu eu, întotdeauna s-au ignorat reciproc, ceea ce nu a fost prea dificil, având în vedere că nu au granițe comune.

– Oamenii și Vârcolacii duc tratative diplomatice.

– Exact.

Sunt sceptică.

– Asta ți-a spus liderul Alfa atunci când v-ați întâlnit?

– Nu. Este o informație pe care am obținut-o separat. Alfa mi-a spus alte lucruri.

– Cum ar fi?

– Este tânăr, vezi tu, cam de vârsta ta, și e din alt material. La fel de sălbatic cum era Roscoe, poate, dar mai deschis la minte. Crede că pacea în regiune este ceva posibil. Că ar trebui cultivate alianțele între toate cele trei specii.

Pufnesc într-un hohot de râs.

– Mult succes cu asta.

Tatăl înclină capul într-o parte și se uită fix la mine, evaluând situația.

– Știi de ce te-am ales pe tine drept Colateral? Și nu pe fratele tău?

O, nu. Nu *această* discuție.

– Ai dat cu banul?

– Erai un copil atât de ciudat, Misery. Nu erai niciodată interesată de ceea ce se întâmpla în jurul tău, păreai să stai încuiată într-un seif din capul tău și cu greu putea să ajungă cineva la tine. Erai retrasă. Ceilalți copii încercau să se împrietenească cu tine, iar tu îi lăsai cu încăpățânare să aștepte...

– Ceilalți copii știau că urma să fiu trimisă Oamenilor și au început să mă numească „trădătoare fără colți" imediat cum au putut să articuleze fraze complete. Sau ai uitat de incidentul în care odraslele colegilor *tăi* consilieri mi-au furat hainele și m-au împins în soare, chiar înainte de amiază? Și aceiași indivizi m-au scuipat și au râs de mine când m-am întors, după zece ani în care am servit drept Colateralul *lor*, așa că nu sunt..., zic și oftez rar, spunându-mi că totul este bine.

Eu sunt bine. Sunt intangibilă. Am douăzeci și cinci de ani și dețin o carte de identitate umană falsă, un apartament, o pisică (du-te naibii, Serena), precum și... Bine, probabil că *momentan* nu mai am un loc de muncă, dar voi găsi în curând altul, fără indivizi ca Pierce. Am prieteni... *un* prieten. Probabil.

Mai mult decât orice, m-am antrenat să nu-mi pese. De nimic.

– A cui este nunta pe care ai pomenit-o?

Tata își strânge buzele și, după o pauză de câteva momente, ia din nou cuvântul.

– Când un Vampir și un Vârcolac sunt față în față, singurul lucru pe care îl văd amândoi este...

– Asterul. Mă uit nerăbdătoare la telefon și spun: Trei minute și patruzeci și șapte de secunde...

– Văd o nuntă între un Vampir și un Alfa, nuntă care ar fi trebuit să asigure pacea, dar s-a sfârșit într-o baie de sânge. Vârcolacii

sunt animale și asta vor fi întotdeauna, dar noi suntem pe cale de dispariție și trebuie să ne gândim la binele majorității. Dacă am permite ca Oamenii și Vârcolacii să formeze o alianță care să ne excludă, am putea fi rași de pe...

– O, Doamne, zic, când, în sfârșit îmi pică fisa cu privire la ideea ridicolă, nebunească, pe care se pregătește să mi-o expună și îmi acopăr urechile, spunând: Glumești, nu-i așa?

– Misery.

– Nu, zic și pufnesc într-un hohot de râs. Tu... *Tată, nu poți să ne scoți din acest război printr-o cununie.*

Nu știu de ce am început să vorbesc în Grai, dar îl iau prin surprindere. Și poate că este bine, poate că de asta are nevoie. De o clipă în care să se gândească mai bine la această nebunie. Cine ar fi de acord cu așa ceva?

Tatăl se uită la mine cu o asemenea intensitate, încât știu. Pur și simplu știu.

Și izbucnesc în râs.

Nu am râs cu voce tare decât cu Serena, ceea ce înseamnă că trebuie să fi trecut mai bine de o lună de când am râs ultima dată. Creierul aproape că mi se blochează, speriat de aceste sunete inedite, misterioase, pe care le produce cutia mea vocală.

– Ai băut sânge putred? Pentru că ți-ai ieșit cu totul din minți.

– *Este datoria mea să asigur binele majorității, și binele majorității presupune perpetuarea speciei noastre.* Pare oarecum jignit de reacția mea, dar nu pot să-mi înfrânez criza de râs. Ar fi o sarcină, Misery. Retribuită.

Asta e... Doamne, e de-a dreptul *amuzant*. Și nebunesc.

– Nu există nici o valoare exprimată în moneda oficială care m-ar putea convinge... Dar despre ce sumă vorbim, zece milioane?

– Nu.

– Ei bine, nici o sumă *mai mică* de atât nu m-ar putea convinge să mă mărit cu un Vârcolac.

– Ai fi aranjată pe viață din punct de vedere financiar. Știi că buzunarele consiliului sunt adânci. Și nu există nici o așteptare în privința unui mariaj real. Ai fi cu el doar cu numele. Ai sta pe teritoriul Vârcolacilor numai pentru un an, ceea ce ar transmite mesajul că Vampirii pot fi în siguranță alături de Vârcolaci.

– Vampirii *nu* pot fi în siguranță alături de Vârcolaci. Mă ridic brusc în picioare și încep să mă îndepărtez de el, masându-mi tâmplele. De ce îmi ceri *mie* asta? Nu am cum să fiu prima ta opțiune.

– Nu ești, spune el, pe un ton plat. Are multe defecte, dar lipsa sincerității nu s-a numărat niciodată printre ele. Nu ești nici a doua opțiune. Consiliul este de acord că trebuie să acționăm, și mai mulți membri și-au oferit rudele. Inițial, fiica consilierului Essen a fost de acord. Dar s-a răzgândit...

– O, Doamne! Mă opresc din mers. Tratezi asta ca pe un schimb de Colaterali.

– Sigur. Și Vârcolacii la fel. Liderul Alfa ne va trimite un Vârcolac. Pe cineva important pentru el. Va sta cu noi atât timp cât tu rămâi acolo. Ceea ce va garanta siguranța reciprocă.

Asta este o nebunie. Pur și simplu, o *nebunie*.

Inspir profund, ca să mă calmez.

– Ei bine, eu...

„Cred că toată lumea și-a pierdut mințile și cine își va face apariția la această nuntă va fi măcelărit și nu-mi vine să cred cât de arogant poți fi, încât să-mi ceri mie una ca asta", îmi trece prin minte, dar spun:

– Sunt onorată de faptul că te-ai gândit la mine în cele din urmă, dar nu. Mulțumesc.

– Misery.

Mă duc la birou să-mi iau telefonul, care arată că mai avem un minut și treisprezece secunde din cele zece inițiale și, pentru o fracțiune de secundă, sunt atât de aproape de Tată, încât îi simt ritmul sângelui în oase. Lent, constant, dureros de familiar.

Bătăile inimii sunt ca niște amprente, unice, distincte, cea mai ușoară modalitate de a identifica pe cineva. Ritmul Tatălui mi-a fost tatuat în carne în ziua în care m-am născut, fiind prima persoană care m-a ținut în brațe, care a avut grijă de mine, care m-a cunoscut.

Și care, mai apoi, s-a spălat pe mâini de mine.

– Nu.

I-o spun lui. Mi-o spun mie.

– Moartea lui Roscoe este o oportunitate.

– Moartea lui Roscoe a fost o crimă, subliniez eu, pe un ton neutru. Comisă de mâna bărbatului cu care vrei să mă măriți.

– Știi câți copii Vampiri s-au născut anul acesta în sud-vest?

– Nu-mi pasă.

– Mai puțin de trei sute. Dacă Vârcolacii și Oamenii își unesc forțele ca să ne ia teritoriile, o să ne șteargă de pe fața pământului. Complet. Binele majorității...

– ... este o cauză la care am contribuit deja, deși nimeni nu îmi arată nici un pic de recunoștință. Am făcut destul. Am o viață și mă întorc la ea, zic, în timp ce-l privesc direct în ochi și îmi strecor cu hotărâre telefonul în buzunar.

– Chiar așa?

Dădeam să plec, dar mă opresc și mă uit la el.

– Poftim?

– Chiar ai o viață, Misery?

În timp ce vorbește, mă privește fix în ochi, atent, ca și cum ar înfige un singur milimetru dintr-o armă ascuțită în beregata mea.

„Am nevoie să-ți pese, bine, Misery? Am nevoie să știu că dacă eu nu voi mai fi, vei avea ceva de care să-ți pese. Altceva în afară de mine. Un singur lucru, fir-ar să fie."

Îmi alung amintirea și înghit în sec.

– Mult succes în găsirea altei persoane.

– Nu te simți acceptată de neamul tău. Asta ar putea să te reabiliteze în ochii lor.

Simt un fior de furie urcându-mi pe șira spinării.

– Cred că o să amân chestia asta. Cel puțin până când se vor fi reabilitat ei în ochii mei, zic și fac trei pași cu spatele, fluturând veselă din mână. Plec.

– Nu mi s-au terminat cele zece minute.

Chiar în acel moment, telefonul bâzâie.

– Excelentă sincronizare, zic și îi arunc un zâmbet. Dacă îl deranjează colții mei tociți, asta e problema lui. Pot spune cu certitudine că nu există suficient timp pe lume ca deznodământul acestei conversații să se schimbe, închei eu.

– Misery.

Are un ton implorator în voce, ceea ce mi se pare aproape distractiv.

„Păcat... e atât de trist."

– Ne vedem în... șapte ani? Sau când veți hotărî că soluția pentru pace este o schemă MLM[1] între Vampiri și Vârcolaci și o să încercați să-mi vindeți suplimente alimentare. Vă rog, însă, puneți-o pe Vania să le aducă acasă pentru că nu sunt nerăbdătoare să-mi actualizez din nou CV-ul. Mă întorc și pun mâna pe clanță.

– Nu va mai exista nici o oportunitate în șapte ani, Misery.

Dau ochii peste cap și deschid ușa.

– La revedere, tată.

– Moreland este primul Alfa care a...

Trântesc ușa, *fără* să ies din birou, și mă întorc din nou cu fața către Tată. Inima îmi stă în loc pentru o clipă, după care începe să-mi bubuie în piept.

– Ce ai spus?

Se ridică de la birou, derutat și poate simțind un crâmpei de speranță.

– Nu există alt Vârcolac Alfa...

– Numele. Ai rostit un nume. Cine...?

– Moreland? repetă el.

– Și numele *mic*?

---

[1] Multi Level Marketing – „vânzare pe mai multe niveluri" este un sistem prin care producătorii își vând bunurile direct, printr-o rețea de vânzători independenți.

Tatăl mijește ochii suspicios, dar după câteva secunde spune:

– Lowe. Lowe Moreland.

Privesc în podea, care începe, parcă, să se clatine. Apoi în tavan. Inspir adânc de câteva ori, de fiecare dată mai lent, apoi îmi trec mâna tremurândă prin păr, deși îmi pare că brațul meu cântărește o tonă.

Mă întreb dacă rochia albastră pe care am purtat-o la ceremonia de absolvire, atunci când a terminat Serena colegiul, ar fi prea simplă pentru o nuntă între specii. Pentru că... mda.

Se pare că mă mărit.

CAPITOLUL 2

Pe vremuri, credea că ochii tuturor Vampirilor arată la fel. Se poate să se fi înșelat.

În prezent

O alegere atât de nefericită și dezolantă. Ce părinte iubitor ar alege numele Misery[1] pentru copilul lui? Nu mă consider o persoană sensibilă. De obicei, nu am nimic împotrivă ca oamenii să sugereze că sunt o dezamăgire pentru familia și specia mea. Dar am o singură pretenție: să nu spună porcăriile astea în prezența mea.

Și totuși, iată-mă alături de guvernatorul Davenport, sprijinindu-mă în coate de parapetul balconului care dă în curtea unde tocmai m-am măritat. Îmi rețin un oftat, înainte să spun:

– Consiliul.

– Poftim?

Evaluarea gradului de intoxicație al unui Om reprezintă întotdeauna o provocare, dar sunt aproape sigură că domnul guvernator nu este *nebăut*.

– M-ați întrebat cine mi-a ales numele. Consiliul Vampirilor.

– Nu părinții tăi?

Clatin din cap.

---

[1] „Suferință", „nefericire", în limba engleză

– Nu așa funcționează lucrurile.

– A. Se fac... ritualuri magice? Există altare pentru sacrificiu? Clarvăzători?

Și iat-o, presupunerea egocentrică, tipic umană, că tot ceea ce este diferit trebuie să fie învăluit în supranatural și ocult. Își protejează miturile și legendele în care Vampirii și Vârcolacii sunt creaturi magice și mitologice, capabile de blesteme și acte mistice. Oamenii cred că putem să vedem viitorul, să zburăm, să devenim invizibili. Pentru că suntem diferiți de ei, existența noastră trebuie să fie guvernată de forțe străine, și nu pur și simplu, la fel ca a lor, de biologie.

Și poate de vreo două legi ale termodinamicii.

Serena era la fel atunci când am cunoscut-o.

– Deci crucifixele vă ard? m-a întrebat, după două săptămâni de când locuiam împreună, când nu reușeam să o fac să creadă că lichidul vâscos și roșu pe care îl țineam în frigider era suc de roșii.

– Numai dacă sunt, gen, *foarte* fierbinți.

– Dar nu suportați usturoiul?

Am ridicat din umeri.

– În general nu prea mâncăm mâncare, așa că... da, sigur.

– Câți oameni ai omorât?

– Nici unul, i-am spus, consternată. *Tu* câți oameni ai omorât?

– Hei, eu sunt *Om*.

– Oamenii omoară tot timpul.

– Da, dar indirect. Făcând asigurarea de sănătate prea scumpă sau opunându-se cu încăpățânare regimului de control al armelor. Voi sugeți sângele din oameni ca să supraviețuiți.

Am pufnit disprețuitor.

– Să bei direct dintr-un om e o chestie destul de scârboasă și nimeni nu face asta.

Era o minciună, dar la momentul respectiv nu eram sigură *de ce*. Tot ce știam era că, în urmă cu niște ani, Owen și cu mine intraserăm în bibliotecă și îl găsiserăm pe Tată lipit de grumazul consilierei Selamino. Owen, care fusese mai precoce, și nu un

paria social ca mine, îmi acoperise ochii cu mâna și insistase că trauma ar fi putut să ne afecteze dezvoltarea. Nu-mi explicase însă niciodată motivul.

– În plus, am continuat, băncile de sânge sunt chiar acolo. Ca să nu fie nevoie să le facem rău Oamenilor.

M-am gândit că, de fapt, uciderea unui Om era un lucru obositor, pentru că presupunea mult efort fizic, apoi îngroparea cadavrului și riscul ca Poliția Oamenilor să-și facă apariția în miezul zilei, când singurul lucru pe care vrei să-l faci este să te târăști într-un loc întunecat.

– Și cum e chestia cu invitația?

– Cu ce?

– Trebuie să fii invitat într-o încăpere, nu?

Am clătinat din cap, detestând faptul că părea dezamăgită. Era amuzantă și directă și puțin ciudată, într-un fel care o făcea să-mi pară deopotrivă grozavă și abordabilă. Aveam zece ani și deja îmi plăcea de ea mai mult decât îmi plăcuse vreodată de cineva.

– Poți măcar să-mi citești gândurile? La ce mă gândesc?

– Mmm. M-am scărpinat la nas. La cartea care îți place. Cea cu vrăjitoare?

– Nu e corect, mereu mă gândesc la cartea aia. La ce *număr* mă gândesc?

– Ăăă... șapte?

A icnit.

– Misery!

– Am ghicit?

La naiba.

– *Nu*! Mă gândeam la trei sute cincizeci și șase. Ce *altceva* e o minciună?

Chestia e că deși Oamenii, Vampirii și Vârcolacii reprezintă specii diferite, sunt înrudite îndeaproape. Ceea ce ne face diferiți are mai puțin de-a face cu ocultul și mai mult cu mutațiile genetice spontane, care s-au petrecut în mii de ani de evoluție. Și, desigur, cu valorile pe care le-am dezvoltat ca răspuns la aceste schimbări. Pierderea unei baze purinice ici, repoziționarea unui

atom de hidrogen colo, și ta-daa: Vampirii se hrănesc exclusiv cu sânge, se tem de soare și sunt amenințați, în mod constant, cu extincția; Vârcolacii sunt mai rapizi, mai puternici, au mai multă blană (presupun) și au un cult al violenței. Dar nici unii dintre noi nu pot să fluture din bagheta magică și să ridice o valiză de treizeci de kilograme pe un raft de sus, să ghicească numerele de la extragerea loto sau să se transforme în lilieci.

Cel puțin Vampirii nu fac asta. Despre Vârcolaci nu am destule informații cât să mă simt jignită în numele lor.

– Nu există ritualuri de stabilire a numelui, îi spun acum guvernatorului. Doar un consiliu care se ocupă și de chestiunea asta. Nimeni nu își dorește să aibă cinci Madyson în aceeași clasă. Aștept o clipă și adaug: În plus, părea potrivit, de vreme ce chiar mi-am omorât mama.

Ezită, neștiind cum ar trebui să reacționeze, apoi scoate un hohot nervos de râs.

– A. Ei bine. Totuși, ca nume, este foarte... Se uită în jur, ca și cum ar căuta cuvântul potrivit.

Bine, fie.

– Mizerabil?

Se face că trage cu un pistol imaginar spre mine și simt că mă trece un fior, fie pentru că îl urăsc, fie pentru că începe să se facă prea frig pentru nevoile mele de Vampir și salopeta din dantelă cu care sunt îmbrăcată.

Reuniunea aceasta poate fi numită „petrecere" numai dacă ești foarte generos cu termenul. Cam după o oră, m-am hotărât că fusese, în sfârșit, de ajuns. Dacă soțul meu – soțul *meu*, care a fost pe punctul de a mă ucide când eram în fața altarului dedicat fericirii conjugale, din pricină că duhnesc – putea fi pe undeva discutând chestiuni importante cu tatăl meu, și eu puteam să mă furișez de acolo. Mi-am croit drum pe scări, spre balconul de la mezanin, ca să fiu singură. Din păcate, guvernatorul a avut aceeași idee și a adus cu el o cantitate apreciabilă de alcool.

S-a hotărât să mi se alăture – înduioșător, de-a dreptul – și pare hotărât să facă conversație, ceea ce este o adevărată catastrofă. Privirea îi tot alunecă spre masa lui Maddie Garcia, ca și cum ar încerca să o incinereze înainte de învestirea de luna viitoare. Probabil c-ar trebui să am aceleași resentimente ca și el vizavi de guvernatoarea aleasă, dar nu pot să nu admir modalitatea abilă în care l-a evitat pe tatăl meu. Cu siguranță este o femeie inteligentă. Spre deosebire de idiotul bâlbâit de lângă mine.

– Ceea ce faceți este un act de mare curaj, domnișoară Lark, îmi spune, bătându-mă pe umăr. Probabil a rătăcit notificarea cu: „Vampir, nu atingeți". Sunteți *foarte* curajoasă în fața unui asemenea pericol.

– Hmm.

Recepția se desfășoară caricatural de previzibil. Vampirii și Vârcolacii sunt așezați la mese din capete opuse ale sălii, schimbând priviri ostile, în timp ce violistul cel mai puțin apreciat din lume petrece niște momente de calitate cu Rahmaninov. Vârcolacii și cei câțiva oaspeți Oameni au fost serviți cu mâncare pregătită de un *chef* de renume mondial și au făcut o încercare curajoasă de a mânca, în ciuda atmosferei neplăcute. „*Revoltător*", am auzit-o spunând în Grai pe fiica consilierului Ross, chiar când am ajuns acolo. „*Bestii sălbatice. Se hrănesc în public, se cacă în public, și-o trag în public.*" M-am abținut din a spune că ei nu se hrănesc, ci mănâncă, și că ultimele două activități menționate sunt interzise în public în lumea Oamenilor. Sunt fericită că am reușit să-i explic organizatoarei că la petrecerile noastre *nu se bea sânge*, că mâncatul este un act privat pentru Vampiri, că acesta nu se desfășoară niciodată în comunitate și nu este recreativ și că nu, servirea cocktailurilor pe bază de sânge, cu umbreluțe înfipte în pahare, nu este o idee „simpatică". Iar când m-a întrebat: „Ce vor face Vampirii în timp ce Vârcolacii mănâncă?", am opinat: „O să se uite la ei?" O, și câtă dreptate am avut.

– Ești deosebit de curajoasă. Guvernatorul mai trage o dușcă. Ce viață interesantă ai dus! Un Vampir crescut printre Oameni.

Colaterală faimoasă. Îmi pare că Vârcolacii ar avea *două* motive să te urască.

Îmi trec distrasă limba peste colții care au reînceput să-mi crească și mă întreb dacă va izbucni o bătaie. Ura din încăpere este sufocantă, densă, poți s-o tai cu cuțitul. Gărzile Oamenilor pândesc și par nerăbdătoare să lovească, să pareze, să apere. Până și o pală de vânt ar putea să facă această tensiune să explodeze.

– Pe de altă parte, Moreland a renunțat la multe lucruri pentru acest aranjament. Colateralul pe care îl trimit... Fata consilierului în schimbul partenerei conducătorului Alfa. Foarte poetic, nu-i așa?

Întorc brusc capul. Guvernatorul are ochii sticloși.

– Partenera... conducătorului Alfa?

– O, nu ar fi trebuit să o menționez. Este un secret, desigur, dar...

Chicotește și înclină paharul spre mine.

– Ai spus „parteneră"? Ca o soție?

– Nu am libertatea de a divulga, domnișoară Lark. Sau mai bine zis, doamnă Moreland?

– La naiba, mormăi eu, frecându-mi nasul.

Moreland a mai fost însurat? Dacă așa stau lucrurile, nu-mi pot imagina cât de tare trebuie să-l enerveze perspectiva de a fi legat de mine, în timp ce soția lui este departe și e prima care ar urma să fie măcelărită. Poate din cauza asta a avut ieșirea de mai devreme?

Din cauza asta și a faptului că, din câte se pare, put a niște ouă stricate.

„Păi, ghinion", îmi spun, în timp ce mă îndepărtez de lângă balustradă. El și Tatăl sunt mințile luminate din spatele acestui mariaj. *Eu* sunt cea manipulată. Să sperăm că o să-și amintească asta și nu o să-și direcționeze furia spre mine.

– A fost o plăcere să stau de vorbă cu dumneavoastră, domnule guvernator, mint eu, în timp ce îi fac cu mâna.

– Dacă te hotărăşti să ţi-l schimbi, sună la biroul meu, zice, schiţând gestul folosit de obicei de bătrâni pentru a indica un telefon. Pot să urgentez hârţogăria.

– Poftim?

– Numele.

– A, da. Mulţumesc.

Mă îndrept spre scări, în căutarea lui Owen. Am impresia că l-am văzut mai devreme bârfind ca un profesionist cu consilierul Cintron. Pun pariu că poate afla mai multe lucruri despre chestia asta cu „partenera". E posibil să fi ştiut dinainte despre toată tărăşenia şi să nu fi spus nimic pentru că s-a gândit c-ar fi posibil ca biata femeie să ţâşnească în picioare în mijlocul ceremoniei şi să ridice vreo obiecţie *ridicolă*. Cu siguranţă ar fi vrut să vadă un lup turbat devorându-mi pancreasul în faţa clasei superioare a societăţii Vampirilor, pe motiv că sunt o distrugătoare de căsnicii.

– ... nu am mai auzit niciodată aşa ceva.

Mă opresc brusc pentru că...

Soţul meu.

Soţul meu este aici, în capul scărilor.

Şi-a dat jos sacoul şi şi-a suflecat mânecile cămăşii albe. Alături de el, sunt două persoane: un Vârcolac cu barbă roşcată, cavalerul de onoare dacă nu mă înşel, şi încă unul mai în vârstă, cu părul cărunt, cu o cicatrice adâncă, albă, pe gât. Au expresiile serioase, iar Moreland ţine braţele încrucişate la piept.

Este o scenă pe care am mai văzut-o, avându-l în centru pe tatăl meu: un bărbat puternic care primeşte informaţii importante de la confidenţii săi. Ultimul lucru pe care mi-l doresc acum este să trec pe lângă ei, în competiţie strânsă cu penultimul lucru pe care mi-l doresc, acela de a relua discuţia cu guvernatorul. Cu toate astea sunt pe punctul de a mă întoarce să ascult mai multe lucruri despre nenorocul reprezentat de numele meu, când aud:

– ... consecinţele, dacă într-adevăr este *ea*, continuă cavalerul de onoare.

Cuvântul „ea" mă ţintuieşte în loc. Pentru că am senzaţia că s-ar putea referi la...

Moreland îşi strânge buzele. Fălcile i se încleştează şi spune ceva, dar are vocea guturală, mai joasă decât a tovarăşilor lui. Zgomotul de fundal mă împiedică să disting cuvintele.

– Trebuie să fi fost un moment de confuzie. Nu are cum să-ţi fie...

Muzica de coarde creşte brusc în intensitate şi mă duc mai aproape, coborând numai o treaptă.

Spatele lat al lui Lowe se încordează. Mi-e teamă că m-a auzit mişcându-mă, dar nu se întoarce. Mă relaxez când spune:

– Crezi că aş face o asemenea greşeală?

Bărbatul mai în vârstă îngheaţă. Apoi lasă capul în jos, umil.

– Nu cred asta, Alfa.

– Trebuie să ne schimbăm planurile, Lowe, spune roşcatul. Să găsim alt domiciliu. Nu ar trebui să locuieşti cu...

În hol se stârneşte o agitaţie, şi capetele bărbaţilor se întorc brusc într-acolo. Când mă uit şi eu, mi se strânge stomacul.

La mică distanţă, sunt doi copii care zbiară. Sunt mici, unul dintre ei are pielea întunecată şi ochii violeţi, celălalt are pielea deschisă la culoare şi ochii albaştri. Un Vampir şi un Vârcolac. Între ei, pe jos, este figurina unui supererou, ruptă în două de la talie. Şi lângă ei, un tată Vampir şi o mamă Vârcolac, fiecare strângându-şi fiul în braţe. Din motive pe care nu mi le pot imagina, cei doi părinţi au crezut că ar fi o idee bună să-şi aducă la ceremonie *copiii*, iar acum îşi dezvelesc colţii unul la celălalt. Mârâind. Atrăgând atenţia celorlalţi oaspeţi, care încep să se adune în jurul lor, protectori. Sau, poate, agresivi.

Muzica se opreşte când zgomotul din încăpere se amplifică până capătă o tonalitate panicată. O mulţime înconjoară copiii, şi gărzile Oamenilor se alătură, îşi scot pistoalele, adăugând astfel armele de foc la toată nebunia. Inima îmi bate tare în piept, în timp ce tensiunea se intensifică, începutul unui alt masacru care va intra în cărţile de istorie...

– Poftim.

Lowe Moreland îngenunchează între copii, și în încăpere se lasă o tăcere asurzitoare. Tatăl Vampirului, pe care acum îl recunosc în persoana consilierului Sexton, își împinge fiul în spatele său și, ridicând buza superioară, își dezvelește caninii lungi.

– E în ordine, spune Moreland calm, liniștitor.

Nu tatălui, ci copilului, în timp ce ține în mână figurina – intactă, totuși.

Băiatul ezită. Apoi mâna îi țâșnește din spatele genunchilor tatălui său, ca să apuce jucăria, și gura i se cască într-un zâmbet larg.

Mai mulți oaspeți răsuflă ușurați. Nu și eu. Nu încă.

– Ai vrea să spui ceva? îl întreabă Moreland pe copilul Vârcolac, de data asta.

Băiatul clipește de câteva ori, înainte să se uite în podea, bosumflat.

– Îmi pare rău, bălmăjește el, peltic.

Pare că este pe punctul de a izbucni în plâns, dar apoi începe să râdă, când Moreland îi ciufulește părul și îl ia în brațe, înfigându-l fără efort sub braț, ca pe o minge de fotbal. Se întoarce cu spatele la grupul de Vampiri adunați în jurul familiei Sexton și îl duce pe micul Vârcolac la masa lui.

Și în acest mod simplu, atmosfera se detensionează. Vampirii și Vârcolacii se întorc la locurile lor, cu niște priviri pline de suspiciune. Muzica reîncepe. Soțul meu se întoarce la baza scărilor, fără să ridice privirea sau să mă observe, iar eu expir, în sfârșit, aerul pe care îl țineam în piept.

– Aveți grijă să nu se repete. Spuneți-le și celorlalți, le ordonă el discret roșcovanului și Vârcolacului în vârstă, care încuviințează din cap și pleacă să se amestece în mulțime.

Moreland scoate un oftat, iar eu aștept câteva secunde sperând că li se va alătura, eliberându-mi calea.

Mai multe secunde.

Deja îmi pare a fi un minut.

Un minut și mai *multe* secunde...

– Știu că ești acolo, spune el, fără să se uite la cineva anume. Habar n-am cui i se adresează, până nu adaugă: Vino jos, domnișoară Lark.

Ah.

Bun.

Cu desăvârșire înspăimântător.

Suntem cam la zece pași unul de altul și *aș putea* să mă târăsc, rușinată, până la el. Dar Vârcolacii și Vampirii sunt inamici de moarte încă de pe vremea când nu exista electricitate, ceea ce ar putea să ne scutească de faza cu jena. Ce înseamnă, între dușmani, să tragi puțin cu urechea?

– Nu te grăbi, adaugă el, amuzat.

Având în vedere... incidentul petrecut în urmă cu două ore, ezit să mă duc lângă el. Dar poate că nu ar fi trebuit să-mi fac griji: când ajung în dreptul lui, nările îi freamătă și falca îi zvâcnește ușor, dar asta este tot. Moreland nu se uită spre mine, nici nu pare prea tentat să mă sfârtece.

Facem progrese.

Chiar și așa, n-am nici cea mai vagă idee ce să spun. Până acum nu am schimbat decât promisiuni recitate, pe care nici unul dintre noi nu intenționează să le respecte, și ceva comentarii legate de mirosul meu.

– Îmi poți spune Misery.

Tace pentru o clipă.

– Da, probabil că așa ar trebui.

Se lasă tăcerea. În colțul îndepărtat al curții aproape că izbucnește un alt mic scandal între un Vampir și un Vârcolac, dar este imediat înăbușit de o femeie Vârcolac care, dacă nu mă înșel, a stat lângă altar în timpul ceremoniei.

– Avem parte de o nouă încăierare între specii? întreb eu.

Moreland clatină din cap.

– Numai un idiot care a băut prea mult.

– Nu dintr-un Vârcolac, sper.

Regret cuvintele în secunda în care îmi ies pe gură. De obicei, nu turui ca o moară stricată, cum fac unele persoane emotive, pentru că de obicei nu sunt *emotivă*. Nu servești drept Colateral timp de un deceniu fără să înveți un număr năucitor de strategii de gestionare a anxietății. Și totuși.

– Cumva tocmai ai făcut o glumă despre semenii *tăi* care le sug tot sângele semenilor *mei*?

Închid ochii. În această clipă, moartea ar fi o binecuvântare. Aș primi-o cu brațele deschise.

– A fost de prost-gust. Îmi cer scuze.

Ridic privirea spre el, și iată-i. Acei ochi ciudați, frumoși, ireali, strălucind către mine în lumina discretă, un verde cutremurător, cu tentă sălbatică. Mă întreb dacă mă voi obișnui cu ei. Dacă peste un an, când acest aranjament se va fi încheiat, îi voi considera în continuare bizar de încântători.

Mă întreb ce părere a avut Serena când i-a văzut pentru prima dată.

– Ne așteaptă, spune Moreland, scurt.

Scuzele mele rămân în suspensie, nici acceptate, nici respinse.

– Cine?

Arată spre orchestră. Violistul ridică fruntea pentru o clipă, apoi muzica își schimbă tempoul. Nu mai este Rahmaninov, ci o interpretare lentă, instrumentală a unei piese pop pe care am auzit-o când stăteam o dată la coadă la magazinul alimentar. A aprobat Moreland asta? Pun pariu că organizatoarea și-a dat în petic.

– Primul dans, spune el, întinzând mâna.

Are vocea guturală, sigură, concisă. Un bărbat obișnuit să dea ordine care sunt respectate. Mă uit la degetele lui lungi și îmi amintesc cum mi-au apucat brațul. Acel moment de teamă. Chestia e că în general nu *simt* mare lucru, iar atunci când simt...

– Misery, spune el, cu o urmă de nerăbdare în glas, iar numele meu pare un cuvânt diferit pe buzele lui.

Îl apuc de mână și o privesc în timp ce îmi cuprinde degetele. Îl urmez pe ringul de dans. Nu am avut nici un fotograf la

ceremonie, dar aici sunt doi. Când ajungem în centrul sălii, mâna lui Moreland se lăbărțează pe spatele meu gol. Degetele lui îmi traversează scurt încheietura, atingând delicat semnul verde, apoi se încolăcesc în jurul degetelor mele. Începem să ne unduim pe fundalul unor aplauze răzlețe și lipsite de convingere.

Nu am mai dansat niciodată lent până acum, dar nu-i prea greu. Poate pentru că partenerul meu face cea mai mare parte a muncii.

– Deci. Ridic privirea, într-o încercare de a face conversație. În pantofii de mireasă am aproape un metru optzeci, dar nu am cum să-l domin pe acest bărbat. Miros a canal, sau ceva de genul ăsta? îl întreb.

Nu cred că este prea ușor pentru el să fie atât de aproape de mine.

Înțepenește. Apoi se relaxează. Încep să cred că nici nu va răspunde, când spune, lapidar:

– Ceva de genul ăsta.

Aș vrea să pot să-l compătimesc, dar Vampirii nu percep mirosul la fel ca alte specii. Serena obișnuia să arate spre flori și să țeasă povești nebunești despre parfumuri, apoi era șocată pentru că eu nu puteam să le deosebesc unele de altele. Dar plantele sunt lipsite de importanță pentru noi, iar eu am fost la fel de șocată să aflu că ea nu simțea pulsul oamenilor sau sângele care le curge prin vene.

Păcat că miros urât pentru Moreland, pentru că sângele lui este plăcut. Captivant. Sănătos, conectat la pământ și puțin aspru. Pulsul este puternic și vibrant, ca o dezmierdare pe cerul gurii. Nu cred să fie o chestie a Vârcolacilor, pentru că alții de aici, de la nuntă, par mai puțin atrăgători. Dar poate că pur și simplu nu m-am apropiat suficient de...

– Tatăl tău te urăște?

– Poftim?

Ne legănăm în continuare pe ritmul de dans. Aparatele de fotografiat bâzâie în jurul nostru, ca niște insecte vara. Poate nu am auzit bine.

– Tatăl tău. Trebuie să știu dacă te urăște.

Îl privesc pe Moreland în ochi, mai degrabă uimită decât ofensată. Și ușor iritată de faptul că nu pot convinge pe nimeni că propriu-mi tată dă mai mult de o ceapă degerată pe mine.

– De ce?

– Dacă o să fii sub protecția mea, trebuie să știu aceste lucruri.

Îmi înclin capul pe spate să mă uit la el. Are chipul atât de... nu frumos, deși este și frumos, ci impresionant. Mistuitor. Ca și cum ar fi arhetipul osaturii feței.

– Sunt sub protecția ta?

– Ești soția mea.

Doamne, cât de ciudat sună.

– Cu numele, poate. Ridic din umeri, ceea ce face ca trupurile să ni se atingă. Se întâmplă ceva ciudat cu ochii lui, pupilele i se mișcă bizar, contractându-se și dilatându-se după bunul plac. Apoi se opresc asupra semnelor pictate pe gâtul meu, și Lowe pare nejustificat de fascinat de ele. Continui spunând: Cred că sunt numai un simbol al bunăvoinței dintre popoarele noastre. Și un Colateral.

– Să fii Colateral e serviciul tău cu normă întreagă.

Nu pot nici măcar să îl contrazic, având în vedere că am fost concediată din cauza Vaniei.

– Cochetez cu asta.

Încuviințează din cap gânditor, învârtindu-mă. Alte cupluri încep să ni se alăture, nici unul cu un aer entuziasmat, cel mai probabil împinse spre ringul de dans de organizatoarea zeloasă a ceremoniei. Privirea mea o întâlnește pe cea a Deannei Dryden, care m-a ținut cu forța și mi-a umplut gura cu pene când aveam șapte ani, a dispărut din viața mea alți zece, apoi, data următoare când drumurile ni s-au încrucișat, m-a numit târfa Oamenilor, în fața mai multor persoane. Acum, ne salutăm politicos din cap.

– Să vedem, Misery, zice, accentuând vădit numele meu, deși nu știu în ce scop. Ai fost numită în mod oficial Colateral când aveai șase ani și ai fost trimisă pe teritoriul Oamenilor

când aveai opt. Ai avut parte de gărzi în permanență – exclusiv Oameni – și totuși în deceniul care a urmat, ai fost victima mai multor atentate de asasinat din partea grupărilor anti-Vampiri. Toate au eșuat, dar două dintre ele au fost *foarte* aproape de reușită și mi s-a spus că ai cicatrici cu care o poți dovedi. Apoi, când mandatul tău de Colateral s-a încheiat, te-ai întors pentru scurt timp pe teritoriul Vampirilor, dar, în cele din urmă, ai ales o identitate falsă și ai trăit printre Oameni, lucru interzis cu desăvârșire Vampirilor. Dacă ai fi fost un membru al familiei mele, nu ți-aș fi permis nimic din toate astea. Iar acum ai fost de acord să te măriți cu un Vârcolac, cel mai periculos lucru pe care ar putea să-l facă cineva în situația ta, fără să aibă nici un câștig și nici un motiv evident...

– Sunt flatată că mi-ai frunzărit dosarul, zic și bat din gene spre el. Pare să conțină toate detaliile, chiar dacă nu și motivele. Și eu l-am citit pe al tău. Ai pregătire de arhitect, corect?

Corpul i se tensionează și mă împinge de lângă el... nu, doar mă învârte în ritmul muzicii.

– De ce este tatăl tău atât de dezinteresat de supraviețuirea ta?

Sângele lui *chiar* miroase plăcut.

– Nu sunt o victimă, spun eu încet.

– Nu?

– Am fost de acord cu această cununie. Nu m-a obligat nimeni să fac nimic. Iar tu...

Îmi înlănțuie brusc talia cu brațul și mă trage mai aproape de el, ca să ne ferească de alt cuplu. Pieptul mi se lipește de el, iar căldura lui arzătoare este ca un șoc pe pielea mea rece. Chiar este străin. Diferit. Incompatibil cu mine în toate modurile cu putință. Mă simt ușurată când lasă un spațiu între noi și suntem din nou la o distanță confortabilă. Gândul că el este deja într-o relație îmi zboară din nou prin minte, intruziv și nechemat, și trebuie să reiau fraza abandonată.

– Iar tu te-ai pus exact în aceeași situație.

– Eu sunt conducătorul Alfa al poporului meu, zice, cu glas gutural. Nu sunt un hacker cu pălărie albă[1] care a ajuns în mod miraculos până la douăzeci și cinci de ani.

„Du-te naibii", îi urez eu în gând.

– Eu sunt o femeie adultă, independentă și care are calitățile necesare pentru a lua hotărâri. Simte-te liber să... știi tu, să mă tratezi în consecință.

– Corect, murmură el, pe un ton agreabil. Totuși, *de ce* ai fost de acord cu această căsnicie?

Sunt cât pe ce să-l întreb: „Ai auzit vreodată numele Serena Paris?", dar cunosc deja răspunsul, iar întrebarea nu ar face altceva decât să-l pună în gardă cu privire la informațiile pe care trebuie să le ascundă de mine. Am un plan, unul minuțios trasat și mă voi ține de el.

– Îmi place să trăiesc periculos.

– Sau disperat.

Muzica răsună în continuare, dar Moreland se oprește, iar eu fac la fel. Ne privim, și între noi se simte o vagă provocare.

– Chiar nu știu la ce te referi.

– Nu știi? Încuviințează din cap, ca și cum nu ar fi avut de gând să spună ceea ce urmează, dar nici nu-l deranjează să continue: Vampirii nu te revendică drept una de-a lor, în afara cazului în care au ceva de câștigat din asta. Tu ai ales să trăiești printre Oameni, dar a trebuit să minți în privința identității tale, pentru că nu ești nici de-a lor. Și cu siguranță nici de-a *noastră* nu ești. Chiar nu aparții nici unui loc, domnișoară Lark, zice și își apropie fața de mine. Pentru o fracțiune de secundă năucitoare, inima îmi bubuie în piept, căci sunt convinsă că o să mă sărute. Dar se apleacă dincolo de gura mea, spre pavilionul urechii. În timp ce răsuflu ușurată, îl aud trăgând aer în piept și spunând: Și miroși ca și cum ai ști toate astea foarte, *foarte* bine.

Acea sugestie de provocare devină certă și solidă ca betonul.

---

[1] *White-hat hacker* desemnează, în argou, un expert în securitate informațională

– Poate ar trebui să nu mai adulmeci atâta, spun eu, retrăgându-mă ca să-l privesc direct în ochi.

Iar apoi, totul se întâmplă mult prea repede.

Strălucirea oțelului pe care o observ cu coada ochiului. O voce nefamiliară, furioasă, care strigă:

– *Târfă* Vampiră ce ești!

Sute de icnete și o lamă ascuțită care își croiește drum spre grumazul meu, spre jugulară și...

Cuțitul se oprește la un vârf de ac de pielea mea. Nu-mi aduc aminte să fi închis ochii, dar când îi deschid, creierul meu nu poate să înțeleagă: cineva, un Om îmbrăcat ca un ospătar, s-a repezit la mine cu un cuțit. Eu nu l-am observat. Gărzile nu l-au observat. Soțul meu, pe de altă parte...

Palma lui Lowe Moreland este înfășurată în jurul lamei, la mai puțin de un centimetru de gâtul meu. Sângele verde i se prelinge din antebraț, aroma lui bogată lovindu-mă ca un val. Nu văd nici un semn de durere în ochii lui, în timp ce mă privește.

Tocmai mi-a salvat viața.

– Nici unui loc, Misery, șoptește el, cu buzele abia mișcându-i-se.

În depărtare, Tatăl latră ordine. Echipa de securitate reacționează în sfârșit, trăgându-l pe ospătarul care se zbate acum din toate puterile. Câțiva oaspeți icnesc, țipă și poate și eu ar trebui să țip, dar nu am puterea să fac nimic. În cele din urmă, soțul meu îmi spune:

– Anul viitor să ne asigurăm că nu ni se mai încrucișează drumurile. S-a înțeles?

Încerc să înghit în sec. Prima dată nu reușesc, a doua oară îmi reușește la fix.

– Și se mai spune că romantismul a murit, spun eu, mulțumită că nu s-a auzit că am gâtul uscat.

Ezită pentru o clipă și aș putea să jur că trage din nou aer în piept, înmagazinând pentru mai târziu... ceva. Mâna i se

rigidizează pe spatele meu pentru o clipă, înainte să-mi dea, în sfârșit, drumul.

Și apoi Lowe Moreland, soțul meu, pleacă de pe ringul de dans, cu o dâră de sânge verde în urma lui.

Lăsându-mă, practic, singură în noaptea nunții noastre.

CAPITOLUL 3

Este în stare de asediu în propriul cămin.

Vocea este tânără și posacă. Își croiește drum pe sub perna mea, ajungându-mi până la urechi și înghiontindu-mă ca să mă trezesc în miezul zilei.

– Asta era camera mea, spune vocea.

Simt podeaua tare sub mine. Am mintea înceţoşată, urechile îmi sunt ca de vată și nu știu *unde* mă aflu, și nici *cine* și *de ce* m-ar supune unei asemenea ticăloșii: să mă trezească în momentul în care soarele este sus pe cer, iar eu sunt secătuită de toată puterea.

– Pot să mă ascund aici? Astăzi e morocănoasă.

Îmi adun energia de care aș avea nevoie în mod normal pentru circa șase luni de activitate și mă smulg dintre pături, apoi, când trebuie să deschid pleoapele, mă simt deja secătuită de forțe.

Nu, noi, Vampirii, nu ne pulverizăm în lumina soarelui, precum niște bombe de sclipici. Soarele ne arde și este *dureros*, dar nu ne ucide decât dacă suntem expuși un timp îndelungat și fără protecție. Este adevărat că nu prea suntem buni de nimic la amiază, chiar dacă ne aflăm la interior. Suntem letargici, slăbiți și cu dureri de cap, mai ales în timpul primăverii târzii și al verii, când razele soarelui te lovesc sub unghiul acela enervant de amplu. „Firea ta crepusculară chiar interferează cu stilul meu

de viață, care include savurarea unui brunch bun", obișnuia să spună Serena. „Asta pe lângă faptul că nu mănânci deloc."

– E adevărat că nu ai suflet?

E *amiază*, fir-ar să fie. Și aici este o *copilă* care mă întreabă:

– Pentru că ai fost moartă?

Mă silesc să întredeschid ochii și o văd chiar în fața mea, aici, în dulapul în care mi-am făcut culcuș în zori. Pulsul îi saltă vesel, ca un pui de căprioară. Are fața rotundă și părul creț, ca o păpușă de porțelan.

Foarte enervantă.

– Cine ești? întreb eu.

– Și apoi ai fost obligată să bei sângele cuiva?

După estimările mele, ar putea avea orice vârstă între trei și treisprezece ani. Nu pot să am mai multă precizie de atât: indiferența mea uluitoare față de copii este dublată de hotărârea veche de douăzeci și cinci de ani de a evita orice reprezentant al speciei Vârcolacilor. Și, colac peste pupăză, are ochii deschiși la culoare, periculos, familiar de verzi. Nu-mi place treaba asta.

– Cum ai intrat aici?

Arată spre ușa deschisă, ca și cum aș fi cam toantă.

– Și apoi te-ai întors la viață, dar fără suflet? insistă.

Mijesc ochii spre ea în întuneric, recunoscătoare că nu a tras la o parte draperiile.

– Este adevărat că ai fost mușcată de un câine turbat, și acum te transformi într-o ființă îmblănită care face spume la gură când e lună plină?

Încerc să fiu a naibii, dar ea scoate un mic hohot de râs, care mă face să mă simt ca un comediant de *stand-up*.

– Nu, prostuțo.

– Ei bine, atunci. Iată răspunsul pe care îl voiai. Iar eu tot nu știu cum ai intrat.

Arată din nou spre ușă, iar eu îmi propun să nu fac niciodată copii.

– Am încuiat-o, îi explic.

Sunt sigură că am făcut asta. Sunt sigură că nu mi-am petrecut prima noapte printre Vârcolaci fără să încui nenorocita asta de ușă. Mi-am imaginat că, în pofida forței lor excepționale, dacă unul din ei s-ar hotărî să mă înfulece, o ușă încuiată chiar *l-ar opri*. Pentru că Vârcolacii trebuie să construiască uși rezistente la Vârcolaci, nu?

– Am o cheie de rezervă, răspunde copila-Vârcolac.

Oh.

– Asta a fost camera mea, explică ea. În cazul în care aveam coșmaruri, puteam merge la Lowe. Pe acolo. Arată spre o altă ușă, a cărei clanță nu am încercat-o aseară. Am bănuit cui i-ar fi putut aparține încăperea alăturată și nu m-am simțit pregătită să procesez acest gen de traumă la cinci dimineața. Mi-a zis că pot să merg în continuare la el, continuă fetița, dar acum trebuie să traversez holul.

Îmi simt epuizarea străbătută de un fior de vinovăție: am dat afară o fetiță de trei(sprezece?) ani din camera ei și o forțez să traverseze tot holul, în strânsoarea coșmarurilor oribile, recurente, ca să ajungă…

Of, fir-ar să fie!

– Te rog, spune-mi că Moreland nu este tatăl tău.

Nu-mi răspunde.

– Tu ai vreodată coșmaruri? mă întreabă, în schimb.

– Vampirii nu visează. Adică pot face față faptului că despart doi Vârcolaci care se iubesc sincer, dar o întreagă familie? Să separ un copil de… Ah, *futu-i*. Unde este mama ta? întreb.

– Nu sunt sigură.

– Locuiește aici?

– Nu mai locuiește aici.

Futu-i.

– Unde s-a dus?

Ridică din umeri.

– Lowe a spus că nu avem de unde să știm.

Mă frec la ochi.

– Moreland... Lowe este tatăl tău?

– Tatăl Anei a murit.

Vocea vine din afara dulapului, și ne întoarcem amândouă să ne uităm.

În lumina care pătrunde de pe hol, stă o femeie cu părul roșcat. Este drăguță, puternică și atletică, într-un fel care sugerează că ar putea să alerge la un maraton fără nici un fel de pregătire prealabilă. Se uită la mine cu un amestec de îngrijorare și ostilitate, de parcă fetișul meu ar fi să înmoi greieri în kerosen și să le dau foc.

– Mulți copii Vârcolaci sunt orfani, majoritatea uciși de mâinile Vampirilor ca tine, își continuă ea explicația. Ar fi mai bine să nu-i întrebi pe unde le sunt părinții... Vino aici, Ana.

Ana aleargă la ea, dar nu înainte de a-mi șopti, nu chiar foarte încet:

– Îmi plac urechile tale ascuțite.

Sunt prea istovită ca să mă confrunt cu această situație în miezul zilei.

– Habar n-am avut. Îmi pare rău, Ana.

Ana nu pare câtuși de puțin tulburată.

– Nu-i nimic. Juno e morocănoasă, atâta tot. Pot veni să mă joc cu tine când...

– Ana, du-te jos și mănâncă ceva. Vin și eu într-o clipă.

Ana oftează, dă ochii peste cap și face bot, de zici că ar fi fost rugată să depună o declarație fiscală, dar în cele din urmă pleacă, strecurând un zâmbet poznaș spre mine. Creierul meu zăpăcit de somn ia în considerare pentru o clipă să răspundă zâmbetului, apoi îmi aduc aminte că mi-am lăsat colții să crească.

– Este sora lui Lowe, mă informează Juno, protectoare. Te rog să te ții departe de ea.

– Ai putea să o informezi și pe ea despre această rugăminte, având în vedere că are în continuare cheia de rezervă a fostei ei camere?

– Păstrează distanța, te rog, îmi repetă, mai puțin îngrijorată, dar mai amenințătoare.

– Sigur. Bine. Nu mă deranjează să îmi duc viața fără să socializez cu o persoană a cărei fontanelă nici nu este complet închisă încă. Deși, tehnic vorbind, Ana este cea mai bună prietenă a mea de pe teritoriul Vârcolacilor. Nu am prea multe oferte aici. Juno, da? reiau. Eu sunt Misery.

– Știu.

Mi-am imaginat.

– Ești unul dintre secunzii lui Lowe?

Se încordează, încrucișând brațele la piept, și își ferește privirea.

– Nu ar trebui să faci asta.

– Ce?

– Să pui întrebări despre haită. Sau să faci conversație cu noi. Sau să te plimbi nesupravegheată.

– Ce de reguli.

Pe care să i le impui unui adult. Pentru un *an întreg*.

– Regulile te vor proteja. Ridică bărbia și adaugă: Și îi vor proteja pe alții de tine.

– Este un sentiment foarte onorabil. Dar s-ar putea să te liniștească gândul că am trăit printre Oameni aproape două decenii și am ucis..., zic, apoi mă opresc, făcându-mă că verific o notiță din palmă. În total zero Oameni. Uau.

– Aici e cu totul altă situație.

Își ia ochii de la mine și începe să măsoare încăperea, care este în continuare aglomerată cu stive de haine și cutii. Privirea îi tresare când ajunge asupra saltelei golașe, lipsită acum de cearșafurile și păturile pe care le-am târât în dulap, apoi se oprește asupra singurului lucru pe care l-am atârnat pe perete: o fotografie Polaroid cu Serena și cu mine, într-un tur al lacurilor din vest, pe care l-am făcut cu doi ani în urmă. Nu ne uităm spre obiectiv, fiindcă un tip ne-a făcut poza fără să ne ceară voie, în timp ce stăteam cu picioarele atârnate în apă. Apoi ne-a arătat-o și a spus că ne-o oferă numai dacă una dintre noi îi dă numărul ei de telefon. Am făcut singurul lucru rezonabil pe care puteam să-l facem: l-am apucat de gât și i-am luat poza cu forța. Se pare

că toate tehnicile de apărare pe care le-am deprins funcționează și pentru atac.

– Știu ce încerci să faci, spune Juno, și pentru o clipă mă tem că mi-a citit gândurile și știe că sunt aici ca s-o caut pe Serena. Dar continuă: Poți încerca să lași impresia că ești un pion, să spui că ai fost de acord cu această mișcare doar în numele păcii, dar... eu nu te cred. Și nu-mi place de tine.

Nu mai spune.

– Iar eu nu te cunosc suficient ca să te judec. Totuși, îmi plac blugii tăi.

Conversația este fascinantă, dar eu sunt pe punctul de a adormi. Din fericire, după ce îmi aruncă o ultimă privire nimicitoare, Juno pleacă.

Surprind o mișcare cu coada ochiului. Mă întorc, așteptându-mă ca Ana să se întoarcă, dar este numai afurisita aia de pisică a Serenei, întinzându-se în timp ce iese de sub pat.

– *Acum* îți faci și tu apariția, zic, iar pisica mă sâsâie.

În timpul prieteniei noastre de cincisprezece ani, am adunat jumătate de milion de motive minore, majore și banale de a o iubi pe Serena Paris ca pe cea mai strălucitoare dintre stele. Apoi, cu câteva săptămâni în urmă, s-a întâmplat un lucru care a spulberat toate aceste motive și m-a făcut să o detest cu puterea a o mie de luni pline.

Nenorocita asta de pisică.

În mod normal, Vampirii nu-și iau animale de companie. Sau animalele de companie nu-și iau Vampiri? Nu sunt sigură cine a început. Poate li se pare că mirosim scârbos pentru că ne hrănim exclusiv cu sânge. Poate noi le respingem pentru că se înțeleg atât de bine cu Oamenii și Vârcolacii. Oricum ar fi, când am început să trăiesc printre Oameni, conceptul unui animal domestic îmi era complet străin.

Prima mea îngrijitoare avea un cățel micuț, pe care îl ținea uneori în poșetă și, sincer, aș fi fost mai puțin surprinsă dacă

aș fi surprins-o pieptănându-se cu o perie de WC. M-am uitat la el cu suspiciune câteva zile. I-am arătat colții atunci când mi i-a arătat și el. În cele din urmă mi-am făcut curaj și am întrebat-o pe îngrijitoare când avea de gând să-l mănânce.

În noaptea aceea, și-a dat demisia.

Animalele și cu mine ne-am înțeles absolut perfect de atunci, evitându-ne reciproc atunci când ne întâlneam pe stradă și aruncându-ne ocazional priviri ucigătoare. A fost o adevărată binecuvântare, până când a intrat în peisaj afurisitul ăsta de motan al Serenei. Am făcut tot posibilul s-o conving să nu-l adopte. Serena s-a făcut mereu că nu mă aude. Apoi, la trei zile după ce a adus acasă de la adăpost cam șase kilograme de nesimțire, Serena s-a evaporat în eter.

Puf.

Faptul că am crescut colecționând atentate de asasinat cum colecționezi dinți de lapte m-a temperat și m-a învățat să îmi păstrez calmul când sunt supusă la stres. Și cu toate astea îmi amintesc felul în care mi s-a întors prima dată stomacul pe dos, atunci când Serena nu a venit la mine în seara rezervată spălării rufelor. Nu mi-a răspuns la mesaje. Nu mi-a răspuns la telefon. Nu a sunat la serviciu să spună că e bolnavă, ci a dispărut pur și simplu. Am avut o senzație foarte asemănătoare fricii.

Poate că asta nu s-ar fi întâmplat dacă am fi locuit în continuare împreună. Și sincer, nu m-ar fi deranjat să împărțim un apartament. Dar după ce își petrecuse primii ani într-un orfelinat și următorii ani în calitate de tovarășă a celui mai bine monitorizat copil-Vampir din lume, nu își dorea decât un singur lucru: un spațiu personal. Îmi oferise însă un set de chei de rezervă, și simțisem că fusesem onorată cu un lucru prețios; le ascunsesem cu grijă într-un loc secret. De care uitasem deja de mult la momentul dispariției ei.

Așa că în acea zi am intrat în apartamentul ei folosindu-mă de o agrafă, exact așa cum mă învățase când aveam doisprezece ani și camera cu televizor ne era interzisă, iar un singur film

pe seară nu era chiar suficient. M-a liniştit faptul că nu i-am găsit cadavrul putrezit în congelator şi nici în altă parte a casei. I-am hrănit motanul afurisit, care mieuna ca şi cum ar fi fost în pericol să moară de inaniţie *şi* mă scuipa în acelaşi timp; am verificat ca lentilele mele de contact căprui să fie la locul lor şi colţii să fie bine tociţi; apoi m-am prezentat în faţa autorităţilor, ca să declar dispariţia unei persoane.

– Probabil că este cu iubitul ei pe undeva, mi s-a spus.

Am clipit apăsat, ca să arăt cât mai umană cu putinţă.

– Nu-mi vine să cred că v-a povestit *dumneavoastră* despre viaţa ei romantică, şi nu mie, cea mai apropiată prietenă a ei de cincisprezece ani.

– Ascultă, domnişoară, a zis, cu un oftat, poliţistul, un bărbat deşirat de vârstă mijlocie, cu un puls mai agitat decât al celor mai mulţi oameni. Dacă aş avea un bănuţ pentru fiecare persoană care „dispare", şi prin asta vreau să spun că pleacă şi uită să-şi anunţe cercul de prieteni pe unde se duce...

– Câţi bănuţi aţi avea? am întrebat, ridicând o sprânceană.

A părut să roşească, deşi nu îndeajuns pentru gustul meu.

– Pun pariu că e în vacanţă. Pleacă vreodată în călătorie de una singură?

– Da, deseori, dar întotdeauna mă anunţă. În plus, este reporter de investigaţii la ziarul *The Herald* şi nu şi-a luat concediu de odihnă.

Potrivit sistemului lor de date, pe care l-am spart.

– Poate nu mai avea zile de concediu şi tot voia, ce ştiu eu, să se ducă la Las Vegas să-şi vadă mătuşa. Este numai o neînţelegere.

– Ne dăduserăm întâlnire şi, în plus, e orfană. Nu are nici rude, nici prieteni şi nici maşină. Potrivit contului ei bancar, la care mi-a dat acces, nu au fost făcute retrageri sau plăţi online, am zis, minţind, oarecum, la faza cu accesul. Dar poate aveţi dreptate şi ţopăie până la Las Vegas pe băţul ei Pogo?

– Nu-i nevoie să devii țâfnoasă, drăguță. Toți vrem să credem că suntem importanți pentru cei care contează pentru noi. Dar uneori prietenul nostru cel mai bun e cel mai bun prieten al altcuiva.

Am închis ochii și i-am dat peste cap în spatele pleoapelor.

– Se întâmplă cumva să vă fi certat? a sugerat polițistul.

Mi-am încrucișat brațele la piept și mi-am supt obrajii.

– Nu atât de grav încât...

– Ha.

– Bine, m-am încruntat eu. Să spunem că Serena mă urăște în secret. Tot nu și-ar abandona pisica, nu-i așa?

A făcut o pauză. Apoi a încuviințat din cap pentru prima dată și a luat un carnet de notițe. Am simțit o rază de speranță.

– Numele pisicii?

– Nu a apucat încă să-i dea un nume, deși ultima dată când am vorbit, își restrânsese opțiunile la Maximilian Robespierre și...

– De cât timp avea pisica asta?

– De câteva zile? Tot nu l-ar fi lăsat pe micul nesimțit să flămânzească, m-am grăbit eu să adaug, dar polițistul dăduse deja drumul pixului.

Și, cu toate că am revenit la secție de trei ori săptămâna respectivă și am reușit în cele din urmă să obțin un raport de dispariție, nimeni nu a făcut nimic pentru a o găsi pe Serena. Presupun că ăsta-i riscul atunci când ești singur pe lume: nu ai pe nimeni căruia să-i pese dacă ești sănătos, în siguranță sau *în viață*. Serena nu avea pe nimeni în afară de mine, iar eu nu contam. Nu ar fi trebuit să mă mire și nici nu m-a mirat. Dar, din câte se pare, m-a făcut să sufăr, deși nici nu știam că mai dispun de această capacitate.

M-a durut însă, pentru că nimănui nu-i păsa nici dacă eu eram în siguranță, sănătoasă sau *în viață*. Nimănui altcuiva în afară de Serena. Sora mea de suflet, chiar dacă nu de sânge. Și cu toate că fusesem singură *mult și bine*, nu mă simțisem niciodată atât de singură cum m-am simțit după dispariția ei.

Mi-am dorit să pot plânge. Mi-am dorit să am niște canale lacrimale prin care să pot defula spaima pe care o resimțeam, la gândul că poate plecase pentru totdeauna, că poate fusese răpită, că poate era în suferință, că poate era vina mea pentru că o alungasem cu ultima noastră conversație. Din păcate, biologia nu era de partea mea. Așa că mi-am gestionat sentimentele ducându-mă la ea acasă și având grijă de motanul ei afurisit, care și-a arătat recunoștința zgâriindu-mă de fiecare dată.

Și, desigur, căutând-o acolo unde nu ar fi trebuit să o fac.

Aveam cheile, la urma urmelor. Căci cheia către orice lucru este, până la urmă, o linie de cod. Am trecut prin declarațiile ei bancare, adresele IP, locațiile telefonului. Corespondența cu *Herald*, meta date, utilizarea aplicațiilor.

Serena era jurnalistă, o jurnalistă care scria despre chestiuni financiare delicate, așa că varianta cea mai probabilă era că se implicase în ceva îndoielnic în timp ce lucra la un subiect, dar nu aveam de gând să exclud alte posibilități. Așa că am verificat toate pistele și am descoperit... nimic.

Absolut *nimic*.

Dispariția Serenei fusese efectiv așa cum am zis... puf! Dar nu te poți mișca prin lume fără să lași amprente digitale, ceea ce nu putea însemna decât un singur lucru. Un lucru îngrozitor, care îți îngheață sângele în vine, pe care nu puteam să-l articulez nici măcar în spațiul privat al minții mele.

Și acela a fost momentul în care am făcut-o: am îngenuncheat în fața nenorocitului de motan al Serenei. Se juca așa cum face mereu după masă, în colțul livingului, atacând cu labele o chitanță mototolită, reușind totuși să strecoare în programul lui ocupat câteva sâsâituri numai pentru mine.

– Ascultă, i-am zis, înghițind în sec. Mi-am frecat pieptul cu palma de câteva ori, chiar mi-am dat câteva palme, încercând să amorțesc durerea. Știu că o cunoșteai numai de câteva zile, dar eu chiar, chiar..., am spus, apoi am închis ochii. Of, fir-ar să

fie, era *greu*. Nu știu cum s-a întâmplat, dar cred că se poate ca Serena să fi...

Am deschis ochii pentru că îi datoram nemernicului de motan să-l privesc în față. Și atunci am văzut-o.

Chitanța, care nu era deloc o chitanță făcută ghem. Era o pagină ruptă dintr-un jurnal, sau poate dintr-o agendă sau... nu. Un planificator. Planificatorul incredibil de depășit al Serenei.

Pagina era din ziua dispariției. Și pe ea se vedea un șir de litere fără sens, scrise în viteză, cu un marker negru.

Sau poate nu era chiar așa. În gând mi-a venit amintirea vagă a unui joc pe care îl jucam cu Serena când eram mici, un cifru primitiv pe care îl inventaserăm ca să bârfim nestingherite în fața îngrijitoarelor noastre. Îl numiserăm „alfabetul fluture" și presupunea, în mare parte, adăugarea unor silabe ce conțineau „b"-uri și „f"-uri cuvintelor normale. Nimic sofisticat: chiar și așa ruginită cum eram, am avut nevoie numai de câteva secunde ca să îl descifrez. Și odată ce am terminat, am obținut ceva, trei cuvinte întregi:

L.E. MORELAND

CAPITOLUL 4

Se spune să-ți ții prietenii aproape și dușmanii și mai aproape. Cei care susțin asta nu știu ce spun.

Cu excepția unor accese sporadice de idioțenie adolescentină, mă îndoiesc că vreun Vampir a mai călcat pe teritoriul Vârcolacilor în ultimele sute de ani.

Am simțit-o în oase aseară, în timp ce șoferul s-a îndepărtat de râu. Nenorocitul de motan al Serenei se agita în cușca lui, lângă mine, și am știut că eram *într-adevăr*, cu desăvârșire, singură. Să trăiesc alături de Oameni a fost ca și cum aș fi locuit într-o țară străină. Dar aici? Aici era altă galaxie. Explorarea spațiului cosmic.

Casa unde am fost adusă este ridicată lângă un lac, înconjurată pe trei laturi de copaci deși și noduroși, iar pe a patra, de apa liniștită. Nu seamănă câtuși de puțin cu o peșteră sau un spațiu subteran, în ciuda așteptărilor mele cu privire la o specie înrudită îndeaproape cu lupul, cu toate astea este stranie, prin prisma nuanțelor calde și a ferestrelor largi. Ca și cum Vârcolacii ar fi făcut echipă cu peisajul și s-ar fi hotărât să clădească ceva frumos împreună. E un pic supărător, mai ales după ce mi-am petrecut ultimele șase luni făcând naveta între teritoriul Vampirilor și lumea aglomerată a Oamenilor. O problemă va fi să evit lumina soarelui, iar o alta va fi temperatura, menținută în mod constant la valori

mai scăzute decât cele confortabile pentru Vampiri. Astea nu sunt, însă, chestiuni cu care să nu mă descurc. Lucrul pentru care chiar nu eram pregătită însă...

În al treilea an pe care l-am petrecut în calitate de Colateral, pe când participam la o cină diplomatică, am fost prezentată unei supraveghetoare în vârstă. Purta o rochie cu paiete, iar atunci când a ridicat brațul ca să mă ciupească de obraz, am observat brățara veche pe care o purta, făcută din niște perle foarte drăguțe, de o formă ciudată.

Erau colți. Smulși de la cadavrele Vampirilor – sau, la fel de bine, puteau să fi fost smulși de la unii vii.

Nu am țipat, nu am plâns și nici nu am atacat-o pe bătrâna cotoroanță. Am rămas încremenită, incapabilă să funcționez adecvat pentru tot restul serii, și am început să procesez ceea ce văzusem numai când am ajuns acasă și i-am povestit Serenei, care s-a enervat în numele meu și a solicitat o promisiune de la îngrijitoarea de serviciu: să nu mai fiu obligată altă dată să particip la vreo întâlnire similară.

Desigur că am fost obligată. De multe, multe ori și am întâlnit multe, multe persoane care s-au purtat la fel ca afurisita aia împopoțonată. Pentru că brățările, colierele, fiolele de sânge nu erau altceva decât mesaje. Dovezi ale nemulțumirii față de o alianță care, deși fusese stabilită cu o groază de vreme în urmă, în multe pături ale populației era considerată încă un act controversat.

M-am așteptat la ceva chiar mai rău din partea Vârcolacilor. Nu m-ar fi șocat să văd în curte cinci Vampiri trași în țeapă, murind lent ca urmare a hemoragiei. Totuși, nici vorbă de așa ceva. Doar câțiva smochini și bătăile de inimă iepurești ale noului meu prieten, Alex.

O, Alex.

– Știu că am spus că aceasta este casa lui Lowe, dar el este Alfa, ceea ce înseamnă că sunt mulți membri ai haitei care trec pe aici, iar secunzii care locuiesc în zonă, ei bine, sunt mai tot timpul aici, spune el, pe când îmi prezintă bucătăria.

Este tânăr, drăguț și poartă niște pantaloni kaki, cu un număr incredibil de mare de buzunare. Mai devreme, când am cunoscut-o pe Juno, era limpede că aceasta și-ar fi dorit din tot sufletul să mă împingă sub o lupă imensă și să mă ardă de vie, dar Alex este terifiat de ideea de a-i prezenta unui Vampir noua sa locuință. Cu toate astea se ridică la înălțimea momentului: își trece mâna prin părul blond ca să mă informeze că „au existat niște... hmmm... *sugestii* că poate ai vrea să-ți depozitezi... *lucrurile* în celălalt frigider, de acolo. Deci dacă ai putea, *te rog*... Dacă ar fi *posibil*... Dacă *nu* te deranjează..."

Îi curm suferința.

– Să nu-mi țin pungile macabre cu sânge lângă borcanul cu maioneză. Am înțeles.

– Da, mulțumesc. Aproape că-mi cade la picioare de ușurare. Și, hmm, în zonă nu există bănci de sânge care să aprovizioneze Vampirii pentru că, ei bine...

– Orice Vampir care s-ar nimeri prin zonă ar fi numaidecât exterminat?

– Exact. Stai, nu, *nu* asta voiam să...

– Glumeam.

– Oh, răsuflă el ușurat, după ce era cât pe ce să facă un atac de cord. Deci nu există bănci și în mod evident nu ai libertatea să te plimbi pur și simplu prin teritoriul nostru ca să...

– Nu? icnesc eu, dar mă simt instantaneu vinovată când face un pas în spate și își duce o mână la guler. Scuze, altă glumă, spun eu și mi-aș dori să-i ofer un zâmbet, ca să-l liniștesc.

Adică, fără să par că aș fi pe punctul de a măcelări toate făpturile care îi sunt dragi.

– Ai... mmm... preferințe? mă întreabă.

– Preferințe?

– Adică... AB sau 0 negativ sau...

– Ah.

Clatin din cap. O concepție greșită, des întâlnită, dar sângele rece este aproape insipid, iar singurele lucruri care i-ar influența

gustul ar fi acelea care i-ar descalifica oricum pe cei care vor să doneze. Bolile, în majoritatea cazurilor.

– Și când..., începe el.

– Mă hrănesc? O dată pe zi. Sau de mai multe ori când este foarte cald. Căldura ne provoacă foame.

Pare îngrețoșat când menționez sângele, mai mult decât m-aș fi așteptat de la cineva care se transformă în lup și se înfruptă din iepuri cu nemiluita. Așa că mă îndepărtez ca să-i ofer o clipă să se adune, în timp ce observ accentele de design interior, create de șemineu și de peretele de piatră. În ciuda temperaturii scăzute, casa asta are un aer foarte *cuviincios*. Ca și cum s-ar afla în locul potrivit, înălțându-se între copaci și malul apei.

Este, probabil, cea mai frumoasă casă în care am locuit vreodată. Nu e rău, având în vedere că există o posibilitate foarte concretă de a da ortul popii în ea.

– Ești unul dintre secunzii lui? îl întreb pe Alex, întorcându-mi fața dinspre valurile care se sparg de ponton. Al lui More... Lowe, adică.

– Nu. Este mai tânăr și mai delicat decât Juno. Nu are aerul ei defensiv și serios, dar este mai agitat. Deja l-am surprins de trei ori mijind ochii spre vârfurile ascuțite ale urechilor mele. Ludwig e unul din ei... Secundul din haita mea este altcineva, răspunde el.

Poftim?

– Câți secunzi are Lowe?

– Doisprezece. Face o pauză și își privește labele picioarelor. De fapt, unsprezece acum, că Gabrielle a fost trimisă...

„Gabrielle...", reține eu numele, ca să fac cercetări mai târziu. Doamne, asta o fi partenera? Era soția *și* secundul lui?

Alex își drege glasul.

– Gabrielle va fi înlocuită.

– De către tine?

– Nu, eu nu aș... Și nu sunt din haită; va trebui să fie cineva care...

Se scarpină la gât și tace.

Ei bine, asta e.

– Sunt vecini prin apropiere? întreb eu.

– Aha. Dar „aproape" înseamnă altceva pentru noi. Pentru că putem...

– Să deveniți lupi?

– Nu. Mă rog, da, dar... Obrajii lui capătă o tentă măslinie. Doamne, cred că s-a emoționat, pentru că ei, desigur, s-ar înverzi în cazul ăsta. Noi o numim transformare. Nu devenim altceva. Doar oscilăm între două configurări.

De data asta chiar zâmbesc, dar îmi țin buzele lipite.

– Îmi plac trimiterile la limbajul de codare.

– Te pasionează tehnologia?

– Mă pasionează lucrurile pe care le pot face cu ajutorul tehnologiei, zic și mă sprijin de blat. Am locuit ani întregi alături de Oameni și sunt în continuare îngrozită de faptul că locuințele lor conțin încăperi întregi numai pentru prepararea *mâncării*. Deci, atunci când vă transformați în lupi, gândiți la fel în continuare? Sau vi se schimbă și creierul? întreb.

Alex meditează la întrebarea mea.

– Da și nu. Sunt unele instincte care se manifestă când suntem în acea formă mai mult decât s-ar manifesta în mod normal. Impulsul de a vâna, de exemplu, este foarte puternic. Să mergi după un miros, să iei urma inamicului. Acesta este motivul pentru care poate nu ar fi bine să te aventurezi pe afară singură ca să...

– Fac baie în pielea goală la miezul nopții?

Își ia brusc privirea de la mine. Mi se pare adorabil, în felul ăla matern în care mi-ar veni să-i leg șireturile și să-i îngrijesc genunchiul julit.

– Voi... Probabil că e o tâmpenie, dar voiam numai să mă asigur... Vampirii nu fac asta, nu?

Înclin capul.

– Ce?

– Nu se transformă în animale. Nu că aș crede zvonul cu liliacul, dar numai pentru cazul în care ai avea de gând să zbori de aici și...

Sunt sigură că Alex se înțelege foarte bine cu Ana.

– Nu, nu mă transform în liliac. Ar fi minunat, totuși.

– A, bun.

Pare incredibil de ușurat. Mă hotărăsc să profit de moment, manifestând un amestec de lejeritate și vag interes pentru cadrul înconjurător, după care întreb cu dezinvoltură:

– Vă puteți transforma în lupi oricând vreți? Chestia cu luna plină e doar un zvon?

– Presupun că depinde.

– De ce?

– De cât de puternic este Vârcolacul. Transformarea după bunul plac este dovada dominanței. La fel ca și evitarea transformării.

Nu știu ce mă apucă de-l întreb:

– Și Lowe? El e puternic?

Alex scoate un hohot speriat de râs.

– Este cel mai puternic Vârcolac din câți am văzut vreodată. Și din câți a văzut bunicul meu... iar el a văzut mulți Alfa.

– Oh, fac și iau în mână un polonic. Sau o spatulă. Am uitat care e diferența dintre ele. Este puternic pentru că poate să se transforme când vrea? întreb.

Alex se încruntă.

– Nu. Așa este el, pur și simplu. Dar toată lumea a știut că era făcut să fie un Alfa, îmi explică Alex, iar ochii încep să-i lucească. Este, în mod evident, un fan înfocat al lui Moreland. Alerga cel mai repede și era cel mai bun vânător, chiar și mirosul lui era așa cum trebuia. Din cauza asta l-a alungat Roscoe.

– Nu a fost chiar o mișcare tâmpită, având în vedere că, în cele din urmă, Lowe l-a ucis pe Roscoe.

Alex clipește apăsat.

– Nu l-a ucis. L-a provocat, iar în acest proces, Roscoe a murit.

Probabil este vorba despre niște nuanțe culturale pe care nu le percep, ca să nu mai spun că Roscoe era, din câte se pare, un sadic însetat de sânge. Nu pare o pierdere prea mare, așa că nu insist.

– Colegul meu de apartament, Lowe, e plecat, de obicei, în timpul zilei? Dar Ana?

Este cam șase după-amiaza, dar nu aud pe nimeni mișcându-se prin preajmă. Poate că Moreland evită să vină pentru că am împuțit casa? Am făcut baie când m-am trezit și am stat în apă destul de mult timp. Nu este chiar o ramură de măslin, dar... o măslină tot e.

– Ana este cu Juno. Alex ridică din umeri. Lowe a plecat să rezolve problema sabotajului care a avut loc azi-dimineață și..., zice, iar eu înclin capul, ceea ce se dovedește a fi o greșeală, trădând un interes prea manifest. Alex face un pas în spate, dregându-și glasul. De fapt, au ieșit să alerge, spune el și probabil că este cel mai nepriceput mincinos pe care l-am întâlnit vreodată.

Sunt tentată să-l bat pe spate, să-l asigur că se descurcă foarte bine și că nu va ajunge în iad pentru că inventează lucruri.

În schimb, insist să aflu mai multe.

– Ai văzut vreodată Oameni în această casă?

– Oameni? repetă el, încruntându-se. Cum ar fi?

În minte îmi apare chipul Serenei, care dă ochii peste cap pentru că sunt îmbrăcată cu un tricou cu imaginea unei galaxii, pe care l-am primit gratuit când am cumpărat o lampă cu lavă. „Cine poartă așa ceva, Misery? Nu, mai bine zis, cine cumpără o lampă cu lavă?"

– Orice Om, îi răspund lui Alex și ridic din umeri, nonșalant. Eram doar curioasă.

Nu cred că se lasă păcălit. Se uită la mine cu suspiciune. Am plusat prea mult.

– Nu am văzut niciodată un Om în teritoriile Vârcolacilor. Iar acesta este căminul lui Alfa. Un loc în care Vârcolacii se simt în siguranță.

Mă joc cu verigheta de argint, obicei pe care l-am deprins în mai puțin de douăzeci și patru de ore. Nu m-au atras niciodată prea mult bijuteriile, dar poate că pe aceasta o voi păstra și după ce o găsesc pe Serena și toate astea se vor fi terminat. Sau poate o să cumpăr unul dintre inelele acelea care măsoară starea de spirit și indică faptul că Vampirii sunt mereu triști, pentru că au o temperatură a corpului scăzută.

– Doar că acum locuiesc și eu aici. De ce?

– Hmm, ce vrei să spui?

– Sunt numai surprinsă că Lowe m-a vrut prin preajmă.

– Sunteți căsătoriți.

– Nu de-adevăratelea. Lowe și cu mine nu ne-am cunoscut într-o vacanță în Caraibe și nu ne-am îndrăgostit în timp ce ne luam certificatele de scufundători.

– Nu are legătură cu iubirea, precizează, iar eu ridic din sprânceană. Motivul pentru care locuiești cu el este protecția. Asumarea unui angajament. Se transmite un mesaj. Se știe că nu ești cu adevărat soția sau partenera lui.

A, da, faimoasa *parteneră*. Care probabil că locuia în această casă. Dau din cap aprobator, deși nu înțeleg cu adevărat ce spune. Pe de altă parte, nu-i înțeleg nici pe Oameni sau pe Vampiri. Sunt sigură că Vârcolacii au motivele lor ca să facă ceea ce fac.

La fel cum eu le am pe ale mele.

– Deci nu ar trebui să ies afară de una singură, dar la interior pot să merg pe unde vreau?

Bag de seamă că lui Alex i se relaxează brusc umerii când schimb subiectul.

– Sigur. Poate doar să nu te duci în camera lui Lowe sau a Anei. Și nici la el în birou.

– Normal. Zâmbesc discret, fără să-mi arăt colții. Și unde este biroul?

Arată spre holul din spatele meu.

– La stânga, apoi la dreapta.

– Perfect. Sper numai să nu mă pierd. Ridic din umeri absentă și torn prima mea minciună. Am niște abilități de orientare cam îndoielnice.

Prima dată când l-am căutat online pe L.E. Moreland, am dat peste două lucruri: un website GeoCities semidefunct, care promova un agent imobiliar de-a dreptul defunct, și vastitatea infinită a nimicului.

Așa că am căutat din nou, de data asta așa cum o fac cei care se ocupă cu teste de penetrare a sistemelor informaționale: cu ceva desconsiderare pentru ușile închise. Am luat-o pe niște scurtături, m-am strecurat printre țărușii gardurilor, am profitat de ferestrele pe care proprietarii le-au lăsat întredeschise.

Atunci am descoperit că regretatul Leopold Eric Moreland, care a murit liniștit în patul lui în 1999, făcuse o înțelegere în afara instanței, într-un proces pentru neglijență în îndeplinirea sarcinilor sale fiduciare, și că era obsedat de câinii Yorkshire.

Și nimic altceva.

Așa că am renunțat la rolul de personaj pozitiv și, când am reluat căutările, nu m-am mai furișat pe uși întredeschise, ci am dărâmat pereți întregi. Privind retrospectiv, îmi dau seama că am fost ușor nechibzuită. Dar eram frustrată pentru că, fără să am nici cea mai mică intenție de a-l jigni pe colegul meu iubitor de animale, dar puțin neatent, Leopold, nu am găsit nici un fel de informații relevante despre L.E. Moreland.

Cu o singură excepție.

Îngropat adânc într-un server al Oamenilor care era legat de biroul guvernatorului, ascuns într-o notiță protejată de un număr amețitor de parole, am descoperit un comunicat referitor la o întâlnire petrecută cu două săptămâni înainte. Cam în perioada în care Serena a dispărut.

Notița spunea așa: „Lowe Moreland și M. Garcia sunt așteptați să se prezinte. Măsurile de securitate vor fi sporite."

Îmi plac datele, numerele și să descifrez lucrurile cu ajutorul logicii și al tabelelor-pivot din Excel. Nu m-am bazat niciodată pe intuiție, dar în clipa respectivă am știut – pur și simplu am *știut* – că eram pe calea cea bună. Era clar că Lowe Moreland avea ceva de-a face cu dispariția Serenei.

Așa că am început să-l caut fără încetare. Mi-am luat liber de la birou. Am cerut favoruri. M-am uitat pe înregistrările camerelor de securitate. Am intrat adânc pe dark web, ceea ce este chiar mai puțin distractiv decât pare. După multe săptămâni, am descoperit un singur lucru despre Lowe Moreland: persoana care se ocupase de ștergerea amprentei lui digitale se pricepe aproape la fel de bine ca mine.

Iar eu mă pricep al naibii de bine.

Odată ce am aflat de la Tată că Lowe este Vârcolac, toată secretomania a început să capete sens. Configurațiile lor firewall au fost întotdeauna excepționale, niște rețele imposibil de spart. Mi-ar plăcea la nebunie să cunosc persoana care le actualizează, ca să pot fie să mă înscriu în fan-clubul ei, fie să o anihilez. Dar în timp ce cutreier prin frumoasa reședință a lui Lowe, care este chiar mai mare decât am crezut, știu că asta nu va mai fi o problemă. Pentru că, deși sunt unele lucruri pe care nu le pot face de la distanță, atunci când sunt, fizic, în fața unui computer… cum să nu, imediat. Și odată intrată, o să verific până la ultimul document și comunicare pe care au avut-o Vârcolacii și o s-o găsesc pe Serena și o să…

O să.

„Care e planul?", ar întreba Serena dacă ar fi aici, deși micile comploturi pe care le punea ea la cale nu funcționau niciodată. Îi plăcea mai mult emoția organizării decât treaba în sine, iar inima mea, care este de obicei imună, se strânge puțin la gândul că nu pot să-i cer socoteală.

Nu am nici un plan, știu numai că singura persoană la care am ținut vreodată a fost dislocată din viața mea. Și poate că dau dovadă de amatorism bâjbâind pe holuri semiobscure, în speranța

de a găsi o listă cu persoanele pe care Lowe le-a făcut să dispară. Mă rog să primesc un indiciu, orice indiciu, deşi îmi dau seama că există o posibilitate reală ca tot acest demers să nu aibă nici un rezultat.

O posibilitate care îmi întoarce stomacul pe dos.

– Iat-o.

Tresar, speriată. Vestea bună e că Lowe nu s-a întors acasă mai devreme de la aşa-zisa alergare, ca să dea peste mireasa lui Vampiră împuţită prefăcându-se că a confundat biroul lui cu debaraua pentru aşternuturi.

Vestea proastă e...

– Eşti foarte frumoasă, nu-i aşa? spune Vârcolacul.

Este mai tânăr decât mine, aş zice că are în jur de optsprezece ani. Când se apropie de mine, încerc să-mi dau seama dacă îmi amintesc, de la cununie, de silueta lui scundă şi vânjoasă şi de nasul acvilin. Dar nu a fost acolo. Şi am impresia că şi el mă vede pentru prima dată.

– Nu ştiam că Vampirii pot fi frumoşi.

Nu e însă nimic măgulitor în afirmaţia lui. Nici nu se dă la mine, nici nu încearcă să mă îngrozească. Face doar o simplă afirmaţie, urmată de un nou pas către mine, şi îmi dau brusc seama că sunt la capătul unui coridor. Vârcolacul se află între mine şi ieşire.

– Cine eşti?

– Max, spune el, dar nu elaborează. Pare absent, aproape pierdut. Dezorientat. Ca şi cum ar fi plănuit să se ducă să înoate în lac, dar s-a trezit cumva aici. Mă întreb dacă lui Lowe îi face plăcere să te vadă pe aici, continuă. Pentru că eşti atât de drăguţă, meditează el, amorţit.

– Mă îndoiesc.

Aş vrea să existe o uşă între Max şi mine, dar singura accesibilă este uşa biroului lui Lowe, care este încuiată. Mă uit în jur, în căutarea unei alte căi de evadare, dar singurul lucru peste care dau este un tablou de o calitate îndoielnică, cu o girafă.

S-ar putea să reacţionez exagerat.

– Sau poate te urăşte, pentru că îl obligi să-şi amintească.

– Ce să-şi amintească? zic, în timp ce încep să găsesc situaţia îngrijorătoare. Nu vreau să te sperii, dar te-ar deranja dacă aş trece pe lângă...

– Să-şi amintească ce i-au luat semenii tăi. Aproape la fel de mult cât mi-au luat şi mie. Şi totuşi face alianţe cu ei, ca un trădător oarecare. S-a însurat cu tine şi spune că nu trebuie să ţi se facă nici un rău.

Max îşi trece mâna prin părul negru, apoi scutură din cap, cu îndoială. Pare atât de pierdut, încât uit de neliniştea mea şi-l întreb:

– Eşti bine?

Privirea i se ascute.

– Cum aş putea fi bine? Mai face un pas către mine şi aproape că mă încolţeşte. Mirosul sângelui lui, fierbinte şi neplăcut, mă copleşeşte. Bătăile inimii lui îmi bubuie în timpane, într-un ritm incredibil de accelerat. Cum aş putea fi bine când tu eşti aici, în căminul conducătorului meu Alfa, după ce semenii tăi le-au vânat pe rudele mele şi şi-au cocoţat capetele lor îmbălsămate pe pereţi?

Mă simt din nou ca atunci când aveam paisprezece ani şi aproape c-am fost înjunghiată de un activist anti-Vampiri, care se deghizase în inspector de gaze.

– Atunci poate că suntem chit, de vreme ce semenii *tăi* au făcut vin din sângele alor mei, după care l-au amestecat cu furaje pentru animale.

Strecor o mână în buzunarul blugilor, sperând să dau peste orice ar putea să-mi servească drept armă. O cheie, o scobitoare, chiar şi o scamă. Dar nu găsesc nimic.

Fir-ar să fie.

– Spune-mi, îmi cere el, venind mai aproape, iar eu mă străduiesc să nu mă pierd cu firea. Tatăl tău trăieşte?

– Din câte ştiu.

– Al meu nu. Nici sora mea mai mare. Ochii lui verzi sunt luminoşi şi sticloşi. A fost ucisă când aveam nouă ani, în timp ce

patrula la o graniță din nord-est, pe care Vampirii o calcă uneori numai ca să se distreze. A murit ca să mă protejeze pe mine și pe alți copii Vârcolaci și...

Glasul i se curmă. Simt un val de compasiune. Inima mi-e grea și sunt convinsă că băiatul va izbucni în plâns.

Dar mă înșel amarnic și-mi dau seama prea târziu.

Se avântă asupra mea într-o izbucnire de energie feroce. Impactul corpului lui izbindu-se de al meu mă lasă fără suflare – dar numai pentru o clipă. Este un mascul Vârcolac, mult mai puternic decât mine, dar eu sunt obișnuită cu tentativele de asasinat, iar atunci când mâna i se încleștează pe încheietura mea, nenumăratele ore de antrenamente pe care le-am făcut îmi activează memoria musculară. Îl lovesc cu genunchiul în vintre și urlă. Profit de moment ca să-l împing la o parte și nu este ușor, *doare*, dar atunci când îmi recapăt suflul, îi lipesc grumazul de perete cu brațul, iar fețele noastre sunt la distanță de câțiva centimetri una de cealaltă.

Nu vreau să-l rănesc. Nu o să-l rănesc, chiar dacă-mi urlă amenințări în față – „O să te *termin*" și „Ucigașo" și „Lipitoare ce ești".

Așa că îmi dezvelesc colții.

Huruitul din gâtlejul lui se atenuează imediat și se preschimbă într-un scâncet. Își coboară privirea în pământ, iar tensiunea din mușchi îi slăbește. Inspir adânc, asigurându-mă că nu se preface, că într-adevăr s-a calmat și nu mă va ataca în secunda în care mă retrag și atunci...

O pereche de mâini de un milion de ori mai puternice decât ale lui Max mă smulge din loc. Nu-mi dau seama ce se petrece, dar o secundă mai târziu eu sunt cea lipită de peretele de vizavi. Spatele mi se înfige în rama tabloului cu girafa, iar pieptul îmi este lipit de ceva la fel de dur, dar cald.

„Ce dracu'...", gândesc eu, sau poate c-o spun cu voce tare.

Nu sunt sigură. Pentru că atunci când deschid ochii, singurul lucru pe care îl văd clar este felul în care Lowe Moreland se uită la mine.

CAPITOLUL 5

E rezistentă. El încearcă să-și imagineze cum ar fi să fie în locul ei – singură, exilată, folosită și abandonată. Are un respect reticent față de ea, iar asta îl înfurie.

Spre deosebire de strânsoarea lui Max, strânsoarea a lui Lowe nu este dureroasă.

E strânsă, totuși. Iar felul în care mă lipește de perete, ca și cum ar încerca să-și amplaseze trupul masiv între mine și restul lumii, îmi îngreunează respirația, făcându-mă să-mi lipesc pieptul de el.

– Domnișoară Lark, spune el, răgușit, aproape ca un mârâit.

Înghit în sec, ca să-mi umezesc gâtul uscat, ceea ce mă face să-mi dau seama unde-și ține mâna: înfășurată în jurul beregatei mele. Cuprinzând-o aproape cu totul. Are degetele atât de lungi, încât ating adâncițurile din spatele urechilor mele.

– Ce încercai să faci? întreabă el, cu o voce guturală și profundă.

Ochii lui stranii se pironesc într-ai mei. Bătăile inimii mele, care au rămas miraculos de echilibrate în timpul confruntării cu Max, devin dintr-odată puternice, apoi se schimbă în fluturări lente, când Lowe își coboară capul, să-mi șoptească:

– Nu ne-am căsătorit nici de douăzeci și patru de ore. Și călugărițele au luna de miere mai lungă.

Pe Max l-aș doborî destul de ușor. Pe Lowe, în nici un caz. Este ca diferența dintre un pui de căţel și un lup fioros.

– Voiam doar... Cuvintele îmi sunt ezitante, lucru de care nu sunt mândră. Încercam să nu mă las ucisă.

Lowe înțepenește pentru o fracțiune de secundă, apoi se dezlipește de mine. Dar rămâne aproape, cu palmele lipite de perete, de-o parte și de alta a capului meu, iar una dintre ele este încă bandajată după incidentul de ieri. Mă simt ca într-o colivie. O temniță improvizată din trupul și privirea lui, ca să mă țintuiască în loc, în timp ce se întoarce și îl întreabă pe Max:

– Ești bine?

Max ridică privirea și încuviințează din cap, cu buzele tremurânde. Acum sunt mai mulți Vârcolaci adunați în jurul lui. Alex se uită când la mine, când la Lowe, cu o expresie atât de vinovată, încât probabil c-ar fi dispus să recunoască o fraudă ipotecară sub cea mai mică presiune. Mai este de față și Juno, care îl inspectează cu minuțiozitate pe Max, în căutarea oricăror răni mortale pe care aș fi putut să i le cauzez, precum și bărbatul mai în vârstă și cel roșcat de la ceremonie, care se uită la mine de parcă tocmai le-aș fi spus unor copii de la orfelinat că nu există Moș Crăciun.

Toată lumea de pe hol pare foarte pregătită să-mi spulbere rotulele și apoi poate să-mi sugă măduva. Ceea ce nu, nu accept.

– Scuză-mă.

Încerc să mă las în jos și să mă extrag din cușca lui Lowe. Își coboară un braț, blocându-mă.

– Ce s-a întâmplat? mă întreabă.

Juno răspunde înaintea mea.

– Se pregătea să-i sugă tot sângele. Am văzut toți asta.

Își trece palma peste fruntea lipicioasă a lui Max. El pare pierdut pentru o clipă, apoi se bâlbâie:

– Ea... era peste mine. Înainte să pot face ceva și...

Își lasă capul în jos, ca și cum ar fi rămas fără cuvinte.

Toate privirile din încăpere se întorc spre mine.

– Ei, haide..., pufnesc eu.

– Colții îi erau atât de aproape, șoptește el, cu glas pierit, iar acum chiar mă enervez.

În mod evident, este pasionat de interpretarea metodică, dar el chiar a încercat să mă atace.

– Aha, bine. Dau ochii peste cap. Te rog, nu mă amesteca în halucinațiile tale erotico-maniacale...

– Aduceți un medic, să-l vadă pe Max.

Lowe latră comanda, apoi mă strânge de încheietura mâinii, cu blândețe și fermitate în același timp. Lucrurile se întâmplă atât de repede, încât aproape că-mi pierd echilibrul. Înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, mă zbat să țin pasul cu picioarele lui lungi, în timp ce mă târăște spre birou.

Mă uit imediat de jur împrejur. *Sunt* îngrijorată de ceea ce îmi va face, dar aceasta este o oportunitate nemaipomenită. Nu a folosit o cheie, ceea ce înseamnă că trebuie să aibă o yală inteligentă...

– Ce s-a întâmplat? întreabă Lowe.

Mi-a dat drumul, dar tot stă mult prea aproape, deși în încăpere este suficient spațiu ca să nu fie nevoie să mă înghesuie. Îmi revin amintiri de la nuntă, iar de data asta nici măcar nu port tocuri, ceea ce înseamnă că mă domină într-un fel în care nu mă domină aproape nimeni altcineva.

Ușa se deschide brusc. Intră Juno, dar Lowe rămâne cu privirea la mine.

– Misery, mârâie el, ce-ar fi să-mi răspunzi naibii la întrebare de data asta?

– Max a venit, m-a văzut și s-a hotărât să se delecteze cu o crimă lejeră de după-amiază. Ridic din umeri. Sunt obișnuită cu asta. Minciunile care au urmat însă...

– Prostii, spune Juno.

Mă întorc spre ea.

– Nu îți cer să mă crezi. Dar gândește-te, de ce aș ataca un Vârcolac în prima mea zi pe teritoriul vostru, în condițiile în care consecința ar fi, în cel mai bun caz, uciderea mea, iar în cel mai rău, un război în toată regula între Vampiri și Vârcolaci?

– Cred că nu te poți abține. Cred că l-ai văzut și ai vrut să te hrănești și...

– Și mi-a fost prea lene să mă opresc la frigiderul special pentru sânge, care este la cincisprezece metri distanță? zic și mă proptesc în fața ei, uitând complet de Lowe. Nu așa funcționează procesul de hrănire. Hai măcar să admitem că nu știm nimic unii despre specia celorlalți. Max a venit, a început să-mi spună că niște indivizi cu care am ceva ADN în comun i-au omorât familia, că Lowe este un trădător pentru că s-a însurat cu mine și apoi a... ce?

Juno nu mă mai ascultă. Se uită la Lowe. Într-o fracțiune de secundă schimbă din priviri o întreagă conversație.

Apoi se uită din nou la mine. Furioasă.

– Dacă încerci să sugerezi că Max lucrează împreună cu Devotații...

– Nu fac asta. Pentru că n-am nici cea mai vagă idee cine sunt Devotații.

– Max *nu* este un Devotat.

– Sigur. Nici păstrăv de pârâu nu e. Nu fac nici o afirmație ontologică la adresa lui, dar *chiar* m-a atacat.

– Ești o *mincinoasă*, spune ea, făcând un pas către mine.

– Lasă-ne.

Vocea dură a lui Lowe ne amintește că nu suntem singure în încăpere. Ne întoarcem în același timp. Și suntem la fel de șocate să constatăm că a fost o comandă pentru Juno.

– Minte, insistă Juno, iar felul în care arată spre mine, ca și cum aș fi un tâlhar care i-a smuls poșeta, devine puțin ridicol. Ar trebui să o pedepsești, adaugă.

Pufnesc în râs.

– Da, Lowe. Dă-mi o mamă de bătaie și nu mă mai lăsa să mă uit la televizor.

– *Lipitoare cu urechi ascuțite...*

– Juno, ieși.

Indiferent cum ar funcționa ierarhia la Vârcolaci, probabil că este una deosebit de *strictă*. Căci deși, în mod evident, Juno vrea să rămână aici și să mă țintuiască cu ghearele ei, își înclină

capul într-un gest ce seamănă cu un salut, apoi șoptește un delicat „Alfa", înainte să iasă din birou.

Liniștea binecuvântată care se lasă după ce ușa se închide în urma ei este ca un respiro. Până când Lowe vine mai aproape și, dintr-odată, regret faptul că nu există un martor în încăpere. După cum avea să se dovedească, totuși e bine să alegi răul mai mic.

– Misery, spune el.

Are un ton de reproș în vocea dură, tipică unei persoane care are multe probleme pe cap și este obișnuită să le rezolve dintr-o privire și, poate, și cu o *ușoară* amenințare în glas.

Ne privim, numai noi doi, și da, o simt puternic în sângele meu: suntem singuri. Pentru prima dată, deși vor veni multe astfel de momente de aici încolo. Mă îndoiesc de faptul că Lowe avea în plan să-și mai petreacă vreodată timpul cu mine, după ziua de ieri.

În afară de barba de o zi, figura lui aspră și bine conturată arată la fel ca la ceremonie. În mod evident, în timp ce stilistul meu îmi picta pe față Capela Sixtină reinventată, al lui nu a găsit nimic de îmbunătățit. Observ cum privirea îi alunecă pe clavicula mea, unde o urmă vagă din semnele verzi persistă în spatele amestecului de bucle rămase după ce mi-am desfăcut codițele împletite. Din nou îi tresare mușchiul din falcă, iar pupilele i se dilată.

Această situație reprezintă o problemă. Colateralul ar trebui să fie ca un personaj non-combatant într-un joc video. În următorul an, trebuie să fiu invizibilă, discretă, în timp ce o caut pe Serena, nu să atrag atenția asupra mea, fiind surprinsă în timp ce încerc să ucid un tânăr Vârcolac. Doamne, oare ei le zic *căței*?

– Nu mă crezi, nu-i așa? întreb.

Clipește, ca și cum ar fi uitat că eram în mijlocul unei conversații. Își drege glasul, dar tonul îi rămâne grav.

– Ce să cred?

– Că nu l-am atacat pe Max.

Își strânge buzele pline.

– Îi arătai colții.

– Eşti gelos? zic, clipind des către el, fără să-mi fie clar care este originea acestei nesăbuinţe. Nu *cred* că vreau să-l provoc, dar îl întreb: Vrei să îi vezi?

Privirea îi coboară spre buzele mele şi rămâne acolo puţin prea mult timp. Este aproape amuzant cât de respingători li se par Vârcolacilor dinţii noştri.

– Sunt îngrijorat că soţia mea Vârcolac va fi ucisă. Şi, în cazul ăsta, va trebui să-i îngrop cadavrul în pământul ridicat de sub plumbago[1], iar următoarea recoltă va ieşi urâtă. Icnesc dramatic.

– O, nu! Bieţii plumbago!

– Sunt plantele preferate ale surorii mele.

– Şi ea e foarte drăguţă.

Dintr-odată se apleacă atât de aproape de mine, încât îi simt respiraţia pe buze.

– Asta e o ameninţare?

– Nu, zic şi mă încrunt uimită. Nu. Scot un hohot sugrumat de râs. Nu era nici un subtext de genul: „Ar fi păcat să i se întâmple ceva", îl lămuresc eu. În ciuda ficţiunii pe care Max şi Juno au scris-o despre mine, *nu* ucid copii.

Mă gândesc la conversaţia pe care am avut-o cu Alex. Care probabil se ascunde acum pe undeva şi îşi roade cuticulele.

– În plus, tu ai hotărât că ar trebui să locuiesc aici, adaug eu.

Lowe ridică din sprânceană.

– Sunt sigur că ai un sfat excelent despre locul unde ar trebui să o găzduiesc pe fiica celui mai puternic Vampir din Consiliu, care, din câte se pare, este ea însăşi o luptătoare feroce.

– Feroce? Sunt... flatată?

– Pentru un non-Vârcolac, adaugă el, uşor morocănos, ca şi cum ar regreta complimentul.

Pun pariu că bărbatul ăsta se hrăneşte cu resentimente. Are un temperament îndoielnic, serios şi autocrat, pe când eu nu am

---

[1] Plumbago sau floarea-dragostei este o plantă tropicală originară din Africa de Sud, destul de populară ca plantă decorativă. Este un arbust ornamental cățărător, care poate atinge de la trei la şase metri.

fost niciodată cu gura prea mare, pentru că am fost nevoită să supraviețuiesc, dar iată-mă. Sunt de-a dreptul enervantă.

– Chiar și așa, pare că te-ai dedicat puțin prea mult cauzei când mi-ai dat dormitorul lipit de al tău.

– Eu decid ce e prea mult.

Este condescendent și inflexibil. Un bou, probabil.

– Sigur că da, hai să îmbrățișăm tradiția. Să-mi tai palma și să picurăm câțiva stropi pe cearșaf? Și-apoi să-l atârnăm în piața publică?

Închide scurt ochii și scrâșnește printre dinți:

– Nu cred că se așteaptă cineva să fii virgină.

– Fantastic. Îmi place la nebunie să-i surprind pe oameni.

Bag de seamă că e confuz, după cum își depărtează buzele, apoi își revine și se întoarce la expresia obișnuită, seacă.

Mi se pare amuzantă ideea că cineva care a răsfoit un rezumat al vieții mele poate să presupună că am avut vreo aventură romantică. Cu cine? Cu un Vampir, când toți mă consideră trădătoare? Cu un Om, care m-ar considera un monstru?

Injecția contraceptivă pe care am făcut-o înainte să vin aici a fost o glumă, nu numai pentru că este la fel de probabil ca Lowe și cu mine să facem sex, pe cât este de probabil să facem un podcast împreună, dar și pentru că el este Vârcolac, iar eu Vampir, și nu am putea să ne reproducem nici dacă am vrea. Nu au existat relații între membri unor specii diferite, chiar dacă nu sunt nemaivăzute, judecând după toată pornografia Oamenilor, pe care am urmărit-o împreună cu Serena. Mâncam popcorn și râdeam de lipsa de talent a actorilor, cu lentile de contact violet și dinți falși, angajându-se în acte care le demonstrau cu mândrie ignoranța vizavi de anatomia Vampirilor. Precum și de cea a Vârcolacilor. Nu sunt expertă, dar sunt aproape sigură că penisul nu are cum să li se blocheze așa într-un orificiu.

– Unde ai învățat să te lupți? întreabă Lowe.

Probabil ca să schimbe subiectul de la sexul cu cea mai puțin favorită specie înzestrată cu conștiență de sine.

– Nu era trecut în notele informative pe care le-ai primit?

Dă din cap că nu.

– Dar m-am întrebat cum de mai ești în viață după șapte tentative de asasinat.

– Și eu la fel. Și au fost mai multe de atât, deși majoritatea n-au fost încercări demne de luat în seamă. Ne-am săturat să le raportăm.

– Ne-am?

– Sora mea vitregă și cu mine. Îmi încrucișez brațele, imitându-i postura. Iată-ne, prea aproape unul de altul din nou, coatele mele aproape atingându-le pe ale lui. Am luat ore de autoapărare împreună, explic eu.

„O cunoști, nu-i așa? Ea te cunoaște. Spune-mi ceva. Orice."

Spune ceva, dar nu ceea ce voiam să aud.

– Luptele nu sunt permise pe teritoriile Vârcolacilor.

– Sigur. Deci data viitoare când mă atacă cineva, îl las să se servească? Pe de altă parte, s-ar putea ca *tu* să fii următorul care mă atacă. Având în vedere că nu ești chiar fanul meu.

Pauza care urmează nu este încurajatoare.

– Atât timp cât locuiești pe teritoriul Vârcolacilor, ești sub protecția mea. Și te supui autorității mele.

Îmi scapă un hohot de râs, pe care mi-l înăbuș numaidecât.

– Atunci, ce-mi poruncești?

Face un pas către mine, iar tensiunea din încăpere se schimbă brusc, atmosfera devenind brusc mai apăsătoare, mai periculoasă. Simt în pântec teama că poate am exagerat. Acesta este motivul pentru care Vârcolacul se apleacă asupra mea: ca să-mi amintească ce insignifiantă sunt.

– Am nevoie să fii cuminte, Misery.

Aud consoanele dure din vocea lui, văd ochii îngustați și un fior îmi urcă pe șira spinării, rece și electric. Gândul îmi zboară din nou la cuvintele lui Alex: „Chiar și mirosul lui era așa cum trebuia. Toată lumea a știut că era făcut să fie un Alfa." Eu nu sunt Vârcolac, și când inspir, nu simt decât transpirație curată și sânge

puternic, dar cred că știu la ce se referea. Simt cumva pornirea de a încuviința din cap, de a fi de acord. De a face ceea ce vrea Lowe.

Trebuie să fac un efort pentru a mă opri. Și tremur în timp ce fac asta.

– Măcar ești suficient de isteață ca să-ți fie frică, șoptește el.

Scrâșnesc din dinți.

– Mi-e doar frig. Ții temperatura mult prea scăzută.

Nările i se dilată.

– Să faci bine să te comporți așa cum îți spun, Misery.

– Desigur. Îmi controlez vocea, dar știe cât de copleșită sunt. La fel cum eu știu că și pe el îl copleșește apropierea mea. Pot să mă retrag?

Încuviințează scurt din cap, iar eu țâșnesc spre ușă. Dar atunci îmi aduc aminte că voiam să-l întreb ceva important.

Mă întorc spre el.

– Pisica mea poate...

Mă opresc, pentru că Lowe are ochii închiși. Inspiră adânc, ca și cum ar aduna în plămâni și ultima moleculă din încăpere. Și arată...

Tulburat. Într-o agonie pură, absolută. Își corectează expresia când observă că mă uit la el, dar este prea târziu.

Mi se răsucește stomacul din cauza unei senzații neplăcute de vină.

– Am făcut baie. Nu e mai bine?

Are privirea goală.

– Ce să fie mai bine?

– Mirosul meu.

Înghite în sec.

– Situația nu s-a îmbunătățit pentru mine, zice, pe un ton dur.

– Dar cum...

– Ce voiai să întrebi, Misery?

A, da.

– Am o pisică.

Se încruntă ca și cum i-aș fi spus că am miriapode de companie.

– *Tu* ai o pisică.

– Aha. Mă rezum la atât pentru că Lowe nu şi-a câştigat dreptul de a primi vreo explicaţie cu privire la alegerile mele de viaţă. Nu că situaţia cu pisica asta afurisită a Serenei ar fi fost, în vreun fel, alegerea mea. Acum este încuiată în camera mea, spun, dacă sora ta nu i-a dat drumul folosindu-se de cheia ei furată. Pot să-i dau drumul prin casă sau Max o să-i însceneze acţiuni de tâlhărie?

– Pisica ta este binevenită printre noi, spune Lowe.

Dacă nici asta nu-i o ironie, nu ştiu ce altceva ar putea fi.

– Mă întreb cum o fi senzaţia asta, spun eu, relaxată, şi mă strecor afară din încăpere, fără să mă mai uit la el.

CAPITOLUL 6

Este o ușurare să fii plecat. Și pură agonie, în același timp.

Una peste alta, nu este cel mai promițător început.

În săptămâna de după sosirea mea, mi-am petrecut o cantitate anormală de timp învinovățindu-mă pentru felul în care am gestionat tot tărăboiul care s-a iscat cu Max. Nu-mi pasă dacă Vârcolacii cred că sunt un monstru dement, dar mă deranjează faptul că am spulberat dintr-o suflare chiar și ultima fărâmă de libertate pe care Vârcolacii ar fi fost înclinați să mi-o ofere.

Sunt însoțită peste tot: când fac o plimbare în jurul lacului; când iau o pungă de sânge din frigider; când stau în grădină la apus, numai ca să fiu departe de lume. Sunt măcinată de regrete. Pentru că toate suntem date naibii, până când un Vârcolac încruntat se postează în ușa toaletei, să ne supravegheze în timp ce ne spălăm pe cap.

Până când nu mai avem ocazia să ne băgăm nasul peste tot.

Am atât de mult timp liber la dispoziție și posibilități atât de restrânse de a-l folosi. Este viața de Colateral cu care sunt familiarizată, doar că fără Serena, care să îmi dea mereu câte ceva de făcut. Ar trebui să mă plictisesc de moarte, dar adevărul e că lucrurile nu sunt foarte diferite de rutina mea obișnuită din lumea Oamenilor. Nu am prieteni, hobbyuri și îmi lipsește un scop real,

altul în afară de a câștiga suficienți bani pentru a-mi plăti chiria ca să... *exist*, presupun.

„Este ca și cum ai fi, nu știu, suspendată. Nelegată de nimic din jurul tău. Am nevoie să văd că te îndrepți într-o direcție, Misery."

Se poate ca o parte din mine să se fi atrofiat. După ce mi-am încheiat rolul de Colateral, Serena și cu mine am fost libere să ne aventurăm în lumea exterioară, să ne petrecem timpul cu oameni care nu erau tutorii sau îngrijitorii noștri, să ne îndrăgostim și să ne facem prieteni. Serena a profitat imediat de această posibilitate, dar eu nu am reușit să fac același lucru. Pe de o parte din cauză că, cu cât aș fi lăsat pe cineva mai aproape de mine, cu atât mai greu mi-ar fi fost să ascund cine eram. Sau poate faptul că mi-am petrecut primii optsprezece ani din viață făcând cunoștință cu răutatea oamenilor nu mi-a așternut un viitor prea luminos în față.

Cine știe.

Așa că dorm ziua și îmi petrec noaptea moțăind. Fac băi lungi, în primul rând spre beneficiul lui Lowe, în al doilea rând pentru că au ajuns să îmi placă. Mă uit la filmele vechi ale Oamenilor. Mă plimb prin camera mea, minunându-mă cât de drăguță este, întrebându-mă cine naiba a conceput acest tavan cu grinzi sofisticat, cochet și uimitor în același timp.

Îmi este dor de internet. Există îngrijorarea că aș putea spiona și, pentru a preveni situația în care aș transfera informații secrete și confidențiale peste care aș da în timp ce mă aflu pe teritoriul Vârcolacilor, nu prea am acces la tehnologie, cu excepția convorbirii săptămânale de verificare cu Vania, convorbire care este complet monitorizată și durează doar atât cât e nevoie pentru ca ea să-mi adreseze un zâmbet, în timp ce se asigură că sunt încă în viață. Evident, nu sunt la prima mea experiență de acest gen și am încercat să introduc ilegal un telefon mobil, plus un laptop și niște dispozitive pentru testarea sistemului lor informațional.

Domnule judecător, am fost prinsă. Persoana care mi-a verificat lucrurile a avut tupeul să-mi confișteje jumătate din dispozitive și să smulgă toate posturile de antene și cardurile Wi-Fi din cele

pe care mi le-a lăsat. Când mi-am dat seama, m-am prăbuşit pe podea şi am rămas acolo două ore, ca o meduză eşuată la mal, sub soarele dogoritor.

Lowe este rareori prin zonă şi nu-l văd niciodată, deşi uneori îi simt vocea guturală vibrând prin pereţi. Dând ordine ferme. Purtând lungi conversaţii şoptite. Într-o ocazie memorabilă, exact când mă strecuram în dulap pentru odihna de la amiază, am auzit un hohot grav de râs, urmat de ţipetele de încântare ale Anei. Am adormit câteva secunde mai târziu, întrebându-mă dacă nu cumva am visat.

În a cincea seară, mi-a bătut cineva la uşă.

– Bună, Misery.

Era Mick, Vârcolacul mai în vârstă, care stătea de vorbă cu Lowe la cununia noastră. Îmi place mult de el. Mai ales pentru că, spre deosebire de celelalte gărzi ale mele, nu pare să-şi dorească să ies afară, ca să fiu lovită de un trăsnet. Îmi place să cred că între noi s-a produs o conexiune la prima lui tură de noapte: am observat cum stătea cocoşat, sprijinit de perete, mi-am împins scaunul rotativ pe hol şi, uite-aşa, am devenit instantaneu cei mai buni prieteni. Conversaţia noastră de trei minute despre presiunea apei a fost apogeul săptămânii mele.

– Ce mai faci, gardian prietenos?

– Denumirea corectă este „gardă de corp".

Ceva nu este în regulă cu bătăile inimii lui, au ceva tern, ca şi cum s-ar târî deznădăjduite. Mă întreb dacă asta are legătură cu cicatricea mare de pe gâtul lui, dar se poate ca totul să fie numai în imaginaţia mea, pentru că îmi zâmbeşte într-un fel sincer, care îi împânzeşte de riduri pielea din dreptul ochilor. De ce nu poate toată lumea să fie la fel de drăguţă?

– Şi ai un apel video de la fratele tău. Vino cu mine, mă îndeamnă Mick.

Orice urmă de speranţă pe care o am că Mick ar putea să mă ducă în biroul lui Lowe şi să mă lase să scotocesc pe acolo dispare când ne îndreptăm spre verandă.

– Eşti pregătită să te întorci? întreabă Owen, înainte să mă salute.

– Nu cred că am opţiunea asta, dacă vrem să evităm...

– Să-l enervăm pe Tată?

– Mă gândeam la un război în toată regula.

Owen flutură din mână.

– A, da, şi asta. Cum e viaţa conjugală?

Sunt foarte conştientă de prezenţa lui Mick vizavi de mine, urmărind cu atenţie tot ce spun.

– Plictisitoare.

– Ţi s-a făcut lipeala cu un tip care ar putea să te ucidă în orice clipă din orice zi. Cum de eşti *plictisită*?

– Tehnic vorbind, oricine ar putea ucide pe oricine, oricând. Prietenii tăi nesuferiţi ar putea să-ţi atârne un ştreang de gât chiar în seara asta. Iar eu aş fi putut să-ţi torn fungicide în punga de sânge de un milion de ori, în ultimii douăzeci de ani. Mă lovesc peste bărbie. De fapt, de ce nu am făcut-o?

Văd o sclipire în ochii lui.

– Şi când te gândeşti că înainte ne plăceam, şopteşte el, sumbru.

Nu se înşală. Înainte să plec pe teritoriul Oamenilor, orice copil care alegea să fie nesimţit vizavi de iminentul meu rol de Colateral avea tendinţa ciudată să se confrunte cu evenimente karmice. Jalituri misterioase, păianjeni care se târau în rucsacuri, secrete îngrozitoare împărtăşite comunităţii. De pe altă parte, s-ar putea să mă fi înşelat. Când m-am întors acasă la optsprezece ani, nu a părut prea fericit să mă vadă şi, în mod evident, nu a vrut să fie văzut în public în compania mea.

– Poţi să fii terifiată de faptul că trăieşti printre Vârcolaci, te rog? întreabă el.

– Până acum, Oamenii sunt mai răi. Fac tot felul de mizerii, cum ar fi să incendieze pădurea amazoniană sau să lase capacul de la closet ridicat noaptea. În fine, te pot ajuta cu ceva?

Clatină din cap.

– Voiam doar să mă asigur că mai trăieşti.

– Aha. Îmi umezesc buzele. Mă îndoiesc că îi pasă dacă mai exist în acest plan metafizic, dar este o oportunitate bună, așa că spun: Mă bucur foarte tare că ai sunat pentru că... mi-e atât de dor de tine, Owen.

O undă de scepticism se citește pe chipul lui granulat. Apoi îi pică fisa.

– Da? Și mie mi-e dor de tine, scumpo. Se lasă pe spate în scaun, intrigat. Spune-mi ce te supără.

Toți Vampirii din sud-vest știu că suntem gemeni, fie și numai din cauza faptului că sosirea noastră a fost inițial sărbătorită ca o rază de speranță („Doi bebeluși în același timp! În prestigioasa familie Lark! Când concepția a fost atât de dificilă și avem parte de atât de puțini tineri! Slavă Domnului!"), după care a fost împinsă iute sub un covor gros de povești brutale („Și-au omorât propria mamă în timpul unui travaliu de două nopți. Băiatul a epuizat-o, iar fata a dat lovitura finală. I-au dat numele de Misery. A curs mai mult sânge în acel pat decât în timpul Asterului.") Serena știa și ea despre asta când le-am făcut cunoștință, după ce mă bătuse la cap să îl întâlnească pe „băiatul care ar fi putut să-mi fie coleg de cameră ani de zile, dacă ți-ai fi jucat cărțile mai bine, Misery". În mod surprinzător s-au înțeles, fiind legați de pasiunea pentru ironiile la adresa aspectului, ținutei și gusturilor mele muzicale. La adresa mea, în general.

Chiar și așa, nici măcar Serena nu putea să nu se minuneze că Owen era măcar *înrudit* cu mine, având în vedere tenul lui întunecat și linia părului, în retragere. Este din cauză că, în timp ce eu semăn cu tata, el... ei bine, presupun că el seamănă cu mama. Este greu de spus, având în vedere că, din câte se pare, nu avem nici o poză cu ea.

Dar oricât de mari ar fi diferențele dintre Owen și mine, se pare că lunile pe care le-am petrecut împreună în pântec au lăsat niște urme. Pentru că, în ciuda faptului că, de când am crescut, am avut mai puține interacțiuni decât niște prieteni prin corespondență, se pare că avem același limbaj.

– Îți aduci aminte când eram mici? întreb eu. Și Tatăl ne ducea în pădure ca să vedem apusul și să simțim lăsarea serii?

– Sigur, zice, deși, în realitate, nici Tatăl, nici armata de bone care avea grijă de noi nu au făcut vreodată așa ceva.

– Mă gândesc des la asta, continui eu. Îmi aduc aminte lucrurile pe care le spunea Tatăl. Cum ar fi: *Chestia aia pe care am pierdut-o. Ai vreo veste despre asta?* Trec discret la vorbirea în Grai, asigurându-mă că nu schimb intonația.

Mick ridică privirea din telefon, mai degrabă curios decât suspicios.

– A, da. Râdeai minute în șir și spuneai: *Nu am nici o veste. Nu s-a întors în apartamentul ei – voi fi anunțat dacă face asta.*

– Dar apoi te enervai pentru că Tatăl și cu mine nu eram atenți la tine și rătăceai de unul singur, bălmăjind cele mai ciudate lucruri. *Anunță-mă dacă se schimbă ceva. Ai vorbit cu Colateralul Vârcolacilor? A spus ceva despre Devotați?*

Încuviințează din cap și oftează fericit.

– Știu că nu o să crezi, dar mereu spun: *Nu am nici un contact cu ea. Dar o să văd ce pot face.* Tatăl întotdeauna te-a iubit pe tine mai mult, draga mea.

– O, dragule, cred că ne iubește la fel de mult pe amândoi.

Când ajung în camera mea, îmi scot laptopul, întrebându-mă dacă aș putea să șterpelesc un card Wi-Fi din telefonul cuiva. Mă prostesc puțin scriind un cod flexibil ca să explorez serverele Vârcolacilor, pe care s-ar putea să nu ajung niciodată să le folosesc. Ca întotdeauna, în timp ce scriu coduri, pierd noțiunea timpului. Când ridic privirea de pe tastatură, luna este sus pe cer, camera este întunecată, și în fața mea stă o creatură mică și scârboasă. Poartă colanți cu bufnițe, fustiță de șifon și se zgâiește la mine ca la o fantomă.

Icnesc.

– Bună.

O, *Doamne.*

– Ana?

– Salut.

Îmi încleştez mâna pe piept.

– Ce *naiba*?

– Te joci?

– Ăăă... Îmi privesc laptopul. „Construiesc un circuit logic stufos" pare răspunsul greşit, aşa că spun: Sigur. Cum ai intrat?

– Pui mereu aceleaşi întrebări.

– Iar *tu* intri mereu aici. Cum?

Arată spre fereastră. Mă duc încruntată acolo şi mă sprijin de pervaz, ca să mă uit afară. Am explorat deja zona, în încercarea disperată de a găsi o modalitate să spionez nesupravegheată. Dormitoarele sunt la etajul întâi şi am verificat de nenumărate ori dacă aş putea să cobor pe acolo (nu, decât dacă aş fi muşcată de un păianjen radioactiv şi mi-ar creşte ventuze pe degete) sau să sar afară (nu fără să-mi frâng gâtul). Nu mi-a trecut niciodată prin cap să mă uit... în sus.

– De pe acoperiş? întreb.

– Da. Mi-au luat cheia.

– Fratele tău ştie că te-ai căţărat ca o maimuţă-păianjen?

Ridică din umeri. Ridic şi eu din umeri şi mă întorc în pat. Nu e ca şi cum m-aş gândi să o părăsc.

– Cum este? întreabă ea.

– Ce?

– Maimuţa-păianjen. E un păianjen care arată ca o maimuţă sau o maimuţă care arată ca un păianjen?

– Hmmm, nu sunt sigură. Stai să caut pe Google şi... Îmi trag computerul în poală, apoi îmi amintesc de situaţia cu Wi-Fi-ul. Futu-i, zic.

– Ăsta e un cuvânt urât, spune Ana, chicotind încântată, într-un fel care mă face să mă simt ca un geniu al improvizaţiei. Compania ei este flatantă. Cum te cheamă?

– Misery.

– Miresy.

– Misery.

– Da. Miresy.

– Nu chiar... mă rog.

– Pot să mă joc cu tine? mă întreabă și se uită cu poftă la laptopul meu.

– Nu.

Buzele frumoase i se curbează într-o strâmbătură.

– De ce?

– Uite-așa.

Și oricum, ce am putea face, diviziuni lungi?

– Alex mă lasă să mă joc.

– Alex? Tipul blond?

Nu l-am mai văzut după incidentul cu Max. Au considerat, presupun, că se întâmplase pe tura lui și o fi fost scos din rotația de temnicer.

– Da. Furăm mașini și stăm de vorbă cu doamnele frumoase. Dar Alex spune că Juno nu trebuie să știe despre asta.

– Joci *Grand Theft Auto* cu Alex? zic, iar ea ridică din umeri. E potrivit pentru un copil de... trei ani?

– Am șapte ani, declară ea cu înfumurare, ridicând șase degete.

Las să treacă de la mine.

– Ei, pe aproape.

Ridică din umeri din nou, ceea ce pare să fie răspunsul ei automat. Sinceră să fiu, o înțeleg. Se așază pe pat lângă mine și sunt puțin îngrijorată că o să facă pipi pe ea. Oare are scutec? E învățată la oliță? Ar trebui să o ajut să râgâie?

– Vreau să mă joc, repetă ea.

Nu sunt o persoană blândă. După ce mi-am trăit primii optsprezece ani din viață în funcție de o listă foarte lungă de indivizi foarte dubioși, mi-am perfecționat asertivitatea. Nu am nici o problemă în a servi un foarte ferm și definitiv „nu", fără să revin asupra deciziei. Deci probabil că am suferit un accident cerebral major de vreme ce oftez, îmi scot programul de editare și mă folosesc de Java Script ca să concep un joc de tip „Șarpele".

– Asta este ceva edu... edu...? întreabă, după ce am terminat de explicat cum funcționează jocul. Edudațional?

– Educațional.

– Juno spune că este important ca jocurile să fie edu...

– Nu știu dacă este, dar cel puțin nu conține infracțiuni majore.

Felul în care se sprijină de mine are ceva dezarmant, tandru și plin de încredere, de parcă semenii noștri nu s-ar fi vânat reciproc în ultimele câteva secole. Scoate limba printre dinți, în timp ce încearcă să prindă merele, iar atunci când o buclă neagră îi alunecă peste ochiul drept, mă surprind planând cu degetele în zonă, tentată să i-o așez după ureche.

– La naiba, bălmăjesc eu, în timp ce-mi retrag mâna.

– Ce?

– Nimic.

Îmi înfig brațele între spate și perete, îngrozită.

Am senzația că este miezul nopții când Ana cască și se hotărăște că a sosit momentul să se întoarcă la ea în cameră.

– Oricum mă așteaptă pisica mea.

Stai așa.

– Pisica ta?

Dă din cap aprobator.

– Se întâmplă cumva ca pisica asta *a ta* să fie gri? Cu blana lungă? Fața turtită?

– Da. O cheamă Sparkles.

O, fir-ar.

– În primul rând că e băiat.

Ana clipește spre mine.

– Atunci, *îl* cheamă Sparkles.

– Nu, îl cheamă motanul afurisit al Serenei.

Ana are o expresie compătimitoare.

– Și, de fapt, e motanul *meu*, adaug.

Al Serenei. Mă rog.

– Nu cred.

– Îți dai seama că a ajuns odată cu mine.

– Dar doarme cu mine.

A. Deci *acolo* dispare tot timpul.

– Asta numai pentru că pe mine mă urăşte.

– Atunci poate că nu e pisica ta, spune ea, cu solemnitatea delicată a unui terapeut care mă anunţă că nu am o tulburare diagnosticabilă, ci sunt pur şi simplu o nenorocită.

– Ştii ceva? Nu-mi pasă. Te descurci cu Serena.

– Cine e Serena?

– Prietena mea.

– Prietena ta cea mai bună?

– Am o singură prietenă, aşa că... mda?

– Prietena mea cea mai bună e Misha. Are părul roşcat şi e fiica lui Cal, prietenul cel mai bun al fratelui meu. Iar Juno e mătuşa ei. Şi are un frăţior, pe care îl cheamă Jackson, şi o surioară pe care...

– Nu suntem în *Fraţii Karamazov*, o întrerup. Nu am nevoie să ştiu tot arborele genealogic.

– ... o cheamă Jolene, continuă ea, fără să se lase descurajată. Unde e Serena?

– Este... încerc să o găsesc.

– N-ar putea fratele meu să te ajute? Este foarte bun la asta.

Înghit în sec. Pur şi simplu nu mă descurc cu copiii.

– Poate.

Mă studiază câteva secunde.

– Şi tu eşti ca Lowe?

– Nu sunt sigură ce vrei să spui, dar nu.

– Nici el nu doarme.

– Eu dorm. Doar că dorm în timpul zilei.

– A. Lowe nu doarme. Deloc.

– Niciodată? Asta e o chestie a Vârcolacilor? A conducătorilor Alfa?

Ana clatină din cap.

– Are pneumonie.

Serios? Când a luat-o? Mie mi s-a părut sănătos. Poate pentru Vârcolaci pneumonia nu e mare...

– Stai! strig eu la Ana, când o văd îndreptându-se către fereastră. Ce-ar fi să ieşi pe uşă? zic, dar nici măcar nu se opreşte să spună „nu". Ar fi mai distractiv. Ai putea să te opreşti în camera lui Lowe pe drum, sugerez eu, pentru că dacă ar fi să moară, ar fi vina *mea*. Să-l saluţi, să staţi împreună, adaug.

– Nu-i aici. A plecat să se ocupe de devoratori.

– De devoratori, repet eu.

– Da.

– Nu cumva... vrei să spui Devotaţi?

– Da. Devoratori.

A început deja să se cațăre pe zid, iar comparația cu o maimuță-păianjen este insuficientă pentru a descrie cât de agilă este. Și totuși.

– Nu face asta. Întoarce-te. Îţi... interzic să mai faci asta.

Dar copila continuă să se cațăre.

– Eşti Vampir. Nu cred că-mi poţi spune ce să fac.

Pare mai degrabă pragmatică decât obraznică, şi singurul răspuns care îmi vine în minte este:

– Rahat.

O urmăresc terifiată în timp ce urcă, întrebându-mă dacă aşa o fi când eşti mamă: un pachet de nervi, imaginându-ţi-l pe copilul tău cu țeasta spartă. Dar Ana ştie foarte bine ce face, iar în momentul în care este cocoțată în vârful acoperişului şi apoi dispare din raza mea vizuală, rămân singură şi conştientizez două lucruri, fără legătură unul cu celălalt:

Sunt năucitor de interesată de supraviețuirea acestui mic Vârcolac nărăvaş.

Lowe, soțul şi colegul meu de apartament, este plecat noaptea asta.

Mă strecor în baie, îmi iau una dintre agrafe şi fac ce trebuie să fac.

CAPITOLUL 7

Mirosul devine mai mult decât o simplă problemă. Invadează. Se unduieşte pretutindeni în jur. Călătoreşte. Se agaţă de nările lui. Câteodată se concentrează.

Rareori se ating. Când s-au atins, încheietura ei s-a frecat accidental de pieptul cămăşii lui, iar el a smuls bucata de material care era cea mai impregnată de mirosul ei. Şi-a strecurat-o în buzunar, iar acum o are tot timpul cu el.

Chiar şi atunci când pleacă, pentru a evita să se întâlnească.

Îmi ia mai mult timp decât m-am aşteptat să intru prin efracţie, dar nu foarte mult. Încuietoarea face un zgomot şi mă opresc, întrebându-mă dacă garda – o femeie Vârcolac intransigentă, pe nume Gemma, cred – o să vină să mă verifice. Un minut mai târziu, decid că sunt în siguranţă şi împing uşa ca să o deschid.

Camera lui Lowe este la fel de frumoasă şi de interesantă ca a mea, cu un perete distonant şi tavanul cu grinzi care creează o atmosferă confortabilă şi relaxantă. Are mai puţine obiecte de mobilier însă, şi deşi Lowe trebuie să fi locuit aici mult mai mult timp decât mine, observ două cutii pentru mutare îngrămădite într-un colţ şi două tablouri înrămate sprijinite de perete, aşteptând să fie agăţate la locurile lor.

Am tălpile reci în timp ce păşesc pe parchetul din lemn masiv, montat în spic. Ştiu exact ce caut – un telefon, un laptop, poate un jurnal cu titlul „Atunci când am răpit-o pe Serena Paris", cu un lăcăţel uşor de deschis –, dar nu mă pot abţine să nu-mi bag puţin nasul şi-n alte lucruri. Sunt multe rafturi pline de romane clasice şi diverse alte opere de ficţiune, dar în cea mai mare parte sunt albume de artă, înalte şi lucioase, cu pagini pline de sculpturi frumoase, clădiri şi picturi ciudate, pe care nu le-am mai văzut până acum. Baia este impecabilă, cu excepţia colţului în care au fost aşezate o periuţă de dinţi în formă de unicorn, o pastă de dinţi cu aromă de căpşune şi un şampon pentru copii. Dulapul este ordonat milităreşte, toate cămăşile sunt toate uni, fiecare pereche de pantaloni e împăturită frumos, şi nu sunt decât pantaloni kaki sau blugi. Singura excepţie este costumul pe care l-a purtat la nunta noastră.

Aflu că soţul meu poartă mărimea patruzeci şi opt la pantofi.

Caut aparatură electronică, dar în zadar. Chiar nu aveam nevoie să ştiu că Lowe Moreland urăşte dezordinea, că este imun la acumularea de nimicuri inutile căreia îi cădem pradă noi, ceilalţi. Posedă numai ce îi este necesar, şi nu par să-i fie necesare decât un încărcător, un milion de perechi identice de boxeri şi o sticlă de lubrifiant pe bază de silicon. Îl găsesc în noptiera lui, îl apuc şi îi dau drumul imediat, ca şi cum ar fi un cuib de viespi.

Bine. Nu aveam nevoie să ştiu că... Dar doamna lui este plecată să se distreze cu ai mei şi... OK. E perfect normal. Nu o să mă mai gândesc la asta.

Începând de acum.

Pe perete este o singură fotografie: o versiune mai tânără a Anei şi o femeie frumoasă, de vârstă mijlocie, care are aceeaşi tentă cromatică deosebită şi pometi ascuţiţi ca ai lui Lowe. Cu cât o studiez mai mult, cu atât mai mult observ că, în afară de ochi, Ana nu seamănă deloc cu mama ei, dar nici cu Lowe. Dacă seamănă cu tatăl lor, trebuie să fi moştenit trăsături diferite de la el.

Caut pe sub perne, în spatele tăbliei de la capul patului, în birou. În mod evident, Lowe nu are un laptop în dormitor, și intrarea asta prin efracție pare să fie un demers zadarnic. Sunt cât pe ce să renunț, când încerc să deschid sertarul de jos al șifonierului și descopăr că este încuiat. Simt speranța clocotindu-mi în vine. Alerg la mine în cameră și vin cu agrafa.

Nu sunt sigură la ce mă aștept de la un șifonier încuiat, poate la coliere din colți de Vampiri sau lubrifiant cumpărat angro, poate la un sertar plin de carduri Wi-Fi, alături de o felicitare pe care să scrie: „Simte-te ca acasă, Misery". La orice, numai nu la un set de creioane și un carnet de schițe. Mă încrunt, îl ridic și îl deschid cu delicatețe, dând paginile cu atenție, ca să nu le rup.

Inițial am impresia că mă uit la o fotografie. Atât de frumos, precis și minuțios este desenul. Dar apoi observ ștersăturile, liniile pe alocuri prea lungi, și-mi dau seama că nu, nu este o fotografie. E desenul tehnic al unei bolți, impecabil realizat.

Inima îmi bate mai tare, dar n-aș putea spune de ce. Încep să dau paginile, cu degete tremurânde.

Sunt desenate încăperi, birouri, vitrine de magazine, stâlpi, case, poduri, stații. Clădiri mari și mici, statui, domuri, cabane. Unele reprezintă numai exteriorul, în timp ce altele sunt însoțite de planuri și mobilier. Unele au numere și vectori mâzgălite pe margini, altele sunt înțesate de culori. Toate sunt perfecte.

Este arhitect.

Uitasem. Sau poate nu am avut niciodată o idee clară cu privire la ce presupunea acest lucru. Dar uitându-mă la aceste desene, o simt cu adevărat – iubirea pe care o are Lowe pentru formele frumoase, locurile rafinate, priveliștile interesante.

Este doar puțin mai mare decât mine, dar aceasta nu este opera cuiva fără pregătire de specialitate. Desenele vădesc expertiză, pasiune, talent, ca să nu mai vorbim despre timp, timp pe care nu-l mai poate dedica frumuseții și desenelor drăguțe, acum că este conducătorul Alfa al haitei lui și...

E prea mult. Mă gândesc la asta – la *el* – mult prea intens. Închid cu putere carneţelul de schiţe şi îl pun la loc, unde l-am găsit. Asta face să alunece din el o hârtie care se afla chiar la sfârşit.

Un portret.

Inima îmi stă în loc pe când mă aplec să ridic portretul, aşteptându-mă, nu, fiind *sigură* că voi vedea chipul zâmbitor al Serenei. Buzele pline, ochii migdalaţi, nasul îngust şi bărbia ascuţită; toate îmi sunt atât de familiare, încât cred că ea trebuie să fie, căci al cui chip l-aş cunoaşte atât de bine? Nu poate fi decât al Serenei sau...

Al meu.

Lowe Moreland mi-a desenat faţa şi apoi a ascuns desenul în spate de tot, în sertarul cel mai de jos al şifonierului. Nu-mi dau seama când a avut suficient timp s-o observe şi să-i reuşească acest nivel de detaliu, cu aerul serios şi detaşat, buzele strânse, părul ciufulit dat după o ureche. Dar de un lucru îmi dau seama: desenul are ceva tăios. Ceva mistuitor, intens şi expansiv, care pur şi simplu nu se regăseşte în celelalte schiţe. Realizarea acestui desen a implicat forţă şi multe sentimente. *Multe*. Şi nu-mi pot imagina că ar fi putut fi vorba despre sentimente pozitive.

Mă încrunt. Înghit în sec. Oftez. Apoi şoptesc: „Nici eu nu sunt fanul tău, Lowe. Dar nu mă vezi mâzgălindu-ţi o caricatură cu coarne în jurnalul meu."

Aşez toate obiectele înapoi în sertar, asigurându-mă că sunt exact în poziţia în care le-am găsit. Îndreptându-mă spre uşă, îmi trec degetele peste rafturile de cărţi, întrebându-mă din nou cam cât de greu va fi anul pe care îl voi petrece alături de Vârcolaci.

În următoarea zi, dorm până după-amiază. Sunt atât de obosită, încât aş putea dormi mai mult, dar se întâmplă ceva afară, pe malul de obicei liniştit al lacului. Ceva ce presupune ţipete, râsete şi miros de ars. Mă târăsc până la geam ca să văd despre ce este vorba, asigurându-mă că evit lumina directă, care încă pătrunde în încăpere.

Este un grătar sau un picnic, nu am înțeles niciodată prea bine care este diferența între ele, în ciuda explicațiilor pe care mi le-a dat Serena despre diferitele nuanțe ale reuniunilor sociale ale Oamenilor. Vampirii nu clădesc comunități în acest fel, adunându-se fără un scop anume. Prieteniile noastre sunt alianțe. Înainte de anii în care am servit drept Colateral, conceptul de a petrece timp împreună cu cineva numai de dragul distracției mi-era complet străin.

Pot număra peste treizeci de Vârcolaci. Stau pe malul lacului, fac grătar, mănâncă, înoată. Râd. Cei mai gălăgioși sunt copiii: observ câțiva, printre care și Ana, care pare a fi într-o dispoziție exuberantă.

Mă întreb dacă sunt invitată și eu. Care ar fi reacția dacă aș coborî la parter și le-aș face cu mâna oaspeților. Aș putea împrumuta niște bikini de la Juno. Aș putea să-mi torn niște sânge cu gheață, să mă așez la umbră și să-i întreb pe vecinii de masă: „Deci, ce părere aveți despre jucătorii ăia de fotbal?" Ideea asta mă face să chicotesc. Mă așez pe pervaz și mă uit la adunare. Sunt îmbrăcată în continuare în pantalonii scurți de pijama și tricoul uzat pe care l-am primit în urmă cu doi ani la un exercițiu de teambuilding la muncă. Mă uit și la Lowe, care s-a întors acasă.

Privirea îmi este imediat atrasă de el. Poate pentru că este... ei bine, *mare*. Majoritatea Vârcolacilor sunt înalți, atletici sau ambele, dar statura lui Lowe e mai mult decât atât. Totuși, nu sunt sigură că aspectul lui este motivul pentru care îmi captează atenția.

Este... nu aș spune fermecător, ci *magnetic*. Buzele pline i se curbează într-un zâmbet discret, în timp ce stă de vorbă cu unii dintre membrii haitei. Sprâncenele întunecate i se încruntă, în timp ce îi ascultă pe alții vorbind. Când se joacă alături de copii, în coada ochilor îi apare o rețea de riduri. O lasă pe o fetiță să-l învingă la skandenberg, icnește prefăcându-se lovit când o altă fetiță îl lovește peste bicepși și azvârle un băiat în apa adâncă, spre încântarea vădită a acestuia.

Pare îndrăgit. Acceptat. Pare să aparţină locului şi mă întreb cum o fi senzaţia asta. Mă întreb dacă îi lipseşte partenera sau prietena sau ce-o fi ea. Mă întreb dacă mai apucă să deseneze zilele astea, sau casele frumoase pe care şi le imaginează rămân încuiate în mintea lui.

Cu siguranţă *nu* arată ca şi cum s-ar recupera după boală, dar ce ştiu eu? Nu sunt pneumolog.

Când vreau să mă dau jos de pe pervaz şi să-mi încep noaptea, îl zăresc.

Max.

Este separat de restul mulţimii, la periferia plajei, unde nisipul lasă loc mai întâi tufişurilor, apoi unui crâng. La o primă privire, nu-mi atrage atenţia: spre deosebire de majoritatea petrecăreţilor, este îmbrăcat cu blugi şi o cămaşă cu mâneci lungi, dar înţeleg. Am fost şi eu cândva o adolescentă complexată, care încerca să-şi ascundă sub haine puseul de creştere în înălţime de cincisprezece centimetri în trei luni. Iar potrivit spuselor Serenei, melanomul e ceva îngrozitor.

Dar apoi se lasă în genunchi. Începe să stea de vorbă cu cineva mult mai scund decât el. Şi întregul corp îmi înţepeneşte.

Îmi spun că nu am nici un motiv să mă încrunt aşa cum o fac. Poate că între Max şi mine există anumite diferenţe (o diferenţă majoră cel puţin, asta-i clar), dar are tot dreptul să interacţioneze cu Ana. Ar putea inclusiv să fie rude, iar el să fi fost bona Anei de când aceasta era în scutece. Oricum nu e treaba mea. Eu sunt doar un oaspete foarte greu tolerat aici şi, oricum, trebuie să-mi fac baia zilnică de o oră.

Numai că... Ceva mă trage înapoi la fereastră. Nu-mi place. Felul în care vorbeşte cu Ana, arătând spre un loc pe care nu îl văd, undeva între copaci. Ana clatină din cap – *nu*. Dar el pare să insiste şi...

Sunt paranoică? Probabil. Fratele Anei este efectiv acolo, la câţiva metri distanţă şi poate s-o urmărească.

Dar nu o urmăreşte. Se joacă ceva cu roşcatul care a fost cavaler de onoare – Cal, numele lui este Cal – şi cu alte câteva persoane. Bocce, cred, dacă recunosc bine jocul, din perioada în care Serena era pasionată de variantele de bowling, şi Doamne, chiar că Oamenii şi Vârcolacii au multe chestii în comun. S-ar putea ca Tatăl să aibă dreptate temându-se de o alianţă între ei. Totuşi, asta nu mă priveşte pe mine şi...

Max o apucă pe Ana de mână, trăgând-o spre pădure, iar creierul meu face scurtcircuit. Mick este de serviciu, iar eu dau buzna afară din camera mea, în picioarele goale, intenţionând să-l avertizez. Dar scaunul lui este gol, cu excepţia unei farfurii cu ceva rămăşiţe de salată de varză pe ea.

Probabil că e la toaletă şi mă gândesc să merg să-l caut acolo. Apoi abandonez ideea, considerând că nu am timp. O pereche de neuroni se trezesc cu greu din amorţeală ca să sublinieze că acesta ar fi momentul potrivit să intru în biroul lui Lowe şi să caut informaţii despre Serena. Din păcate, restul de nouăzeci şi nouă la sută din creierul meu se concentrează asupra Anei.

Doamne. Urăsc, urăsc, *urăsc* faptul că-mi pasă.

Mă năpustesc în jos pe scări, apoi afară, prin bucătărie. Căldura mă loveşte ca un val, încetinindu-mă în timp ce razele soarelui îmi străpung pielea, precum o mie de colţi de rechin. Fir-ar, doare. Este mult prea multă lumină ca să fiu afară.

Doi Vârcolaci mă văd, dar nimeni nu mă *observă*. Nişte pietricele colţuroase mi se înfig dureros în tălpi, dar rezist, îndreptându-mă spre pădure. Când ajung printre copaci, pielea mă arde. Şchiopătez şi aproape că îmi pierd echilibrul de două ori, din cauza unui morman de găletuşe cu nisip şi a unui colac de înot.

Dar văd costumul de baie bleu al Anei şi cenuşiul-închis al cămăşii lui Max printre petele de verde şi strig după ei, în timp ce-mi fac loc printre copacii deşi.

– Hei, stop!

Max merge mai departe, dar Ana se întoarce, mă vede şi rânjeşte cu gura căscată, de încântare. Bătăile inimii ei sunt vesele, înduioşătoare.

– Miresy!

– Nu așa mă cheamă, am mai vorbit despre asta. Hei, Max, unde o duci?

Probabil că-mi recunoaște vocea, pentru că se oprește. Iar când se uită la mine, are întipărită pe față o expresie de ură desăvârșită.

– *Tu* ce cauți aici?

– Aici locuiesc. Tu ce faci cu un copil de *șase* ani în mijlocul pădurii?

Sunt aproape sigură că acele de brad îmi intră în piele. De asemenea, s-ar putea să fiu în flăcări.

– Șapte, mă corectează Ana, veselă, dând drumul mâinii lui Max și ridicând șase degete, fir-ar să fie de copil.

– Ana, vino cu mine. Îi întind mâna, și vine fericită spre mine, cu brațele deschise, ca și cum ar intenționa să mă îmbrățișeze. Inima îmi stă în loc în momentul în care Max o ia pe sus și pleacă cu ea în direcția opusă. Ce naiba faci...

În acest moment, se întâmplă mai multe lucruri concomitent.

Ana se zbate și țipă.

Eu mă arunc spre Max, gata s-o eliberez, să-l sfâșii cu colții.

Și cel puțin zece Vârcolaci sar din copacii care ne înconjoară.

CAPITOLUL 8

Ar fi mai ușor dacă nu i-ar plăcea de ea ca persoană.

– E o chestie a Vampirilor să-și înfigă colții ascuțiți în treburile altora și să le strice planurile? Sau e, mai degrabă, un proiect de suflet al lui Misery Lark?

Au trecut mai puțin de cinci minute de când îmi îngrijesc tălpile rănite, stând pe canapeaua din living, dar este a treia oară când mi se pune o variantă a acestei întrebări. Așa că îmi țin capul plecat și îl ignor pe secundul lui Lowe – cel care arată ca o păpușă Ken –, în timp ce smulg un amestec de grohotiș din pielea degetului mare. Am nevoie de o pensetă, dar nu mi-am adus nici una cu mine. Oare Vârcolacii folosesc pensete? Sau li se par respingătoare din punct de vedere moral, de vreme ce sunt, la origine, acoperiți de blană? Poate consideră părul de pe corp sacru și orice amenințare la atașamentul lui firesc de carne este privită ca o blasfemie.

Ceva la care să meditezi.

– Dă-mi drumul, se smiorcăie Max.

Stă pe canapea, la fel ca mine, dar are mâinile legate la spate și este supravegheat de mai multe gărzi, cu privirile glaciale pe care le rezervi de obicei celor care au încercat să răpească un copil.

Adică exact ce a făcut Max.

– Poți să nu mai ceri asta, îi spune Cal, cu blândețe. Pentru că nu o să se întâmple.

Dintre toți Vârcolacii de aici, este evident că el și păpușa Ken au rangul cel mai înalt. Este, de asemenea, evident că cei doi joacă rolurile de polițist bun/polițist rău. Cal este înfricoșător prin amabilitatea lui, Ken are terifiant prin sarcasmul pe care-l afișează. Dacă asta funcționează pentru ei...

– Vreau s-o văd pe mama, scânceşte Max din nou.

– Chiar vrei, campionule? Ești sigur? Pentru că mama ta e acolo, umilită de ceea ce tocmai ai făcut și de persoanele cu care te-ai asociat.

– Nu'ș ce să zic, Cal. Ken se uită fix la șapca lui de baseball. Poate *ar fi* o idee să-l dăm pe mâinile mamei lui. Se apleacă în față. Mi-ar plăcea să-i văd fața când îi smulge ghearele.

Max mârâie, dar zgomotul se transformă într-un scâncet, când intră Alfa, cu Juno și Mick în urma lui. Șoptesc „Scuze" către Mick, îngrijorată că s-ar putea să aibă probleme din cauză că s-a dus la toaletă și m-a lăsat singură pentru o clipă. Flutură din mână, ca să nu-mi fac griji și în încăpere se lasă tăcerea, în timp ce toată lumea se concentrează asupra lui Lowe, ca și cum prezența lui ar exercita o atracție gravitațională. Nici măcar eu nu mă pot uita în altă parte și îmi abandonez degetul mare în voia destinului său infecțios. Lowe pare atât de înfuriat, încât încep să tremur. Deși s-ar putea să fie din cauza curentului rece al aerului condiționat, pe pielea mea rănită.

– Ana e bine? întreabă Gemma.

Lowe încuviințează din cap.

– Se joacă cu Misha.

Cu mâinile în șold, inspectează camera. Toate privirile se lasă instantaneu în pământ.

În afară de a mea.

– Cine vrea să-mi spună ce naiba s-a întâmplat? întreabă el, uitându-se la mine.

Mă aștept ca toată lumea să izbucnească în niște explicații grăbite, dar disciplina Vârcolacilor este mai solidă de atât. Tăcerea grea se prelungește, întreruptă numai de pașii lui Lowe, care vine

în fața mea. Sunt pregătită să-mi rostesc ultimele cuvinte, dar el nu face altceva decât să-și scoată hanoracul, să-l înfășoare în jurul umerilor mei, apoi să admire rezultatul pentru puțin prea mult timp.

Toate privirile sunt, în continuare, coborâte.

– Cal, spune el.

Sentimentul de ușurare pe care îl am pentru că nu eu sunt cea strigată e absolut jenant.

– Totul s-a petrecut conform planului, începe Cal. După cum era de așteptat, Max încerca să o atragă pe Ana acolo. Eram pe urmele lui, ca să vedem cu cine se întâlnește, când...

Se întoarce spre mine și dintr-odată mă trezesc în centrul atenției. Ușurarea pe care am simțit-o a fost prematură.

– Îmi pare rău, zic eu, înghițind în sec. Habar n-aveam că era plănuită o ambuscadă. Când văd un tip, care s-a purtat ca un nemernic cu mine, încercând să sustragă un copil, este normal să...

Să ce? De ce am intervenit, de fapt? Acum, că adrenalina s-a evaporat, nu-mi aduc aminte care a fost raționamentul meu. Nu sunt o eroină și nici nu vreau să fiu.

Păpușa Ken pufnește cu dispreț.

– Ne urmăreai de la fereastră?

– Păi... da?

– Dubios. Îți trebuie un hobby.

– Ai dreptate. Am auzit niște lucruri nemaipomenite despre zborul cu parapanta sau cursele de rațe. Aș putea face o încercare, dar stai. Am uitat că sunt *efectiv* închisă într-un dormitor de doisprezece metri pătrați, douăzeci și patru de ore din *douăzeci și patru.*

– Citește o carte, țuguiato.

– Destul.

Lowe traversează camera și se așază pe vine în fața lui Max, care încearcă instantaneu să se ferească. Are un ton ferm, dar surprinzător de blând, când întreabă:

– Unde aveai de gând să o duci pe Ana? Max nu răspunde, iar Lowe continuă: Ai cincisprezece ani, așa că nu o să te pedepsesc ca pe un adult. Nu știu cu cine te-ai încurcat, sau cum ai ajuns în situația asta, dar pot să te ajut. Te voi proteja.

Pe tâmplele lui Max se preling broboane de sudoare. Este mult mai tânăr decât am crezut.

– O să scapi de mine. Dacă-ți spun, o să...

– Eu nu le fac rău alor mei, și mai ales copiilor, mârâie Lowe. Nu sunt Roscoe.

– Nu. Max întoarce privirea spre mine. El nu ar fi făcut niciodată alianțe cu Vampirii sau cu Oamenii, nu ar fi adăpostit-o niciodată pe una de-a lor, lăsând-o să omoare Vârcolaci...

– Ai dreptate. Lui Roscoe îi plăcea să-i ucidă pe Vârcolaci cu mâna lui. Chiar este mai rea o alianță cu Vampirii decât să lăsăm și mai mulți Vârcolaci să fie uciși de ei?

Max coboară privirea. Este doar un puști. Pare tulburat de întrebare, în timp ce mărul lui Adam i se zbate în gâtlej. Apoi își amintește de furia pe care o simte și trântește:

– Nu ești un Alfa de drept.

Un *faux pas* evident. Pentru că toți Vârcolacii din încăpere fac un pas în față, ca să intervină, după care se opresc instantaneu, când Lowe înalță brațul.

– Cine ți-a spus asta? întreabă el, amenințător, nemilos. Poate este o neînțelegere. Poate pur și simplu nu a fost de față atunci când Roscoe a pierdut provocarea în favoarea mea. Le-am trimis un mesaj Devotaților, i-am anunțat că aș accepta bucuros provocarea din partea oricui altcuiva. Și totuși. Lowe se ridică în picioare. Disensiunile și discuțiile sunt binevenite. Nu sunt Roscoe și nu mă voi descotorosi de cei care nu sunt de acord cu mine. Dar să încerci să răpești un copil, să sabotezi o infrastructură importantă, să-i ataci cu brutalitate pe cei care mă susțin... Asta e deja o revoltă violentă. Și atât timp cât voi fi conducătorul Alfa al acestei haite, nu o voi accepta. Cine te-a trimis aici, Max?

Max clatină din cap.

– Nu știu.

– Ai uitat? zice păpușoiul Ken, venind lângă Lowe. Max se retrage. Avem modalități de a te face să-ți amintești.

– E, practic, un copil, subliniază Cal.

– A ales să lucreze cu Devotații, spune Ken, pocnindu-și încheieturile degetelor.

Cal ridică din umeri, spre uimirea mea.

– Presupun că ai dreptate.

Și își pocnește și el degetele.

Cercetez fața lui Lowe, în căutarea unui indiciu cum că nu le va permite acoliților lui să... nu știu, să tortureze un băiețel. Dar are o expresie detașată și pare mulțumit să delege sarcinile. Nu la asta m-aș fi așteptat de la cineva care plănuiește să dezamorseze situația.

– Stai! strig eu, conștientizând că astăzi e probabil una dintre zilele în care sunt *deosebit* de băgăcioasă. Nu-l răniți. Pot să vă ajut.

Toate capetele se întorc spre mine, și văd multe expresii enervate.

– Cred că ai făcut suficient, lipitoare ce ești, spune Ken.

Dau ochii peste cap.

– În primul rând că am crescut printre Oameni, așa că lipitoare, parazit, suge-sânge, căpușă, ventuză, liliac *nu* sunt niște insulte așa grozave cum îți închipui tu. Vampirii chiar *beau* sânge ca să supraviețuiască și nu ascund acest lucru. Pot să aflu cine l-a trimis pe Max. Fără să-i smulg unghiile sau ce plănuiți voi să faceți.

– Nu'ș ce să spun, zice Cal. Merită să sufere puțin.

Dar Max tremură ca o frunză. Și probabil că nu sunt atât de sadică pe cât am crezut că sunt.

– Te rog, îl implor eu pe Lowe, ignorându-i pe toți ceilalți. Pot să vă ajut.

– Cum?

Măcar el pare mai degrabă curios decât iritat.

– E mai ușor de făcut decât de explicat. Uite.

Mă ridic și îl ating ușor când trec pe lângă el, ca să mă duc la Max. Mă oprește, prinzându-mă de încheietură. Când întind gâtul spre el, văd că se uită drept înainte.

– De ce? întreabă, fără să mă privească în ochi.

Are vocea scăzută, ca să-l aud numai eu.

Nu sunt chiar sigură ce vrea să știe, așa că aleg varianta care pare cea mai potrivită.

– Ana m-a vizitat, spun eu, pe același ton scăzut. Îmi ține companie și, deși îmi pronunță greșit numele și în mod evident nu știe dacă are șase sau șapte ani..., zic și înghit în sec. Aș prefera să nu fie... știi tu. Răpită și vândută.

În sfârșit se uită la mine. Îmi cercetează cu luare-aminte fața și indiferent ce ar căuta, pare satisfăcut de rezultat. Încuviințează din cap și îmi dă drumul. Nu mă mișc.

– De fapt, ai putea să mă ajuți? Nu sunt *foarte* bună la asta. Se încruntă, așa că mă grăbesc să adaug: Dar sunt *suficient* de bună.

Cred? Am făcut asta numai cu Serena, care a insistat să-mi întrețin singura trăsătură vampirească utilă și să mă antrenez pe ea. Mă punea să o hipnotizez și să folosesc telefonul mobil pe care îl împărțeam ca să fac filmulețe cu ea în timp ce se săruta cu o varză; recita jurământul de credință cu accent german; povestea o întreagă serie de visuri erotice cu dr. Lumière, meditatorul nostru de franceză, în rol recurent.

Să sperăm că îmi aduc aminte cum să fac asta.

Îngenunchez în fața lui Max, ignorând bătăile terifiate ale inimii lui și felul în care mârâie ca să mă alunge.

– Amice, încerc să te ajut să nu ajungi pe vreun scaun de tortură sau, mă rog, nu știu ce metodă folosește neamul tău pentru a extrage informații, așa că...

Chiar atunci, pe tricoul meu aterizează ceva ud.

Pentru că Max m-a scuipat.

– Bleah, icnesc eu dezgustată, dar înainte de a putea să... nu știu, să-l scuip la rândul meu, mâna lui Lowe se lipește de pieptul lui Max și îl țintuiește de canapea.

– Ce dracului ai făcut? mârâie el.

– E *Vampir*!

– E... Mâna lui Lowe tresare și se înfige în falca lui Max. Cere-i scuze *soției* mele.

– Scuze. Scuze. Te rog, nu... Îmi pare rău, începe Max să se smiorcăie.

Lowe se întoarce spre mine.

– Accepți?

– Să accept... scuipatul?

– Scuzele.

– A. Vai, Doamne! Ce se întâmplă? Sigur, de ce nu? A fost atât de sincer... de spontan. Doar ține-i capul nemișcat și nu-l lăsa să se miște, da, cu mâinile pe bărbie. Bine, o să dureze o secundă, nu-l lăsa să se miște.

Încep cu degetele mari la baza nasului lui Max și degetele arătătoare pe frunte. Apoi aștept ca Max să se calmeze și să mă privească în ochi.

La a patra încercare, obțin controlul. Creierul lui Max este moale și ușor de pătruns. Îi agăț mintea de a mea și apoi o amestec puțin – o interferență temporară. Nu mă opresc până când nu sunt sigură că am un control foarte bun asupra lui, și când mă retrag, corpul i se relaxează, iar pupilele îi sunt dilatate. În spatele meu aud pe cineva șoptind „Ce naiba?", dar îmi vine ușor să-l ignor, la fel de ușor cum îmi e să-mi las ochii să facă ceea ce este de făcut.

Pentru înrobire.

Oamenii spun că avem puteri magice de control al minții. Că sufletele noastre pot să le fure corpurile și să le lege ca pe un curcan de Ziua Recunoștinței. Dar la fel ca în toate celelalte aspecte, este, pur și simplu, o chestiune de biologie. Un mușchi intraocular suplimentar care ne permite să ne mișcăm ochii cu viteză și să inducem o stare hipnotică. Vampirii care sunt hipnotizatori talentați, precum tatăl meu, pot s-o facă fără să-și atingă deloc victima, și încă mult mai repede. Dar aceștia sunt rari, în schimb este

o practică greoaie pentru cei mediocri, ca mine, care au nevoie ca persoana pe care vor să o hipnotizeze să fie imobilizată.

Există și câteva limitări. Înrobirea funcționează numai la alte specii, și nu orice creier este la fel de receptiv. Și, desigur, să pătrunzi în mintea cuiva fără acordul persoanei respective reprezintă un act de violență și este profund lipsit de etică. Faptul că putem să facem asta nu înseamnă că ar trebui. Dar Max chiar a încercat să-i facă rău Anei și ar putea s-o facă din nou. În plus, simțul meu moral nu este chiar atât de solid.

– Bine, zic și mă las pe spate, frecându-mă viguros la ochi; înrobirea necesită multă energie. Este numai al tău.

Toată lumea se uită la mine cu gura căscată. Și poate că mintea îmi joacă feste, dar sunt aproape sigură că toată lumea a făcut un pas în spate.

Mai puțin Lowe, care este prea aproape.

– S-ar putea să fie nevoie să vă grăbiți. Chestia asta ține numai în jur de zece minute, precizez, arătând spre Max, care este inert. Nu o să verse, pur și simplu, povestea vieții lui. Trebuie să-i puneți întrebări. Nimeni nu vorbește. Oare i-am înrobit din greșeală și pe *ei*? Ceva de genul: „De ce încercai să o iei pe Ana, Max?", le sugerez.

– Am primit sarcina de a le-o duce Devotaților, unde ar putea fi folosită drept atu, pentru a-l forța pe Lowe să se retragă de pe poziția de Alfa, recită el, pe un ton plat.

În cameră izbucnește un haos de bombăneli panicate, pline de suspiciune, care nu au nici o legătură cu răspunsul lui Max. De fapt, sunt aproape sigură că am auzit pe cineva spunând: „I-a pârlit creierul."

– E înrobirea, șoptește Lowe.

– Aha. Exact. Nu prăjim nimic.

Mă ridic în picioare și mă strâmb la vederea scuipatului de pe tricoul meu. Începe să pătrundă în material – scârbos.

– Am crezut că e un mit, șoptește Cal. Că bătrânii noștri doar ne speriau.

Pot să înțeleg asta, având în vedere că eu am crescut convinsă fiind că, dacă nu eram cuminte, un Vârcolac avea să iasă din vasul de toaletă și să-mi mănânce fundul.

– Nu este. Eu, de fapt, nici nu sunt prea pricepută.

Este mai bine să nu dezvălui ce ar putea face un Vampir ca Tatăl.

– Mie mi se pare că te pricepi destul de bine, spune Cal.

Are un ton admirativ, în timp ce Ken mă privește cu suspiciune, Mick se încruntă, iar Gemma clatină din cap, în vreme ce alți Vârcolaci schimbă priviri între ei, Juno pare, ca de obicei, îngrijorată și furioasă și Lowe...

Am renunțat să-l mai înțeleg pe Lowe.

– De unde știm că nu îi bagi minciuni în cap? întreabă Ken.

Ridic din umeri.

– Întrebați-l ceva ce eu nu știu.

– Ce s-a întâmplat când i-ai cerut o întâlnire lui Mary Lakes? întreabă Juno.

– M-a refuzat, răspunde automat Max.

– De ce?

– Pentru că aveam un muc uriaș care-mi atârna din nas.

E amuzant, dar nimeni nu râde. Grupul pare să fi trecut peste scepticismul inițial, iar Cal începe să-i pună întrebări lui Max.

– Partenera lui Roscoe te-a trimis s-o iei pe Ana?

– Așa cred, deși nu am vorbit direct cu Emery.

Cal clatină din cap.

– Bineînțeles.

– Stop.

Lowe îi întrerupe, iar în cameră se lasă din nou tăcerea. Se întoarce spre mine. Când bagă mâna în hanoracul pe care mi l-a pus pe umeri, mi se taie răsuflarea. Palma lui se așază scurt pe talia mea, apoi se duce în sus, atingându-se în treacăt de sânul meu, și Doamne, ce...

Scoate telefonul afară din buzunarul interior și se retrage.

Am obrajii în flăcări.

– Du-o la ea în cameră și apoi întoarce-te, îi ordonă el lui Mick apoi îi spune lui Juno să o verifice pe Ana.

Sunt escortată afară. Mă simt mai plină de tupeu ca niciodată, pentru că sunt tentată să întreb dacă pot să rămân. Să-mi dau seama despre ce ar putea fi acest război din sânul comunității Vârcolacilor. Însă, până la urmă, îl urmez, supusă, pe Mick în sus pe scări.

– Sper că nu ai avut probleme din cauza mea, îi spun. Doar că l-am văzut pe Max luând-o pe Ana și știu că nu mă credeți, dar el mă atacase și…

– Nimeni nu s-a îndoit de tine, spune el, cu blândețe.

Mă uit la el.

– Lowe, cu siguranță, s-a îndoit de mine.

– Lowe știa că Max te-a atacat primul. Miroase foarte bine minciunile.

– O! Adică… la propriu, le miroase?

Mick confirmă din cap, dar nu elaborează.

– Știa că Max avea de gând să facă ceva, știa că avea de-a face cu Ana și a vrut să obțină cât mai multe informații de la el. Lowe trebuie să pășească pe o sârmă foarte îngustă. Nu o să se apuce să interogheze fiecare persoană care nu-i place, altfel ar ajunge ca Roscoe spre sfârșit. Dar Devotații le-au făcut rău semenilor lor și trebuie opriți.

– Părea dispus să-i lase pe ceilalți să-l tortureze pe Max.

– Era o demonstrație de forță, care avea scopul de a-l speria pe Max. Și ar fi funcționat, simțeam cu toții. Dar tu ai făcut ușurat situația cu… Zâmbește și face un gest spre ochii mei. Trebuie numai să-mi promiți că n-o să-mi faci și mie asta, bine? Ai fost de-a dreptul *înfricoșătoare*.

– Nu ți-aș face niciodată una ca asta. Ești garda mea preferată. Zâmbesc cu buzele lipite, fără să-mi arăt colții. În afară de asta, eu sunt cea care ar trebui să fie speriată.

– De ce?

Arăt spre cicatricea de pe gâtul lui, spre urmele de dinți care îi marchează gulerul.

– Tu afișezi chestia aia, ca și cum modul tău preferat de a-ți petrece timpul ar fi să te bați, zic, înclinând capul. Așa te-ai transformat în Vârcolac?

Ridică, brusc, din sprâncene.

– Suntem o specie în toată regula, nu o boală contagioasă.

– Doar voiam să mă asigur că dacă mă mușcă cineva, nu mă transform în tine.

– Dacă ai mușca pe cineva, persoana respectivă s-ar transforma în Vampir?

Mă gândesc la asta pentru o clipă.

– *Touché.*

Râde discret și clatină din cap, devenind pe dată nostalgic.

– Este mușcătura partenerei mele.

Parteneră. Din nou acest cuvânt.

– Și ea are o mușcătură? Partenera ta?

– Da, desigur.

– Și zi-mi, o cunosc pe partenera ta?

Se uită în altă parte.

– Nu mai este printre noi.

– O! Înghit în sec, neștiind ce să spun și sperând numai să nu fi fost opera unuia din neamul meu. Îmi pare rău. Din câte mi-am dat seama, partenerii sunt importanți.

Mick încuviințează din cap.

– Legăturile între parteneri sunt în centrul fiecărei haite. Dar nu cred că este un lucru înțelept să discut cu tine despre obiceiurile Vârcolacilor. Îmi aruncă o privire care este în același timp dojenitoare și caldă și adaugă: Mai ales dacă stai de vorbă cu fratele tău într-o limbă pe care nu o mai vorbește nimeni altcineva.

O, la naiba.

– Nu e... îmi era, pur și simplu, dor de casă. Voiam să aud ceva familiar.

– Serios?

Ne oprim în fața ușii mele. Mick o deschide și îmi face semn să intru.

– Ce ciudat, nu-mi dai impresia unei persoane care să fi avut vreodată o casă.

Las cuvintele pe care le-a rostit să plutească în aer în jurul meu, timp de câteva minute după ce pleacă, și mă întreb dacă are dreptate. Când se opresc brusc, îmi dau seama că nu este adevărat: am avut o casă, și numele ei era Serena.

Îmi schimb tricoul cu o bluză care să nu fie mânjită cu ADN-ul lui Max și mă strecor discret afară din cameră. Deoarece toată lumea este distrasă de agitația creată, este aproape suspect de ușor să intru prin efracție în biroul lui Lowe. Există o mulțime de căi de a sparge un computer, dar puține dintre ele sunt la dispoziția mea acum. Din fericire, experiența pe care o am cu tehnicile care presupun forță brută mă face să fiu optimistă.

Soarele apune, dar nu aprind luminile. Poza cu Ana zâmbind cu gura până la urechi este indiciul după care identific masa de lucru a lui Lowe. Merg în vârfurile degetelor până acolo, îngenunchez în fața tastaturii și încep să-mi fac de cap.

Nu este activitatea din care-mi câștig traiul, dar este destul de simplu și nu-mi ia prea mult timp. Este evident că Vârcolacii nu se așteaptă la un atac din interior, iar dispozitivul este în mare măsură neprotejat. Îmi ia numai câteva minute să intru cu forța în baza lor de date și alte câteva minute să configurez trei căutări paralele: Serena Paris, data la care a dispărut și *The Herald*, pentru cazul în care presupunerile mele sunt corecte, iar Lowe era implicat într-o poveste despre care Serena intenționa să scrie un articol. Este numai un început, dar sper că dacă a fost menționată pe vreun dispozitiv de comunicare care se salva automat pe...

Chiar atunci, simt cum ceva moale se freacă de gamba mea.

– Nu acum, șoptesc eu, alungând, distrasă, afurisita de pisică a Serenei.

Interfața începe să se umple de căutări. Accesez câteva ca să măresc imaginile. Până acum, nu văd nimic promițător.

Botul umed al pisicii este lipit de coapsa mea.

– Sunt ocupată acum, Sparkles, sau cum te-o chema. Du-te să te joci cu Ana.

Motanul începe să toarcă. Nu, să mârâie. Sinceră să fiu, are un tupeu care mă scoate din minți.

– Ți-am spus...

Mă uit în jos și mă dezechilibrez în spate, cât pe ce să cad în fund.

În lumina slabă a apusului, ochii galbeni ai lupului gri mă fixează furioși.

CAPITOLUL 9

Ana întrerupe povestea de seară ca să-i comunice o informație importantă, urgentă: „Miresy e așaaaaaa drăguță. Îmi plac la nebunie urechile ei".

El strânge din buze, înainte de a relua lectura.

Pentru Vampiri, colții nu sunt, pur și simplu, dinți. Ei reprezintă statutul.

Să ne gândim ce sunt mușchii pentru Oameni. A existat o vreme, cu câteva mii de ani în urmă, când dacă aveai un partener cu bicepșii umflați și săltăreți însemna că ai parte de mai multă protecție în fața... dinozaurilor? Nu sunt pasionată de istorie; am excelat la matematică și nu am avut nici o înclinație pentru alte materii. Ideea este că abilitățile atletice au oferit un avantaj evolutiv care acum, în era bombelor atomice, este oarecum depășit. Și cu toate astea, Oamenii le găsesc în continuare atractive.

Același lucru îl reprezintă caninii pentru Vampiri: considerați un simbol al forței și puterii, pentru că în vremurile demult apuse ne vânam prada și ne înfigeam colții în carnea acesteia, ca să ne ospătăm cu sângele ei. Cu cât erau mai lungi, mai ascuțiți și mai mari, cu atât era mai bine.

Iar colții acestui lup... Colții acestui lup ar putea să câștige toate competițiile. Să stăpânească civilizații întregi. Să-l ajute pe proprietarul lor să se logodească, să se căsătorească și să și-o tragă

la orice petrecere a Vampirilor la care s-ar duce. Iar acum, ar putea să mă facă bucăți.

– Ești un lup adevărat? întreb, silindu-mă să-mi controlez vocea. Sau ești un Vârcolac momentan în piele de lup?

Singurul răspuns este un *mârâit* prelung, profund, care te poate face să te scapi în pantaloni.

– Mi-aș îmbunătăți sau înrăutăți situația dacă aș mârâi și eu?

– Nu ar face nici o diferență, spune o voce de la intrare.

Lowe. Sprijinindu-se de tocul ușii, relaxat ca un manechin în timpul unei ședințe foto.

– Mulțumesc, Cal, spune el, venind spre mine. A fost suficient.

Și, ca prin farmec, cu un ultim mârâit lipsit de convingere spre mine, lupul își scutură frumoasa blană cenușie și pleacă. Se oprește lângă Lowe și își împinge capul în coapsa lui.

– Cal? Adică...

Lupul se întoarce spre mine, iar eu mă holbez la el, căutând asemănările. M-aș fi așteptat să existe o echivalență între forma umană și cea de lup a Vârcolacilor, dar Cal este roșcat. Întind gâtul ca să mă uit mai bine la lup, dar Lowe se postează în fața mea și îmi blochează vederea.

– Ce naiba faci, *nevastă*? zice, pe un ton care oscilează între oboseală și iritare.

Orice gând pe care îl aveam referitor la fenotipurile Vârcolacilor dispare instantaneu. Am fost prinsă în flagrant delict. Și sunt într-un pericol real.

– Căutam numai... Niște bilețele adezive.

– Vampirii își țin bilețelele adezive în computere?

Fir-ar...

– Încercam să-mi verific e-mailul, zic și înghit în sec. Să-mi contactez prietenii.

– Tu nu ai prieteni, Misery.

Nu sunt sigură de ce mă rănește afirmația lui, având în vedere că este adevărată.

– Și nu mă prea pricep la IT, dar aia nu arată ca pagina de Yahoo, spune el, arătând spre codul meu, care procesează în continuare.

– Yahoo? Lowe, *chiar* nu știi ce spui.

– Intră, ordonă el, iar eu nu înțeleg cum de nu l-am observat pe Alex, care aștepta lângă ușă. Probabil că eram prea ocupată să-mi contemplu sfârșitul. Poți să-ți dai seama ce făcea? îl întreabă.

– Mă ocup acum.

Închid ochii strâns, rulând diferite scenarii în cap. Aș putea să-l lovesc pe Lowe în vintre și să încerc să fug, dar nu știu dacă zona respectivă este la fel de sensibilă pentru ei, pe cât este pentru Vampiri, și oricum... sunt *lupi* care dau târcoale prin zonă.

– Mi-ai întins o capcană, spun eu. I-ai spus lui Mick de față cu mine să plece pentru că ai știut că o să profit de ocazie.

– Misery. Pocnește din limbă mustrător și vine mai aproape, ca și cum ar ști că mă gândesc să fug. Bătăile inimii lui, regulate, hotărâte, mă învăluie. Ți-ai întins singură o capcană pentru că nu știi să faci asta.

– Ce să fac?

– Să spionezi.

– Nu asta fă...

– De ce te-ai dus în camera mea? De ce ai căutat prin dulapul și sertarele mele? Se apleacă în față. Vocea îi devine o șoaptă, pe care numai eu pot să o aud. Are un ton chinuit, ca și cum ar avea o durere fizică. De ce mirosea patul meu de parcă ai fi dormit în el?

Nici nu mi-a trecut prin cap că îmi las mirosul acolo. Că Lowe urma să-l găsească lipit de fiecare suprafață a camerei lui.

Fir-ar...

– Îmi pare rău, spun eu dintr-o suflare.

– Așa și trebuie, spune el, în aerul dintre buzele noastre.

Mă întreb dacă mi-a mai bătut vreodată inima atât de tare. Atât de aproape de suprafața pielii.

– Trebuie să spun că ne-a spart serverele într-un mare fel, având în vedere instrumentele primitive pe care le-a avut la dispoziție, anunță Alex.

Are un ton ușor admirativ, ceea ce mă flatează.

– Tu ai făcut firewall-ul Vârcolacilor? întreb.

– Aha. Sunt șeful echipei de securitate.

Pare distras, în timp ce se uită pe codul meu. Teama pe care o avea când eram singuri a dispărut acum, când conducătorul Alfa este de față.

– Frumoasă treabă. E, practic, impenetrabil.

Este ciudat cum stau de vorbă cu Alex, dar privesc în ochii lui Lowe, care sunt cam la doi centimetri de ai mei.

– Mulțumesc. Se întâmplă să fii persoana care a încercat să-l spargă în urmă cu câteva săptămâni?

Înghit în sec. Lowe coboară privirea asupra gâtului meu și zăbovește acolo.

– Nu-mi aduc aminte.

– Alfa, rula o căutare în baza noastră de date... trei căutări, ca să fiu mai exact. Una pentru o dată din urmă cu peste două luni, una pentru *The Herald*, un ziar al Oamenilor, cred, și una pentru cineva pe nume Serena. Serena Paris.

Sunt străbătută de un val de groază. Nu mai există nici o moleculă de aer pe care s-o trag în plămâni.

– Și cine ar fi această persoană? șoptește Lowe, umezindu-și buzele, apoi mă inspiră adânc, intenționat. Foarte interesant. În ultima săptămână am fost martor la două atentate la viața ta și niciodată nu ai duhnit a frică mai mult decât acum. De ce? Chipul lui dur e alcătuit numai din linii ascuțite, sculptat de luminile strălucitoare ale monitorului. Buzele i se mișcă, pline și nemiloase. Nu mă pot uita în altă parte. Cine este Serena Paris, Misery?

Pare sincer curios și mă întreb dacă este posibil să nu aibă nici o legătură cu dispariția ei. Sau poate că are. Poate că se preface. Poate că nu-i știa numele, dar i-a făcut rău.

Îl împing în piept. Este ca și cum ai încerca să miști un lanț muntos.

– Dă-mi drumul.

– Misery. Mă privește adânc în ochi. Știi că nu voi face așa ceva. Alex, spune el mai tare de data asta, uitându-se în continuare numai la mine. Adu-l înapoi pe Cal. Se pare că va trebui să o extragem pe Gabi și să rupem armistițiul cu Vampirii.

Aud răspunsul șoptit „Da, Alfa" și o pereche de cizme care părăsesc încăperea, în timp ce eu răbufnesc:

– Poftim?

– Trebuie să consider acest incident drept un act de agresiune din partea tatălui tău și a consiliului Vampirilor. Au trimis un spion pe teritoriul Vârcolacilor, deghizat în Colateral, zice, iar fălcile i se încordează. Și mirosul tău, l-au falsificat, nu-i așa? Au știut că o să-mi distragă atenția.

– *Nu*. Mă simt încolțită, fără aer. Asta nu are nici o legătură cu tatăl meu, spun, disperată.

– Cui intenționai să-i trimiți această informație?

– Nimănui! Roagă-l pe Alex să verifice. Nu am configurat nici o transmisiune.

Vine mai aproape de mine. Aproape că simt pe limbă gustul sângelui lui.

– Alex nu mai e aici.

Știam că suntem singuri, dar acum o și simt, la fel cum mă simt pătrunsă de căldura lui, care are un efect previzibil: stomacul mi se strânge. Simt foame, poftă.

– Ți-am spus, doar mă prosteam.

– Asta nu este un *joc*, Misery. Cuvintele lui îmi vibrează în oase. Această alianță este nouă și fragilă și...

– Oprește-te. Pur și simplu, *oprește-te*. Îmi pun mâinile pe pieptul lui, cerșind puțin spațiu, pentru că simt cum mi se învârte capul, încins, înfierbântat, plin de gânduri ciudate, cu vene și beregate și *gust*. Te rog. *Te rog* să nu faci nimic. Asta nu are nici o legătură cu alianța.

– Bine.

Face un pas în spate, cu palmele sprijinite în continuare de perete, de-o parte și de alta a capului meu, și răsuflu ușurată. Sângele lui începuse să miroasă foarte bine și...

Nu mi s-a întâmplat niciodată ceva de genul ăsta. Probabil c-am uitat să mă hrănesc.

– Bine, repetă el, uite ce opțiuni ai. Prima: îmi spui cine este Serena Paris și îmi dai o explicație rezonabilă pentru această expediție secretă foarte slab executată. *Eu* aleg ce o să se întâmple cu tine mai departe. A doua: acționez în virtutea presupunerii că ești un spion care aduna informații despre Vârcolaci și am să-ți folosesc cadavrul ca să-i transmit un mesaj foarte clar tatălui tău.

– Serena era prietena mea, izbucnesc eu. *Sora* mea.

Corpul lui Lowe se încordează. Ca și cum ar fi avut în vedere câteva variante, dar răspunsul meu nu era printre presupunerile lui.

– Un Vampir, așadar.

Clatin din cap.

– Om. Dar am crescut împreună. În primele luni pe care le-am petrecut în calitate de Colateral, aveam tot felul de izbucniri. Și eram tristă. Am încercat să fug, m-am pus în situații periculoase, odată chiar am... Eram doar eu cu îngrijitorii Oameni, iar ei mă urau. Așa că Oamenii s-au gândit că dacă aș fi beneficiat de compania altui copil, ar fi existat o șansă să mă port mai frumos. Au găsit o orfană de vârsta mea și au adus-o să locuiască cu mine.

Lowe pufnește cu amărăciune și mi-e teamă că s-ar putea să nu mă creadă. Dar apoi spune pe un ton calm, și nu prea:

– Nenorociții de Oameni.

Înghit în sec.

– Au făcut ce au putut. Măcar au încercat.

– Nu-i destul.

Este, clar, o judecată pe care nu îmi doresc să o contrazic.

– Serena a dispărut. S-a evaporat în urmă cu câteva săptămâni și...

– Crezi că a fost răpită de un Vârcolac?

Dau din cap aprobator.

– De cine?

Nu am de ales și trebuie să-i spun adevărul. Și dacă are vreo legătură cu dispariția ei... va avea de-a face și cu a mea.

– De tine.

Nu pare surprins.

– De ce de mine?

– Tu să-mi spui. Ridic bărbia. Numele tău era trecut în agenda ei, la ziua în care a dispărut. Poate stabilise să se întâlnească cu tine. Poate erai subiectul unui articol pe care-l scria. Nu știu.

– Un articol? A, de-asta ai căutat *The Herald*. Era jurnalistă.

Nu este o întrebare, dar încuviințez din cap.

Lowe se retrage în sfârșit. Rămâne în spațiul dintre mine și ușă, dar își freacă barba nerasă, încruntându-se deodată, preocupat. Încercând să-și aducă aminte. Dacă se preface confuz, este un actor bun. Și habar n-am de ce m-ar minți. Sunt blocată aici pentru următorul an, iar comunicarea mea cu lumea exterioară este limitată și intens monitorizată. Ar putea mărturisi că are sub conducerea lui cinci carteluri de droguri și că a deturnat avionul prezidențial, și tot n-ar fi chip să avertizez pe cineva.

– Ți-ai asumat un risc enorm. Îmi cercetează fața gânditor, ca și cum m-ar vedea pentru prima dată. Să te oferi Colateral. Să te măriți cu mine, toate astea numai pentru că prietena ta mi-a scris numele în agendă.

Îmi mușc buza de jos. Mi se strânge stomacul la gândul că, poate, chiar nu știe nimic. Că singura mea pistă duce spre o prăpastie.

– Prietena mea cea mai bună, *sora* mea, a dispărut. Și nimeni în afară de mine nu o va căuta. Și singurul lucru pe care l-a lăsat în urma ei, singurul indiciu pe care îl am, este numele *tău*. L.E. Moreland...

– Lowe! Ușa se deschide brusc.

M-aș fi așteptat să fie Cal sau Alex sau o întreagă haită de lupi turbați, care au venit să mă sfârtece în bucăți. Nu însă și la

întrebarea imploratoare „*Unde* ai fost?", urmată de un foșnet delicat de picioare în șosete, târșâite pe parchet.

Lowe uită de mine instantaneu. Se lasă în genunchi ca să o întâmpine pe Ana, iar atunci când aceasta își trece brațele subțiri în jurul gâtului lui, îi cuprinde capul cu mâna lui mare.

– Stăteam de vorbă cu Misery.

Ana îmi face cu mâna.

– Bună, Miresy.

Simt că mi se pune un nod în gât.

– Numele meu nu e *chiar* atât de greu de pronunțat, bălmăjesc eu, dar ea pare să fie încântată de reacția mea.

Pare, de asemenea, binedispusă, în ciuda tentativei de răpire de mai devreme. Îi admir rezistența, dar presupun că așa sunt copiii. Cu adevărat de neînțeles.

– Îmi citești o poveste înainte de culcare? îl întreabă pe Lowe.

– Sigur, scumpo. Îi așază o șuviță de păr umed după ureche. Du-te să te speli pe dinți, eu o să...

– Ana, unde ai plecat? Ana! răsună de pe hol vocea îngrijorată și gâfâită a lui Juno.

– Ai fugit de Juno? o întreabă Lowe, șoptit, la ureche, iar Ana încuviințează din cap cu viclenie. Atunci ai face mai bine să mergi repede înapoi la ea.

Ana se bosumflă.

– Dar vreau să...

– Liliana Esther Moreland! Vino aici imediat! E un ordin!

Ana lipește un sărut pe obrazul lui Lowe, bălmăjește încântată ceva despre cât de țepoasă e barba lui și apoi se strecoară afară, într-o învolburare de pânză albastră cu picățele roz. Mă uit după ea, apoi rămân mult timp cu privirea fixată asupra ușii întredeschise.

Amețită.

Mă simt amețită.

– Misery?

Mă întorc spre Lowe.

– Ana...? zic și înghit în sec, pentru că nu e întrebarea potrivită. Liliana? întreb de data asta.

Lowe încuviințează din cap.

– Esther.

L.E. Moreland.

– Nu... Nu am știut, mă bâlbâi eu.

Lowe încuviințează din nou din cap, cu o expresie serioasă.

– Misery, noi doi trebuie să stăm de vorbă.

CAPITOLUL 10

Nu este nesăbuit sau neglijent şi nici nu are uşor încredere în oameni. Dar recunoaşte un aliat puternic atunci când îl întâlneşte.

Multe încăperi din casă ar fi foarte potrivite pentru o conversaţie personală, dar noi stăm la masa din bucătărie, în timp ce soarele se luptă să răsară. Lowe are în faţă o cană aburindă de cafea neagră.

Nu am dormit noaptea, aşa cum mi se întâmplă în majoritatea nopţilor. Presupun că nici el nu a dormit, dacă e să judec după cearcănele întunecate de sub ochii lui. Chipul lui are aceeaşi frumuseţe sculpturală pe care o ştiu. Nu s-a ras de ceva vreme şi este evident că i-ar prinde bine puţină odihnă şi vreo două săptămâni fără comploturi.

Am vaga bănuială că nu va avea parte de nici unul dintre aceste lucruri.

– Nu puteam să-mi dau seama de ce ai acceptat, îmi spune printre sorbituri, aproape ca şi cum ar face conversaţie.

Fiecare interacţiune pe care am avut-o până acum cu el a fost încărcată de tensiune, din pricina faptului că mă surprinsese în situaţii compromiţătoare. Acum... Nu suntem cei mai buni prieteni, dar mă întreb dacă aşa este el atunci când nu-şi concentrează întreaga energie pentru a-şi proteja haita. O prezenţă echilibrată,

liniștitoare, masivă. Aproape că a schițat un zâmbet atunci când m-a văzut coborând scările și mi-a făcut semn să mă așez vizavi de el la masă.

– De ce ai face asta *din nou*, adaugă.

– Ai crezut că am un complex al martirului? Îmi strâng picioarele la piept, urmărindu-i buzele în timp ce ating marginea cănii, și spun: Nu am nici un fel de loialitate față de Vampiri. Nici față de Oameni. Cu o singură excepție. Și o voi găsi.

Așază cana pe masă și mă întreabă direct:

– Ești sigură că mai trăiește?

– Sper că da. Simt cum mi se strânge inima, când adaug: Dacă nu, tot trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu ea. Și ea ar face același lucru pentru mine.

Nimeni altcineva nu se va mai gândi la ea vreodată. Nici măcar nu-i va mai ști nimeni numele, cu excepția câtorva orfani care o hărțuiau întruna pentru că era sașie, a câtorva colegi care nu i-au înțeles simțul umorului, a unor tipi cu care a ieșit la întâlniri, dar care i-au fost indiferenți. Nu este acceptabil.

Lowe încuviințează din cap fără ezitare. Presupun că loialitatea este un concept dureros de familiar pentru el.

– Știi ce articol scria? Ce i-a trezit interesul față de Ana?

– Nu. De obicei vorbea măcar în treacăt despre subiectele la care lucra. Și scria pe teme financiare.

– Infracțiuni?

– Uneori. Cele mai multe erau analize de piață. Își luase diploma în economie.

Lowe bate cu degetul în marginea mesei, gândindu-se.

– Ceva despre relațiile dintre Vârcolaci și Oameni? Sau Vampiri și Oameni?

– Crescuse în calitate de copil-însoțitor al Colateralului. Nu se atingea de subiect.

– Inteligent.

Lowe se ridică în picioare și se duce la frigiderul în care nu este sânge. Umerii lui lați fac bucătăria să pară mică, în timp ce alege

câteva produse, pe care le aduce pe masă. Un borcan cu unt de arahide, care îmi stârnește cel mai nefast interes. Felii de pâine. Un fel de jeleu de fructe de pădure, care mă derutează.

Serenei îi plăceau fructele de pădure și am încercat să le memorez denumirile, dar n-am reușit niciodată.

– Aș vrea să mă uit la comunicările pe care le-a avut înainte să dispară. Mai ai acces la ele?

– Da. Și le-am cercetat. Nu conțin nici un indiciu.

Scoate două felii de pâine. Antebrațele îi sunt puternice, cu mușchii masivi marcați de câteva cicatrici.

– Dacă Vârcolacii au avut ceva de-a face cu asta, s-ar putea ca tu să nu știi după ce să te uiți. O să te trimit să vorbești cu Alex și să le predai...

– Hei. Mă foiesc și îmi bag picioarele sub mine. Nu predau nimic până când nu îmi spui ce veți căuta.

Ridică din sprânceană.

– Nu ești în poziția în care să poți negocia, Misery.

– Nici tu, zic eu, iar sprânceana i se ridică din nou. Bine, poate mai mult decât mine, dar dacă e să facem asta, trebuie să știu ce ai tu de câștigat, pentru că mă îndoiesc profund că a început să-ți pese dintr-odată suficient de mult de prietena mea umană, încât să mă ajuți s-o găsesc.

Se pricepe de minune să te fixeze cu privirea, cu privirea aia glaciară a lui, fără să spună nimic, iar eu mă foiesc în scaun, înfierbântată. Cum reușește tipul ăsta să facă pe cineva care are o temperatură bazală de treizeci și patru de grade Celsius și aproape nici o glandă sudoripară să se simtă lipicios?

– Este vorba despre Ana, nu-i așa? Crezi că Serena o căuta pe Ana.

Mă fixează în continuare. Mistral, cu o undă de evaluare.

– Ascultă, reiau eu, evident că vrei să înțelegi cum de știa un Om despre existența surorii tale. Și nu-ți cer să ai *încredere* în mine...

– Totuși, cred că voi avea, spune el în cele din urmă, hotărât. Apoi începe să întindă unt de arahide pe pâine, ca și cum

ar fi stabilit o chestiune importantă, iar acum ar avea nevoie de o gustare.

– Vei avea...?

– Încredere, da.

– Nu înțeleg.

– Nu. Îmi imaginez că nu ai cum să înțelegi.

Expresia lui nu este afectuoasă, ci abordabilă. Blândă. Amuzată, cu siguranță.

– Eu îți propuneam numai să facem schimb de informații.

– Și ai putea face multe lucruri oribile cu informațiile pe care urmează să ți le dau. Dar tu ai fost în poziția Anei. Și ești rănită pentru că ai alergat să o ajuți când soarele nu apusese încă.

Lowe arată spre porțiunea de piele înroșită de pe brațul meu drept și îmi întinde o pungă cu gheață. Probabil că a scos-o mai devreme din congelator. Și senzația pe care mi-o oferă este foarte, foarte plăcută.

– Oricât de nechibzuită ai fi, nu cred că ai sacrifica-o pe Ana.

– Nu sunt mai nechibzuită decât trebuie să fii ca s-o folosești drept *momeală*. Îți îndeplinești exemplar rolul de părinte, apropo, adaug eu, ușor sarcastic.

– Erau opt Vârcolaci care monitorizau situația, spune el, deloc ofensat. Și avea un dispozitiv de urmărire în haine. Max nu avea nici un vehicul la dispoziție, deci știam că urma să încerce s-o predea altcuiva. Nu a fost nici o clipă într-un pericol real.

– Sigur. Ridic din umeri, prefăcându-mă că nu-mi pasă. Iar copiii sunt delicați și adaptabili și sunt foarte potriviți pentru rolul de pioni în jocurile de putere ale marilor conducători, nu-i așa?

– Pot s-o protejez pe Ana numai dacă știu de unde vin amenințările la adresa ei. Se apleacă peste masă. Mirosul sângelui lui este ca un val care se lovește de pielea mea. Nu sunt ca tatăl tău, Misery, punctează el.

Mi se usucă dintr-odată gâtul.

– Ei bine, te înșeli. Aș sacrifica-o pe Ana. Dacă ar trebui să aleg între ea și Serena.

Am priorități, o inimă foarte mică și nu îmi oferă nici o plăcere să induc oamenii în eroare atunci când ei sunt sinceri cu mine. Poate că îmi place tot mai mult de Ana, dar nu ea este cea care a dormit lângă mine o săptămână întreagă atunci când aveam paisprezece ani și mi-am provocat convulsii încercând să-mi pilesc singură colții pentru prima dată. Cu o răzătoare de brânză.

– Zău? face, nepărând să mă creadă. Atunci, să sperăm că nu se va ajunge la asta.

– Nu cred că se va ajunge, sunt de acord. Și pare rezonabil ca noi să colaborăm. În calitate de frate al Anei și soră a Serenei.

Mă privește în ochi, serios și tulburător.

– Nu în calitate de soț și soție?

Pentru că suntem și asta, chiar dacă ne este îngrijorător de ușor să uităm. Mă uit în altă parte, și privirea îmi cade pe un strop de unt de arahide de pe marginea borcanului. Este varianta fără bucățile crocante, ceea ce... mda.

Las jos punga cu gheață și mă las pe spate în scaun, la o distanță sigură de borcan.

– Apropo, face șapte ani luna viitoare, îmi spune Lowe. Doar că minte mai bine folosind cuvintele decât degetele.

– Și părinții ei... unde sunt?

Observ o tresărire infinitezimală în mișcarea lui și pune jos borcanul cu dulceață.

– Mama a murit. Tatăl este undeva pe teritoriul Oamenilor.

– Există Vârcolaci pe teritoriul Oamenilor?

Văd că i se încleștează fălcile.

– Acesta este momentul în care voi avea încredere în tine, Misery.

Inima îmi stă în loc. Îmi vine în gând o amintire: prima zi singură printre Oameni, după ce Tatăl, Vania și restul convoiului de Vampiri au plecat. Mirosul terifiant al sângelui lor, sunetele ciudate pe care le scoteau, *ființele* ciudate care erau în jurul meu. Conștiința faptului că eram singurul membru al speciei mele pe

o distanță de kilometri întregi. Nu-i doresc așa ceva. Nu doresc *nimănui* așa ceva.

– Ana este Om? E un Colateral?

Lowe clatină din cap, iar eu răsuflu ușurată.

– Bine. Este Vârcolac. Atunci de ce...

Mă opresc.

Pentru că Lowe clatină din nou din cap.

Știu cum miros Vampirii, care sunt nevoile și limitele lor. Și Ana nu este Vampir. Înseamnă că mai există o singură posibilitate.

– Nu, spun eu.

Lowe tace. Cuțitul se atinge, cu un clinchet, de marginea farfuriei, iar Lowe își încrucișează brațele la piept. Expresia îi rămâne neschimbată, ceea ce mă scoate din minți.

– Nu e cu putință. Ei... Nu. Nu poate fi *ambele*.

De ce nu spune nimic? De ce nu mă *corectează*?

– Din punct de vedere genetic nu se poate... Sau se poate? insist eu.

– Așa se pare.

– Cum? Pare imposibil din mai multe puncte de vedere. Ca să apară un astfel de copil, ar trebui în primul rând ca un Om și un Vârcolac să vrea să se angajeze într-o astfel de relație. Ar trebui ca asta să funcționeze din punct de vedere fizic. Ar trebui să poată exista... consecințe. Poate că Vârcolacii nu au așa probleme mari ca Vampirii la capitolul ăsta, dar rata lor reproductivă este totuși mai scăzută decât a Oamenilor.

Mă ridic brusc în picioare, dintr-un impuls de energie nervoasă și încărcată de suspiciune. Mă așez însă imediat la loc, când tălpile mele rănite protestează.

– Dar este rudă cu tine, nu-i așa? Ochii...

– Ochii mamei mele. A fost unul dintre secunzii lui Roscoe. Supraveghea pădurile din nord-vest, dintre teritoriile Oamenilor și cele ale Vârcolacilor. Teoretic, sub conducerea lui Roscoe nu au existat relații diplomatice. Practic, erau negociate în mod constant înțelegeri foarte limitate cu Oamenii, mai ales în zonele de

conflict intens. Cred că așa l-a cunoscut pe tatăl Anei, dar eu nu eram în zonă la vremea respectivă.

Aud regret în vocea lui și îmi aduc aminte de frumoasele desene de case. Singurul loc aflat sub cheie din camera lui.

– Dar nu este și tatăl tău, nu-i așa?

– Tatăl meu era Vârcolac și a murit când eram mic.

Nu voi întreba dacă neamul meu a avut de-a face cu asta, pentru că sunt sigură că știu deja răspunsul.

– De ce îmi spui *mie* toate astea?

Rămâne tăcut o vreme, cu privirea pierdută. Abia atunci îmi dau seama că se uită la verigheta de pe degetul inelar.

– Știi ce îi face pe Alfa să fie buni conducători? mă întreabă, fără să ridice privirea.

– Habar n-am.

Pufnește într-un hohot scurt de râs.

– Nici eu. Dar din când în când simt în măduva oaselor care sunt deciziile corecte. Își umezește buzele. Tu ești una dintre aceste decizii.

Îmi dau seama că mi-au luat foc obrajii. Lowe nu are cum să nu observe, ceea ce mă îngrozește. Sunt recunoscătoare că alege să continue conversația fără să menționeze acest lucru.

– Locuiam în Europa când mama mea a fost rănită, și cum am aflat, am venit imediat înapoi. Când a devenit evident că era posibil să nu-și revină, mi-a spus despre tatăl biologic al Anei.

– Tatăl biologic *Om*.

Ceva de neconceput.

– Am crezut că delira din cauza medicamentelor. Sau că se înșela, pur și simplu.

Înclin capul.

– Ce s-a schimbat?

– Ana are anumite caracteristici, lucruri care mă fac să cred că mărturisirile mamei erau mai mult decât niște halucinații induse de morfină.

– Cum ar fi?

– În primul rând, Ana nu se transformă.

– Ah. Ar trebui, deja?

– Un copil Vârcolac ar trebui să se transforme, da. De fapt, în timpul lunii pline le-ar fi greu să *nu* se transforme. Sângele ei e de un roșu intens, nu verde. În același timp, are trăsături de Vârcolac. Este mai agilă și mai puternică decât un Om. Semnele vitale sunt complet diferite. După ce a murit mama, i-am testat, cu multă discreție, ADN-ul. Juno este geneticiană și a putut să ne ajute. Ridică din nou cuțitul și taie o bucată de jeleu. Borcanul de unt de arahide este în continuare acolo, deschis. La vremea respectivă, Roscoe era conducătorul Alfa; nu era greu de ghicit ce ar fi făcut dacă ar fi aflat că în haita lui era cineva pe jumătate Om.

– Roscoe nu-i prea avea la suflet, nu? zic, iar el îmi aruncă o privire din care se înțelege că exprimarea mea e cel puțin eufemistică.

– Și, pe deasupra, era sora tipului care mirosea ca și cum urma să-i fure poziția, șoptesc eu, fără să mă gândesc. Observ surprinderea lui Lowe, așa că adaug: Ce? Știu și eu niște lucruri.

– Roscoe nu a fost niciodată un Alfa pacifist, dar în ultimii câțiva ani, pozițiile pe care le adopta au escaladat încetul cu încetul până la agresiune extremă. Pretindea controlul asupra anumitor zone demilitarizate și începuse să instituie politici de toleranță zero. A ucis în ultimul deceniu mai mulți Oameni și Vampiri decât uciseserăm în toate cele cinci anterioare – iar ei, la rândul lor, au omorât mai mulți Vârcolaci. Acesta a fost momentul în care mai mulți secunzi de-ai lui au început să i se opună fățiș. Opoziția lor a fost întâmpinată cu o nouă izbucnire de violență. Anul trecut pe vremea asta, au fost mai mulți Vârcolaci uciși de semenii lor decât de orice altă specie. Mama mea a fost unul dintre ei, mărturisește, strângând din buze. Am venit acasă, l-am provocat pe Roscoe și am câștigat. Patru dintre cei mai remarcabili secunzi ai lui m-au provocat și am câștigat din nou. Au mai fost și alții, din ce în ce mai slabi și a părut o risipă să..., zice și își freacă falca,

iar eu încep să-mi dau seama că este gestul pe care îl face când se gândește. A fost o greșeală. Nu ar fi trebuit să le cruț viețile.

Îl cercetez cu luare-aminte, întrebându-mă dacă și-a *dorit* măcar vreodată să fie Alfa. Întrebându-mă cum ar fi să conduc mii de oameni, fără să simt o chemare autentică pentru asta. Cel puțin, Tatăl savurează jocurile politice cu miză mare, subterfugiile și demonstrațiile meschine de superioritate față de ceilalți consilieri.

– Dă-mi voie să ghicesc: cei pe care i-ai învins, dar cărora le-ai cruțat viețile, și-au spus Devotații și au început să racoleze tineri precum Max.

Încuviințează din cap.

– Este un grup restrâns, dar sunt dispuși să se dedea la niște mârșăvii pe care eu nu mi le permit. Și se bucură de binecuvântarea și conducerea lui Emery, partenera lui Roscoe. Ea neagă, desigur, și este o jucătoare suficient de inteligentă ca să-și șteargă urmele în privința ultimelor atacuri, dar noi avem informații.

– Dacă aș fi în locul tău, mi-aș însuși din tehnicile preaiubitului lor Roscoe și i-aș trata în stilul lui.

Colțurile gurii i se curbează ușor în sus, abia vizibil, ca și cum ar fi tentat să facă exact ceea ce sugerez, și zâmbesc și eu. Ne privim în ochi o clipă, înainte ca el să continue:

– Ana nu știe cine este tatăl ei biologic.

– Și cine crede că...?

– Vincent. Era alt secund de-ai lui Roscoe, iar el și mama mea au fost ani de zile într-o relație cu intermitențe. A fost atacat pe teritoriile Vampirilor, când Ana avea cam un an. Restul haitei are de asemenea impresia, puternic influențată de mama mea, că Ana este copilul lui Vincent.

– Cum explici faptul că nu își schimbă forma?

– Nu este un fapt pe care îl știe toată lumea și sunt și niște afecțiuni medicale care ar putea provoca asta, inclusiv un blocaj psihologic. Situațiile astea sunt rare, dar...

– Mai des întâlnite decât cineva pe jumătate Om, pe jumătate Vârcolac. Cine mai știe?

– Juno și Cal, pentru că am crescut împreună și fac parte din familie. Și Mick. Era unul dintre secunzii lui Roscoe, singura persoană pe care mama se putea bizui cât am fost plecat. În afară de ei, mama nu a spus nimănui. Dar încep să am îndoieli. Nu-mi pot imagina că Serena ar fi interesată de Ana decât...

– ... dacă ar ști că este pe jumătate Om. Și dacă Serena știe...

– ... nu avem de unde să știm cine altcineva a mai aflat, încheie el.

Bat darabana pe masă, gândindu-mă la întreaga situație.

– Max nu a spus nimic util despre Devotați?

– Nu știe mare lucru, în afară de numele unor membri de rang inferior. Devotații l-au recrutat pentru că are legături cu unii dintre secunzii mei și are acces facil la Ana, dar nu au suficientă încredere în el ca să-i dezvăluie ceva. Nu știa cui urma să i-o dea pe Ana.

– Crezi că Devotații știu despre Ana?

După o pauză de gândire, spune:

– Este posibil. Dar, cel mai probabil, vor să se folosească de singura mea rudă în viață ca să mă forțeze să le ascult cerințele. Știu că sunt conducătorul Alfa de drept și că nimeni nu ar putea să mă înfrângă într-o provocare. Pare mai degrabă resemnat decât mândru. Nu au un plan bine gândit, dar sunt disperați. Și al naibii de enervanți.

– Nu pot să se separe și să-și formeze propria haită?

– Nu au decât să facă asta, iar mie mi-ar ușura al naibii de mult viața. Dar nu au resursele sau liderul necesare pentru a reuși. Ceea ce vor este să obțină controlul asupra bunurilor financiare ale haitei de sud-vest. Emery se trage dintr-o familie de Vârcolaci puternici și consideră că este dreptul ei. Dar în ultimele luni, Devotații au sabotat proiecte de construcție, au distrus din infrastructură, mi-au atacat secunzii. Cineva care recurge la asemenea acțiuni nu ar trebui să fie la conducerea celei mai mari haite din teritoriu.

– Nici măcar a unui coteț de găini, dacă mă întrebi pe mine. Îmi muşc buza de jos, în timp ce meditez asupra situației. Cine este tatăl Anei?

– Mama nu mi-a spus. Părerea mea e că deja avea o familie și că atunci când a încercat să-i spună despre Ana, el...

– Nu a crezut-o?

– Aha.

– Nu-l poți învinovăți. Deci, întorcându-ne la Serena. În afară de tine, numai Juno, Cal și Mick știu despre Ana. Se poate ca vreunul dintre ei...?

Mă uit lung la el, cu subînțeles, sperând să-i transmit ceea ce nu vreau să articulez.

Clatină din cap și începe să taie coaja feliilor de pâine. Îi urmăresc ritmul, vrăjită de mâinile lui pline de grație, și îmi aduc aminte că așa îi plăcea și Serenei să mănânce pâinea, când eram... mai tinere decât este Lowe, cu siguranță. Nu aș fi crezut că un lup mare și fioros poate fi atât de mofturos.

– Nu că aș vrea să semăn discordie și promit că ceea ce urmează să spun are numai o legătură vagă cu pofta lui Juno de a mă eviscera, dar poate ar trebui să investigăm posibilitatea ca unul dintre ei să te fi trădat.

– Am făcut asta. În ciuda faptului că și-au riscat viețile pentru mine de zeci de ori. Rostește cuvintele cu furie, ca și cum ar evoca o amintire amară, dureroasă, ceva de care se simte rușinat, și atunci mă lovește un gând: poate că Lowe este genul de lider care nu își măsoară puterea în funcție de bătăliile pe care le câștigă, ci de încrederea pe care poate să le-o acorde altora. Ceva din personalitatea lui, din felul în care conduce, îl face să fie deopotrivă pragmatic și idealist.

Pune cojile de pâine deoparte și se sprijină cu palmele de masă, aplecându-se în față, spre mine.

– Am întrebat. Nu au nici o legătură și nu au spus nimănui.

– Bine, *dar*. Există chestia asta pe care oamenii o fac uneori, pentru care s-ar putea ca voi să nu aveți un termen. Se cheamă să *minți*.

Privirea lui este nimicitoare.

– Mi-aș da seama dacă m-ar trăda.

– E chestia aia cum că puteți mirosi minciunile? Chiar funcționează?

De data asta, este mai puțin impresionat de cunoștințele pe care le am despre secretele Vârcolacilor. Poate pentru că nu sunt deloc niște secrete.

– Nu întotdeauna. Dar mirosurile se schimbă odată cu emoțiile. Iar emoțiile se schimbă odată cu comportamentul.

Mă încrunt la el.

– Mie tot nu-mi vine să cred că ai știut că Max te minte și totuși ai pus o gardă pe urmele *mele*.

– Am pus o gardă pe urmele tale pentru siguranța ta.

– Ah.

Așa a făcut? Nu mă gândisem la asta. Îmi ia ceva timp să reevaluez situația din ultimele cinci zile și... mda, într-adevăr. Apoi spun:

– Pot să-mi port și singură de grijă.

– Dacă te confrunți cu un Vârcolac tânăr, fără antrenament în luptă, da, poți. Dacă te confrunți cu cineva ca mine, mă îndoiesc.

Aș putea să mă simt jignită, dar îmi place să cred că îmi cunosc limitele.

– Se acumulează?

– Ce?

– Mirosul. Doar mă întrebam dacă ăsta e motivul pentru care ți se pare că miros a supă de pește. Am mințit prea mult la viața mea?

Este o întrebare sinceră, dar Lowe oftează adânc și mă lasă fără răspuns. Pune mâncarea înapoi în frigider, cu o singură excepție: untul de arahide. Creierul meu lacom trebuie să fie supraîncărcat, după ce am aflat de posibilitatea biologică a existenței Oamenilor-Vârcolaci, pentru că îi comandă mâinii mele să apuce o bucățică de unt de pe margine și să o ducă la gură. A trecut atât de mult timp și este *al naibii* de bun...

– Ce dracu'...?

Deschid ochii. Lowe mă urmăreşte curios în timp ce-mi sug degetul arătător.

– Tocmai ai *mâncat?*

– Nu, roşesc eu, îngrozită. Nu, repet, dar untul de arahide este lipit de cerul gurii mele, deformându-mi silabele.

– Mi s-a spus că Vampirii nu mănâncă mâncare.

Nu-mi aduc aminte când m-am simţit ultima dată atât de jenată.

– Serena m-a obligat, izbucnesc eu, iar Lowe se uită în jur, la Serenele inexistente din jurul nostru. Nu *acum*. Dar ea m-a obligat să încerc pentru prima dată. Îmi şterg degetul de cămaşă. *Umilitor.* Dependenţa care a urmat este numai responsabilitatea mea, recunosc eu, bălmăjind.

– Interesant.

Are privirea ascuţită şi pare mai mult decât interesat. Pare intrigat.

– Te rog, omoară-mă acum.

– Deci *poţi* digera mâncare.

– Anumite mâncăruri. Molarii noştri sunt rudimentari, deci nu putem mesteca, dar untul de arahide este moale şi cremos şi *ştiu* că e greşit, dar...

Mă cutremur, pătrunsă de plăcerea gustului delicios. Dar şi pentru că ştiu cât de ruşinos şi de nedemn este considerat consumul de mâncare de către Vampiri. Această convingere nu mi-a fost anulată nici măcar de traiul printre Oameni. Nici de faptul că am fost martoră când Serena a înfulecat trei căni de tăieţei instant la ora două noaptea, pentru că îi era „puţin fomică".

– Este ceva atât de nedemn. Poţi, te rog, să nu spui nimănui despre asta şi să-mi azvârli cadavrul în lac după ce mă arunc singură la gunoi, ceea ce am de gând să fac chiar acum?

Buzele îi tresar, schiţând un zâmbet vag.

– Eşti jenată.

– *Normal.*

– Pentru că mănânci ceva de care nu ai nevoie ca să supraviețuiești?

– Da.

– Eu mănânc tot timpul de plăcere. Ridică din umeri, ca și cum spatele lui lat ar vrea să fie de acord cu el, spunând, parcă: „Avem un apetit sănătos. Avem nevoie să ne hrănim." Prefă-te că e sânge, adaugă.

– Nu-i același lucru. Vampirii nu beau sânge de plăcere. Îl dăm peste cap atunci când avem nevoie, apoi nu ne mai gândim la asta. Este o funcție a corpului. Cum e, de pildă, urinatul.

Se așază vizavi de mine și... naiba să-l ia! Îl urăsc atât de mult pentru felul în care împinge borcanul în direcția mea, privindu-mă în ochi în tot acest timp.

Mă *provoacă*.

Și faptul că iau în considerare să mă mai servesc spune enorm despre cât de mult îmi place afurisita asta de *pastă de arahide* care creează dependență.

Și apoi o fac.

– Ce fac Vampirii de plăcere? întreabă el, cu vocea guturală.

Nu vreau să-mi expun colții în fața lui, dar mi-e greu să n-o fac atunci când îmi ling untul de arahide de pe degete.

– Nu sunt sigură.

Mi-am petrecut timpul cu ei doar în copilărie, când aveam parte de reguli din abundență și rareori de indulgențe. Lui Owen, singurul Vampir adult cu care am interacțiuni regulate, îi place să bârfească și să facă remarci caustice. Tatăl se delectează cu manevrele lui strategice și loviturile de stat lejere. Nu am idee cum se distrează ceilalți în timpul lor liber.

– Și-o trag, probabil? Te rog, ia borcanul de lângă mine.

Nu o face. În schimb, se uită prea lung și prea intens, bucurându-se de lipsa mea de autocontrol. Pare să aibă nevoie de efort ca să-și coboare privirea.

– Ce ar fi putut investiga Serena? mă întreabă, cu o vocea aspră și gravă.

– Nu i-a menționat niciodată pe Vârcolaci de față cu mine, nici măcar în treacăt. Dar nu-i plăcea de colegii ei din departamentul financiar. Poate intenționa să-și găsească un job mai bun și explora subiecte care nu aveau legătură cu domeniul finanțelor. Deși mi-ar fi spus.

„Oare chiar ți-ar fi spus? În mod evident ascundea lucruri de tine", îmi șoptește o voce enervantă. O reduc la tăcere și vorbesc mai departe:

– Știu însă că nu ar fi făcut publică o poveste care ar fi putut pune în pericol siguranța unui copil.

Nu sunt sigură că Lowe mă crede, dar își mângâie falca, adunându-și cu atenție gândurile.

– Orice ar fi, avem aceleași priorități.

– Amândoi vrem să aflăm cine i-a spus Serenei despre Ana.

Pentru prima dată de când a început acest simulacru de căsnicie, ba nu, pentru prima dată de când pacostea de Serena s-a înființat să mă ajute să schimb așternuturile, am un sentiment real, autentic de speranță. *L.E. Moreland* nu este numai o firimitură de pâine rătăcită, ci un fir de care poți să te ții și să tragi.

– O să-ți dau acces la toată tehnologia de care ai nevoie – nu că ai fi cerut vreodată permisiunea, adaugă el, tărăgănat. Ar trebui să te uiți la conversațiile Serenei din săptămânile de dinainte să dispară. Știu că ai încercat deja, dar ar trebui să le confrunți cu datele tale. O să-ți dau informații despre locurile în care a fost Ana, care ar putea să mai aducă puțină lumină în toată problema. Iar Alex o să te ajute și o să te monitorizeze. Schițez o strâmbătură, ceea ce îl face să adauge: Ești totuși un Vampir pe teritoriul Vârcolacilor.

– Și eu, ca fraiera, credeam că am intrat în stadiul de aliați reticenți al căsniciei noastre.

Nu mă deranjează să fiu supervizată. Este vorba mai mult despre faptul că Alex pare să fie un hacker la fel de bun ca mine, singurul domeniu în care îmi permit să fiu competitivă.

– Bine. Mulțumesc, adaug eu, puțin posacă.

Încuviințează scurt din cap. Conversația stagnează puțin, după care se transformă într-o tăcere inconfortabilă, ceea ce înseamnă că Lowe a terminat cu mine.

Sunt eliberată.

Arunc o ultimă privire, pe jumătate disprețuitoare, pe jumătate drăgăstoasă, borcanului cu unt de arahide, apoi mă ridic în picioare și îmi afund mâinile în buzunarele pantalonilor scurți cu care sunt îmbrăcată.

– Voi începe în seara asta.

– O să-l trimit pe Mick să-ți aducă ceva să pui pe tine.

Sunt derutată. Apoi observ că privirea i se plimbă de-a lungul picioarelor mele goale.

– A, în picioare?

Tremur, dar nu de frig. Acum că mă gândesc la asta, îmi dau seama că nu a mai fost frig aici de zile bune.

– Și pe umeri. Și pe șale.

Mă încrunt.

– De unde știi că mă dor șalele?

– Defect profesional.

Îmi înclin capul, neînțelegând ce vrea să zică. Parcă avea diplomă de arhitect. Arăt ca Turnul din Pisa?

– Îi învățăm pe tinerii Vârcolaci să îi studieze pe potențialii inamici ca să le observe slăbiciunile. Te-ai frecat la șale, subliniază el.

– Ah.

Acea profesie.

– Ai nevoie de îngrijiri medicale?

– Nu, dar am încă niște arsuri. Îmi ridic tricoul până sub sutien și mă înclin în așa fel încât să vadă. Aveam tricoul strâmb și soarele a reușit să..., dau să-i explic.

Dintr-odată, pupilele îi devin la fel de mari ca irisul. Lowe întoarce brusc capul în direcția opusă. Tendoanele gâtului i se întind, iar mărul lui Adam îi zvâcnește.

– Ar trebui să pleci, spune el arțăgos, întrerupându-mă.

– Oh.

Umerii i se relaxează.

– Du-te și mai fă o baie, Misery.

Are vocea răgușită, dar mai blândă.

– Corect. Mirosul. Îmi pare rău.

Sunt la baza scărilor, când Ana coboară în fugă treptele și aproape că se izbește de mine. Are ochii plini de lacrimi, și mi se strânge inima când o văd.

– Ești bine? o întreb, dar trece pe lângă mine și se duce direct la fratele ei.

Bălmăjește ceva despre coșmaruri și despre faptul că s-a trezit speriată.

– Vino aici, îi spune Lowe, iar eu mă întorc să-i studiez. Îl urmăresc atunci când o ridică în brațe și îi dă părul la o parte ca să o sărute pe frunte. A fost numai un coșmar, bine, la fel ca toate celelalte, spune el.

Ana sughiță.

– Bine.

– Tot nu-ți aduci aminte despre ce a fost?

Fetița își trage nasul de câteva ori.

– Doar că mama era aici.

Vocile li se preschimbă în șoapte, iar eu mă întorc să urc scările. Ultimul lucru pe care îl aud, pe un ton plângăcios, este:

– Bine, dar ai tăiat coaja?

Și un răspuns gutural, șoptit, care seamănă mult cu:

– Sigur, iubito.

CAPITOLUL 11

În unele seri, când trece pe lângă ușa ei, trebuie să-și spună: „Mergi mai departe".

Două lucruri aparent contradictorii pot fi adevărate în același timp.

De exemplu: îmi place de Alex pentru că este un tânăr inteligent și are o prezență plăcută.

Și: groaza pe care o simte atunci când petrecem timp împreună îmi provoacă bucurie.

Numai de curiozitate, sunt tentată să contactez un psihoterapeut și să-l rog să evalueze cam cât de rea sunt. Dar după cinci nopți în care am lucrat alături de Alex, am acceptat faptul că este inutil să-l asigur că nu plănuiesc să mă înfrupt din plasma lui. Nimic nu-l poate convinge că nu o să-l secătuiesc de sânge. Și nu ar trebui să-mi facă plăcere, dar chiar este amuzant să-l urmăresc în timp ce se învârte prin cameră ca un contorsionist, ca să nu-mi întoarcă spatele, sau să constat cum zgomotul tastelor se oprește când îmi trec limba peste colți. De obicei, următoarea reacție a lui Alex e să-și strângă ochii și să icnească încet, crezând că nu îl aud și... Copiii Vârcolaci care vin cu bicicleta până în fața ferestrei mele doar ca să mă arate cu degetul au dreptate. Chiar *sunt* un monstru.

Şi cu toate astea, îi dau înainte. Chiar şi după ce l-am auzit spunând: „Te rog, *te rog*, nu mă lăsa să mor înainte să împlinesc douăzeci şi cinci de ani sau să apuc să vizitez Muzeul Spionajului, oricare dintre astea se va întâmpla mai întâi". Aha. Îşi petrece mult timp rugându-se.

Habar nu are de ce conducătorul lui Alfa l-a desemnat pe el să mă ajute în îndeplinirea unei misiuni de căutare şi, spre meritul lui, nu pune nici o întrebare. Cea mai mare parte a muncii noastre constă în reexaminarea corespondenţei Serenei, comparând oamenii cu care a avut contacte în ultimele câteva luni, pentru a găsi legături cu Vârcolacii. Adunăm informaţii pe care nu le-aş fi putut găsi de una singură, cum ar fi aceea despre directorul căruia i-a luat interviu anul trecut pentru un articol despre proprietatea pe care o deţinea printr-o companie-fantomă asupra unei construcţii situate aproape de graniţa dintre teritoriile Vârcolacilor şi cele ale Oamenilor şi destinată revinderii pentru profit. Chiar dacă majoritatea lucrurilor pe care le aflăm nu duc nicăieri, tot mă simt mai aproape de Serena decât m-am simţit vreodată de când a dispărut.

Lowe ne cere să-l punem la curent o dată pe zi. Reacţia Tatălui la lipsa progresului ar fi o combinaţie de ameninţări vagi şi împunsături la adresa inteligenţei noastre, dar Lowe reuşeşte să nu pară niciodată insistent sau dezamăgit, chiar şi atunci când gura i se strânge de îngrijorare, iar umerii i se tensionează pe sub cămaşă. Este chiar impresionant cât de civilizat reuşeşte să fie. Poate datorită talentului de conducător pe care îl are. Poate l-au învăţat să aibă răbdare la şcoala de lideri Alfa.

Când mă trezesc în a şasea după-amiază, Mick mă informează că Alfa a fost chemat de urgenţă pentru a rezolva o problemă a haitei şi că l-a luat pe Alex cu el. Fără acces nesupravegheat la tehnologie, nu am iarăşi nimic de făcut. Mă hrănesc. Hoinăresc prin casă până când soarele apune complet. Apoi mă mut pe prispă.

Cerul este mai drăguţ aici, mai vast decât în teritoriile Oamenilor sau ale Vampirilor, dar nu-mi dau seama exact de ce.

Îl studiez cam de un sfert de oră, când aud un zgomot venind din desiș.

Dau să mă retrag în casă, gândindu-mă că este un lup. Dar nu, e o femeie – Juno. Apare dintre copaci, frumoasă, puternică și complet dezbrăcată.

Goală, ca un nou-născut care tocmai a ieșit dintre picioarele mamei lui.

Face semn cu mâna și apoi vine relaxată să se așeze pe un scaun de lângă mine.

– Misery, zice, dând politicoasă din cap.

– Bună, răspund eu. E o situație al naibii de ciudată, așa că întreb: Doar ca să mă asigur, știi că ești dezbrăcată, da?

Lumina lunii se reflectă în părul ei lucios.

– Am alergat. Te deranjează?

Dacă mă deranjează?

– Nu. Pe *tine* te deranjează?

Se uită la mine de parcă aș fi unul dintre acei Oameni care consideră că sexul înainte de căsnicie este un păcat din pricina căruia va ajunge în iad.

– Am vrut să stau de vorbă cu tine.

– Da?

„Să stau de vorbă" ar putea însemna „Să-ți provoc răni grave" în limbajul Vârcolacilor.

– Ca să-mi cer scuze, zice, iar eu înclin capul, neîncrezătoare. Ai ajutat-o pe Ana săptămâna trecută. În incidentul cu Max.

– Am auzit că voi vă ocupați deja de problemă.

– Adevărat. Dar ție... ți-a păsat. Iar Ana a trecut prin atât de multe lucruri, încât ar avea nevoie de mai multe persoane cărora să le pese de ea, zice, strângând din buzele pline. Lowe spune că te-ai folosit și de abilitățile tale în domeniul tehnologiei ca să o ajuți.

– Într-un fel.

Nu mi-ar plăcea să creadă că sunt altruistă când, în mod evident, nu sunt.

– Îmi pare rău că am fost atât de dură cu tine când ne-am cunoscut. Dar Lowe este ca un frate pentru mine și Cal, ceea ce înseamnă că Ana este și ea parte din familie, iar eu eram...

– Îngrijorată? Ridic din umeri. Nici eu nu m-aș fi dat în vânt după mine. Am presupus că erai doar protectoare.

Are în continuare un aer vinovat.

– I-a fost greu până acum. Și pe măsură ce va crește, probabil că lucrurile vor deveni și mai dificile. Lowe ți-a spus despre Maria?

– Maria?

– Mama lor. A fost atacată de Roscoe când l-a criticat din cauza unor probleme legate de haită. Nu cred că intenționa s-o omoare, dar Vârcolacii se pot lăsa duși de val, mai ales când sunt în formă de lup.

– Nu mi-a spus, nu.

Dar mi-am dat seama singură.

– Nici nu-mi pot imagina cât de traumatizant trebuie să fi fost pentru Ana atunci când și-a văzut singurul părinte atacat de singurul Vârcolac a cărui autoritate fusese învățată să nu o pună la îndoială.

Am inima grea.

– Ce gunoi!

Juno râde delicat.

– N-ai nici cea mai vagă idee. Am avut câțiva ani buni, dar... Ți-a spus Lowe că Roscoe s-a simțit atât de amenințat, încât l-a alungat?

– Alex a menționat ceva de genul ăsta. Unde s-a dus?

– La haita din nord-vest, cu Koen. Și poate a fost mai bine așa – Lowe a avut ocazia să-i observe pe unii dintre cei mai buni lideri Alfa din America de Nord și poate că nu ar fi devenit un conducător atât de bun, dacă n-ar fi fost Koen. Dar Lowe avea doisprezece ani. A fost forțat să plece de acasă, fără să știe dacă i se va permite vreodată să se întoarcă, și a făcut-o. Era furios și frustrat, am simțit asta, deși nu a spus-o niciodată. Și când a devenit major, tot nu i s-a permis să se întoarcă, așa că s-a mutat

în Europa, a studiat, și-a început o carieră. Și-a construit o viață – și apoi Roscoe a luat-o razna. Au fost mulți care l-au provocat, dar nimeni n-a ieșit învingător. L-am rugat pe Lowe să se întoarcă și a lăsat totul în urmă. Haita trebuia să fie mai importantă decât toate lucrurile pentru care muncise. Lowe nu a avut de ales.

Mă gândesc la paginile pe care le-am răsfoit.

La desenele frumoase din sertar.

La chipul meu.

– Nu a avut nimic al lui, Misery. Nici măcar un singur lucru. Și nu l-am auzit niciodată să se plângă de asta, nici măcar o dată. Nu s-a plâns pentru că a trebuit să plece, nici pentru că a trebuit să treacă la conducerea celei mai mari haite din America de Nord, nici pentru că a trebuit să facă asta de unul singur. Viața lui a fost numai despre datorie.

Îmi cercetează cu luare-aminte chipul, ca și cum mi-ar sta în putere să corectez această nedreptate. Nu știu ce să spun.

– Îți jur că nu încerc să-i fac viața mai grea. Și mă simt foarte prost din cauza chestiei cu partenera.

Juno cască ochii.

– Ți-a spus despre asta?

– Nu. Nu ar fi trebuit să știu, dar un prieten de-ai tatei a menționat la nuntă că ea a fost cea cu care am fost schimbată. Știu că partenera lui este Colateralul Vârcolacilor. Gabrielle.

– Gabrielle? La început Juno pare că nu înțelege, apoi se luminează la față și spune: Da, Gabi, partenera lui Lowe.

– Nu încerc să-i ruinez fericirea lui Lowe. Căsnicia noastră nu este reală, iar el e liber să... își găsească fericirea unde poate, zic, mușcându-mi buza de jos. Vreau să ofer sinceritate în schimbul sincerității, așa că adaug: Există un motiv pentru care am fost de acord cu asta și i l-am mărturisit.

Ochii ei întunecați zăbovesc asupra mea, întrebători. După mult timp, spune:

– S-ar putea să fie o răutate din partea mea, dar cred că, în adâncul sufletului, am sperat ca Lowe să nu-şi găsească niciodată partenera.

Nu sunt foarte sigură ce înseamnă asta.

– De ce?

– Pentru că atunci când eşti Alfa, haita trebuie să fie întotdeauna pe primul plan.

Sunt pe punctul de a o întreba de ce ar fi cele două aspecte incompatibile, dar ea se ridică în picioare. Încerc să nu mă holbez la sfârcurile ei, în timp ce îmi întinde mâna şi spune:

– Îmi pare rău pentru felul în care m-am purtat. Şi mi-ar plăcea să accepţi oferta mea de pace.

Cuvintele ei mă fac să chicotesc. Când observ că se încruntă, mă grăbesc să adaug:

– Scuze, nu din cauza ta. Tocmai mi-am amintit că atunci când aveam în jur de treisprezece ani, sora mea şi cu mine aveam un îngrijitor foarte ciudat, şi de fiecare dată când ne certam, ne obliga să ne tăiem una alteia unghiile de la picioare.

– Ce?

– Cred că a văzut ceva asemănător într-o emisiune de la televizor. La fiecare unghie, trebuia să spunem ceva drăguţ una despre cealaltă. Şi cumva am păstrat obiceiul şi a devenit modul în care ne rezolvam toate conflictele.

– Dar asta e...

– Scârbos?

Juno este prea politicoasă ca să fie de acord cu mine.

– Şi ai vrea să facem asta acum?

– O, nu. O strângere de mână este mult mai bună.

Juno îmi întinde mâna, iar eu i-o strâng ferm.

– Nu ştiu dacă noi două putem fi vreodată prietene, spune ea. Dar pot să mă port mai bine decât până acum.

Îi arunc un zâmbet cu gura închisă, care nu îmi dezvăluie colţii.

– La naiba, eu nu pot să mă port *decât* mai bine ca până acum.

*

Până la urmă s-a dovedit că m-am înșelat în legătură cu luna plină.

Este mai târziu decât am crezut, peste trei nopți, iar în ziua dinaintea lunii pline, Mick îmi ordonă să nu ies din camera mea – în mod ideal – și în nici un caz din casă. Are grijă în continuare de mine, dar nu am mai avut o gardă la ușă de la conversația cu Lowe.

– Cum așa? întreb eu, curioasă. Adică, o să fac cum spui, dar care-i faza cu luna plină?

– Numai un Vârcolac foarte puternic poate să se schimbe atunci când luna este mică și numai un Vârcolac foarte puternic poate să *nu* se schimbe atunci când luna este plină. Toți Vârcolacii vor fi în forma lor cea mai periculoasă, inclusiv mulți tineri care au foarte puțin autocontrol. Este mai bine să nu-i testezi cu mirosuri neobișnuite.

Râd de felul în care dă ochii peste cap, dar mai târziu în seara aceea, urletele prelungi ce răzbat de pe malul lacului mă sperie. Când ușa mea se deschide fără avertisment, sunt mult mai speriată decât de obicei.

– Ana.

Răsuflu ușurată și îmi pun cartea deoparte. Este despre o doamnă Vârcolac băgăcioasă, care rezolvă crime în haita de nord-est. O disprețuiesc total, dar am ajuns cumva la volumul șapte al seriei.

– De ce nu te-ai transformat în lup alături de..., dau s-o întreb pe Ana, dar mă opresc brusc.

Mda.

Corect.

Pentru că ea *nu poate* să facă asta.

– Pot să intru în dulap cu tine?

Mă vizitează des, dar de obicei nu cere permisiunea, pur și simplu se cațără lângă mine și joacă jocurile pe care le codez pentru ea din mers. Seara asta pare diferită.

– Bine, dar nu-mi furi pătura.

– Bine, spune ea. Două minute mai târziu, nu numai că mi-a furat pătura, dar micul parazit și-a însușit și perna mea. De ce nu dormi în pat? mă întreabă.

– Pentru că sunt Vampir.

Acceptă explicația. Probabil pentru că mă acceptă pe mine. Așa cum făcea și Serena, dar nimeni altcineva, niciodată. Dau pagina și stăm în liniște pentru încă trei minute, în care îi simt respirația fierbinte și umedă pe obrazul meu.

– De obicei, Lowe rămâne în forma de om și stă cu mine când sunt toți plecați, spune în cele din urmă.

Vocea îi este firavă și știu de ce. Alex s-a întors ieri, dar Lowe lipsește în continuare. Acesta este motivul pentru care Ana pare așa cum o vezi rareori: tristă.

Pun cartea jos și mă întorc spre ea.

– Vrei să spui că nu sunt o companie la fel de bună ca Lowe?

– Nu ești, zice, și mă uit urât la ea, dar o las mai moale când întreabă: Când o să pot și eu să mă transform?

Fir-ar.

– Nu știu.

– Misha deja poate.

– Sunt sigură că există și lucruri pe care tu poți să le faci, și Misha nu poate.

Îmi cântărește afirmația.

– Sunt foarte bună la codițe împletite.

– Vezi.

O abilitate destul de banală, dar chiar și așa.

– Pot să-ți împletesc părul?

– Nici nu se pune problema.

Două ore mai târziu, am o mulțime de codițe strâns împletite, care mă trag de pielea scalpului, iar Ana sforăie delicat, ca un fluturaș care a găsit o floare bună pe care să se așeze, și naiba să-i ia pe copii pentru că sunt niște mici manipulatori, stimulându-le adulților dorința de a-i proteja. Urăsc faptul că îmi curbez corpul pe lângă al ei atunci când aud pași grei, grăbiți, dincolo de pereți.

Și urăsc faptul că, atunci când se deschide ușa dormitorului meu, mă întind după cuțitul pe care l-am furat din bucătărie și l-am ascuns sub pernă.

Sunt gata să omor pe cineva ca să o apăr pe Ana. Și este vina ei. Ana mă obligă să *ucid*...

Lowe se lasă pe vine în fața în dulapului, iar ochii lui verde-deschis sclipesc furioși în semiîntunericul camerei.

– Știi, draga mea *soție*, că atunci când am ajuns acasă în timpul unei luni pline și nu am putut s-o găsesc pe sora mea, am fost gata să distrug întreaga haită și să-i torturez pe toți Vârcolacii care păzesc această casă pentru neglijența lor?

Aud amenințarea pură, sinistră, din glasul lui șoptit.

– Nu, răspund, ridicând din umeri.

– Am căutat-o peste tot.

– Și de ce ar fi asta vina mea?

Clipesc apăsat spre el, iar Lowe închide ochii, adunându-și toate forțele ca să nu mă măcelărească, din singurul motiv că, în această clipă, sora lui stă pe mine.

– E bine? întreabă el.

– Da. *Eu* sunt victima aici, șuier printre dinți, arătând spre încâlceala din capul meu.

Privirea i se plimbă peste codițele mele și se oprește brusc asupra vârfurilor ascuțite ale urechilor mele, vizibile acum. De obicei le ascund, numai ca să nu-i supăr pe oameni prin faptul că sunt *diferită*, iar felul în care Lowe se holbează la ele, la început cu o intensitate hipnotică, apoi mutându-și brusc ochii, nu face altceva decât să-mi întărească această hotărâre.

– Cred că s-ar putea ca Ana să vrea să devină coafeză. Ar trebui să o încurajezi.

– O meserie mai bună decât a mea, asta-i sigur.

Nu am de gând să-l contrazic. Mai ales când observ rana de pe antebrațul său – patru zgârieturi paralele, care provin în mod evident de la niște gheare. Nu pare proaspătă, dar se vede încă niște sânge verde închegat, iar felul în care miroase...

Mă rog.

– A fost vorba despre Devotați? Ai fost plecat o vreme.

Nici măcar nu mă deranjează să recunosc faptul că am observat. Cu siguranță știe și el că nu am o rutină care să mă țină ocupată.

– Chestiuni interne obișnuite ale haitei. Apoi o întâlnire cu Maddie, guvernatorul ales al Oamenilor. Și cu câțiva membri ai consiliului Vampirilor, printre care și tatăl tău.

– Bleah.

Buzele aproape că i se curbează într-un zâmbet, dar expresia îi rămâne sumbră. Poate că a mers în teritoriul Vampirilor și a reușit să se întâlnească cu partenera lui. Poate este nervos pentru că, atunci când ajunge acasă zilele astea, mă găsește *pe mine*. Nu pot să-l învinovățesc.

– Crezi că...

După ce am fost un instrument politic pentru mai bine de un deceniu, am făcut tot posibilul să ignor politica. Dar îmi dau seama că acum vreau să știu ce se întâmplă, așa că întreb:

– Crezi că vor rezista? Alianțele astea?

Nu răspunde, nici măcar pentru a zice că nu sau că nu știe.

În schimb, se uită mult, mult timp la mine, ca și cum răspunsul ar fi zugrăvit pe fața mea, ca și cum eu aș fi soluția acestei probleme.

– Dacă Oamenii ar ști de existența Anei, spun eu, gândind cu voce tare. Dacă ar ști că Oamenii și Vârcolacii pot...

Las ideea neterminată. Ar putea reprezenta un simbol puternic pentru unitate, după secole de conflicte. Sau oamenii ar putea considera că este o monstruozitate.

– E o situație imprevizibilă, spune el, citindu-mi gândurile și aplecându-se ca s-o ia pe sora lui, adormită, din brațele mele.

În timpul manevrei, mâinile lui Lowe se ating ușor de ale mele. Când el se ridică în picioare, Ana se cuibărește imediat în brațele lui, recunoscându-i mirosul chiar și în somn. Și, ca să se liniștească, bălmăjește ceva ce seamănă sfâșietor de mult cu „mama".

Vreau să-l întreb de ce am găsit un borcan cu unt de arahide la mine în frigider. Dacă datorită lui temperatura din casă este cu trei grade mai ridicată decât atunci când am venit. Dar ceva mă împiedică să vorbesc, iar apoi el spune:

– Apropo, Misery.

Ridic privirea spre el.

– Da?

– Avem cuțite mai ascuțite, zice, făcând semn cu bărbia spre cuțitul meu. Cu ăla nu rezolvi nimic, dacă te confrunți cu cineva ca mine.

– Nu?

– Al treilea sertar, de la frigider încolo.

Ascult pașii lui grei, și în clipa în care ușa camerei mele se închide cu un clic, îmi iau cartea și încep din nou să citesc.

Mulțumesc pentru sfat, presupun.

CAPITOLUL 12

Povara pare mai ușoară, dar se minte singur în legătură cu motivul, punând situația pe seama rutinei și a faptului că și-a intrat mai bine în rol.

Scena îmi aduce aminte de o emisiune de comedie și este atât de absurdă, încât rămân la intrarea în biroul lui Lowe, sprijinită de tocul ușii, ca s-o observ netulburată și amuzată pentru câteva minute.

Este vorba despre bărbatul masiv. Și felul în care mânuiește dispozitivele mici, încruntându-se la ele ca și cum ar fi niște păianjeni veninoși. Este vorba despre felul în care tastează, cu un singur deget. Și despre faptul că nu pare să fie capabil să urmeze niște instrucțiuni simple, deși Alex îi explică lucrurile pe tonul cuiva care este pregătit să sară cu coarda elastică afară din propria existență.

– ... nu se va activa până când nu introduci această linie de cod.

– Am introdus-o, bubuie Lowe.

– Exact așa cum am scris-o aici, pe bucata asta de hârtie.

– Asta am făcut.

– Folosește majuscule. *Alfa*, adaugă el, amintindu-și că Lowe este șeful lui.

Șeful lui foarte *încăpățânat*.

– Problema e nenorocitul ăsta de aparat.

Lowe ridică mâna, pregătit să lovească un dispozitiv tehnologic probabil foarte scump. Lucru care îl face pe Alex să rostească pe un ton îngrozit, de personaj dostoievskian:

– O, Doamne, o, *Doamne*.

– E blocat, se jură atunci Lowe. O să-i mai trag una și o să se repare.

Iar asta, desigur, îl aduce pe Alex, pe care Lowe *nu* îl plătește destul, în pragul unei crize de plâns.

Acesta este momentul în care mi se face milă de amândoi și spun:

– Nu cred că mentenanța pe bază de lovituri este răspunsul pentru o eroare de codare.

Se întorc amândoi spre mine, cu ochii cât cepele și vag rușinați.

– Alex, chiar îl înveți pe Lowe cum să scrie un cod?

– *Încerc*.

Alex ne aruncă o privire mie și lui Lowe. De obicei, este mai relaxat în preajma mea atunci când este și Lowe pe aproape, dar probabil știe că momentan se află pe lista neagră a șefului lui.

– De câte ori ați trecut prin asta?

– Nu de multe ori, bălmăjește Lowe, exact când Alex spune:

– Șaisprezece.

Scot un fluierat.

– Mâini uriașe, spun eu, cu privirea ațintită asupra mâinilor lui Lowe.

– E în regulă. O să-i dau de cap chestiei ăsteia cu codarea când voi ajunge acolo. Pot improviza.

Se ridică în picioare, iar Alex și cu mine schimbăm o privire sceptică, în timp ce cuvintele „analfabet digital" plutesc între noi. Incompetența lui Lowe s-ar putea să ne apropie.

– O să te sun. Îmi vei da instrucțiuni prin telefon, îi spune lui Alex, de data asta mai serios.

– Sunt îngrijorat pentru siguranța ta. Ar putea exista capcane.

– O să mă descurc.

Lowe pune mâna pe umărul lui Alex, ca să-l liniștească. Sunt pe punctul de a-mi încălca regula care-mi spune să nu-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala și să întreb despre ce este vorba, când apare Mick.

– Cina este gata. Ana... a gătit. Rostește ultimul cuvânt cu o mică grimasă. Și a solicitat prezența tuturor, adaugă, uitându-se la mine. Inclusiv a ta.

Mă încrunt.

– A mea?

– A solicitat-o în mod special pe Miresy.

– Știe că nu mănânc?

Lowe își încrucișează brațele la piept.

– Mă rog, de fapt...

– Șșt! zic, făcând un gest frenetic spre el, ca să-i închid gura, și mă întorc spre Mick: vin. Venim. Să mergem!

Rânjetul lui Lowe este de-a dreptul diabolic.

Ana este încântată să mă vadă. Aleargă spre mine, într-o învolburare de bumbac roz și urechi de unicorn, și își petrece brațele micuțe în jurul taliei mele.

– Nu e musai să ne îmbrățișăm *de fiecare dată*, îi spun.

Mă strânge mai tare.

Oftez.

– Bine. Sigur.

A trecut aproape o săptămână de la luna plină, și timpul pe care l-am petrecut de atunci împreună cu soțul meu nu ar fi suficient cât să permită apei dintr-un ibric să ajungă la temperatura de fierbere. Dar Juno a venit în vizită într-o seară și a adus un pachet de cărți de joc, după care a venit două nopți mai târziu, cu un film și cu Gemma, Flor și Arden, și ambele seri au fost la fel: ciudate, dar plăcute. Eu stau tot timpul cu Alex, iar fiica lui Cal, Misha, a cerut să mă cunoască, pentru a vedea cum arată o „lipitoare adevărată", și au mai trecut pe la mine încă alți doi secunzi, numai pentru că erau prin zonă și au vrut să se prezinte...

Este ceva neașteptat, mai ales după începutul dificil de care am avut parte. Ar trebui să fiu un paria, și chiar sunt, dar nu cred că sunt mai nepotrivită în locul ăsta decât eram printre Oameni sau Vampiri. În ultimele șapte zile, am avut mai mult interacțiuni sociale decât în tot restul vieții mele. Nu: mai multe interacțiuni sociale *pozitive* decât am avut în tot restul vieții mele. Vârcolacii sunt surprinzător de amabili, chiar dacă știu că sunt Vampir. Iar eu sunt surprinzător de relaxată cu ei, poate tocmai pentru că ei știu că sunt Vampir. Este o experiență inedită pentru mine, aceea de a fi tratată drept ceea ce sunt.

Iar acum stau la masă cu Lowe, Mick și Alex, în timp ce Sparkles ne urmărește de pe pervazul ferestrei, iar Ana ne servește cu sărățele în formă de peștișori aurii, sugerând insistent că sunt fructe de mare. Le percep bătăile amalgamate ale inimilor ca pe o simfonie disonantă și mă lovește gândul rătăcit că Lowe este soțul meu, iar Ana, cumnata mea. Practic vorbind, am parte de prima cină în familie din viața mea. Ca în comediile Oamenilor, cele cu episoade de douăzeci de minute în care se face mișto de mazărea dulce și care par amuzante numai din cauza râsetelor de pe fundal.

Pufnesc dezorientată, și toată lumea se întoarce curioasă către mine.

– Scuzați. Continuați, vă rog.

Sunt mândră de felul în care mi-am tăiat friptura și îmi împing prin farfurie sărățelele, ca să mimez o porție pe jumătate mâncată. Dar nu mă prea pricep la folosirea tacâmurilor, iar contextul – să iei masa alături de alte persoane – îmi este la fel de străin ca o luptă între crocodili. Ana, desigur, observă.

– De ce se poartă așa? șoptește ea din capul mesei, cu un aer teatral, referindu-se la postura mea încordată și la felul în care ridic și cobor furculița, ca o păpușă mecanică.

– Nu se pricepe prea bine la treaba asta. Fii drăguță, șoptește Lowe, de lângă mine, drept răspuns.

Ana consimte cu ochii căscați și orientează discuția asupra posibilității de a primi o pereche nouă de role înainte de ziua ei, a culorii pe care ar trebui s-o aibă, dacă ar fi sau nu bine să aibă și sclipici și, mai important decât orice, dacă Juno o va duce la patinoar ca să se antreneze. Am ocazia să-l observ pe Lowe când este relaxat. Se preface că nu știe ce sunt rolele, numai ca s-o irite puțin pe Ana, și că nu știe că vine ziua ei, ca s-o irite mai mult. Atunci când nu este în fruntea haitei lui, luptând împotriva unui grup de disidenți violenți, zâmbește destul de mult. Umorul ironic și încrederea naturală în sine, care îl caracterizează, au ceva liniștitor.

– Când e ziua *ta*? mă întreabă Ana, după ce Mick dă dovadă de cunoștințe neașteptate în astrologie și o anunță pe Ana că este în zodia Fecioarei.

Alex este Vărsător, lucru care, ca orice altceva pe lumea asta, îl alarmează puternic.

– Nu am așa ceva, îi spun, încercând încă să-mi revin după ce am văzut cu ochii minții un Mick de vârstă mijlocie, jerpelit, cu o pereche de ochelari sprijiniți pe vârful nasului, așezându-se în pat cu o copie a revistei *Zodiacul pentru începători*.

– Partenera mea era pasionată, îmi șoptește el, dându-și seama de uimirea care m-a cuprins.

Anei îi sar boabele de mazăre din gură.

– Cum poți *să nu ai o zi de naștere*?

– Nu știu în ce zi m-am născut. Se poate să fi fost primăvara?

Aș putea afla din dosarele consiliului, având în vedere că a fost ziua în care a murit mama. Mă îndoiesc că Tatăl știe.

– Cum ții socoteala vârstei tale? întrebă Alex.

– Adun un an de Anul Nou al Vampirilor.

– Și dai petrecere?

Clatin din cap către Ana.

– Noi nu facem petreceri.

– Nu aveți... adunări? Serate? Seri de jocuri de societate? Să beți sânge în grup?

Alex este șocat. Poate ușurat. Mă întreb care sunt poveștile care i se spuneau în copilărie atunci când nu își făcea curat în cameră.

– Nu ne adunăm în grupuri decât pentru a pune la punct strategii de război sau de afaceri sau alte tipuri de strategii. Viața noastră socială este numai despre strategii.

De următoarea Zi a Tatălui ar trebui să-i iau o cană pe care să scrie „Nu mă interesează decât mașinațiunile și trei oameni, gen". Doar că noi nu sărbătorim nici Ziua Tatălui. Continui:

– Dar dacă ne-am întâlni ca să bem sânge, ne-am înfrupta din ingineri informaticieni promițători, adaug eu, după care îmi ling buzele ca și cum m-aș gândi la o masă delicioasă, numai ca să-l văd pe Alex cum se face palid la față.

– Apropo de sânge, spune Mick, în timp ce Ana varsă câțiva litri de apă pe masă, prefăcându-se că ne toarnă cocktailuri. Misery, banca de sânge ne-a trimis un e-mail ca să ne anunțe că furnizarea de săptămâna aceasta va întârzia câteva zile.

– Va... întârzia? silabisește Alex, speriat.

Mick ridică din sprânceană.

– Pari foarte interesat de subiect, Alex. Nu am știut că participi și tu.

– Nu, dar... ce o să mănânce?

– Presupun că va trebui să găsesc o altă sursă de sânge. Hmmm, cine ar putea fi? Să vedem... Lovesc cantul mesei cu degetele ca să creez suspans. În mod evident, gestul meu are efectul scontat asupra Anei, care se uită la mine cu gura căscată. Cine miroase bine în jurul...

Lowe îmi cuprinde mâna cu palma. Verighetele se lovesc una de alta când îmi așază mâna în poală, și strânsoarea lui persistă pentru o secundă.

Sunt înfierbântată.

Tremur.

Lowe își pocnește limba.

– Nu te mai juca cu mâncarea, nevastă, şopteşte el, iar eu simt intimitate atunci când îi zâmbesc şi observ strălucirea amuzată din ochii lui în timp ce Alex cedează psihic.

– Are mai multe pungi, îl informează pe Alex, care încearcă să se camufleze cu tapetul.

– Hai să stabilim o zi de naştere pentru tine, propune Ana, cu ochii strălucitori. Şi să facem o maaaare petrecere.

– Bleah, fac, strâmbând din nas. Hai să nu facem asta.

– Hai să! Ziua ta de naştere este în weekendul acesta şi o să ai un castel săltăreţ!

– Nu sunt o persoană prea săltăreaţă.

– Weekendul acesta, fratele tău va fi plecat, Ana, spune Mick.

Se aude furculiţa lui Alex lovindu-se de farfurie. Ceva se schimbă, şi tăcerea din încăpere devine brusc tensionată, în timp ce Lowe îşi mestecă friptura.

– Puteţi face o petrecere fără mine, spune el după ce înghite, cu tonul calm şi relaxat al cuiva care ştie că fiecare cuvânt pe care îl rosteşte va fi lege. Apoi se uită conspirativ la Ana şi adaugă: Să faceţi poze cu Miresy în timp ce sare.

Ana dă entuziastă din cap în timp ce Mick sugerează:

– Sau ai putea contramanda.

Lowe bea apă şi nu răspunde, dar este clar că această negociere durează de mult timp.

– Măcar ia-l pe Cal cu tine...

– Cal nu a fost invitat. Şi oricum, nu o să-l duc acolo pe tatăl a doi copii.

– Dar *tu* te duci. Tonul lui Mick, în mod obişnuit blând, devine dur. Este prea periculos şi pentru secundul tău cel mai de încredere, dar pentru conducătorul Alfa al haitei...

– Pentru Alfa este o datorie, îl întrerupe Lowe, hotărât.

– Fac parte din această haită de mai bine de cincizeci de ani şi te asigur că nici un alt Alfa nu ar fi fost de acord cu aceste condiţii. Eşti scrupulos la datorie şi nu ai nici un instinct de conservare.

Nu cunosc deloc contextul, dar probabil că Mick are dreptate. Lowe are o latură altruistă, ca și cum atunci când a devenit Alfa ar fi abandonat orice urmă din vechea lui persoană.

Sau, mai bine spus, ar fi închis-o într-un sertar.

– Acești Alfa de care vorbești se confruntau cu revoltă interioară? răspunde Lowe, calm și dur în același timp.

Mick se uită în altă parte, mai mult trist decât mustrat. Ana își dă seama ce se întâmplă.

– Lowe? Vocea îi este subțire. Unde te duci în weekendul acesta?

Lowe îi zâmbește cu căldură, iar tonul îi devine imediat blând.

– În California.

– Ce e în California?

Mă bucur că a întrebat, pentru că eram pe punctul de a pune aceeași întrebare, deși nu am dreptul la această informație.

– Este teritoriul haitei. O prietenă veche locuiește acolo. O să fie și unchiul Koen.

– Emery nu este prietenă, intervine Mick.

– Și tocmai acesta este motivul pentru care nu pot rata oportunitatea accesului în casa ei.

– Nu este o oportunitate. Dacă l-ai putea lua cu tine pe Alex sau pe altcineva care este priceput la tehnologie, care să te ajute la îndeplinirea planului tău, da. Dar nu de unul singur.

– Stai așa. Sunt prea curioasă ca să-mi țin gura. Emery nu este fosta... Nu am nevoie să primesc un răspuns, dacă este să judec după expresiile bărbaților. O, la naiba.

Ana chicotește.

– Ești aproape dezamăgitor de ușor de amuzat, îi spun, iar ea chicotește mai tare, apoi se strecoară prin spatele scaunului lui Lowe ca să se așeze la mine în brațe și să-mi fure peștișorul de aur. Nu știu ce anume mă face să spun „Te rog, simte-te ca acasă la mine în brațe", dar va trebui să corectez situația. Până atunci, îl întreb pe Lowe: Chiar ai de gând să te întâlnești cu doamna aceasta?

Mick îmi aruncă un zâmbet aprobator. Alex este, ca de obicei, terifiat. Privirea nimicitoare a lui Lowe comunică: „Nu începe și tu și, apropo, cine naiba ți-a dat acest drept?"

Ceea ce este corect.

– Știi că Emery este în spatele tuturor lucrurilor care se petrec, spune Mick.

– Dar nu am nici o dovadă. Și până nu voi intra în posesia unei dovezi de netăgăduit, *nu* voi acționa împotriva ei.

– Ai putea. Ar fi o demonstrație de forță.

– Nu este genul de forță de care sunt interesat să dau dovadă.

– Max ți-a spus deja...

– O confesiune bălmăjită când era hipnotizat de un Vampir despre cine crede el că este persoana care l-a trimis nu este prea credibilă. O să mă asigur că această informație este corectă numai dacă mă întâlnesc cu Emery pe terenul ei.

Chipul frapant al lui Lowe este împietrit, dar văd urmele de oboseală. Trebuie să fie obositor să fii o persoană decentă, iar eu nu mă regăsesc în asta. Mă delectez în flexibilitatea mea morală.

– Sau așa îți asiguri...

Privirea lui Mick se îndreaptă spre Ana și nu își termină ideea, dar cuvântul „moarte" este transmis tacit între adulții de la masă.

– Chiar crezi că nu pot să rezist în fața gărzilor ei? întreabă Lowe, lăsându-se pe spate în scaun. Buzele i se curbează într-un zâmbet. Arată mai puțin ca un lider al diplomației și mai mult ca bărbatul tânăr de douăzeci și ceva de ani, înfumurat și invincibil care și este. Fii serios, Mick, m-ai văzut în luptă.

Mick oftează.

– Doar pentru că nu ți-ai găsit încă limita, nu înseamnă că ea nu există.

– Nu înseamnă nici că există.

Ana se răsucește la mine în brațe și mi se cațără pe piept ca o veveriță, înfășurându-și brațele în jurul gâtului meu și băgând

nasul în părul meu. Este cel mai direct contact fizic pe care l-am experimentat *vreodată* în viață și, spre surprinderea mea, nu este excesiv de neplăcut. Întreb:

– Ești sigur că Emery ar fi de acord să se întâlnească cu tine...

„După ce i-ai măcelărit soțul?", gândesc eu.

– Ea a fost cea care a adresat invitația, spune Mick, resemnat.

– Nu-mi vine să cred.

– Conform tradiției, aceasta este obligația partenerului fostului Alfa, pentru a garanta succesiunea pașnică.

– Uau.

Ana începe să se foiască și se întinde după Lowe, care este angajat într-un schimb de priviri cu Mick și nu observă. Îl ating pe brat ca să-i atrag atenția și se uită deranjat la mine, ca și cum aș fi încercat să-l ard cu fierul încins. Oare crede că mirosul meu va rămâne pe el? El este mult mai înrudit cu un sconcs decât voi fi eu vreodată.

– Cred că este o capcană, decretează Mick.

Lowe ridică din umeri. Mișcarea o încântă pe Ana, așa că Lowe o repetă.

– Sunt dispus să-mi asum riscul, spune el.

– Dar...

– M-am hotărât. Îi zâmbește Anei și schimbă registrul. O să rog pe cineva să se uite după castele gonflabile, adaugă el, iar restul conversației de la cină se învârte în jurul acestui subiect.

Ana plănuiește ce tort va cumpăra pentru „ziua mea de naștere", Alex este preocupat că îmi voi înfige colții în jucăria gonflabilă, iar Lowe se uită la noi cu o expresie amuzată. Zăbovim mai mult decât este necesar pentru a termina masa. Aparent, Vârcolacii își petrec timpul relativ frecvent discutând despre lucruri care nu sunt de o importanță capitală. Obiceiurile lor sociale sunt noi pentru mine și mă fac să mă întreb cum se descurcă partenera lui Lowe printre ai mei. A lăsat în urmă prieteni, o familie, un partener. Cu cine are conversații ca aceasta, la cină? Mi-o

imaginez încercând să stea de vorbă cu Owen, iar pe el prinzând o pumă și punând-o pe urmele ei.

Scutur din cap și mă concentrez din nou asupra conversației. Ana râde, Lowe rânjește, Alex zâmbește. Iar Mick se uită la mine cu o expresie îngrijorată.

CAPITOLUL 13

Încearcă să evite să se gândească ce i-ar face tatălui ei în cazul în care acest lucru nu ar declanșa cel mai nefericit incident diplomatic al ultimului secol.

Ana avea dreptate: nici măcar cuiva care are coordonarea mână-ochi a unui ornitorinc nu îi este greu să se cațăre pe acoperiș.

Cu alte cuvinte, mie.

Am nevoie de mai puțin de cincisprezece secunde ca să ajung acolo, iar faptul că nici măcar nu am senzația că o să-mi împrăștii creierii pe patul de flori de merișor de jos îmi dă un sentiment vag de mândrie. Odată ce sunt cocoțată pe țigle într-o poziție oarecum incomodă pe care nu am de gând să o admit, închid ochii și inspir profund, apoi expir, las briza să se joace prin părul meu, bucurându-mă de strălucirea cerului nopții. Valurile se rostogolesc blânde pe mal și din când în când ceva stropește suprafața lacului. „Nu mă deranjează nici măcar insectele", îmi spun. Dacă voi persevera, o să ajung să și cred asta. Atunci când apare Lowe, încă nu am reușit.

Nu mă observă imediat și am ocazia să îl urmăresc în timp ce se ridică grațios pe acoperiș. Stă pe o margine care ar trebui să fie terifiantă, își ridică o mână la ochi și apasă degetul mare și arătătorul peste globii oculari cu atâta putere, încât ar trebui

să vadă stele verzi. Apoi îi dă drumul brațului în lateral și expiră o dată, încet.

Cred că acesta este *Lowe*. Nu Lowe, conducătorul Alfa, fratele, prietenul sau fiul, soțul nefericit al unei soții la fel de nefericite. Doar Lowe. Obosit, cred. Singur, presupun. Furios, sunt sigură. Nu vreau să-i tulbur clipele de singurătate, de care are atât de rar parte, dar briza devine mai puternică și îmi poartă mirosul spre el.

Se răsucește instantaneu către mine. Și când pupilele i se dilată complet, ridic mâna și salut cu stângăcie.

– Ana mi-a spus despre acoperiș, spun eu, vrând parcă să mă scuz, pentru că am deranjat un moment prețios de singurătate. Pot să plec.

Clatină din cap cu stoicism. Îmi sufoc un hohot de râs și spun:

– Dacă vei sta aici, spun eu, indicând un loc în dreapta mea, vei fi între mine și vânt. Nu o să mai simți miros de ciorbă de pește.

Buzele îi zvâcnesc, dar își croiește drum spre locul pe care i l-am arătat, iar trupul lui masiv se pliază lângă al meu, la suficient de mare distanță pentru a evita atingerile accidentale.

– Dar ce *știi* tu despre ciorba de pește?

– Având în vedere că nu este pe bază de hemoglobină sau unt de arahide, mai nimic. Deci. Îmi lovesc palmele una de cealaltă. Greierii tac pentru o clipă, apoi își reiau cântecul, după pauza în care au fost dezorientați. Reiau: Spune-mi dacă am înțeles bine: Vei folosi întâlnirea cu Emery ca scuză ca să amplasezi un microfon sau interceptor care îți va permite să monitorizezi comunicările pe care le are și să obții dovada faptului că se află în fruntea Devotaților. Dar intri pe teritoriu inamic singur și ai abilitățile digitale ale unui octogenar, ceea ce te pune într-o situație de mare risc. De fapt, nu este nevoie să-mi spui dacă am înțeles bine, deja știu. Când te vei avânta spre moartea ta iminentă? Mâine sau vineri?

Mă studiază ca și cum nu ar fi sigur dacă sunt un obiect de mobilier urban sau o sculptură postmodernistă. Îi zvâcnește un mușchi în falcă.

– Chiar nu reușesc să înțeleg, comentează el, meditativ.

– Ce să înțelegi?

– Cum ai reușit să supraviețuiești în ciuda ieșirilor tale nechibzuite.

– Probabil că sunt foarte inteligentă.

– Sau incredibil de proastă.

Privirile ni se întâlnesc pentru câteva clipe, pline de ceva ce pare mai derutant decât opoziția. Sunt prima care se uită în altă parte. Și spun pur și simplu, fără să mă gândesc:

– Ia-mă cu tine. Dă-mi voie să te ajut cu tehnologia.

Pufnește obosit.

– Du-te la culcare, Misery, înainte să fii omorâtă.

– Sunt o ființă nocturnă, bălmăjesc eu. Faptul că *soțul* meu crede că nu sunt în stare să am grijă de mine însămi este puțin jignitor.

– Faptul că *soția* mea crede că aș lua-o cu mine într-o situație foarte volatilă, unde s-ar putea să nu o pot proteja, este foarte jignitor.

– OK, bine. Mă uit la el, la expresia sinceră, încăpățânată, a cuiva care nu este dispus la compromisuri. În lumina scăzută a lunii, liniile pometilor lui sunt pe punctul de a mă tăia. Totuși, nu poți s-o faci de unul singur, spun.

Mă privește ca și cum nu i-ar veni să creadă.

– Îmi spui tu mie ce pot și ce nu pot să fac?

– O, nu aș face asta niciodată, *Alfa*, spun, pe un ton ironic pe care îl regret numai parțial când se uită la mine. Dar nu poți nici măcar să pornești un computer.

– Pot să pornesc un nenorocit de computer.

– Lowe. Prietene. Bărbate. În mod evident, ești un Vârcolac competent, care are multe abilități, dar ți-am văzut telefonul. Te-am văzut *folosind* telefonul. Jumătate din galeria ta este alcătuită din poze cu Ana, neclare și cu obiectivul obturat de degetul

arătător. Tastezi cuvântul „Google" în căsuța de căutare, pentru a începe o nouă căutare.

Deschide gura. Apoi o închide brusc.

– Tocmai voiai să mă întrebi ce este greșit la asta.

– Nu vii cu mine.

Are un ton ferm. Și atunci când dă să se ridice, alungat de insistența mea, simt un val de remușcare și mă întind să îl apuc de cracul pantalonilor ca să-l trag jos. Se uită fix la locul de unde l-am apucat, dar cedează.

– Îmi cer scuze, o s-o las baltă. Momentan, mă gândesc. Apoi îi spun: Te rog nu pleca, sunt sigură că ai venit aici ca să... De fapt *ce faci* aici? Îți ascuți ghearele? Urli la lună?

– Mă curăț de purici.

– Vezi? Nu aș vrea să-ți stau în cale. Continuă, te rog. Aștept să-și culeagă insectele din păr. Dar nu ar trebui să dormi? Tu nu ești nocturn. E trecut de miezul nopții. Este momentul cel mai bun pentru ca eu și greierii, și nimeni altcineva pe o rază de kilometri întregi, să fim treji.

– Nu dorm prea mult.

Corect. Mi-a spus Ana. Atunci când a menționat că suferă de...

– Insomnie!

Ridică o sprânceană.

– Pare să te încânte incapacitatea mea de a mă bucura de o odihnă decentă.

– Da. *Nu*. Dar Ana a menționat că ai pneumonie și...

Zâmbește.

– Încurcă deseori cuvintele.

– Aha.

– Conform Google, pe care se pare că nu știu să-l folosesc (profilul lui este ucigător) „este normal pentru vârsta ei".

Cade pe gânduri pentru o vreme, în timp ce expresia îi devine serioasă.

– Nu-mi pot imagina cât de greu trebuie să fie.

– Să înveți să vorbești?

– Și asta. Dar, de asemenea, să te trezești că trebuie să crești un copil mic. Așa, din senin.

– Nu la fel de dificil cum e să fii crescut de un dobitoc care nu știe să cumpere un scaun de mașină pentru tine sau care îți dă bomboane Skittles înainte de culcare pentru că îți este foame sau te lasă să te uiți la *Exorcistul* pentru că nu l-a văzut niciodată, dar protagonista este o fată și își imaginează că o să te identifici cu ea.

– Uau. Serena și cu mine ne-am uitat la filmul ăsta când aveam cincisprezece ani și am dormit cu lumina aprinsă luni de zile.

– Ana l-a văzut la șase ani și va avea nevoie de terapie mult după ce va fi împlinit patruzeci de ani.

Mă strâmb.

– Îmi pare rău. Cel mai mult pentru Ana, dar și pentru tine. De obicei, oamenii se acomodează treptat cu rolul de părinte. Nu ne naștem știind cum să schimbăm scutece.

– Ana își face nevoile la oliță. Nu eu am învățat-o, desigur, eu aș fi reușit cumva să o învăț să facă pipi pe nas. Își trece o mână prin părul scurt, apoi își freacă ceafa. Nu eram pregătit pentru ea. Nici acum nu sunt. Dar ea este atât de *iertătoare*.

Îmi sprijin fruntea de genunchi, observând felul în care privește în gol, întrebându-mă cât de des vine aici la miezul nopții. Ca să ia decizii pentru mii de persoane. Să se judece singur pentru că nu este perfect. Indiferent cât de competent, cumpătat și sigur de sine pare să fie, s-ar putea ca Lowe să nu se placă prea mult pe sine.

– Ai locuit în Europa. Unde?

Pare surprins de întrebarea mea.

– Zürich.

– Ai studiat?

Umerii i se ridică din cauza unui oftat.

– La început. Apoi am muncit.

– Arhitectură, nu? Nu înțeleg prea bine. Clădirile sunt cam plicticoase. Totuși, sunt recunoscătoare că nu îmi cad în cap.

– Nu înțeleg cum poți tasta ceva într-un dispozitiv toată ziua și să nu fii terifiat de o revoltă a roboților. Totuși, sunt recunoscător pentru *Mario Kart*.

– Corect. Zâmbesc din cauza tonului lui pentru că e bosumflat cum nu l-am mai văzut până acum. Probabil că i-am găsit punctul sensibil. Mă simt mărinimoasă, așa că spun: Îmi place stilul acestei case.

– Se numește biomorfic.

– De unde știi? Ai învățat la școală?

– Da, și pentru că am proiectat-o drept cadou pentru mama mea.

– O. Presupun că nu este numai arhitect, ci este un arhitect *bun*. Școala ai făcut-o la Oameni? îl întreb.

Sistemul lor de învățământ este deseori singura opțiune, pentru simplul fapt că sunt mai mulți și investesc în infrastructura educației. În societatea Vampirilor, și presupun că și în cea a Vârcolacilor, diplomele oficiale nu au nici măcar valoarea hârtiei pe care sunt tipărite. Abilitățile pe care le aduc, însă, sunt neprețuite. Dacă vrem să le dobândim, ne facem documente de identitate false și le folosim ca să ne înscriem la universități ale Oamenilor. Vampirii au tendința de a face cursuri online (din cauza colților și a problemei cu arsurile de gradul trei pe care le fac de la soare). Vârcolacii nu pot fi detectați de Oameni cu ochiul liber, dar în multe locuri s-au instalat aparate care detectează pulsul mai rapid și temperaturile corpului mai ridicate. Sinceră să fiu, sunt norocoasă că nu s-au așteptat ca unii Vampiri să se obosească să-și pilească propriii colți și nu au dezvoltat aceeași paranoia și vizavi de noi.

– De fapt, în Zürich era altfel.

– Altfel?

– Vârcolacii și Oamenii participau în mod deschis la cursuri. Și câțiva Vampiri. Trăiau toți în oraș.

– Uau. Știu că există astfel de locuri în lume, unde istoria locală dintre specii nu este atât de încărcată de evenimente nefericite, și conviețuirea este considerată normală. Totuși, îmi este greu să-mi

imaginez. Ai avut o iubită Vampiră? îl întreb și arăt spre degetul inelar. Odată ce ești cu un Vampir, nu mai vrei altceva, nu?

Îmi aruncă o privire îndurerată.

– O să fii uimită să afli că Vampirii nu își petreceau timpul cu noi.

– Ce snobi! Îmi pun mâna înapoi în poală, dar încep să mă joc cu verigheta. De ce tocmai la Zürich? Fugeai de Roscoe?

– Să fug? Obrajii i se întind într-o grimasă amuzată. Roscoe nu a reprezentat niciodată o amenințare. Nu pentru mine.

– Foarte curajos din partea ta. Sau narcisist.

– Poate ambele, admite el. Apoi devine imediat serios. Este greu să explici dominanța cuiva care nu este programat să o înțeleagă.

– Lowe, ai folosit cumva o metaforă din domeniul informaticii? Am parte de o nouă privire „nu face mișto de mine" și râd, spunând: Haide, măcar *încearcă* să explici.

Dă din cap că nu.

– Dacă ai întâlni pe cineva fără nas și ai încerca să-i explici acestei persoane cum este mirosul, *tu* ce i-ai spune? Se uită la mine, așteptând un răspuns. Deschid gura de câteva ori, numai ca s-o închid de fiecare dată, frustrată. Aha, comentează el. Nici măcar nu pare atât de satisfăcut. Așa era cu Roscoe. Era un om în toată firea, iar eu abia ieșisem din pubertate, dar am știut mereu că nu avea să câștige niciodată într-o luptă împotriva mea, și a știut-o și el. Ca toată lumea din haită. Oricât de mult l-aș disprețui acum, sunt recunoscător că mi-a oferit o perioadă suficient de lungă fără să-mi dea un motiv să-l provoc.

O perioadă destul de lungă până să devină un lider despotic, vrea să spună.

– Ce anume l-a făcut să se schimbe?

– Greu de spus. Opiniile lui au escaladat destul de brusc. Își umezește buzele pline, privind în depărtare, pierdut în amintiri. Am primit apelul telefonic și nici măcar nu am avut timp să mă

opresc la apartament în drum spre aeroport, spune. Mama mea se opusese vehement unei razii. Era rănită, iar Ana era fără apărare.

– Rahat.

– La unsprezece ore și patruzeci de minute după ce am primit telefonul, am tras mașina pe aleea lui Cal și am găsit-o pe Ana plângând în camera lui Misha. Are tonul aproape tulburător de lipsit de emoție. Am fost terifiat.

Nici nu-mi pot imagina. Sau pot? În primele zile după dispariția Serenei, am fost atât de frenetic preocupată de căutarea ei, încât nici nu mi-a trecut prin cap să mă îmbăiez sau să mă hrănesc până când nu a început să mă doară capul și să-mi simt corpul înfierbântat.

– Ai avut vreodată ocazia să te duci înapoi la Zürich? Să-ți iei lucrurile? Să...

„Îți închei socotelile. Să îți iei rămas-bun de la viața pe care ai construit-o. Poate aveai prieteni, o iubită, un restaurant preferat. Poate obișnuiai să dormi mai mult dimineața sau să faci excursii mai lungi de weekend prin Europa, ca să te uiți la... clădiri sau ceva de genul ăsta. Poate ai avut visuri. Te-ai întors ca să ți le recuperezi?“ Dă din cap că nu.

– Proprietarul clădirii în care am locuit mi-a trimis câteva lucruri prin poștă. Pe restul le-a aruncat. Se scarpină la falcă. M-am simțit destul de prost pentru că am lăsat în chiuvetă vasele murdare de la micul-dejun.

Chicotesc.

– Ai problema asta, nu?

– Care?

Se întoarce spre mine.

– Te judeci pentru că nu ești perfect.

– Dacă vrei să-mi speli vasele, nu am nimic împotrivă.

– Șșt. Îmi lovesc delicat umărul de umărul lui, așa cum făceam cu Serena, atunci când nu voia să înțeleagă. Lowe se crispează, rămâne pentru o clipă nemișcat și fără suflare, cuprins de tensiune, apoi se relaxează încet, în timp ce mă retrag. Deci chestia asta cu

dominanța, continui eu. Cal este următorul Vârcolac din haită, după tine, din punctul de vedere al *dominanței*?

Sună ca și cum aș fi vorbit într-o limbă străină, ca și cum aș fi ales cuvinte la întâmplare. Poezie pentru magneții de frigider.

– Nu suntem o organizație militară. Nu există o ierarhie strictă în cadrul haitei. Cal este, pur și simplu, cineva în care am încredere.

Acest tip de organizare nu are cum să fie mai disfuncțională decât niște consilii arbitrare, ai căror membri sunt stabiliți dinastic. Iar Oamenii aleg șefi precum guvernatorul Davenport. În mod evident, nu există o soluție perfectă.

– Și el a trebuit să provoace pe cineva ca să ajungă secund? Poate pe păpușa Ken?

– Este complet aiurea că știu la cine te referi.

Chicotesc.

– Hei, nu s-a prezentat niciodată.

– Ludwig. Numele lui este Ludwig. Iar haita noastră are mai mult de zece secunzi, care sunt aleși din grupul lor prin sistem de deliberare.

– Grup?

– Este o rețea de familii interconectate. De obicei sunt apropiate din punct de vedere geografic. Fiecare secund îi raportează conducătorului Alfa. După Roscoe, au fost aleși secunzi noi, ceea ce înseamnă că majoritatea dintre ei sunt la fel de începători la capitolul ăsta ca și mine. Mick este singurul care și-a păstrat poziția.

– Vrei să spui că este singurul care nu a încercat să te omoare?

– Aha. Râsul lui ar putea fi amar, dar nu este. El și partenera lui erau prieteni apropiați ai mamei mele. Shannon a fost și ea secund.

– Tu ai omorât-o? întreb eu lejer, iar el dă să mă împingă jos de pe acoperiș.

– Misery.

– Este o întrebare legitimă, având în vedere antecedentele tale

– Nu, nu am omorât-o pe partenera bărbatului care mi-a schimbat scutecele atunci când eram mic. Își masează tâmpla. La naiba, amândoi mi-au schimbat scutecele. M-au învățat cum să merg pe bicicletă și să urmăresc prada.

– Ce s-a întâmplat cu ea?

– A murit acum doi ani, în timpul unei confruntări la granița de est. Cu Oamenii, credem. Înghite în sec. La fel ca fiul lui Mick. Avea șaisprezece ani.

Știu că cei din neamul meu sunt capabili de astfel de lucruri, dar tot tresar.

– Asta explică de ce pare mereu atât de melancolic.

– Miroase a suferință. Tot timpul.

– Ei bine, e Vârcolacul meu preferat. Îmi strâng genunchii la piept. Este întotdeauna atât de drăguț cu mine.

– Asta din cauză că are o slăbiciune pentru femeile frumoase.

– Și ce legătură are asta cu mine?

– Știi cum arăți.

Râd delicat, surprinsă de complimentul indirect.

– De ce faci mereu asta? întreabă el.

– Ce fac?

– Atunci când râzi, îți acoperi buzele cu mâna. Sau râzi cu gura închisă.

Ridic din umeri. Nu eram conștientă, dar nu mă mir.

– Nu e evident? Nu este, judecând după expresia lui uimită. Bine, o să fiu foarte vulnerabilă cu tine. Inspir profund și teatral. Îmi lipesc palmele. S-ar putea să nu știi asta despre mine, dar nu sunt ca tine. De fapt, sunt un membru al unei alte specii, numite...

– Misery. Îmi cuprinde încheietura cu mâna. Mi se taie respirația. De ce îți ascunzi colții?

– Tu ești cel care mi-a spus s-o fac.

– Ți-am spus să nu răspunzi unui act de agresiune cu o altă agresiune, ca să nu ajung acasă și să o găsesc pe *soția* mea făcută bucățele, și pe cineva făcut bucățele chiar mai mici lângă ea. Îmi ține în continuare încheietura, iar mâna lui este caldă,

și strânsoarea, puțin mai puternică. Atingerea lui mă face să mă fâstâcesc. Asta însă este altceva, precizează el.

„Chiar este? *Tu* nu m-ai face bucățele?"

– Haide, Lowe. Îmi eliberez mâna și mi-o lipesc de piept. Știi cum sunt dinții mei.

– Haide, Misery, mă imită el. Știu și de aia nu înțeleg de ce îi ascunzi.

Ne uităm unul la altul, ca și cum am juca un joc și am încerca să-l facem pe celălalt să piardă.

– Vrei să-ți arăt?

Încerc să-l provoc, dar el încuviințează din cap solemn.

– Aș vrea să știu cu ce avem de-a face, da.

– Acum?

– Doar dacă nu-ți trebuie anumite instrumente sau ai altceva programat. Este ora la care faci baie?

– Vrei să-mi vezi colții. Acum.

Expresia lui este oarecum compătimitoare.

– Doar că...

Nu sunt sigură ce mă îngrijorează atât de mult la ideea ca el să-i vadă. Îmi aduc aminte când aveam nouă ani, iar îngrijitorilor mei Oameni le pierea întotdeauna zâmbetul de pe față atunci când îi vedeau. Îmi aduc aminte de un șofer care și-a făcut cruce. Și un milion de alte incidente care s-au petrecut de-a lungul anilor. Numai pe Serena n-au deranjat-o niciodată.

– E o capcană? Cauți o scuză ca să-mi vezi măruntaiele fertilizând floarea de plumbago?

– Ar fi foarte ineficient, de vreme ce aș putea pur și simplu să te împing de aici, și nimeni din haita mea nu m-ar lua la întrebări.

– Câtă aroganță!

Își duce demonstrativ mâinile la spate.

– Sunt inofensiv.

Este la fel de inofensiv ca un câmp minat. Ar putea distruge o galaxie întreagă numai cu una din privirile lui aspre și cu un mârâit.

– Bine, dar dacă sensibilităţile tale de lup te fac să simţi repulsie în faţa colţilor mei de vampir, adu-ţi aminte că tu ai cerut-o.

Nu sunt sigură cum să încep. Să mârâi, să-mi ridic buza de sus cu degetele, aşa cum fac dentiştii Oameni în reclamele la pastă de dinţi, să-l muşc de mână pentru o demonstraţie practică, toate astea par nepotrivite. Aşa că zâmbesc, pur şi simplu. Când aerul rece îmi atinge caninii, creierul meu reptilian urlă că am fost prinsă, că am fost dată în vileag. Că am fost...

De fapt, sunt bine-mersi.

Pupilele lui Lowe se dilată. Îmi studiază caninii cu atenţia lui obişnuită, pură, fără să se retragă sau să încerce să mă mănânce. Încetul cu încetul, zâmbetul îmi devine sincer. Între timp, el mă priveşte.

Şi mă priveşte.

Şi: mă priveşte.

– Eşti bine?

Vocea mea îl face să-şi vină în fire. Mormăitul îi este vag, nu chiar aprobator.

– Şi nu îi foloseşti, spune el, după ce-şi drege glasul.

– Ce? A, colţii. Îmi trec limba peste cel drept, iar Lowe închide ochii şi se întoarce. Ori îi este scârbă, ori îi este teamă. Bietul Alfa. Răspund: Toţi, cu foarte mici excepţii, ne hrănim din pungi.

– Ce excepţii?

Ridic din umeri.

– Este un lucru destul de depăşit să te hrăneşti din sursă vie, mai ales că este o mare bătaie de cap. Cred că băutul reciproc de sânge este inclus în actul sexual, dar îţi aduci aminte că am fost alungată când eram mică şi sunt universal recunoscută pentru faptul că sunt un Vampir îngrozitor?

Mă gândesc la faptul că ar trebui să-l oblig pe Owen să-mi explice nuanţele acestui lucru, dar... bleah. Nu este ca şi cum aş plănui să mă apropii vreodată atât de mult de un Vampir.

– N-o să te muşc, Lowe. Nu-ţi face griji, adaug.

– Nu-mi fac.

Are vocea răgușită.

– Bine. Deci acum, că ți-am arătat armele mele de temut, mă iei la Emery cu tine? La urma urmelor, este luna de miere pe care i-o datorezi miresei tale. Mi-a făcut plăcere să fac afaceri cu tine. Mă duc să-mi fac bagajul și...

Dau să mă ridic, dar mă apucă de mână.

– Bună încercare.

Oftez și mă las pe spate, strâmbându-mă când țiglele mă împung în șira spinării. Cerul plin de stele ne reduce la tăcere pentru o clipă.

– Vrei să știi ceva? îl întreb, obosită. Ceva ce am crezut că nu voi recunoaște față de nimeni.

Brațul i se atinge de coapsa mea, în timp ce se întoarce ca să se uite la mine.

– Mă miră faptul că ai vrea să-mi spui mie.

Și pe mine mă miră, dar port acest secret cu mine de atâta amar de vreme, iar noaptea este atât de blândă.

– Serena și cu mine ne-am certat îngrozitor cu câteva zile înainte să dispară. A fost cea mai gravă ceartă a noastră. Lowe nu spune nimic și exact asta e reacția pe care o aștept de la el. Ne certam des, mărturisesc în continuare, de cele mai multe ori pentru lucruri lipsite de importanță. Uneori erau certuri după care aveam nevoie de niște timp ca să ne revenim. Am crescut împreună și ne enervam reciproc îngrozitor, știi cum sunt surorile? Ea scuipa în buzunarele îngrijitoarelor care erau rele cu mine, iar eu i-am citit cărți obscene când a fost atât de bolnavă, încât a avut nevoie de perfuzii. Dar totodată mă scotea din minți că uneori nu răspundea la telefon zile întregi, cât despre ea, presupun că detesta faptul că eu puteam fi o nenorocită cu inima de piatră. Amândouă eram furioase după ultima ceartă. După care nu a venit să mă ajute să pun așternutul pe plapumă, deși știa că e cel mai greu lucru pentru mine. Iar acum lucrurile pe care le-a spus mi se învârt în cap, ca niște rechini înfometați.

Nu văd expresia lui Lowe de unde stau. Ceea ce este foarte bine.

– Și ce spun rechinii?

– A făcut în așa fel încât un recrutor de la o firmă foarte șmecheră să fie interesat de mine. Era un job bun, o provocare. Ceva ce ar putea face numai vreo zece persoane din țară. Și îmi tot spunea cât de potrivită aș fi fost, ce oportunitatea fantastică era, iar eu nu vedeam care ar fi fost rostul, înțelegi? Da, era un job mai interesant, cu mai mulți bani, dar eu mă tot întrebam pentru ce? De ce m-aș fi deranjat? Care ar fi fost scopul final? Am întrebat-o, și ea... Inspir adânc. Mi-a spus că nu am nici un țel. Că nu-mi pasă de nimeni și de nimic, nici măcar de mine. Că sunt statică, nu am nici o țintă, îmi irosesc viața. Iar eu i-am spus că nu e adevărat, că îmi pasă de unele lucruri. Dar pur și simplu... nu pot să numesc lucrurile de care îmi pasă. Cu excepția ei.

„... spirala asta apatică a ta, Misery. Adică înțeleg, ți-ai petrecut primele două decenii din viață așteptând să mori, dar nu ai murit. Acum ești aici. Poți începe să trăiești!

Sfinte, nu ești mama mea sau terapeutul meu, așa că nu sunt sigură ce-ți dă dreptul să...

Eu ies în lume și fac niște eforturi. Și eu am avut o viață de rahat, dar îmi dau întâlniri, încerc să obțin o slujbă mai bună, am interese, tu nu faci altceva decât să aștepți să treacă timpul. Ești inutilă. Și am nevoie să-ți pese și ție de ceva, Misery, de un singur lucru, în afară de mine."

Rechinii rod din craniul meu și nu voi putea să-i opresc până nu o găsesc pe Serena, dar între timp pot să le distrag atenția.

– În orice caz, spun eu și mă ridic în capul oaselor, cu un zâmbet pe față. Având în vedere că mi-am deschis sufletul față de tine cu atâta altruism, îmi spui și tu ceva?

– Nu așa funcționează...

– Ce naiba înseamnă să ai un partener sau o parteneră, mai exact?

Mușchii feței lui Lowe nu se mișcă nici un milimetru, dar știu că are o mulțime de motive pentru care vrea să evite această conversație.

– În nici un caz.

– De ce?

– Nu.

– Haide.

Falca i se încleștează.

– Este o chestie a Vârcolacilor.

– De asta te și rog să-mi explici.

Pentru că am vaga bănuială că nu este numai echivalentul Vârcolacilor pentru căsnicie sau concubinaj sau pentru angajamentul ferm care vine odată cu împărțirea plății lunare a abonamentelor exagerat de scumpe ale unor servicii de streaming de la care ai uitat să te dezabonezi.

– Nu.

– Lowe. Haide. Mi-ai încredințat secrete mult mai importante.

– A, rahat.

Se strâmbă și se freacă la ochi și am impresia că am câștigat.

– Este încă un lucru pe care nu sunt programată să-l înțeleg?

Încuviințează din cap și aproape că pare întristat de asta.

– Am înțeles toată chestia cu dominanța. Dă-mi o șansă.

Chiar am făcut niște progrese în ultimele cincisprezece minute.

Se întoarce spre mine. Dintr-odată pare puțin prea aproape.

– Să-ți dau o șansă, repetă el, pe un ton plat.

– Aha. Știu că toată chestia cu specii-rivale-pe-care-le-leagă-secole-de-ostilitate-până-când-dispariția-sângeroasă-a-celui-mai-slab-va-pune-capăt-suferinței-inutile poate să pară descurajantă, dar...

– Dar?

– Nici un dar. Spune-mi.

Buzele i se curbează într-un zâmbet.

– Partenerul sau partenera este..., începe el, iar greierii tac și auzim numai valurile care se lovesc blând de mal. Persoana căreia îi ești hărăzit. Care îți este hărăzită.

– Și în ce fel diferă această experiență a Vârcolacilor de aceea a elevilor de liceu Oameni care își scriu poezii în oracole înainte să se despartă ca să meargă la liceu?

S-ar putea să fi fost o ofensă culturală, dar el ridică din umeri, binevoitor.

– Nu am fost niciodată elev la un liceu al Oamenilor, dar experiența s-ar putea să fie similară. Partea biologică, însă, este o chestiune diferită.

– Partea biologică?

– Există... schimbări fiziologice care se petrec atunci când îți întâlnești partenerul.

Își alege cuvintele cu atenție. Poate ascunde ceva.

– Dragoste la prima vedere?

Clatină din cap, în timp ce spune:

– Poate, într-un fel. Dar este o experiență multisenzorială. Nu am auzit niciodată de cineva care să-și fi recunoscut partenerul numai văzându-l. Își umezește buzele. Mirosul este o componentă importantă, la fel și atingerea, dar e mai mult decât atât. Provoacă schimbări în creier. Schimbări chimice. Au fost scrise articole științifice despre asta, dar nu cred că le-aș înțelege.

Mi-ar plăcea să pun mâna pe revistele academice ale Vârcolacilor.

– Fiecare Vârcolac are unul?

– Un partener? Nu. Este destul de rar. Majoritatea Vârcolacilor nu se așteaptă să-și găsească partenerul și nu este în nici un caz singura modalitate în care poți avea o relație romantică satisfăcătoare. Cal, de exemplu, este foarte fericit. A întâlnit-o pe soția lui printr-o aplicație de *dating* și au avut ani de tribulații până când s-au căsătorit.

– Deci s-a mulțumit cu asta?

– El nu consideră că asta a făcut. Să ai un partener nu este un fel superior de iubire. Nu este o legătură mai valoroasă decât să-ți petreci viața alături de cel mai bun prieten și să ajungi să-i iubești ciudățeniile. Este numai diferit.

– Dacă sunt atât de fericiți, nu s-ar putea ca soția să fie partenera lui?

– Nu. Se uită la reflexia lunii în apă. Când eram tineri, am fost de față când sora lui Koen și-a întâlnit partenera. Eram la alergare. A adulmecat-o și, dintr-odată, a rămas complet nemișcată în mijlocul câmpului. Am crezut că avusese un atac cerebral. Lowe zâmbește. A spus că a fost ca și cum ar fi văzut niște culori noi, ca și cum s-ar mai fi adăugat niște dungi la curcubeu.

Mă scarpin la tâmplă.

– Pare un lucru bun.

– Este... foarte bun. Nu este mereu la fel, însă, șoptește el, ca pentru sine. Ca și cum ar procesa lucruri în timp ce explică: Uneori este ca o intuiție. Ceva ce îți strânge măruntaiele și nu-ți mai dă drumul, niciodată. Îți zdruncină lumea, da, însă în același timp este pur și simplu... *prezent*. Nou, dar atemporal.

– Așa simți tu? Pentru partenera ta?

De data asta, se întoarce ca să se uite la mine. Nu-mi dau seama de ce îi ia atât de mult timp ca să rostească un simplu „Mda".

Doamne, ce porcărie de nedescris.

Lowe are o parteneră, care aparent este nemaipomenită. Dar ea este blocată printre ai *mei*, în timp ce el este însurat cu *mine*.

– Îmi pare rău.

Are privirea calmă. Prea calmă.

– N-ar trebui să-ți pară.

– Poate să-mi pară rău, dacă așa vreau. Pot să-mi cer scuze. Pot să mă prosternez și...

– De ce-ți ceri scuze?

– Pentru că.

Într-un an o să fiu plecată. Starea lui de bine nu este responsabilitatea mea, dar deja i-au fost luate atât de multe lucruri, care au fost instantaneu preschimbate în povara datoriei.

– O să poți să fii cu partenera ta și o să trăiți împreună mușcându-vă pentru totdeauna, argumentez. Vă mușcați, nu-i așa?

– Aha. Mușcătura este... importantă, spune el, în timp ce privirea îi coboară pe gâtul meu și zăbovește acolo.

– Pare dureroasă. A lui Mick, adică.

– Nu, spune el, răgușit, cu ochii la mine, și pulsul îmi tresare. Nu, dacă este făcută așa cum trebuie.

Probabil are una pe corp. Un secret întipărit pe piele, sub bumbacul moale al tricoului. Și probabil i-a lăsat și el o urmă partenerei lui, o cicatrice care să-l ghideze spre casă, pe care să o urmeze la miezul nopții.

Și atunci îmi dau seama de ceva. O posibilitate înfricoșătoare.

– Este întotdeauna ceva reciproc, nu-i așa?

– Mușcătura?

– Chestia cu partenerul. Dacă întâlnești pe cineva și simți că este partenerul tău și ți se schimbă biologia... se schimbă și biologia persoanei respective, nu? Nu am nevoie de un răspuns articulat, pentru că văd în expresia lui stoică, răbdătoare că *nu. Nu.* O, la naiba.

Nu sunt vreo romantică, dar posibilitatea asta este cumplită. Ideea că ai putea fi destinat cuiva care pur și simplu... nu vrea. Nu poate. Nu este. Toate sentimentele din lume, dar unilaterale. Neînțelese și descătușate. O punte clădită de chimie și fizică, ce se oprește la jumătatea drumului, care nu ajunge niciodată pe partea cealaltă.

Căderea ar putea să-ți frângă și ultimul os.

– Pare îngrozitor.

Încuviințează din cap, gânditor.

– Așa zici?

– Este o sentință pe viață. Fără posibilitate de eliberare condiționată. Numai tu și colegul tău de celulă, care nu va ști niciodată că exiști.

– Poate. Umerii lui Lowe se tensionează, apoi se relaxează iar. Poate că este ceva devastator în neîmplinirea aceasta, dar poate simplul fapt că cealaltă persoană există... Mărul lui Adam i se ridică și spune: S-ar putea să existe plăcere și în asta. Satisfacția

faptului de a ști despre existența unui lucru frumos. Deschide gura de câteva ori, ca și cum ar putea găsi cuvintele potrivite numai după ce și le spune lui însuși. Poate unele lucruri transcend reciprocitatea. Poate nu este totul despre a *avea*.

Râd, sceptică.

– Atâta înțelepciune la cineva care, în mod evident, are parte de reciprocitate din partea partenerei lui.

– Aha?

Este amuzat și încă într-un fel.

– Nimeni care a avut vreodată parte de o iubire neîmpărtășită nu ar putea spune așa ceva.

Are un zâmbet misterios.

– Așa a fost iubirea ta? Neîmpărtășită?

– Nu am avut parte de nici un fel de iubire. Îmi sprijin bărbia de genunchi. Este rândul meu să mă uit la lacul strălucitor. Sunt Vampir.

– Vampirii nu iubesc?

– Nu așa. Cu siguranță nu vorbim despre astfel de lucruri.

– Despre relații?

– Despre sentimente. Nu suntem educați să acordăm valoare acestui lucru. Suntem învățați că lucrul care contează este binele majorității. Perpetuarea speciei. Restul vine după. Cel puțin așa am înțeles eu, care înțeleg prea puține din obiceiurile speciei mele. Serena mă întreba ce este normal în societatea Vampirilor și nu știam ce să-i spun. Când m-am dus înapoi după ce am fost Colateral, a fost..., zic și tresar. Nu am știut cum să mă port. Vorbeam stângaci în Grai. Nu înțelegeam ce se întâmplă, știi?

Da, chiar pricepe ce spun. Îmi dau seama de asta.

– Din cauza asta te-ai dus înapoi la Oameni?

– Era mai puțin dureros, spun, în loc să spun, pur și simplu, „da". Mă simțeam singură printre semenii mei.

Oftează, își ridică genunchii și bagă palmele între picioare. Mă traversează un gând: acum, aici, nu mă simt deosebit de singură

– Ai dreptate, Lowe. Nu am ceea ce-mi trebuie ca să înțeleg ce este un partener și nu-mi imaginez că aș putea să întâlnesc pe cineva și să am sentimentul de comuniune de care vorbești. Dar...

Închid ochii și mă întorc în timp, până în urmă cu cincisprezece ani. O îngrijitoare mi-a bătut la ușă și mi-a făcut cunoștință cu o fată cu părul închis la culoare, cu gropițe în obraji și ochii negri. Trag adânc aer în piept și spun:

– Am putut să instalez programul. Pentru că mi l-a dat Serena. Și poate că am dezamăgit-o din când în când, poate că era furioasă pe mine, dar asta nu înseamnă nimic în imaginea de ansamblu. Înțeleg că ești dispus să o întâlnești pe Emery de unul singur sau să sacrifici totul pentru haita ta. Înțeleg, pentru că simt același lucru vizavi de Serena. Și din motive pe care nu pot să le articulez pe de-a-ntregul, pentru că sentimentele sunt ceva al naibii de *dificil* pentru mine, aș vrea să vin cu tine. Ca să te ajut să găsești persoana care vrea să-i facă rău Anei, indiferent cine e ea. Și cred că Serena ar fi mândră de mine pentru că în sfârșit îmi pasă de ceva. Chiar dacă și numai puțin.

Mă studiază mult prea mult timp în lumina lunii.

– Misery, ăsta a fost un discurs dat naibii.

– Așa sunt eu în general, dată naibii. E al doilea prenume al meu.

– Al doilea prenume al tău este Lyn.

Rahat.

– Nu-mi mai citi dosarul.

– Cum să nu? Oftează și dă capul pe spate. Se uită la aceleași stele pe care le-am cercetat toată noaptea. Dacă e s-o facem, dacă te iau cu mine, va fi în termenii mei. Ca să mă asigur că ești în siguranță.

Inima îmi tresare, plină de speranță.

– Care sunt termenii tăi? Arhitectural vorbind? Cu coloană în stil corintic?

Nu sunt amuzantă. Dar nici el nu este.

– Dacă vii cu mine, Misery, va trebui să fii marcată.

CAPITOLUL 14

Gustul și mirosul ei sunt similare

M-am așteptat la un drum de douăzeci de ore în mașina hibrid parcată în garajul lui Lowe, sau poate la o călătorie mai scurtă cu avionul, la clasa economic, cu vată înfundată în nări în mod discret, ca să nu simt mirosul sângelui de Om.

Nu m-am așteptat la un avion Cessna.

– Iubitule, întreb eu, coborându-mi ochelarii pe vârful nasului, suntem bogați?

Privirea lui este numai ușor usturătoare.

– Nu, doar ni se interzice accesul în majoritatea avioanelor companiilor aeriene deținute de Oameni, *draga mea*.

– A, da, ăsta este motivul pentru care nu am zburat niciodată. Îmi aduc aminte.

Este greu să supraestimez măsura în care le displace lui Mick, Cal și Ken Păpușa Ludwig decizia lui Lowe să o ia pe mireasa lui Vampiră acasă la Emery. În lumina tot mai palidă a amurgului, practic zvâcnesc de îngrijorare și obiecții nerostite.

Sau poate rostite. Am dormit cea mai mare parte a zilei și este foarte posibil ca în timp ce eu eram cufundată în dulapul meu în timpul comei diurne, ei să fi trecut prin mai multe runde de țipete. Sunt bucuroasă că le-am ratat și chiar mai bucuroasă că

starea de veghe am petrecut-o punând la punct împreună cu Alex chestiuni care țin de tehnologie.

– Dacă cineva încearcă să-l omoare pe Lowe, mi-a spus, arătându-mi un USB Rubber Ducky[1], este datoria ta să-ți dai viața pentru conducătorul tău Alfa.

– Nu o să mă arunc între el și un glonț de argint. Sau orice vă omoară pe voi.

Am ținut interceptorul GSM în lumină ca să-l studiez. Strașnic.

– Un glonț obișnuit. Și dacă te căsătorești cu cineva din haită, conducătorul Alfa al haitei devine conducătorul tău Alfa. Dacă te *căsătorești* cu un Alfa, neîndoios el devine conducătorul tău Alfa.

– Aha, sigur. Pot să văd microcontrolerul ăla?

Nu sunt tristă pentru că Alex nu a venit să ne conducă la micuțul aeroport de pe care am plecat, pentru că cei prezenți emană suficientă angoasă existențială. Cu buzele strânse, în ipostază de gorile, încruntați. Mick dă în mod repetat din cap în timp ce-l ține pe Sparkles ca și cum ar fi un bebeluș pe care vrea să-l facă să râgâie, pentru că da, Sparkles este un „apreciat membru al familiei căruia îi place să vadă avioanele făcând *vâjjj*", potrivit cuiva care a fost certat de mai multe ori în ultimele două ore pentru că a înfundat prizele cu plastilină. Persoana fericită este însă Ana, și asta numai datorită promisiunilor pe care le-a smuls de la Lowe: cadouri, bomboane și, printr-un efort logistic care îi depășește cu mult abilitățile, să fure litera *L* de pe semnul *Hollywood*.

– L de la Liliana, îmi șoptește conspirativ Ana, pentru că încrederea ei în cunoștințele pe care le am despre alfabet este șubredă, în cel mai bun caz. Apoi se îndepărtează pentru a-l supune pe Sparkles la îmbrățișări inimaginabile care l-ar face să *mă*

[1] Instrument puternic ce are potențialul de a fi atât folositor, cât și dăunător. În mâinile profesioniștilor de asistență IT, poate îmbunătăți securitatea, eficientiza sarcinile și poate ajuta la educație. Este adesea folosit de echipele de securitate cibernetică pentru a testa securitatea sistemelor lor informatice: computerul percepe o tastatură și permite acelei false tastaturi să introducă o serie de taste presetate. Teoretic, acest instrument este pentru testarea de penetrare.

desfigureze definitiv, dar venite din partea Anei îl fac să toarcă până la epuizare.

– Să mergem, îmi spune Lowe, după ce se apleacă să o sărute pe Ana pe frunte.

Urc scările în urma lui, făcându-i cu mâna Anei înainte să intru în spațiul aeronavei, care arată mai puțin ca avionul de lux al unui magnat și mai mult ca amestecul eclectic dintre un living drăguț și o cușetă de clasa I a unui tren Amtrak.

– Pilotul este Vârcolac? întreb, urmându-l pe Lowe până în partea din față a avionului.

Nu este un spațiu foarte înghesuit, dar amândoi suntem înalți și încăpem la limită.

– Aha.

Deschide ușa carlingii.

– Cine...

Închid gura când se așază în scaunul pilotului. Apasă butoanele cu mișcări rapide și abile, își pune pe cap o pereche de căști mari și vorbește cu controlorul de trafic pe un ton șoptit.

– O, pentru numele lui Dumnezeu!

Îmi dau ochii peste cap. Sunt tentată să întreb când a avut timp să-și ia licența de pilot pentru avioane de mici dimensiuni, între școala de arhitectură și poziția de conducător de haită. Dar presupun că vrea să pun această întrebare și sunt prea meschină ca să îi dau satisfacție.

– Lăudărosule, bălmăjesc eu, lovindu-mi coapsa dreaptă de o duzină de proeminențe în drum spre scaunul copilotului.

Zâmbește strâmb.

– Pune-ți centura.

La fel cum se întâmplă cu toate celelalte lucruri, Lowe face să pară că pilotarea unui avion nu necesită nici un efort. Ar trebui să fiu terifiată de faptul că sunt într-o pasăre metalică uriașă care este sus, pe cer, dar îmi lipesc nasul de geamul rece și privesc cerul nopții, luminile vaste, întrerupte de lungi întinderi de

deșert. Mă conectez din nou la realitate numai când primim permisiunea să aterizăm.

– Misery, spune el cu blândețe.

– Mmm?

De sus, oceanul pare nemișcat.

– Când aterizăm, spune el, după care face o lungă pauză.

Atât de lungă, încât mă dezlipesc de sticla rece.

– Au!

Sunt înțepenită pentru că nu m-am mișcat mai multe ore, așa că îmi întind gâtul în cabina îngustă, încercând să evit atingerea accidentală a butonului pentru scaunul ejectabil.

– Mă doare totul.

Când mă îndrept după ce mi-am arcuit coloana, felul în care mă privește este prea intens ca să nu însemne că mă judecă.

– Ce este? întreb eu, în defensivă.

– Nimic.

Se întoarce la panoul de control. Prea repede.

– Ai spus „când aterizăm".

– Aha.

– Îți dai seama că ăsta nu este un enunț, da? E doar o propoziție subordonată temporală.

Ridică din sprânceană.

– Acum ești filologă?

– A fost doar o critică constructivă. Ce se întâmplă când aterizăm?

Își plimbă limba pe interiorul obrazului.

– Ai de gând să-mi spui?

Încuviințează din cap.

– Trebuie să-i transmit lui Emery și oamenilor ei mesajul că faci parte din haita noastră și nici un fel de violență îndreptată asupra ta nu va fi tolerată. Nu doar un mesaj *verbal*.

– Ai spus că vei face asta marcându-mă, nu-i așa? Ce-o mai fi și asta. Luminile intermitente de pe pista de aterizare se apropie și mi se face greață de la turbulențe. Îmi mut atenția asupra lui

Lowe şi spun: Sper că nu trebuie să citesc pe repede-înainte revista *Architecture for dummies*[1] şi să pretind că pot face diferenţa între stilurile Gotic şi Art Deco.

Se uită la mine cu o expresie împietrită pe figură.

– Glumeşti.

– Te rog, uită-te înainte.

– Poţi, nu-i aşa? *Poţi* să faci diferenţa între...

– Bărbate, iubitule, în adâncul sufletului tău ştii răspunsul la această întrebare şi, te rog, uită-te la pistă atunci când *aterizezi cu un avion*.

Se întoarce.

– Este vorba despre mirosuri, spune el, forţându-se în mod evident să schimbe subiectul.

– Sigur.

Ce nu este despre mirosuri? A fost de treabă. Nu pare să mai reacţioneze la mirosul meu. Poate mulţumită băilor pe care le-am făcut. Poate se obişnuieşte cu mine, ca Serena atunci când a locuit lângă piaţa de peşte. Când i s-a terminat contractul de leasing, mirosul scârbos i se părea aproape plăcut.

– Dacă mirosim la fel, vom transmite acest mesaj.

– Asta înseamnă că ar trebui să miroşi ca respiraţia de câine? glumesc eu.

– O să fac asta, spune el cu o voce guturală.

– Ce o să faci?

– O să te fac să miroşi... ca mine, spune el, în timp ce avionul atinge pământul cu o zdruncinătură.

Mâinile mi se tensionează pe braţele scaunului pe când rulăm pe pistă. Sunt îngrozită în timp ce creierul îmi este plin de imagini cu noi doi, striviţi de clădirea din capătul pistei. Încetul cu încetul frânăm şi tot încetul cu încetul cuvintele lui Lowe se aştern precum praful.

---

[1] „For dummies" („pentru începători") este o serie de cărţi care încearcă să explice sau să prezinte diverse lucruri şi domenii într-un mod foarte accesibil. Seria a fost creată în 1991 de Dan Gookin.

– Ca tine?

Aprobă din cap, ocupat cu ultimele manevre. Observ un grup mic de oameni adunați lângă hangar. Comitetul de întâmpinare al lui Emery, gata să ne măcelărească.

– Foarte bine. Fă ce vrei cu trupul meu, spun eu absentă, încercând să ghicesc care dintre ei este mai probabil să arunce cu un cățel de usturoi în mine. Trebuie să te avertizez. Serena se plânge de multe ori despre cât de scârboasă și rece sunt la atingere. Acele trei grade fac toată diferența.

– Misery.

– Serios, nu-mi pasă. Fă ce vrei.

Manevrele s-au încheiat. Își descheie centura și îi evaluează pe Vârcolacii care ne așteaptă. Sunt cinci și par înalți. Pe de altă parte, și eu sunt înaltă. La fel și Lowe.

– Dacă ne atacă...

– Nu ne vor ataca, mă întrerupe el. Nu acum.

– Dar dacă o fac, pot ajuta...

– Știu, dar mă pot confrunta singur cu ei. Haide, nu avem prea mult timp. O să...

Mă ia de mână și mă duce în zona de living a avionului, care este mai încăpătoare decât cabina pilotului, dar prea mică pentru felul în care stăm unul în fața celuilalt.

– Fă ce vrei.

Întind gâtul ca să arunc o privire spre Vârcolaci prin hublou. Unii dintre ei și-au luat forma de lup.

– Misery.

– Doar grăbește-te și...

– *Misery.* Privirea îmi este atrasă de chipul lui din cauza tonului autoritar din voce. Are un V furios între sprâncene. Am nevoie de acordul tău explicit, spune el.

– Pentru ce?

– O să îmi las mirosul asupra ta în modul tradițional al Vârcolacilor. Asta presupune că o să-mi frec pielea de pielea ta. Și limba.

O! *O!*

Ceva electric și lichid bălțește în stomacul meu. Gestionez situația în singurul mod pe care îl am la dispoziție: râzând.

– Serios?

Confirmă din cap foarte serios.

– Ca atunci când sigilezi un plic?

Ridică mâna spre gâtul meu.

Se oprește.

– Pot să te ating? Îmi cere permisiunea, dar atitudinea lui nu este deloc nesigură sau timidă. Vârcolacii au glandele de miros aici. Își trece buricul degetului mare peste adâncitura din partea stângă a gâtului meu și spune: aici. Mă atinge în partea dreaptă și spune: și aici. Mâna i se înfășoară în jurul gâtului meu, cu palma lipită de ceafă. Și la încheieturi.

– Ah! Îmi dreg vocea și rezist pornirii de a mă zvârcoli, pentru că simt... habar n-am ce simt. Este din cauza felului în care se uită la mine. A ochilor lui pătrunzători, deschiși la culoare. Spun: Asta este... ăăă, o lecție fascinantă de anatomie, dar... Oh, rahat! Semnele verzi de la nuntă! Dar eu...

– Nu ai glande ale mirosului, spune el, ca și cum aș fi mai previzibilă decât taxele, dar ai puncte în care se simte pulsul, unde sângele pompează mai aproape de suprafață și căldura...

– ... va amplifica mirosul. Știu despre toată treaba cu sângele.

Aprobă cap și mă privește în ochi în expectativă, până când înțelege că nu am nici cea mai vagă idee ce așteaptă.

– Misery, am permisiunea ta?

Aș putea spune nu. *Știu* că aș putea spune nu și ar găsi o altă modalitate de a mă proteja, sau ar muri încercând, pentru că este *acel* gen de bărbat. Și poate tocmai acesta este motivul pentru care aprob dând din cap și închid ochii, gândindu-mă că nu va fi mare lucru.

Ceea ce îmi dau seama în curând că s-ar putea să nu fie adevărat.

Începe printr-un val de căldură care mă învăluie pe măsură ce se apropie de mine. Simt izul slab, plăcut al sângelui lui, care îmi pătrunde în nări. Apoi îi simt atingerea. Mai întâi mâna pe falca mea, ținându-mă nemișcată, înclinându-mi capul spre dreapta, apoi... nasul, cred, parcurgând lungimea gâtului meu, mișcându-se înainte și înapoi peste locul în care sângele meu pulsează cel mai puternic. Inspiră o dată. Din nou, mai profund. Apoi urcă înapoi, iar falca lui îmi gâdilă carnea.

– OK? mă întreabă într-o șoaptă guturală.

Încuviințez din cap. Da, este OK. Mai mult decât OK, deși nu aș putea să calific în ce fel sau de ce. Cuvintele „Îmi pare rău" mi se rostogolesc afară din gură.

– Îți pare rău?

Întrebarea lui îmi vibrează pe piele.

– Pentru că.

Genunchii îmi tremură și îi blochez. Simt în continuare că aș putea să mă prăbușesc, așa că ridic mâna orbește. Găsesc umărul lui Lowe. Îl apuc de parcă ar fi un colac de salvare.

– Știu că nu-ți place mirosul meu.

– Îmi place la *nebunie* mirosul tău.

– Deci băile au avut efect... Aha!

Când a spus „limbă", m-am așteptat... Nu m-am așteptat ca buzele să i se desfacă la baza gâtului meu și apoi să mă lingă prelung și delicat. Pentru că ăsta pare un sărut. Pare că Lowe Moreland îmi sărută lent gâtul. Îl ciugulește cu dinții și termină cu o mușcătură ușoară.

Aproape că gem. Dar în ultima clipă reușesc să înghit sunetul suspinat, gutural și...

Doamne! De ce este senzația asta atât de fenomenal de *plăcută*?

– Ți se pare la fel de ciudat pe cât mi se pare și mie? întreb ca să diminuez fluturările de plăcere din stomac. Pentru că lucrul care se răspândește ca un lichid împrăștiat mai jos de buricul meu este *excitare* și *foarte* repede ar putea izbucni un incendiu. Mă face să mă gândesc la sânge și atingere și poate sex și pe măsură

ce corpului meu i se întâmplă lucruri, mă îngrozește faptul că o să pot să le miros.

Să *mă* miros.

– Nu, mârâie el.

– Dar...

– Nu este ciudat. Lowe își înalță capul de pe gâtul meu. Sunt pe punctul de a-l implora să revină și să facă în continuare ce a făcut, dar el doar se mută pe partea cealaltă și aproape răsuflu ușurată. De data asta palma lui îmi susține toată ceafa și pentru câteva clipe îmi atinge cu degetul mare vârful urechii, expirând lent, respectuos, ca și cum corpul meu ar fi un obiect frumos și prețios. Spune: „Este perfect" și apoi gura îi coboară din nou.

Mai întâi mă mușcă delicat de lobul urechii. Pe urmă își trece limba peste baza maxilarului meu. Apoi, exact când meditez la faptul că ceea ce se întâmplă este diferit de ceea ce mi-aș fi imaginat că presupune procesul, se mută la baza gâtului meu și *suge*.

El geme.

Eu icnesc.

Amândoi respirăm sacadat în timp ce mâna mea se strecoară pentru a-i apropia mai mult fața. Trage delicat de pielea mea, cu gura deschisă, iar stimularea este ca un curent electric, inundându-mă de căldură. Temperatura corpului Vârcolacilor este mult mai ridicată decât a Vampirilor, corpul lui este la o distanță infinitezimală de spațiu și posibilități de mine, iar *căldura* lui...

Mă dor sânii, am sfârcurile dure ca niște pietre și vreau să mă arcuiesc spre el. Vreau să fiu în contact cu pielea și carnea lui. Lowe este masiv, eu mă simt foarte delicată, iar bătăile puternice ale inimii lui – *bătăile delicioase ale inimii lui* – sunt o minune încețoșată, indescriptibilă, care mă trage spre el. Mă zvârcolesc în brațele lui, încercând să mă lipesc de el, să mă frec puțin, dar nu.

Pentru că Lowe se retrage. Pune mâna pe umărul meu și mă învârte până ajung cu spatele la el. Mi se taie respirația în timp ce mă țin de o tetieră ca să-mi recapăt echilibrul.

– E OK? întreabă el, înfășurându-și degetele la baza gâtului meu.

Confirm cât de repede pot, mult înainte să termine cuvântul și nici el nu pierde timpul: ridică masa grea a părului meu. Îmi prinde șoldurile cu mâna. Îmi lipește corpul de corpul lui.

Și odată ce m-a adus în poziția în care voia, se apleacă.

Dinții i se lipesc de ceafa mea, de data asta cu putere, iar eu sunt inundată de o plăcere obscenă, instantanee. Țipătul pe care am reușit să-l stăpânesc mai devreme îmi arde gâtul. Simt în interior o presiune amețitoare, fierbinte, care nu suport să se mai intensifice. Mâna lui Lowe se mișcă spre pântecul meu, potrivindu-mă mai bine lângă el. Curba fundului meu îi găsește vintrele și Lowe scoate un sunet gutural, satisfăcut, care îmi zdruncină terminațiile nervoase.

Sângele îmi cântă. Urechile îmi vuiesc. Mă topesc.

– Rahat! spune el.

Își trece limba peste vertebra proeminentă de la ceafă încă o dată, ca și cum ar vrea să aline înțepătura mușcăturii, și dintr-odată mi-e frig. Când mă întorc, stă la câțiva centimetri de mine, cu ochii negri ca smoala.

Vuietul din urechi devine mai intens, pentru că nu este doar în urechile mele. Este o mașină care traversează asfaltul pistei, îndreptându-se spre avion.

Emery.

– Îmi pare rău.

Vocea lui Lowe sună de parcă cineva ar fi trecut cu o greblă peste coardele lui vocale. Degetele îi zvâcnesc pe lângă corp din reflex. La fel ca mâna mea care poposește asupra locului jilav pe care l-a lins, de la baza gâtului.

– Eu... Duc mâna la ceafă și mă masez. A fost...

– Îmi pare rău, repetă el.

Colții mă dor, mă mănâncă, *tânjesc*, așa cum nu mi s-a mai întâmplat niciodată. Îmi trec limba peste ei ca să mă asigur că nu au luat foc, iar Lowe mă urmărește în timp ce fac asta, nu-și

ia ochii de la mine și întredeschide buzele. Face un mic pas spre mine, involuntar, apoi regretă, îngrozit de lipsa de control de care dă dovadă.

Poate că asta este ceva ce nu am mai experimentat și poate că nu sunt Vârcolac, dar ceea ce tocmai s-a întâmplat a trecut dincolo de necesitatea de a mă *masca* și s-a transformat în ceva diferit.

Ceva sexual.

Și dacă *eu* îmi dau seama de asta, este imposibil ca *el* să nu știe.

– Lowe. Ar trebui să vorbim despre asta. Sau să nu mai vorbim niciodată despre asta.

După felul în care se uită, optează pentru ultima variantă.

– Am terminat, își spune el cu ochii sticloși. S-a terminat.

– Este mai bine?

Își strânge buzele. Ca și cum ar simți un gust pe care vrea să-l păstreze în gură pentru încă o clipă.

– Mai bine?

– Mirosul meu. Miros ca...?

– Ca mine. Are vocea guturală când spune: Miroși ca și cum ai fi a mea, Misery.

Trupul îmi este traversat de un curent.

La urma urmelor, chiar asta voiam.

CAPITOLUL 15

Ea nu este așa cum și-a imaginat-o. Nu ar recunoaște că, în copilărie, își imagina cum va fi, dar a existat întotdeauna ceva într-un colț al minții lui, o speranță slabă că poate, într-o bună zi...

Ea nu este așa cum și-a imaginat-o. Este mai mult decât atât, în toate felurile posibile.

Emery Messner este înfricoșătoare. Mai ales pentru că arată foarte bine.

M-am așteptat să avem parte de o întâmpinare dezaxată, turbată, însetată de sânge. M-am așteptat la ceva imprevizibil. La amenințări cu violență. Ceea ce văd este o femeie drăguță de cincizeci și ceva de ani, și cuvintele „Speranță Iubire Curaj" sub forma unei broșe, prinse de cardigan. Nu mă pricep prea bine să judec caracterele, dar pare blândă, prietenoasă și în mod autentic plăcută. Bătăile inimii ei sunt slabe, aproape reținute. Mi-aș putea-o imagina făcând gustări fără unt de arahide pentru a le împărți după antrenamentul de fotbal al copiilor, dar nu mi-o pot imagina răpind și omorând oameni.

– Lowe.

Se oprește la câțiva pași de noi, înclinând din cap în semn de salut. Când ridică privirea, nările îi freamătă, adulmecând fără îndoială ceea ce s-a întâmplat între mine și Lowe în avion.

Aș vrea să dispar de pe fața pământului.

– Bine ați venit tu și mireasa ta Vampiră! Se uită la soțul meu. Care i-a omorât partenerul. Chestia asta este aiurea rău. Felicitări pentru alianța pe care ați făcut-o!

– Emery. Lowe nu zâmbește. Îți mulțumim că ne primești în căminul tău.

– Prostii! Este teritoriul tău, Alfa.

Dă din mână ca o domnișoară la brunch. Privirea i se mută spre mine și pentru o fracțiune de secundă fațada politicoasă se fărâmițează și îmi văd imaginea reflectată în ochii ei.

Sunt Vampir.

Sunt dușmanul.

În secolul în care ne găsim, neamul meu a reprezentat una dintre primele cinci cauze de deces ale semenilor *ei*. Sunt la fel de binevenită ca o bucată de gumă lipită de tălpile pantofilor ei.

Totuși, sunt bucata de gumă a lui Lowe, care face să fie mai mult decât clar acest lucru: mâna îi zăbovește posesiv pe curbura taliei mele și știu suficient despre autoapărare ca să înțeleg că s-a poziționat strategic și plănuiește să mă împingă sub corpul lui la cel mai mic semn de intimidare. Este imposibil ca cele opt gărzi ale lui Emery, jumătate în formă de lup, jumătate în formă umană, să nu vadă asta. Judecând după expresia lor tensionată, par să considere că Lowe reprezintă o amenințare considerabilă, chiar dacă este într-o izbitoare inferioritate numerică.

În calitate de soția lui falsă, mă simt flatată.

Dar Lowe avea dreptate și Emery nu își dorește o luptă, cel puțin nu acum. Forțează un zâmbet tensionat numai pentru mine.

– Misery Lark. Tonul îi debordează de amabilitate. Nu am văzut de zeci de ani pe cineva din neamul vostru pe teritoriile mele.

Nu viu, cu siguranță.

– Mulțumesc pentru faptul că m-ai primit.

– Poate a venit vremea să îngropăm securea. Poate se pot forma noi alianțe acum, că de cele vechi s-a ales praful.

– Poate.

Mă abțin să spun cu voce tare ceea ce gândesc: „Totuși, pare puțin probabil".

– Foarte bine. Urmați-mă, dacă sunteți amabili, spune ea uitându-se la mâna mea și îmi dau seama dintr-odată că Lowe și-a înfășurat degetele în jurul degetelor mele.

Aruncă un ultim zâmbet și ne întoarce spatele. Garda ei de corp se scurge pe lângă ea, flancând-o ca și cum ar fi o armură din carne.

Lowe mă strânge de mână.

– Ce comportament civilizat ai avut, spune el în șoaptă. Îți mulțumesc pentru că nu ai provocat un incident diplomatic.

– Ce să spun!

Lowe ridică din sprâncene.

– Haide. N-aș face așa ceva.

Privirea pe care mi-o aruncă transmite: „Fără îndoială că ai face".

– Nu o s-o enervez pe cucoana care a încercat să o răpească pe Ana. S-ar putea s-o înjunghii, dar nu s-o enervez, spun eu, scandalizată.

Are un rictus.

– Poftim!

Mă trage spre un Sedan negru, ținându-mă în continuare de mână.

Cina este un moment ciudat, și nu în ultimul rând deoarece sunt servită cu un platou de *cavatelli* și un pahar de vin roșu care seamănă în mod atrăgător cu sângele.

Este o procedură standard ca partenera și copiii fostului Alfa să mențină relații oficiale cu actualul conducător și mai mulți Vârcolaci au fost invitați pentru weekend. În seara asta, însă, luăm masa numai noi trei și sunt prea ignorantă în privința treburilor Vârcolacilor ca să pot participa la conversație. Încerc să-i urmăresc în timp ce vorbesc despre granițe, alianțe, alte haite, dar este ca și cum m-aș uita la un serial de televiziune cu trei fire narative

începând de la sezonul al patrulea. Sunt prea multe puncte culminante în complot, multe personaje, detalii. Ce pot să fac, însă, este să apreciez dinamica complexă și modalitatea pricepută în care Lowe navighează prin ea în timp ce se desfășoară în fața mea. Nimeni nu a menționat faptul că el l-a omorât pe Roscoe și sunt recunoscătoare pentru asta.

Suntem conduși în camera noastră dimineața devreme. Este un singur pat, ceea ce din fericire nu va duce la nici o situație ciudată, pentru că eu o să dispar în dulap în secunda în care soarele va fi pe cer. Îi fac semn lui Lowe să se așeze și duc un deget la buze. Se uită la mine derutat, dar se supune fără să protesteze, chiar și atunci când mă întind spre pantalonii lui și îi scot telefonul din buzunar. Pentru un Alfa, este surprinzător de supus.

Petrec mai multe minute verificând încăperea de microfoane și camere de filmat și căutând rețele Wi-Fi puternice, sub privirea tot mai amuzată a lui Lowe. Când nu găsesc nimic, îi observ expresia care transmite ideea: „Trebuie să fie greu să trăiești la acest nivel de paranoia" și sunt tentată să smulg un ghemotoc de scame din buzunar și să-i spun că este un program-spion de înaltă clasă, numai ca să am și eu *dreptate* o dată.

Probabil nu și-ar da seama.

– Pot să vorbesc? Sau vrei să mai spionezi?

Mă uit urât la el.

– Scumpul tău Alex mi-a spus să fac asta.

Clatină din cap cu un zâmbet discret pe față.

– Emery nu este chiar atât de fraieră.

– Deci nu vom lua în considerare posibilitatea ca Emery să ne taie gâtlejurile în timpul somnului?

– Deocamdată.

– Hmm.

Îi verific telefonul ca să mă asigur că nu este urmărit. Dispozitivul reprezintă o fereastră interesantă, vag nostalgică, spre viața lui Lowe. Nu că m-aș fi așteptat să fie plin ochi de pornografie cu mame sexy, dar site-urile cele mai vizitate sunt cele

europene dedicate ştirilor din sport şi revistele şmechere de arhitectură care par la fel de distractive ca un blocaj în trafic.

– Îmi pare rău că echipa ta preferată de baschet se descurcă aşa de prost, spun eu.

– E în regulă, bălmăjeşte el, jignit.

– Pfff, sigur.

– Şi este vorba despre rugby.

Se ridică să scoată frigiderul pentru sânge din bagaj.

– Mă rog! Emery nu pare să fie *atât* de nasoală.

– Nu, nu este. Lowe deschide mai întâi frigiderul, apoi compartimentul secret în care am ascuns uneltele pe care mi le-a dat Alex. Spune: Mick a adunat informaţii despre atacurile şi sabotajele din teritoriile Vârcolacilor, şi acestea sugerează în mod convingător că Emery ar fi în spatele lor. Dar ea ştie că dacă ar fi să mă provoace în mod deschis, nu ar avea nici o şansă. Şi este posibil ca o parte dintre Devotaţi să nu aibă habar despre tentativa de răpire. S-ar putea să nu ştie că sunt personajele negative ale acestui război.

Stau în picioare lângă el, verificând că avem tot echipamentul.

– Tatăl meu spunea că într-un război nu există personaje pozitive şi personaje negative.

Lowe îşi muşcă buza de jos, uitându-se gânditor la pungile de sânge.

– Poate. Dar există tabere din care vreau să fac parte şi tabere din care nu vreau. Ai nevoie să te hrăneşti? întreabă el, cu ochii la numai câţiva centimetri de ai mei.

– Pot să fac asta în baie, de vreme ce împărţim această „cameră matrimonială", spun eu privind la tapetul floral, patul cu baldachin şi tablourile cu peisaje.

– De ce în baie?

– Presupun că o să ţi se pară scârbos?

Serena spunea mereu că sunetul de sânge înghiţit este respingător, deşi până la urmă s-a obişnuit. Înţeleg: poate că sunt o consumatoare (ruşinos de entuziastă) de unt de arahide, dar

majoritatea mâncării umane îmi întoarce stomacul pe dos. Orice aliment care trebuie mestecat ar trebui lansat în spațiu cu ajutorul unei capsule care se autodistruge.

– Mă îndoiesc că o să-mi pese, spune Lowe, iar eu ridic din umeri.

N-o să-l protejez ca pe un bebeluș. Este băiat mare și știe ce poate suporta.

– OK.

Apuc o pungă și încep repede să o consum. Sângele este prea scump și prea greu de curățat ca să risc să-l vărs, motiv pentru care folosesc paie. Procesul durează mai puțin de două minute, iar atunci când sunt gata zâmbesc mulțumită, gândindu-mă la cina de trei ore la care am fost supusă și simțindu-mă superioară.

Vârcolacii și Oamenii sunt ciudați.

– Misery.

Vocea lui Lowe este serioasă. Arunc punga și când mă uit la el este din nou așezat pe pat. Am impresia că în tot acest timp s-a uitat la mine.

– Da?

– Arăți diferit.

– O, da. Mă întorc spre oglindă, dar știu la ce se referă. Sunt îmbujorată. Pupile dilatate, cu o discretă margine violet. Buze pătate cu roșu. Spun: este o chestie.

– O chestie.

– Căldură și sânge, știi?

– Nu.

Ridic din umeri.

– Ni se face sete de sânge când suntem înfierbântați și ne înfierbântăm după ce ne hrănim. N-o să dureze mult.

Își drege glasul.

– Ce altceva mai presupune?

Nu sunt sigură cum să interpretez seria lui de întrebări legate de fiziologia Vampirilor, dar a fost deschis când am pus aceleași întrebări despre Vârcolaci.

– În mare, cam atât. Se mai intensifică niște simțuri.

Nările mele percep mai acut mirosul sângelui lui Lowe, dar și toate celelalte caracteristici ale lui. Asta mă face să mă întreb dacă miros ca el în continuare.

Ceea ce mă face să mă gândesc la ceea ce s-a întâmplat mai devreme.

Nu că până acum întâmplarea ar fi fost prea departe de gândurile mele.

– În avion. Când mă marcai. Mă aștept să pară jenat sau să încerce să schimbe subiectul. Nu face altceva decât să mă privească în ochi. N-aș vrea să fac dintr-o situație care deja era ciudată, una chiar mai ciudată, dar a părut să fie...

– A fost. Îmi pare rău, n-am vrut să profit de situație.

– Eu... nici eu.

Am fost la fel de prinsă ca el. Poate chiar mai mult.

– Este vorba despre actul în sine. Este ceea ce se întâmplă în mod normal între parteneri sau în relații romantice serioase. Are în mod intrinsec o încărcătură sexuală.

Aha.

– Corect.

Mă îngrozește puțin presupunerea pe care am făcut-o, că ar fi fost atras de mine. Nu pentru că nu aș considera că sunt atrăgătoare, sunt sexy și du-te naibii, domnule Lumière pentru faptul că ai spus că arăt ca un păianjen, ci pentru că Lowe o are pe Gabi. Cineva de care este legat biologic, de care este atras în mod exclusiv.

– Nu am mai făcut niciodată asta, spune el. Nu am știut că avea să fie așa.

Stai așa.

– Nu ai mai făcut asta? Nu ai marcat pe nimeni până acum?

Neagă din cap și începe să-și scoată ghetele.

– Dar ai o parteneră. Așa ai spus.

Se mută la al doilea picior. Fără să ridice privirea, răspunde:

– Am spus, de asemenea, că nu este întotdeauna ceva reciproc.

– Dar a ta... a ta este, nu-i așa? Așa ai spus.

Gabrielle. Ea este Colateralul acum, dar înainte au fost împreună. Probabil s-au întâlnit la Zürich. Au mâncat tot timpul împreună brânza aia cu găuri.

– Așa am spus?

Îmi duc palma la gură.

– Rahat. Nu.

Traversez camera până la pat, dar odată ce sunt așezată lângă Lowe, habar n-am ce să fac.

Ce a spus guvernatorul la nuntă? Că Vârcolacul Colateral este partenera lui. Dar nu a spus că ar fi împreună. De fapt, nimeni din haită nu s-a comportat vreodată ca și cum Lowe ar fi fost într-o relație cu ea. Ana nu a menționat-o pe Gabi nici măcar în trecere. Nu am văzut nici urmă de obiecte de-ale ei în dormitorul lui Lowe.

Partenera lui, a spus guvernatorul, și ar fi fost logic ca Lowe s-o ofere, să garanteze că predă un Colateral valoros. Dar nimeni nu a spus vreodată că Lowe ar fi fost *partenerul ei*.

– Ea știe? Că este partenera ta, adică.

După o pauză infinitezimală, clatină din cap. Ca și cum ar reafirma o decizie.

– Nu știe. Și nu va ști.

– De ce nu îi spui?

– Nu vreau să o împovărez cu această informație.

– Povară? I-ar plăcea! Practic îi juri iubire eternă, iar tu ești o partidă. Obișnuiam să verific toate perechile oferite Serenei de aplicațiile pentru întâlniri; am văzut oferta. Este *slăbuță*. Din câte știu eu, ai zero condamnări penale, o casă, o mașină, *o haită* și... bine, o soție, dar sunt fericită să te ajut să clarifici această situație. Mă întreb de ce sunt atât de insistentă. Nu sunt genul căruia să-i placă să se amestece în viețile romantice ale altor oameni, dar... poate are legătură cu senzația apăsătoare din stomac. Poate încerc să compensez dezamăgirea irațională prin entuziasm. Spun mai departe: Sincer, ar fi aranjata pe viață.

Este Colateralul actual, probabil este la fel de torturată ca el și... Îmi vine o idee și întreb:

– Este vorba de sora ta? Crezi că nu ar accepta-o pe Ana?

Râde scurt și se întinde să-și aranjeze ghetele.

– Dimpotrivă. Iar Ana ar fi și ea încântată. Verifică ușa să fie încuiată și vine la pat. Dă-te la o parte, îmi ordonă, arătând spre latura patului care este cel mai departe de intrare.

Mă supun fără crâcneală.

– Dacă simte același lucru pentru tine?

– N-are cum.

Salteaua se afundă din cauza greutății lui. Se lasă pe spate, îmbrăcat în continuare cu blugi și cămașă. Ceafa i se afundă în pernă când își încrucișează brațele pe piept. Patul este king-size și tot este puțin prea scurt pentru el, dar nu se plânge.

– Poate nu are ce-i trebuie. Poate nu simte aceeași atracție biologică pentru tine ca cea pe care o simți tu pentru ea. Dar ar putea să dezvolte simtimente. Îmi scot pantofii și îngenunchez lângă el. Mă întreb dacă are de gând să doarmă și îi spun: Tot ai putea să te vezi cu ea.

– Vorbim în continuare despre asta, spune tărăgănat, fără să deschidă ochii.

– Da.

– Încă vorbim?

– Aha. Nu. Nu voi expune interesul pe care îl am pentru acest subiect. Spun: Sinceră să fiu, această atitudine a ta, totul sau nimic, este puțin infantilă. Ai putea să ai...

Se sprijină în cot. Chipul frumos cu expresia relaxată i se transformă subit și privirea lui îmi arde ochii, respirația lui caldă îmi atinge buzele, care au încă un gust vag de sânge.

Ceva se tensionează între noi. Ceva este *în așteptare*.

– Crezi că motivul pentru care nu îi spun este faptul că doar o mică parte din ea nu mi-ar fi suficientă? mârâie el. Crezi că mi-ar păsa dacă m-ar iubi mai puțin decât o iubesc eu? Că pentru mine

este o chestiune de orgoliu? Sau lăcomie? Din cauza asta crezi că sunt *infantil*?

Deschid gura. Un val de căldură, jenă, confuzie și încă ceva, mă lovește din plin.

– Cred...

– *Crezi*, dar nu *știi*. Nu știi nimic despre cum este să-ți găsești jumătatea, continuă el cu vocea scăzută și fermă. Aș primi orice ar alege să-mi ofere, cea mai mică porțiune din lumea ei. Aș lua-o pentru o singură noapte, știind că aș rămâne fără ea dimineața și aș ține-o lângă mine și nu i-aș da drumul. Aș lua-o sănătoasă, bolnavă, obosită, furioasă, puternică și ar fi un privilegiu. I-aș lua problemele, talentele, stările de spirit, pasiunile, glumele, trupul, aș lua și ultimul lucru, dacă ar alege să mi-l ofere.

Inima îmi bate în piept, în obraji, în vârfurile degetelor. Am uitat cum să respir.

– Dar nu voi lua *de la* ea. Își mută privirea de la ochii mei și îmi cercetează fața. Se oprește la decolteul rochiei. În seara asta mi-am pus verigheta drept colier și studiază felul în care inelul dispare între curbele sânilor mei. Privirea îi zăbovește calmă pentru un interval de timp ce pare fără sfârșit, dar este de fapt, scurt. Apoi revine. Mai mult decât orice, nu îi voi răpi libertatea. Nu în condițiile în care atât de mulți alții au făcut deja asta.

Energia agresivă dintre noi se disipă la fel de repede cum s-a cristalizat, topindu-se precum sarea în apă. Încet, relaxat, aruncând o ultimă privire buzelor mele, Lowe se lasă pe spate. Își adună brațele sub cap.

– Nu ar recunoaște, s-ar putea ca nici măcar să nu-și dea seama, dar este genul de persoană care s-ar simți îndatorată față de mine. Ar crede că am nevoie de ea. Când lucrul de care am nevoie de *fapt* este ca ea să fie fericită, fie că este cu mine, singură sau cu altcineva.

Închide ochii din nou. Reușesc să trag aer în piept și îi urmăresc corpul trecând de la un profil tensionat și furios la o postură liniștită și puternică.

Sunt profund rușinată. Am și alte sentimente, pe care este puțin probabil să le pot articula. Îmi tremură mâinile, așa că strâng pumnii sub învelitoarea din bumbac.

– Îmi pare rău, am exagerat.

– Este treaba mea să-mi gestionez sentimentele, nu a ei.

Nu mă pot abține. Îmi umezesc buzele și spun:

– Doar că...

– Misery.

Are din nou acel ton, tonul de conducător Alfa. Cel care mă face să vreau să-l ascult iar și iar.

– Îmi pare rău, repet, deși știu că m-a iertat deja.

Cred că Lowe este pur și simplu o persoană prea generoasă ca să poarte ranchiună. Cred că are prea multe principii și nu merită să i se frângă inima sau să nu aibă o viață împlinită.

– Să mă retrag în dulap acoperită de rușine? Ca să nu mai trebuiască să mă vezi?

Îi tresare gura. Cu *siguranță* am fost iertată.

– Aș putea să mă întorc pe partea cealaltă.

– Corect. Va trebui să mă marchezi cu mirosul tău din nou? Mâine?

Îi dispare zâmbetul.

– Nu. Mesajul a fost recepționat. Ei cred că ești importantă pentru mine.

– OK.

Mă scarpin la frunte și nu meditez la faptul că a spus „cred" și nu „știu". Ar trebui să mă pregătesc de culcare. Soarele va răsări în curând. Doar că rar am ocazia să-l studiez fără opreliști pe Lowe. Este atât... *atât* de frumos, chiar și pentru mine, care sunt atât de diferită, atât de cronic ciudată încât rareori mi se oferă privilegiul să observ aceste lucruri la alții. Și totuși, cu cât îl cunosc mai bine, cu atât mai hipnotic mi se pare. Unic. Decent în mod autentic, într-o lume în care nimeni nu pare să mai fie așa.

Și sunt convinsă că partenera lui ar fi de acord cu mine, dar nu voi mai sublinia ideea. Chiar dacă nu-mi pot imagina că l-ar

putea refuza cineva. Chiar dacă și *eu* am început să mă simt atrasă de el, deși nici măcar nu suntem din aceeași specie.

– Poți să te schimbi înainte de culcare. N-o să te ating, chiar dacă pijamaua ta are mici picături de sânge pe ea.

– N-o să dorm, șoptește el.

Mă încrunt.

– Este o chestie specifică Vârcolacilor? Dormiți numai o dată la trei zile?

– Este o chestie specifică mie.

Îmi smulg privirea de la buzele lui pline.

– Corect. Insomnia. Când eram adolescente, Serena era la fel.

– Da?

Nu a mișcat nici un mușchi, dar pare sincer interesat, așa că vorbesc în continuare:

– Avea niște coșmaruri oribile pe care nu și le amintea. Probabil legate de ceva ce se întâmplase în primii câțiva ani ai vieții ei. Nu avea nici un fel de amintiri din acea perioadă.

– Și ce făcea?

– Nu dormea. Întotdeauna părea epuizată. Eu și doamna Michaels, care era îngrijitoarea noastră în acea vreme și era chiar destul de drăguță, eram îngrijorate. Am folosit aparate de făcut sunete, pastile, acele lumini roșii care ar fi trebuit să faciliteze producția de melatonină, dar nu făceau altceva decât să transforme camera într-un bordel. Nimic nu a funcționat. După care am găsit soluția din întâmplare și a fost vorba de cel mai simplu truc.

– Ce anume?

– Eu. Corpul lui Lowe se încordează. Avea nevoie să fie alături de cineva în care avea încredere. Așa că stăteam la ea în cameră. Și o scărpinam.

– O scărpinai.

Pare sceptic.

– Nu... da, dar nu așa cum crezi. Doar așa îi spuneam. Aici. Îmi duc mâna la fruntea lui și după o mică ezitare îmi apăs palma pe părul lui. Este în același timp aspru și moale, nu suficient de

lung ca să-mi trec degetele prin el. Îl mângâi de câteva ori, zgâriindu-i delicat pielea capului cu unghiile, doar cât este nevoie pentru a-și face o idee despre ceea ce ne plăcea mie și Serenei, după care mă retrag ca să...

Mâna i se ridică cu viteza fulgerului.

Nu deschide ochii, mă prinde de încheietură cu o precizie incredibilă. Inima mi se izbește de coșul pieptului, la naiba, am depășit limita. Dar îmi duce mâna înapoi pe capul lui, ca și cum ar vrea ca eu să...

O.

O.

Nu îmi dă drumul până când nu încep să-l mângâi din nou. Un ghem de *ceva* mi se umflă în gât.

– Ești atât de norocos, spun, sperând că o glumă va desface ghemul.

– De ce? întreabă el pe un ton gutural.

– Pentru că tocmai m-am hrănit. Asta reduce senzația de moluscă pe care trebuia să o suporte Serena.

Nu zâmbește, dar este amuzat. Părul lui închis la culoare este scurt, atât de scurt încât mă întreb dacă se tunde așa pentru că este mai ușor de întreținut și nu este nevoie să-l aranjeze. Mă gândesc la timpul pe care l-am irosit căutând tunsorile cele mai potrivite care să-mi ascundă urechile, la felul în care Serenei îi plăcea să se ducă la cumpărături de haine și cosmetice care să se asorteze cu stările ei de spirit. După care îmi imaginez cum Lowe nu are timp pentru nimic din toate astea. Cum nu are timp pentru persoana lui.

După cum a spus Juno, întreaga lui viață este un sacrificiu. I s-au cerut atât de multe și a spus mereu *da, da, da.*

„O, Lowe, nu-i de mirare că nu poți să dormi."

– Nu ești un soț atât de îngrozitor pe cât ai putea fi, spun fără un motiv anume, continuând să-l mângâi. Îmi pare atât de rău că a trebuit să renunți la toată viața ta pentru haită.

De data asta în mod clar zâmbește.

– Și tu ai făcut același lucru.

– Ce? Înclin capul. Nu.

– Ai petrecut ani întregi printre Oameni, știind că dacă armistițiul foarte fragil ar fi fost încălcat, tu ai fi fost prima ucisă. Apoi ți-ai petrecut mai mulți ani construindu-ți o viață printre Oameni și acum iată-te aici, după ce ai renunțat la acea viață. Faci lucruri pentru semenii tăi, de care pretinzi că-ți pasă atât de puțin.

– Nu fac asta pentru *ei*, o fac pentru Serena.

– Aha? Și atunci care este planul tău după ce o găsești? Să fugiți împreună? Să dispăreți? Să arunci în aer alianța dintre Vampiri și Vârcolaci?

Nu este vorba despre faptul că nu m-aș fi gândit atât de departe. Pur și simplu nu-mi place să stărui asupra răspunsului.

– Această căsnicie este numai pentru un an, subliniez eu.

– Aha? Misery, cred că ar trebui să-ți pui o întrebare.

Pare mai obosit decât l-am văzut vreodată.

– Care anume?

– Dacă Serena nu ar fi dispărut, ai fi fost în stare să-l refuzi pe tatăl tău? Sau ai fi sfârșit-o în acest mariaj oricum?

Mă gândesc la asta mult, mult timp, urmărindu-mi degetele în timp ce desenează trasee în părul lui Lowe. Și apoi cred că am un răspuns, un răspuns frustrant și deprimant, pe care nu îl rostesc cu voce tare.

Pentru că Lowe, care suferă de ceva ce cu siguranță nu este pneumonie, respiră ușor și s-a adâncit într-un somn liniștit.

CAPITOLUL 16

Și-a imaginat-o în timp ce face baie. A avut gânduri obscene, de nerostit. Este prea obosit ca să le controleze.

În ziua următoare, Lowe dispare ca să facă chestii de-ale Vârcolacilor. Eu mă trezesc după-amiaza târziu având numai amintiri vagi despre felul în care m-am târât în dulapul încastrat, și găsesc o notiță strecurată pe sub ușă. Este o bucată de hârtie albă, împăturită în patru.

„La alergat", scrie pe ea.

Și încă un rând: „Să fii cuminte".

Urmate de: „L.J. Moreland".

Pufnesc. Din motive care nu-mi sunt clare, nu o arunc în coșul de gunoi, ci o strecor în buzunarul exterior al valizei mele.

Îmi pregătesc baia și mă scufund în apa călâie. Este o prostie să păstrez un gunoi, dar tratez problema cu sinceritate: asta făcea Serena cu ambalajele ciocolatelor rare, de import. Felul în care le lipea de perete era o mișcare demnă de un maniac, după umila mea părere. O metodă sigură de a identifica un viitor criminal în serie, piroman și torționar de animale mici. „Când mă uit la ambalaje, îmi amintesc gustul", mi-a spus când aveam treisprezece ani și am încercat să le arunc. Mi-am dat ochii peste cap, motiv pentru care nu am vorbit două zile, motiv pentru care eu am aruncat în stil pasiv-agresiv pungile goale de sânge pe jos în încăperea

în care locuiam împreună, motiv pentru care am început să avem muște, motiv pentru care am avut o confruntare explozivă în care nu a putut să se decidă dacă să mă numească lipitoare sau căţea şi a pufnit cuvântul „lipiţea", motiv pentru care am izbucnit în râs şi ne-am adus aminte că ne *plăceam* reciproc.

– Misery? Vocea lui Lowe mă trezeşte la realitate. Mă uit în gol spre vitralii cu un zâmbet vag. Unde eşti? întreabă el.

– În baie!

– Eşti îmbrăcată?

Mă uit în jos şi mut spuma strategic.

– Aha.

Uşa se deschide o clipă mai târziu.

Lowe şi cu mine ne privim, el clipeşte, eu mă holbez, iar expresiile noastre sunt la fel de uimite. Îşi drege glasul de două ori. Apoi îşi aduce aminte că are opţiunea să se uite în altă parte.

– Ai spus că eşti îmbrăcată.

– Sunt îmbrăcată cu spumă. *Tu*, pe de altă parte...

Se încruntă.

– Sunt îmbrăcat cu blugi.

Plus o doză sănătoasă de sudoare şi nimic altceva. Draperiile sunt trase, dar sunt transparente. Lumina care pătrunde înăuntru este caldă şi nuanţează într-un auriu plăcut pielea lui Lowe, umerii laţi, pieptul masiv, plin de muşchi. Încă este înfierbântat de la faptul că a fost afară, în natură, şi arată sănătos, chiar dacă are mai multe cicatrici decât ar trebui să aibă cineva de vârsta lui – linii înguste şi subţiri cu răsuciri noduroase. „Deci, îmi place să mă uit la soţul meu care este din altă specie şi este destinat să fie partenerul altcuiva. Mă rog. Daţi-mă în judecată. Sechestraţi-mi bunurile inexistente."

– Îţi trec cu vederea nuditatea, dacă tu o treci cu vederea pe-a mea, îi propun eu.

Lowe ridică mâna ca să se frece la ceafă.

– Mi-am scos cămaşa înainte să mă transform şi am pierdut-o. Stai să găsesc una nouă.

– Nu-mi pasă. În plus, ești transpirat și scârbos.

Ridică dintr-o sprânceană.

– Scârbos?

Ridic din umeri, ceea ce mută spuma în locuri greșite. Nu sunt sigură și nu am de gând să verific, pentru că s-ar putea ca răspunsul să fie terifiant.

– Deci te-ai dus să te zbengui în noroi cu Emery?

Pufnește.

– Cu Koen. A ajuns azi-dimineață, devreme.

– Sună distractiv.

A avut ocazia să-și petreacă două ore cu cineva la care ține în mod evident și în care are încredere. A putut să-și lase garda jos.

– A fost.

Ăsta trebuie să fie motivul pentru care ochii lui dansează într-un mod copilăresc și animat. Motivul pentru care pare mai tânăr decât aseară. Motivul pentru care atunci când intră și se așază la picioarele mele, pe marginea căzii, arată ca și cum ar zâmbi.

– Știi, meditez eu, relaxându-mă în apă. Cred că vreau să te văd.

– Se uită în jos la corpul lui.

– Vrei să mă vezi.

– Nu, nu *dezbrăcat*.

Își înclină capul derutat.

– În formă de *lup*.

Sunetul pe care îl scoate când aude este în același timp delicat și amuzat.

– Poți să te transformi repede? Chiar acum? Dar să păstrezi distanța, te rog. Animalele tind să mă urască.

– Nu.

– De ce? Mă ridic în fund, acoperindu-mi sânii cu brațele. O, Doamne, este dureros?

– Nu.

Pare jignit.

– Pfiu. Cât timp durează?

– Depinde.

– Cât timp îți ia ție, în medie?

– Câteva secunde.

– Asta este o altă chestie tipică pentru Alfa? Și ai proteină motorie foaaaarte dominantă?

Strâmbătura lui îmi spune că sunt pe calea cea bună.

– Transformarea nu este o scamatorie, Misery.

– În mod evident nu este nici ceva super secret, pentru că l-am văzut pe Cal..., icnesc. Am priceput.

– Ce ai priceput?

Zâmbesc. Colții îmi ies din gură.

– Nu vrei să-mi arăți pentru că blana ta de lup este roz aprins.

– Nu blană de lup. Doar blană.

Îl stropesc împroșcând apă cu piciorul.

– Este violet?

Tresare și închide ochii.

– Este sclipitoare? Îl mai stropesc o dată. Trebuie să-mi spui dacă are sclipici.

Mă apucă strâns de gleznă.

– Ai terminat?

Își șterge ochii cu dosul palmei libere și se udă.

Gamba mea este palidă față de pielea lui Lowe, udă de apă și clăbuci de săpun. Când îi alunecă mâna, își răsucește încheietura ca s-o aranjeze și atingerea se transformă în ceva ce seamănă mai mult cu o mângâiere.

OK.

Deci.

Ne-am atins destul de mult, începând de ieri.

Ne *atingem* mult.

– Legat de seara asta, începe el. Subiect nou, dar mâna îi rămâne pe loc. Am vorbit cu Koen. O să ne câștige niște timp. O s-o distragă pe Emery.

– Cum?

– O să vedem. Koen are o gândire creativă.

– Știe ce plan avem?

– Nu încă. Îmi coboară piciorul în apă, dar nu dă drumul gleznei, ca şi cum nu ar avea încredere că o să fiu cuminte. Sau ca şi cum nu ar vrea. S-ar putea să aibă o bănuială, dar este suficient de deştept ca să nu întrebe. Să fie credibil atunci când neagă.

– Înţelept. Hei, de ce este Koen aici?

– Emery este sora mamei lui.

– *Mătuşa* lui?

– Corect. La început făcea parte din haita de nord-vest, apoi s-a mutat când l-a întâlnit pe Roscoe. Acesta a fost motivul pentru care am fost trimis la el.

– Uau! Şi are de gând să te ajute în continuare?

– Nu este un fan al lui Roscoe sau al familiei lui.

Înţeleg perfect cum vine asta.

– După cină, deci.

– O să spui că ai nevoie să te hrăneşti.

– Şi o să vii cu mine pentru că eşti soţul meu Alfa exagerat de posesiv şi protector, iar eu sunt foarte proastă la orientare. Tot ce trebuie să facem este să ajungem în birou, să amplasăm dispozitivele şi să ieşim. Mă muşc de buza de jos şi spun: Aş putea, de asemenea, să fac asta de una singură.

– Nu te trimit acolo de una singură.

Nu sunt sigură din cauza apei, a spumei şi a probabilităţii reduse ca acest fapt să fie adevărat, dar cred că Lowe îşi trece buricele degetelor peste arcadele tălpilor mele.

O halucinaţie tactilă.

– Eşti Vampir. Dacă te găsesc gărzile lui Emery, mai întâi o să atace, apoi o să pună întrebări. Îşi strânge buzele. Stai pe aproape, bine?

– Pot să mă lupt, spun eu.

Ca să-i dau posibilitatea să îşi retragă oferta. Ca să nu mă gândesc la ce se întâmplă sub apă.

– Nu-mi pasă. Nu îmi asum riscul, nu cu tine.

Nu sunt sigură dacă ar trebui să mă simt flatată sau indignată. Aşa că optez pentru un neutru:

– OK.

Dă din cap și în sfârșit îmi eliberează piciorul. Urmăresc mișcarea umerilor lui în timp ce se îndepărtează și savurez strălucirea lăsată de pielea lui peste a mea mult timp după ce a plecat.

Koen este un nesimțit, în cel mai delicios și distractiv mod cu putință. Pare să aibă preferințe distincte, opinii puternice și nu este interesat să le păstreze pentru sine pe nici unele.

– Haideți să-i mulțumim lui Lowe pentru faptul că nu trebuie să ignorăm una dintre tiradele demente ale lui Roscoe în seara asta, proclamă el cu voce tare în timp ce ocupă un loc la masă.

Aproape că mă înec cu propriul scuipat, dar nimeni nu pare preocupat de faptul că s-ar putea să izbucnească o încăierare, nici măcar Emery.

Sunt ușurată că nu am parte de ura lui Koen. De fapt, chiar dimpotrivă: când ne întâlnim mă apucă de umeri și mă trage într-o îmbrățișare care mă face să mă întreb dacă este conștient că sunt Vampir sau că Lowe și cu mine nu suntem *cu adevărat* căsătoriți. Pare să aibă cam cu zece ani mai mult decât noi și pentru Lowe reprezintă ceva între un frate și o figură paternă. Dar înainte de cină, când i-am urmărit stând de vorbă pe un ton scăzut și relaxat, doi bărbați înalți îmbrăcați în sacouri identice, afecțiunea și respectul reciproc erau evidente.

Și totuși, sunt la fel de diferiți ca ziua și noaptea. Poate că Lowe este distant uneori, dar emană bunătate, altruism și răbdare intrinseci. Koen este îndrăzneț. Încrezut. Puțin vicios. Într-adevăr nu este fanul lui Emery și este dispus să declare asta pe un ton cât se poate de ferm.

Ceilalți oaspeți sunt alte rude și câțiva foști secunzi de-ai lui Roscoe, care s-au hotărât să rămână neutri în timpul schimbării conducerii. Majoritatea par să-și fi dat seama că Lowe este cea mai bună alegere, sau poate pur și simplu sunt păcăliți de farmecul lui de Alfa și se poartă cu respect. Unul dintre ei, John, poartă un colier cu o fiolă ce conține un lichid violet care seamănă foarte mult

cu sângele de Vampir. Lowe îl privește îndelung când observă, suficient de mult timp ca să fiu sigură că va izbucni o bătaie și îmi dau seama că mă întind după unul dintre cuțitele pentru carne, numai ca să fiu sigură. După o vreme John își coboară privirea într-o manifestare de supunere evidentă și tensiunea din încăpere pare să se disipeze.

Data următoare când îl văd pe John, nu mai are fiola.

La masă este adusă în discuție posibilitatea unei alianțe noi între Vampiri și Oameni și singura persoană care are de obiectat este Emery.

– Am auzit că tu și noul guvernator ales al Oamenilor... v-ați întâlnit, îi spune lui Lowe.

– Maddie Garcia, da.

– Chiar intenționezi să închei o alianță cu...

– Am făcut-o deja, spune el, menținându-i privirea. Mai avem niște detalii de bătut în cuie, dar Vârcolacii și Oamenii vor fi aliați imediat ce începe mandatul.

Emery se adună.

– Sigur. Dar nu reprezintă o insultă la adresa amintirii Vârcolacilor care au luptat și murit în războaiele purtate împotriva altor specii? întreabă ea, cu tonul cuiva care nu face altceva decât să pună o întrebare nevinovată.

Amanda, o tânără care a venit împreună cu Koen și stă vizavi de mine, își dă ochii peste cap în mod teatral. Când îmi zâmbește, zâmbesc și eu.

– Nu asta este intenția mea, dar dacă ar fi, tot ar părea de preferat variantei ca și mai mulți membri ai haitei *mele* să moară.

Lowe subliniază cuvântul „mele", ca o formă de amintire deloc subtilă.

– Să zicem că înțeleg presiunea pentru o încetare a focului, spune Emery. Privirea îi este atrasă de fața mea. Nu îți faci griji în legătură cu ce ar putea însemna asta pentru haita ta, Koen? Și tu ai graniță cu Oamenii.

Koen ia o bucată din friptură după ce s-a ciondănit cu Lowe pe friptura mea ca un cuplu cu state vechi, motiv pentru care i-am oferit porția mea Amandei. „Uite, Serena, îmi fac prieteni." Apoi spune:

– Nu. Nu avem toți intenția de a ne lua în clonț cu alte specii, Emery.

– Într-adevăr. Unii dintre voi chiar aveți soții Vampiri.

Are un ton rece. Și eu, care îmi imaginam că este de acord cu iubirea noastră.

– Unii dintre noi sunt norocoși, spune Lowe, cu un ton care pare sincer, ca și cum căsătoria noastră ar fi una dintre realizările de care este cel mai mândru, încununarea multor ani de iubire ocrotită. Ce actor bun! Ai nevoie să te hrănești? întreabă el întorcându-se spre mine, cu tonul dintr-odată mai personal.

Da, uimitor actor, perfectă sincronizare.

– Te rog.

Zâmbesc plină de iubire spre partenerul meu care mă ocrotește, prefăcându-mă că nu observ privirile scârbite din jurul nostru.

Mă privește în ochi și șoptește:

– Să mergem, deci.

Ieșim din sufragerie chiar când Koen îl insultă pe John, spunându-i că este un nenorocit enervant.

– Îi place să-și facă dușmani? Să înceapă bătăi? Să urmărească lumea luând foc?

– Koen este foarte bun la... Lowe se scarpină căutând sintagma potrivită. Sinceritate necenzurată.

Nu mai spune!

– Pe cine a provocat? Ca să devină Alfa, adică.

– Pe nimeni. Mama lui a fost Alfa înaintea lui. Când a murit, Koen i-a preluat poziția.

– Cât de încântător de monarhic! Și haita a acceptat pur și simplu?

– Nu toți.

– Și?

Lowe își apasă mâna pe talia mea, cerându-mi fără cuvinte să fac la dreapta.

– Au fost câțiva care l-au provocat.

– Și?

– Este Alfa de mai bine de un deceniu, nu-i așa?

– Mmm. Adevărat. El și Amanda o fac?

– Este secundul lui.

– Deci, o fac?

După o scurtă pauză, Lowe spune:

– În mod tradițional, conducătorul Alfa al haitei din nord-vest face un jurământ de celibat.

O, Doamne!

– Și tu ai făcut asta?

Lowe neagă din cap.

– Dar ai zice c-am făcut, șoptește el chiar când ajungem la birou. Îmi scot imediat o agrafă de la ceafă și mă las în genunchi în fața încuietorii, în timp ce rochia mi se ridică pe coapse. Câteva secunde mai târziu deschid ușa cu o încântare de majordom.

– Ce? șoptesc eu, observând colțul ridicat al gurii lui Lowe.

Se strecoară primul, cercetează încăperea, apoi îmi face semn să intru.

– Doar îmi imaginam cum ai făcut același lucru... ca să intri în camera *mea*.

Închide ușa în urma lui și aprinde lumina. Văd o cantitate îndoielnică de decoruri de perete cu coarne și un șemineu atât de mare încât ar putea găzdui în mod confortabil o familie de dimensiuni medii.

– A, da. Tresar. În legătură cu asta, *îmi* pare rău că am...

– Scormonit printre chiloții mei?

– Ah, da, așa.

Arată spre computerul de pe birou cu un mic rânjet, iar eu țâșnesc în acea direcție evitând să privesc coarnele, fericită că am altceva pe care să mă concentrez.

– O să-ți ascund mirosul, dar fii atentă să atingi cât mai puține lucruri, îmi amintește el.

Nu avem mult timp la dispoziție, așa că încuviințez din cap și mă grăbesc. Lowe deja a amplasat microfoane în mai multe locuri din casă, dar ceea ce fac eu ne va permite să monitorizăm și să scotocim prin orice comunicare de pe dispozitivele lui Emery. Și deoarece nu are un Alex la dispoziție, nu-și va da seama.

– Ai nevoie de ceva de la mine? întreabă Lowe pe un ton scăzut în timp ce mă strecor în rețea.

Aprob din cap în timp ce ating tastele.

– Instalează Ubertooth și dă-mi LAN Turtle. Pufnesc din cauza expresiei lui gen „nu știam că azi trebuia predat eseul și câinele mi-a mâncat tema". Glumeam. Doar stai de șase.

– Ce bine! Ușurarea lui ar putea porni o baterie de camion. De cât timp ai nevoie?

– Șase minute, maximum. E prea mult?

– Nu. Mă îndoiesc că ei știu cât îți ia să te hrănești.

Mă uit la el.

– Vai, mulțumesc.

– A fost un compliment?

Înclină capul derutat.

– N-a fost?

– Nu asta am intenționat.

– Nu încercai să spui cât de ușor sunt de mulțumit?

– Nu.

– Nașpa. Îmi las capul în jos și tastez repede codul. Ei bine, revoc acceptarea călduroasă a non-complimentului tău.

– Dacă ți-ai imaginat că asta era, ai nevoie de unele mai bune.

– Mai bune ce?

– Complimente.

Mă uit din nou la el. Mă privește cu o expresie undeva între ilizibilă și indescifrabilă.

– Ce vrei să spui?

– Trebuie să ți se spună lucrurile potrivite. Ridică nepăsător din umeri, dar mișcările par oricum, numai nepăsătoare nu. Că ești inteligentă, incredibil de pricepută la ceea ce faci și curajoasă. Că în ciuda convingerii tale ciudate că ai fi nemiloasă, ești mai afectuoasă decât oricine altcineva pe care-l cunosc. Că ești rezistentă, nu prea reușesc să înțeleg cum. Că ești foarte... Face o pauză, își umezește buzele. Ești foarte plăcută. Întotdeauna atât de plăcută. Și că...

Se oprește brusc, ridicând mâna. Umerii i se tensionează, devine foarte vigilent.

– Vine cineva, șoptește el.

– Emery? îmi mișc eu buzele.

Nu detectez nici un zgomot, dar auzul Vârcolacilor este mai bun decât al meu.

Lowe dă din cap și două secunde mai târziu aud și eu vocile. *Două* voci. Doi bărbați care coboară scările.

– Gărzile de corp ale lui Emery, spune el, iar eu abia aud.

Posibilitatea să fim prinși mă paralizează. Apoi în minte îmi apare imaginea Anei, faptul că Emery a încercat să o răpească, ce îngrozitor trebuie să o fi afectat și sunt săgetată de un sentiment *real* de frică. Nu putem merge acasă cu mâinile goale.

– Nu face asta, șoptesc eu când Lowe este pe punctul de a stinge computerul. Pașii par înfricoșător de aproape. Mai am nevoie doar de două minute.

– Dacă intră și ne găsesc...

– Nu ne vor găsi. Sting monitorul. Și o să...

Habar n-am ce fac, dar este mai ușor să-i arăt decât să-i explic, așa că îl apuc de mână și îl trag mai aproape, dând cu spatele până când ating una dintre coloanele pătrate care mărginesc șemineul. Clișeul aproape că îmi provoacă dureri de dinți și dacă gărzile lui Emery au o inteligență măcar la nivelul unui copil de zece ani, nu se vor lăsa păcălite. Dar s-ar putea să câștigăm câteva minute și asta este tot ce contează.

– Sărută-mă, îi ordon lui Lowe, trăgându-l mai aproape de mine.

Trebuie să fie în spațiul meu personal, dominându-mă.

– Ce?

Fruntea îi este brăzdată de riduri.

– Hai să ne prefacem că, nu știu, abia ne-am căsătorit și habar n-am, suntem înfierbântați și...

Am sfârșit-o într-un birou oarecare. Poate suntem perverși, poate suntem idioți, poate suntem penibili.

La naiba, gărzile *nu* vor crede așa ceva. Și *vin* spre noi.

– Ele cred că te hrănești, șuieră Lowe de peste mine.

Dacă aș putea să-mi determin măcar o celulă nervoasă să nu se alarmeze, mi-aș da ochii peste cap.

– Știu, dar având în vedere că suntem aici, iar ele sunt practic tot aici...

– Hrănește-te. De la mine.

Pare foarte serios.

– *Ce?*

– Ne prefacem că pentru asta am venit aici.

– Nu! Este...

De fapt, este o idee destul de bună. O idee foarte bună, chiar. Tot nu explică faptul că suntem aici. Putem spune că ne-am rătăcit și a fost prima ușă descuiată pe care am găsit-o.

– Bine. Aprob din cap. Pașii se apropie. Înclină capul, o să mă prefac că beau din vena ta.

– Misery, spune el privindu-mă intens. Trebuie să mă mușți.

– De ce?

– Sunt Vârcolaci. O să adulmece dacă nu bei cu adevărat.

– *Ce? Ce? Niciodată* nu am...

– Misery, ordonă Lowe, sau poate este o implorare, sau poate numele meu este numai un cuvânt pe care îi place să-l rostească, un cuvânt la care îi place să se gândească.

O secundă mai târziu, colții mei se înfig în venele de la baza gâtului său.

Două secunde mai târziu se deschide ușa biroului

CAPITOLUL 17

Cu excepția ultimului an, a fost întotdeauna confortabil vizavi de sex și tot ce presupune sexul. Știa ce-i place și cum să obțină asta. Era mulțumit.

Acum nu-și amintește cum este să fii satisfăcut.

Este surprinzător cât de lesne se desfășoară totul, mai ales având în vedere că amândoi suntem neexperimentați.

În primul rând Lowe, care nu are cum să aibă nici cea mai vagă idee la ce să se aștepte. Apoi eu, Vampir prost patentat. Și avem parte de niște circumstanțe foarte nefericite. Adică faptul că vom fi sfâșiați.

Cu toate astea, chiar fără să știu ce să fac, știu exact ce să fac. Știu să-mi trec vârful nasului peste baza gâtului lui ca să găsesc locul perfect. Știu să mă opresc în locul în care sângele lui miroase cel mai dulce, iar pielea este cea mai subțire. Știu să-mi lipesc buzele de carnea lui pentru un moment de recunoștință nerostită. Mai mult decât orice, știu, fără nici o urmă de îndoială, fără ezitare sau frică, să muşc. Poate că nu mi-am folosit caninii, dar sunt foarte ascuțiți, ghidați de instinct, chiar dacă nu de experiență. Și după un moment scurt, suspendat, de dezorientare, sângele lui Lowe îmi umple gura.

Nu seamănă cu nimic din ce am simțit până acum. Și nu pentru că până acum m-am hrănit numai din pungi reci, de la

frigider și prin comparație lichidul acesta pare fierbinte ca focul. Cred că are legătură cu faptul că...

Faptul că acesta este Lowe. Și sângele lui are gust de sânge, este adevărat, dar este de asemenea condimentat și cu aromă de cupru, o încântare la baza limbii mele. Sângele are aceeași aromă ca mirosul lui, ca zâmbetul lui, ca mâinile lui care zăbovesc pe pielea mea. Ca expresia solemnă pe care o are când privește în depărtare și își freacă falca atunci când este îngrijorat din cauza Anei. Sângele lui îl reprezintă, iar eu îl beau. Este momentul cel mai delicios, cutremurător, cel mai revelator al întregii mele vieți.

Apoi îmi ajung în stomac primele picături și totul se schimbă.

La numai câțiva metri de noi se petrec lucruri. Le aud în depărtare, ca în vis: icnete; o conversație disperată, șoptită, care conține cuvintele: *Lowe*, *soție*, *hrănire*: cineva își cere scuze panicat; o ușă care se închide trântită. Dar singurul lucru la care mă pot gândi este...

– Misery, mormăie Lowe.

Căldura. Sunt încântător, febril de caldă. Și goală. Și explozivă. Și ametită. Mă topesc. Și simt că am nevoie, am nevoie, *am nevoie*.

Am nevoie de mai mult. Am nevoie ca Lowe să fie mai aproape.

– Misery, răsuflă el.

Nu știu când, dar mâinile mi s-au urcat pe umerii lui. Gem în gâtul lui, incapabilă să mă opresc. Vreau să mă strecor pe sub pielea lui. Vreau ca el să se strecoare pe sub a mea. Vreau să-i dau și ultimul lucru pe care mi-l cere.

– La naiba!

Are respirația superficială lângă tâmpla mea. Cred că înțelege însă, pentru că face exact lucrurile pe care nu sunt capabilă să i le cer: își plimbă mâna în jos pe șira spinării ca să-mi cuprindă fundul în palmă și mă ține lângă el în timp ce picioarele mi se înfășoară în jurul lui. Sânii îmi sunt sensibili și dureroși, îmi pulsează miezul și am o alarmă în cap care-mi spune că ar trebui să mă opresc, mă anunță că beau prea mult. Alarma este redusă

la tăcere în momentul în care Lowe își înfige degetele în părul des de la ceafa mea și îmi ordonă:

– Ia mai mult.

Gem plină de beatitudine cu nasul lipit de pielea lui. Ceva umed și nerăbdător explodează în mine, într-un fel care nu pare pe deplin voluntar.

– Ia cât ai nevoie.

Mă agăț de el disperată după fricțiune, ca și cum aș muri dacă mi-ar da drumul. Șoldurile mi se freacă de abdomenul lui, căutând ușurare, iar în clipa în care contactul este satisfăcător, am nevoie de *mai mult*. Mai mult sânge, mai mult Lowe, mai multă întindere, legănare, senzația de încordare potolindu-se în mine.

– O să... la naiba! Îi aud vocea groasă, grăbită, lângă urechea mea. Misery, lasă-mă...

Din gât îi iese un sunet înăbușit, obscen. Este tare ca piatra, iar în clipa în care mă ridică mai sus cu degetele înfipte în fundul meu, încercând să se împingă în locul perfect din interiorul meu, aproape că pierd contactul cu vena. Aproape. Scot un geamăt tânguit, disperat, chiar atunci când mă zvârcolesc peste organul lui.

– Știu, șoptește el, liniștitor, ferm. Știu. Fii cuminte. O să...

Primele zvâcniri de plăcere mă lovesc atât de tare și neașteptat, încât nu pot să le procesez. Spatele mi se arcuiește, umerii mi se cutremură, miezul este cuprins de spasme și pentru o clipă nesfârșită sunt acolo, întinsă, desprinsă, până când ceva se așază unde trebuie și orgasmul explodează în interiorul meu, lăsându-mă fără suflare. Plăcerea este ascuțită, zgomotoasă, mistuitor de strălucitoare. Anulează totul, apoi se dublează, apoi crește din nou până ce lumea dispare, iar eu termin și termin și termin, scufundându-mă în valurile senzației secunde, minute, secole la rând. Apoi, încet, este redusă la replici care pulsează prin corpul meu și mi se scurge pe șira spinării.

Mă bucur că Lowe m-a lipit de șemineu pentru că am pierdut orice control asupra membrelor mele. Respirația îmi este îngreunată și gâfâi în vena lui deschisă în continuare. Sunt...

Vena lui. Prețioasa lui venă frumoasă.

În acest moment nu sunt capabilă de nici un gând rațional, dar mă aplec în față și sug rănile pe care le-am deschis, apoi le ling precum o pisicuță, consumând și ultima picătură verde. Este un automatism, ceva înscris în genele mele, iar Lowe pare să se bucure de asta. Radiază de satisfacție intensă. Mâinile lui mari îmi strâng coapsele. Lipit de obrajii mei, șoptește laude delicate și satisfăcute.

Sângele nu mai curge, pielea se lipește. Mă retrag cu un acut sentiment de înfumurare, debordând de mândria lucrului bine făcut. Sunt plină. Satisfăcută. Fericită. Sunt puternică și caldă, confortabilă într-un fel pe care nu l-am experimentat până acum, și asta este numai mulțumită lui Lowe și sângelui său puternic, a felului în care respirația lui grea se rostogolește peste pielea mea...

O, Doamne!

Lowe.

– Eu... îl împing în umeri și nu reacționează imediat. Dă-mi drumul.

Acest gest este suficient. Mă lasă jos încet, până când picioarele mele ating pământul, apoi încearcă să facă un pas înapoi, dar eu nu vreau, *nu pot*, să-i dau drumul. După ce se retrage, mă agăț de cămașa lui.

– Misery.

Îmi este fizic imposibil să-i dau drumul.

– Misery.

Vocea lui guturală mă smucește din transă. Mă depărtez puțin de el, ceea ce pare o idee incredibil de proastă, rece și invazivă, complet greșită. Am părul ciufulit, iar rochia mea este ridicată până la talie, dar sunt prea ocupată holbându-mă la Lowe ca să fac ceva în legătură cu asta. Pupilele i-au înghițit irisul. Ochii lui îmi parcurg picioarele, vrăjiți.

Având acest spațiu între noi, conștiința a ceea ce s-a întâmplat se prelinge lent în interiorul meu, apoi mă inundă ca un potop

Rahat! Nu este vorba despre faptul că m-am hrănit din el, chiar dacă asta am făcut, ci de asemenea... habar n-aveam că...

– Îmi pare *atât* de rău, suspin eu, aranjându-mi hainele.

Clatină din cap în timp ce pieptul i se ridică și coboară ritmic, iar ochii îi sunt diferiți. Nu mai sunt *ai lui.*

– Niciodată nu m-am... de la cineva. Habar n-aveam că este... Te-am rănit?

Ca o sălbăticiune, ca un răpitor clatină din cap. Încet, atent. Fac un pas în spate, simțind că sunt urmărită de un animal de pradă mult mai puternic și rapid.

– OK.

Îmi ling colțul gurii. Gustul care persistă în gura mea este al *sângelui* său și este ceva delicios de erotic în asta. Lowe este în fața mea, viu, puternic și cald. Această ființă vie, acest Vârcolac, a produs plasmă și celule verzi și a ales să mi le ofere mie.

Viață și hrană.

Este atât de *intim*. Sexual, dar mai mult decât atât. Nu este ceva ce mi-aș putea imagina să împart cu nimeni altcineva în afară de...

Lowe, desigur.

Mă uit în jos la rochia mea mototolită și mă simt ca un copil care tocmai a aflat că nu l-a adus barza.

– Misery.

Îmi ridic privirea de la picioare. Lowe arată răvășit. Puțin zdruncinat. Derutat. În mod evident, excitat. Își mângâie erecția o dată, absent, uitându-se vrăjit la fața mea și întreabă:

– Ești bine?

– Nu știu. Îmi ling buzele și găsesc alte urme de sânge. Nu cred.

Atunci aud pașii și îmi aduc aminte de ce îi sugeam sângele cu o clipă în urmă.

– Vin, șuier eu, grăbindu-mă spre computer ca să deconectez dispozitivul.

Codul s-a terminat, primul noroc al serii. Scot totul din priză și sunt atentă să nu las nici o urmă. Lowe este în continuare

nemișcat și îmi urmărește fiecare gest, ca un lup care este pe punctul de a se azvârli asupra unui iepure. Când degetele îmi dispar în decolteu ca să ascund USB-ul, i se taie respirația.

– Lowe? Știi că vine cineva, da?

– Aha, spune el simplu și pentru o clipă cred că este posibil să se fi stricat.

Apoi îmi dau seama că nu știu ce ar trebui să facem. Să fugim? Deja am fost prinși. Acum nu avem altceva de făcut decât să ne intrăm în rol.

– *Tu* ești bine? întreb eu, pentru că nu m-am gândit să-l întreb până acum.

– Vino înapoi, șoptește, cu o mână întinsă în direcția mea.

Nu cred că este într-o stare normală, dar nici eu nu sunt, așa că traversez încăperea.

Mă strânge la piept, cuprinzându-mi umerii cu ambele brațe. Am capul cuibărit sub bărbia lui. Nu ca înainte, nu în felul sexual, înfierbântat, care este numai despre pasiune și contact fizic nemijlocit. Această îmbrățișare este despre apropiere, despre Lowe care își îngroapă nasul în părul meu și despre bătăile inimii mele care le caută pe ale lui. Probabil ar trebui să discutăm ce vom face când va da buzna următoarea persoană în cameră, să ne facem un plan de acțiune, dar nu vreau decât să stau acolo. Să mă agăț de el.

– Aș putea să ți-o trag foarte frumos acum, îmi șoptește în ureche. Pare sincer și puțin resemnat. Aproape că am făcut-o.

– Îmi pare rău. Nu mi-am imaginat nici o clipă că ar putea duce la...

– Știu. Doar că sunt foarte... Buzele i se mișcă lipite de fruntea mea, moi și calde. Nu m-am simțit niciodată așa.

– Așa cum?

– Excitat. Îndrăgostit. Și... în alte feluri.

Simt exact același lucru.

– Îmi pare rău, repet eu. Trebuie să fie... O să vorbesc cu fratele meu. Trebuie să fie ceva ce am făcut eu.

Nu este. Este exact așa cum ar trebui să fie.

Barba lui Lowe se freacă de tâmpla mea.

– Ai luat destul?

– Destul?

– Sânge.

– O, da.

Dar „mi-ar plăcea mai mult".

Dar „pot să mai iau, te rog?"

Îl vreau. Atât de mult! Sunt pe punctul să abandonez și să cer în mod asertiv, așa cum face o persoană matură, dar se deschide din nou ușa. De data asta, Lowe și cu mine reușim să ne desprindem unul de altul. Se așază protector în fața mea, iar tandrețea dintre noi dispare.

– Am crezut că gărzile mele de corp au avut halucinații, spune Emery, uitându-se la noi plină de suspiciune. Probabil am uitat să încui această cameră. Privirea îi zăbovește asupra gâtului lui Lowe, care nu are nici o rană, doar o vagă nuanță verzuie. Ca și cum cineva s-ar fi agățat de el și nu i-ar fi dat drumul pentru mult timp. Când ai vorbit despre hrană, Lowe, am presupus...

Buzele i se încovoaie în ceva ce seamănă cu dezgustul.

– N-ar trebui să faci asta. Să presupui, adică, spune Lowe tăios.

Apoi în spatele lui Emery apare Koen și se sprijină de tocul ușii cu un rânjet satisfăcut pe față.

– Eu, unul, mă bucur pentru copii că se distrează.

– Da, ei bine. Când ați terminat, vă rog să veniți înapoi la masă. Vă așteptăm cu desertul.

– Mătușă Emery, ei deja au luat desertul.

Emery face o față scârbită și trece pe lângă Koen. Lowe nu se relaxează nici după ce Emery a plecat: umerii lui lați rămân tensionați, privirea ațintită asupra lui Koen ca și cum acesta ar reprezenta o amenințare, cineva de care ar trebui să fiu protejată, și nu aliatul cel mai valoros și de încredere al lui.

Lucru pe care Koen îl știe, judecând după expresia lui amuzată.

– Și când stau și mă gândesc la faptul că ești cel mai rezonabil Vârcolac pe care l-am cunoscut vreodată! Uite cum te-a transformat faptul că ai găsit-o, spune el criptic. Se uită cu afecțiune la Lowe, după care expresia i se schimbă când spune: Am primit un telefon. Cal a încercat să te contacteze legat de ceva important, dar nu a reușit. Este urgent.

– Mi-am lăsat telefonul în cameră.

Koen ridică dintr-o sprânceană.

– Aha. Nu sunt sigur că ar fi fost vreo diferență dacă ar fi fost la tine în buzunar.

Lowe își dă ochii peste cap, dar se relaxează puțin.

– Ce se întâmplă?

– A spus ceva despre varianta să te întorci acasă în seara asta, în loc de mâine-dimineață. Ceva legat de Ana, cred.

CAPITOLUL 18

Prezența ei îl liniștește mai mult decât o alergare sub clar de lună.

Încerc să folosesc timpul în avion ca să mă asigur că dispozitivul de monitorizare este la locul lui și funcționează, dar semnalul Wi-Fi este instabil și până la urmă arunc Raspberry Pi pe banchetă lângă mine cu un geamăt furios. Lowe și cu mine nu schimbăm decât câteva replici formale tot zborul. Pilotează într-o manieră concentrată și sigur pe sine și este preocupat din cauza Anei.

Mă doare inima pentru el.

– A început când ați plecat, explică sumbru Mick atunci când ne ia de la aeroport. Știu, știu, adaugă imediat când vede expresia lui Lowe. Ar fi trebuit să-ți spun, dar nu avea febră mare. Am presupus că mâncase ceva stricat. Dar apoi a început să tremure și să spună că o dor oasele. Și a început să vomite.

Lowe, al cărui caracter Alfa se manifestă prin faptul că trebuie să piloteze orice mijloc de transport în care se urcă, trage în fața casei.

– Poate să bea ceva?

– Nu mare lucru. Juno este sus cu ea.

Pare cu vreo cinci ani mai bătrân decât atunci când am plecat. La fel și Juno și Cal, care se plimbă prin fața camerei lui Lowe,

unde Ana a ales să stea în pat. Mă întreb dacă mirosul fratelui ei este mai intens acolo, reasigurând-o că totul va fi bine.

Nu am nici o îndoială că Lowe este terifiat, dar nu arată. Nici măcar în seara asta mai devreme, când eram pe punctul să fim descoperiți, nu s-a panicat. Poate este o caracteristică Alfa, ceea ce îl face să fie un bun lider: abilitatea să ardă emoțiile și să se concentreze pe ceea ce trebuie făcut. Cred că Tatăl ar fi de acord.

– Chestia asta, să fii bolnav, nu li se întâmplă Vârcolacilor puri? întreb eu.

Cal și Mick par șocați. Juno doar îl întreabă calm pe Lowe:

– I-ai spus despre Ana?

Nu pare surprinsă atunci când Lowe confirmă din cap.

– Nu suntem susceptibili la virusuri, bacterii sau ce o fi chestia asta, îmi explică Juno. Există anumite otrăvuri care ne afectează, dar nu în felul acesta.

Îmi dau seama că din cauza fiziologiei Anei, un doctor Vârcolac ar fi inutil. Și tot din cauza fiziologiei ei, un doctor Om ar pune-o în pericolul de a fi descoperită.

– Este prima dată când se întâmplă așa ceva?

Lowe dă din cap.

– I-a mai curs nasul și a strănutat în trecut. Le-am considerat alergii.

– Mai avem medicamentul ăla, Tyler, spune Cal. Cel pe care l-am luat acum câteva luni.

– Tylenol? întreb eu.

Se uită la mine admirativ.

– De unde știi?

Zâmbesc.

– Am presupus. Ar putea fi de ajutor pentru febră și dureri, dar...

Ridic din umeri și în timp ce restul lumii încearcă să decidă cum să procedeze, eu mă duc să o verific pe Ana. Pare mică și fragilă în mijlocul patului uriaș al lui Lowe, iar când pun palma pe fruntea ei, constat că este fierbinte. Sunt convinsă că doarme,

dar când sunt pe punctul să plec, întrebarea ei mă convinge că m-am înșelat.

– Poți s-o ții acolo? Ești așa rece!

– Cine crezi că sunt? Ca să-i fac plăcere, mă încrunt. Punga ta personală de gheață?

Chicotitul ei îmi strânge inima.

– Cum te simți? o întreb.

– Ca și cum aș fi pe punctul să vomit pe tine.

– Poți, te rog, să vomiți mai întâi pe Sparkles?

Se gândește bine înainte de a declara formal:

– Cum dorești.

Lowe ni se alătură câteva minute mai târziu. Își lipește buzele de tâmpla Anei și îi dă primul cadou din California – o girafă mare, roz, pe care nu-mi pot imagina când și de unde a cumpărat-o.

– Erau girafe în California?

– Nu în sălbăticie, iubire.

Ana face botic.

– Mi-ar plăcea ca data viitoare să primesc niște cadouri mai adevărate.

– S-a notat.

– Lowe?

– Da.

– Mi-e dor de Mama.

Lowe închide ochii pentru scurt timp, ca și cum nu ar putea să-i țină deschiși.

– Știu, iubire.

– De ce Misha are doi părinți, iar eu nu am nici unul? Nu e corect.

– Nu.

Îi mângâie delicat părul și simt în coșul pieptului că ar fi capabil să dea foc întregii lumi pentru ea. Adaugă:

– Nu este corect.

Peste câteva minute, când Ana încearcă să vomite într-o găleată dar nu reușește, îi susține capul. Stăm cu ea până adoarme ținându-ne strâns de mâini cu degețelele ei micuțe.

Când ieșim din cameră, observ niște riduri adânci în jurul gurii lui Lowe.

– O s-o duc în teritoriul Oamenilor, le spune celorlalți pe tonul hotărât de Alfa care nu permite să fie contrazis. O să găsesc un doctor care nu pune prea multe întrebări și nici nu face teste inutile. Nu este ideal, dar pur și simplu nu știm suficiente lucruri despre jumătatea ei umană, nici măcar lucruri de bază, ca să interpretăm...

– Eu știu, îl întrerup eu. Toată lumea se întoarce să caște ochii la mine. Cel puțin am mai multă experiență cu Oamenii decât voi.

– De fapt, începe Cal.

– Experiență cu Oamenii care nu implică uciderea lor, îi spun cu o privire pătrunzătoare.

Recunoaște că am dreptate, încuviințând timid din cap.

Dar Mick, care în mod obișnuit este aliatul meu, se scarpină la ceafă și spune pe un ton îndurerat:

– Misery, este o ofertă foarte generoasă, dar nu ești Om, ești Vampir.

– Am trăit printre Oameni un deceniu și jumătate. Cu o soră umană.

– Vrei să spui că știi ce se întâmplă cu ea? întreabă Lowe.

– Nu, dar sunt destul de sigură că este vorba fie de un virus, fie de o bacterie, și știu ce medicamente folosea Serena pentru fiecare dintre aceste variante. Se uită în continuare la mine cu scepticism. Ascultați, nu spun că este ceva infailibil și nu sunt medic, dar probabil că este mai bine decât să o deplasăm când deja este atât de slăbită, sau să o expunem față de cineva care s-ar putea să-și dea seama despre... situația ei.

– *Pare riscant.* Și nu avem de unde să știm ce ar putea să meargă prost. Mick oftează și clatină din cap. Ai trebui să o ducem

pe teritoriul Oamenilor, Lowe. Pot să fac eu asta. O să mă mișc repede și o s-o ocrotesc...

– Ai denumirile medicamentelor? îl întrerupe Lowe, uitându-se la mine.

– Pot să le notez. Trebuie să te duci la o farmacie a Oamenilor, dar majoritatea sunt închise la ora asta și în mod normal ai nevoie de o rețetă, dar...

– Nu am nevoie de așa ceva.

Rânjesc.

– Mi-am imaginat.

Nu am nici o îndoială legată de faptul că cineva ca Lowe poate să intre și să iasă de pe alte teritorii fără să fie observat.

– Lowe. Prietena lui Misery era Om pur.

Mick protestează insistent, lucru care probabil are legătură cu cât de implicat este. Lowe a spus că și-a pierdut fiul și mă întreb dacă asta a influențat legătura pe care Mick a format-o cu Ana.

– Adevărat, spune el cu blândețe, dar orice doctor o va evalua tot ca pe un copil pur uman. Pur și simplu nu există nimeni ca Ana. Am putea la fel de bine să o folosim pe Serena drept model.

– Sunt de acord, intervine Juno. Ar trebui să avem încredere în Misery.

Mick pare să fie pe punctul de a protesta din nou, așa că Lowe îi pune o mână în jurul umerilor.

– Dacă asta nu funcționează, o vom duce la un doctor. Mâine.

Se întoarce în mai puțin de o oră. Toți îl așteptăm în camera Anei, dar când intră se uită mai întâi la mine. Observ atunci când îmi întinde medicamentele că încheieturile degetelor îi sunt prăfuite cu sânge verde și sunt ușurată că nu văd nici o urmă de roșu.

Zdrobesc repede medicamentele pentru Ana, exact cum făceam pentru Serena înainte de a învăța să le înghită, fapt care s-a întâmplat jenant de recent.

– De ce așa de multe? se vaită Ana.

– Pentru că nu știm exact ce ai, îi explic. Astea te vor ajuta, fie că este vorba de un virus, fie de o bacterie, iar asta o să-ți scadă febra. Acum nu te mai plânge.

Spune că pastilele au gust de otravă, ceea ce îmi aduce mai multe priviri răutăcioase din partea publicului sâcâitor. Mă hotărăsc să dispar și merg să-l caut pe Alex, în speranța că este treaz. Am noroc, pentru că îl găsesc în biroul lui Lowe. Mă duc în spatele lui, curioasă să văd ce l-a captivat atât de tare încât nu m-a auzit intrând.

– Să joci jocuri umane de contrabandă și dintre toate tocmai GTA, la biroul șefului tău. Tupeul pur al forței de muncă din zilele noastre.

– Mama mă-sii! Aproape cade de pe scaun. Unde ești... ești dintr-odată atât de *aproape*. Am mâncat usturoi la prânz și probabil sângele meu este otrăvitor pentru tine!

Mă uit la el cât pot de dezamăgită.

– Și mie mi-a fost dor de tine. Interceptăm, nu-i așa?

Confirmă din cap, ținându-se în continuare de piept.

– Da, am un semnal foarte bun. Emery nu poate face nici o programare la chiropractician fără ca noi să știm.

– Grozav. Nimic interesant deocamdată?

Neagă din cap. Îi freamătă nările.

– Miroși diferit. Din cauza asta nu am observat când ai intrat.

O-ho!

– Poate a început să-ți placă duhoarea mea vampirească?

– Nu. Nu, miroși ca...

– Apropo, Lowe ne-a rugat să lucrăm la un proiect, îl întrerup. Este o minciună, dar nu cred că pe Lowe îl va deranja.

– La ce?

Este o idee care mi-a venit din cauza a ceea ce a spus Ana. „Misha are doi părinți, iar eu nu am nici unul." Când am încercat să ne dăm seama cine i-a spus Serenei despre Ana, am presupus că nu ar fi avut cum să fie tatăl Anei, pentru că nu a crezut-o pe Maria când i-a spus că este însărcinată. Dar dacă mai este ceva?

– Vrea să facem rost de lista Oamenilor care au făcut parte din Biroul Umano-Vârcolac, cam cu cinci, zece ani în urmă. Este mai sigur decât să spun opt. Alex nu este prost. Îi explic: Lowe caută

persoane care au interacționat cu Vârcolacii din haita noastră, adică a lui.

Clipește mirat.

– De ce?

– Nu știu. A intervenit ceva când eram la Emery și a spus că trebuie să știe.

Poate sunt o actriță mai bună decât credeam.

– Oricine care a lucrat pentru Birou? Nici un alt criteriu?

Îmi trec o mână prin păr, gândindu-mă.

– Bărbați. Doar bărbați.

– OK, sigur.

– Ai timp să te apuci acum? Zâmbesc ascunzându-mi pe cât pot colții. Sau ești prea ocupat să te joci de-a gangsterul?

Capătă o nuanță drăguță de verde în obraji, își drege glasul și ne petrecem următoarea oră găsind foarte puține informații, din cauza dezorganizării îngrozitoare a arhivelor umane. Renunțăm când Alex începe să caște.

– O, Doamne! spune după ce mă ridic să plec.

– Ce?

Are ochii căscați.

– M-am prins.

– Ce te-ai prins?

– A ce miroși.

Drace!

– Noapte bună, Alex!

– De ce miroși ca și cum conducătorul meu Alfa te-ar fi marcat? este ultimul lucru pe care îl aud pe când mă duc înspre camera Anei.

Mick și Cal au plecat, dar Lowe și Juno stau pe hol în fața camerei lui, vorbind șoptit. Când ajung lângă ei se lasă tăcerea și se întorc spre mine cu priviri grele.

Simt că îngheț.

– La naiba, este bine?

Răspunsul lui Juno întârzie numai o secundă, dar stomacul meu devine de două ori mai greu.

– I-a scăzut febra și poate să consume lichide fără să vomite. A spus că „chestia ta scârboasă", citez exact, a făcut-o să se simtă mult mai bine.

Zâmbesc.

– Serios?

– Aha. Îi aruncă o privire evaluatoare lui Lowe. Se uită când la mine, când la el, apoi adaugă: Voi doi faceți o echipă surprinzător de bună.

– Este în mare parte meritul meu.

Scutur un praf imaginar de pe rochia pe care am purtat-o la cină și cu care, nu se știe de ce, sunt îmbrăcată în continuare.

Juno face o grimasă.

– Acceptă complimentul și gata.

– Bine, sunt eu de acord, urmărind-o în timp ce-i face cu mâna lui Lowe și pleacă.

Această prietenie, sau lipsă de dușmănie, pare să fie foarte satisfăcătoare pentru nivelul meu de dopamină.

Mă aștept să îl văd pe Lowe zâmbind, dar el se uită la mine cu o privire serioasă, aproape bănuitoare.

– Ana doarme?

Confirmă din cap.

– Vrei să dormi în patul meu? Mărul lui Adam i se umflă înainte să apuc să elaborez. Eu dorm în dulap oricum. Și ai putea ține ușa deschisă pentru cazul în care se trezește Ana și... Nu mă dau la tine din cauza a ceea ce s-a întâmplat mai devreme între noi, în timp ce sora ta este bolnavă, închei eu, cu mai puțin avânt decât am avut la început.

Dar nu cred că-i pasă. Sincer, nici nu cred că ascultă. Aprobă din cap mecanic și odată ce mă urmează în camera mea, privirea îi rămâne ațintită asupra nopții de afară. Asupra a ceva ce s-ar putea să nici nu fie acolo.

Simt ceva neplăcut mișcându-se în gâtul meu. Mă așez pe salteaua descoperită și spun delicat:

– Lowe?

Nu-mi răspunde. Ochii lui deschiși la culoare și stranii privesc în întuneric.

– Este... ești bine?

Mi-e teamă că va ignora și această întrebare. Dar câteva minute mai târziu, încuviințează din cap. Se întoarce lent și vine în fața mea.

– Dacă nu ai fi fost aici? șoptește el.

– Dacă... ce?

– Dacă nu ai fi fost aici, având cunoștințe despre anatomia Oamenilor. Falca i se tensionează. Ar fi trebuit să aleg între sănătatea și securitatea ei.

– Aaa. Acum înțeleg de unde i se trage starea. Văd și simt în coșul pieptului ceva ca o piatră grea care se scufundă și spun: O să fie bine. Ea o să fie bine. Probabil este numai o viroză.

– Dacă data viitoare o să fie ceva mai serios? Ceva pentru care să aibă nevoie de îngrijiri medicale elaborate din partea Oamenilor.

– N-o să se întâmple asta. Cum am spus, va fi bine...

– Chiar așa? întreabă el pe un ton care face să-mi fie imposibil să mint.

Adevărul este că nu știu. Habar n-am dacă Ana va fi bine. Habar n-am dacă Serena este în viață. N-am nici cea mai vagă idee dacă războiul este inevitabil, dacă alor mei le pasă de mine suficient de mult încât să nu mă lase aici în calitate de prima lor victimă, dacă nu cumva toate deciziile pe care le-am luat de când am împlinit optsprezece ani au fost greșite.

Habar n-am ce o să se întâmple. Habar n-am ce s-a întâmplat și este terifiant. Îl respect pe Lowe, acest bărbat cu care mi se pare că semăn atât de mult, acest bărbat pe care îl știu de numai câteva săptămâni și totuși nu mă pot convinge să nu am încredere

în el. Îl respect prea mult ca să-l mint sau ca să mă mint pe mine însămi în prezența lui.

Așa că spun:

– Nu sunt sigură, și abia dacă este o șoaptă, dar o aude.

Dă din cap, dau și eu din cap, iar atunci când se lasă în genunchi, când își îngroapă fața la mine în brațe, îl primesc. Îmi las mâinile să se joace cu părul lui moale. Îi simt inspirația profundă. Umerii lui, atât de lați și puternici, se ridică și coboară. Îmi strecor mâna pe ceafa lui, pe sub cămașă, sperând că palma mea rece va fi la fel de liniștitoare pentru pielea lui, pe cât este căldura lui pentru mine.

– Misery, suspină el, iar respirația lui îmi încălzește pielea buricului prin țesătura rochiei și sunt tot singură, tot diferită, tot pe cont propriu, dar poate ceva mai puțin decât de obicei. Degetele i se înfășoară delicat în jurul gleznei mele, metalul verighetei lui este fierbinte pe pielea și oasele mele și pentru prima oară de mai mult timp decât îmi pot aminti, mă simt susținută.

„Sunt aici", spun eu în minte. „Cu tine."

Stăm îmbrățișați până când pierd noțiunea timpului.

CAPITOLUL 19

Este neînfricată, iar acest gând îl înspăimântă.

– Întrebarea asta pe care mi-ai pus-o... nu-mi place.

Am nevoie de o capacitate de control al mușchilor oculari pe care nu am știut că o posed pentru a nu-mi da ochii peste cap din cauza lui Owen. În mod normal nu m-aș deranja să fiu civilizată, dar am nevoie de fratele meu ca să obțin niște răspunsuri.

Partea bună este că Ludwig nu este atent la conversația mea. Când l-am găsit pe verandă mai devreme azi-dimineață în timp ce tundea un trandafir și l-am întrebat dacă pot să stau de vorbă cu fratele meu, s-a uitat la mine de parcă i-aș fi cerut permisiunea să-mi fac un tatuaj cu un *liger*[1].

– Nu-mi pasă. Lowe a spus că tu nu ai restricții. Sună pe cine vrei. După o pauză a adăugat: Poate ar fi bine să eviți linia erotică, dar, serios, tu hotărăști.

– Dar mai există linie erotică?

– Sunt destul de sigur că există toate felurile de sex și vor exista până când soarele va înghiți pământul. Apoi s-a întors la grădinărit și a adăugat: Dacă ai de gând să comanzi pizza, ia una extra large.

---

[1] Animal hibrid rezultat dintr-un mascul leu și o femelă tigru; spre deosebire de *tion*, hibridul dintre un mascul tigru și o leoaică. Cei doi hibrizi prezintă caracteristici diferite și sunt foarte rari, dar sunt reali. (n.red.)

Nu sunt sigură de ce ar comanda un Vampir pizza, dar mi-ar plăcea să fiu la telefon cu un adolescent plictisit care încearcă să mă convingă să iau și niște cornulețe cu usturoi. Și să nu fiu la mila unui frate care nu este prea iubitor.

– *Faptul că nu îți place îmi frânge inima. Răspunde-mi oricum la întrebare*, îi spun eu în Grai, cu o expresie serioasă pe față.

– *Din cine te-ai hrănit?*

Fac o expresie și mai serioasă.

– *Nu am spus că m-am hrănit din cineva.*

– *Nu, ai întrebat dacă pot exista consecințe negative atunci când te hrănești dintr-o sursă vie, iar eu, în mod genial, am făcut această deducție. Pentru că nu ai manifestat nici o curiozitate pe această temă până acum și... nu sunt bătut în cap. Cine?*

Expir prelung.

– *Cine crezi că a fost?*

Își trage o palmă.

– *Soțul tău. Soțul tău Vârcolac. Soțul tău Alfa Vârcolac.*

– *Te rog.*

– *L-ai obligat?*

– *Ce? Nu.*

Înjurătura lui nu este delicată.

– *Să nu-i spui Tatălui ce s-a întâmplat.*

– *De ce?*

– *Ar încerca să profite de situație.*

– *Cum... în ce fel ar putea profita de asta?*

Se ciupește de nas.

– *Misery, ești chiar atât de naivă?*

– *De ce sunt naivă?*

– *Cum de nu te-ai prins de anumite lucruri în copilărie?*

Sunetul care-mi iese din gât îl face pe Ludwig să se uite la mine.

– *De la cine? De la îngrijitorii mei Oameni?*

– *Bine.* Ridică mâna, ordonându-mi fără cuvinte să tac în timp ce se adună. Iau în considerare varianta să-i închid telefonul în nas și să-l întreb pe Tată, numai ca să-i fac în ciu[illegible] îl

să te lase să te hrănești de la el. Nu este normal ca vreun Vârcolac să lase un Vampir să se hrănească de la el.

– Poate Lowe nu știe asta.

– Speciile noastre se dușmănesc de secole. Crezi că nu au crescut gândindu-se că cel mai mare nivel de pângărire este ca o lipitoare să se hrănească din ei? Crezi că folosirea sângelui lui pentru supraviețuirea celor care le-au omorât strămoșii este ceva ce haita lui ar tolera?

Îmi aduc aminte expresia dezgustată a lui Emery. Icnetele secunzilor ei. Chiar și Koen a trebuit să-și înăbușe șocul inițial atunci când a văzut urmele pe care le-am lăsat pe gâtul lui Lowe.

Și felul în care Lowe m-a tras lângă el atunci când am spus că nu sunt bine.

– Lowe este altfel.

– Evident. Și în mod evident, asta este ceva ce ar trebui să duci cu tine în mormânt. Este evident că există un fel de... prietenie între voi.

Mă gândesc o clipă la asta, apoi aprob din cap.

– Deci a început să-i placă de tine. Se freacă pe frunte. *Asta e ciudat. Mă bucur că ești în viață și sunt șanse să rămâi așa, dar...*

– Este mai ciudat de atât. Când m-am hrănit de la el...

– Misery. Îmi aruncă o privire usturătoare. *Mi-am petrecut pubertatea pe teritoriul Vampirilor. Știu exact ce s-a întâmplat când te-ai hrănit de la el. Te rog, nu continua. Persoanele care au avut aceeași placentă timp de nouă luni nu ar trebui să vorbească despre astfel de lucruri.*

M-am îmbujorat? Da.

– Suntem gemeni dizigoți, ceea ce înseamnă că nu am avut aceeași placentă sau cordon ombilical. În cel mai bun caz, am împărțit același pântec.

– Chiar și așa, nu mă supune unei relatări.

Owen își lasă capul pe spate și privește în tavan.

– Poți să-mi spui măcar dacă vor exista consecințe negative pentru Lowe? Vreau să mă asigur că nu i-am făcut rău.

Owen oftează.

– Atât timp cât nu ai luat prea mult, va fi bine. Și probabil și tu vei fi bine. Sincer, nu sunt atât de multe studii de caz legate de Vampiri care s-au hrănit de la Vârcolaci.

– Bine. Îți mulțumesc că mi-ai spus. Îți doresc o viață frumoasă. O să închid...

– Misery, ascultă-mă cu atenție. Există un motiv pentru care specia noastră a hotărât să facă tranziția de la hrănirea din sursă vie, imediat ce tehnologia pentru a recolta și depozita în siguranță sângele a devenit disponibilă. Să bei dintr-o sursă vie nu este numai ceva ce este greu să delimitezi de sex. Are consecințe hormonale și biologice care par mărunte pe moment, dar se pot acumula pe termen lung. Din acest motiv, practica a fost descurajată printre Vampiri de secole. Avem nevoie să ne-o tragem cu cât mai multe persoane putem ca să ne reproducem, nu avem nevoie să creăm legături. Hrănirea repetată creează o dinamică complexă care... Se oprește brusc, dând din cap. Expresia i s-a înmuiat și mă întreb dacă a făcut și el asta. Dacă este ceva ce și-ar dori să facă. *Nu mai face asta, Misery. Fii prietena lui. Construiește un coteț cu el. Trage-ți-o cu el, dacă vrei. Dar nu te mai hrăni de la Lowe Moreland niciodată.*

Toată seara sunt iritată din cauză că fratele meu inutil mi-a spus ce să fac. Sunt încă îmbufnată câteva ore mai târziu, când mă duc în bucătărie după ce i-am citit Anei o poveste despre o lamă enervantă, care este pe bună dreptate agresată de o capră.

Încăperea este pustie și cufundată în întuneric, așa că-mi deschid frigiderul și iau borcanul de unt de arahide. Nu este ca și cum aș plănui să mă mai hrănesc vreodată de la Lowe. Nici nu cred că ar aprecia asta, având în vedere efectele secundare îndoielnice. Sunt aici ca să o găsesc pe Serena și nu am uitat asta. Dar Owen nu are nici un drept să...

– Bărbatul pe care îl cauți împreună cu Alex este tatăl Anei, nu?

– Aha. Ridic din umeri în mod mecanic, înfigând vârful linguriței în untul de arahide și spun: Mi-am imaginat că este modul cel mai probabil în care Serena... Mă întorc, dându-mi seama

dintr-odată că nu mai vorbesc singură. Lowe stă în picioare lângă masă, cu brațele încrucișate și o expresie a feței pe care nu o identific. Îl întreb: Când ai venit?

– Chiar acum.

– Ooo.

Nu am stat prea mult de vorbă de acum două nopți când ne-am desprins stângaci unul de altul în momentul în care Ana s-a trezit și a cerut un pahar cu apă. S-a ridicat în picioare în fața mea, la fel de serios și afectat ca și mine și a plecat să aibă grijă ce ea. Eu m-am strecurat în dulapul meu sub muntele de perne și plăpumi și am zâmbit discret când i-am auzit vorbind pe un ton șoptit despre girafa roz. I-au... bine, *Ana* i-a dat numele Sparkles 2.

Ieri a fost o zi dedicată unui fel de audieri, când au venit mulți Vârcolaci să-și exprime în fața conducătorului lor Alfa îngrijorări, sfaturi și cereri. Am stat foarte departe de asta, dar majoritatea întâlnirilor au avut loc în zona debarcaderului și a fost fascinant să urmăresc de la fereastră gama largă de responsabilități pe care le are Lowe. Nu am avut cum să nu aud interacțiunile călduroase și lejere pe care le-a avut cu membrii haitei și să nu observ cât de mulți dintre ei au zăbovit ca să spună o glumă sau să menționeze cât de ușurați se simt pentru că Roscoe nu mai e în peisaj.

Presupun că am fost invidioasă. Poate îmi doream și eu un minut cu Alfa. Poate în timpul călătoriei noastre m-am obișnuit să-l am aproape.

– Tatăl Anei. De ce?

Vorbește ca și cum nu am mai avea nevoie de introduceri și cred că s-ar putea să fie adevărat.

– De ce nu?

Ridică dintr-o sprânceană și eu spun mai departe:

– Dacă de fapt știe? Dacă a crezut până la urmă ce a spus mama ta? Dacă i-a spus cuiva?

Înclină capul curios, într-o postură de lup, și mormăie ceva ca să continui.

– Serena era în multe feluri, dar nu era pricepută la computere. Situația nu era atât de irecuperabilă ca în cazul tău, spun eu fără să mă opresc, în ciuda privirii pe care mi-o aruncă Lowe, dar dacă eu nu am fost capabilă să găsesc urme despre existența Anei în timp ce am tras cu ochiul, este foarte puțin probabil ca ea să fi găsit informația de una singură. Ceea ce înseamnă că trebuie să-i fi spus cineva și trebuie să ne dăm seama cine.

Dau din cap, minunându-mă a milioana oară de existența Anei. Este aici. Este perfectă. Nu seamănă cu nimic ce mi-aș fi putut imagina că există. Cum naiba s-a amestecat Serena în așa ceva? Teoria la care mă tot întorc este că cineva i-a prezentat unui jurnalist însetat de senzațional povestea Anei. Dar Serena pe care o cunosc nu ar face absolut niciodată publică identitatea Anei.

– Lowe, dacă te face să te simți inconfortabil, dacă ai senzația că este ceva ce invadează intimitatea mamei tale, n-am o problemă să continui căutările pe cont propriu.

– Nu mă deranjează. Ceea ce spui are logică și mă mir că nu m-am gândit la asta mai devreme.

– Bine. Mă bucur că te alături cauzei. E adevărat că Juno a spus că facem o echipă bună.

– Și tu ai răspuns că...

– Cine mai ține minte?

Fac un gest lejer cu mâna și-mi simt fața lărgindu-se încet într-un rânjet înfumurat care îmi expune colții. Zâmbește și el discret și călduros. Apoi pare că am ajuns într-un impas: nu știm ce să spunem și în sfârșit ne dăm seama ce s-a întâmplat ultima dată, nu, ultimele *două dăți* când am fost împreună.

Nu sunt lașă, dar nu cred că pot să suport.

Am așteptat să fiu în compania lui, dar acum nu sunt sigură ce să fac. Așa că înfig încă o dată linguriță în borcanul cu unt de arahide și apoi o bag în gură, numai ca să am o ocupație.

– Ei bine, cred că am restanță la baia de seară, pe care o fac numai ca să nu miros ca o flegmă. După aceea am o întâlnire fierbinte cu Alex, așa că...

– Flegma are miros? întreabă el.

– Ăăă... are?

– Habar n-am. Vârcolacii nu răcesc.

– Nu te mai lăuda.

– *Tu* răcești?

– Nu, dar mă port cu eleganță legat de asta.

– Ai fi mai elegantă dacă nu ai avea unt de arahide pe vârful nasului.

– La naiba. Unde?

Nu răspunde, ci vine să-mi arate, apropiindu-se de mine până ajung să fiu cuibărită între el și blat și... sunt cumva încolțită? De un Vârcolac? Un lup, personajul principal din poveștile cu sperietori?

Da.

Da, sunt încolțită, și nu, nu mi-e frică.

– Aici.

Își trece mâna peste vârful nasului meu. Ridică buricul degetului ca să-mi arate mica grămăjoară de unt de arahide. Ar trebui să mă întreb cum a ajuns acolo. Dar eu doar mă aplec în față și ling untul de pe degetul lui Lowe.

Regret imediat gestul.

Nu îl regret deloc.

Am toate senzațiile contradictorii din lume în timp ce pupilele i se dilată într-un fel în care pupilele mele nu ar putea niciodată s-o facă și își fixează privirea asupra gurii mele fermecat, absent.

N-ar fi trebuit să fac asta. Stomacul mi se strânge și am o senzație dureroasă, dulce și fierbinte în același timp.

– Ana se simte mult mai bine, spun eu, sperând că voi dizolva tensiunea intensă dintre noi.

Lowe și cu mine suntem ca un balansoar. Împingem și tragem în mod constant, în căutarea unui echilibru precar, pe marginea acestui lucru care nu știu ce este și căruia suntem pe punctul să-i cedăm. Oscilăm în haos.

– Este complet vindecată, este el de acord.

Suntem prea aproape unul de altul pentru această conversație. Suntem pur și simplu foarte aproape.

– A devenit aceeași fetiță sâcâitoare care este în mod obișnuit.

Face un mic pas în spate, abia dacă un centimetru, iar eu aproape că încep să plâng de ușurare sau dezamăgire sau o combinație dintre aceste două sentimente.

– Aha, spune el, deși nu am pus nici o întrebare care să necesite răspuns.

Doar punctează înainte de a pleca.

– Stai! strig eu.

Se oprește. Nici măcar nu mă întreabă de ce îl țin aici, legat de mine. Știe. Atmosfera dintre noi este prea ciudată, plină, abundentă, ca să nu știe.

– Tu..., începe el să vorbească, făcând cu mâna un gest discret, nereușit, atipic, chiar în timp ce eu spun:

– Când...

Tăcem în același timp, lăsând fraza să atârne între noi. Tăcerea se prelungește, se triplează și când atinge masa critică, simt că-mi explodează capul.

De data asta eu sunt cea care se apropie. Mă ia amețeala într-un mod fermecător.

– Ce se întâmplă? Ce este chestia asta dintre noi?

– Nu știu, spune el. Și apoi: Asta a fost o minciună. Știu ce este.

Și eu știu. Mă doare tot abdomenul.

– Ai o parteneră.

Aprobă din cap lent.

– N-o uit niciodată.

– Iar eu sunt Vampir.

Trebuie să-mi ling colții ca să mă asigur că într-adevăr sunt Vampir. Pentru că cei din neamul meu nu tânjesc după asta. Pur și simplu nu așa se desfășoară lucrurile.

– Așa este.

Are privirea ațintită asupra colților mei și nu, nu-l deranjează deloc.

– Asta nu are cum să fie adevărat, nu?

Nu spune nimic. Ca și cum ar trebui să găsesc singură răspunsul, iar el nu ar putea să mă ajute.

– Se *simte* ca și cum ar fi, îi spun. Mi-e teamă să nu interpretez greșit, poate.

Sunt înfierbântată și radiez. Nu am crezut că trupul meu poate atinge asemenea temperaturi.

Una dintre mâinile lui, mare și caldă, se curbează în jurul mijlocului meu, timid la început, apoi ferm, ca și cum o singură atingere ar fi suficientă pentru a-i intensifica pofta.

– Este în ordine, Misery. Degetul mare urcă pe ceafa mea, frecând firele de păr delicate de acolo, iar eu tremur în brațele lui. Nu are cum să ni se pară, spune el.

Dintr-odată nu sunt sigură că este ceva greșit în faptul că suntem pe punctul de a ne săruta. Cu siguranță pare ceva potrivit. Nu m-am sărutat cu nimeni până acum și îmi place ideea ca primul meu sărut să fie cu cineva special. Iar Lowe, Lowe este special și chiar mai mult decât atât.

Sunt nesigură. Confuză. Dezechilibrată. Dar este normal. Cine nu ar fi, lângă cineva ca el, cineva care l-ar susține? Așa că mă întind pe vârfuri, sprijinindu-mă de atingerea lui și sunt instabilă.

Sunt pregătită.

Sunt fericită.

Sunt amețită, ca și cum aș fi făcută din sticlă, pe punctul să mă sparg în bucăți. Picioarele mele nu au fost niciodată atât de grele și aș vrea să mă prăbușesc pur și simplu la pământ.

Da, gândesc eu. *O să-mi îngădui să fac asta.*

– Misery. Amestecul de îngrijorare și teamă din glasul lui este neașteptat. Mă întreabă: De ce ești atât de...

Corpul îmi este străpuns de o durere mistuitoare și acesta este momentul în care lumea mi se întunecă.

CAPITOLUL 20

Oricine ar fi persoana care a făcut asta, va plăti.
Lent.
Dureros.

Următoarele câteva ore sunt într-o agonie pură și concentrată.

Este un calvar și numai să respir. Stomacul mă doare ca și cum ar fi pe punctul să se auto-digere, zgâriat din interior de o mie de creaturi sălbatice care se distrează mult prea bine cioplindu-și numele pe căptușeala lui cu niște cuțite ruginite. Sunt mai multe momente, apoi unul singur, lung, nesfârșit, în care sunt sigură, pur și simplu sigură, că acesta este sfârșitul. Nici o ființă vie nu poate rezista unui asemenea nivel de tortură, iar eu voi muri.

Ceea ce este în regulă. Nimic nu poate fi mai rău decât ceea ce experimentez. Sunt deschisă ușurării aduse de nimicul vast și toate bazaconiile alea, dar în momentul în care sunt pe punctul să mă răstorn în vid, *ceva* mă trage înapoi.

Mai întâi aud pe cineva – bine pe Lowe, da, pe Lowe – care dă ordine. Ordine mârâite. Sau poate nu este Lowe, pentru că nu l-am văzut niciodată pierzându-și controlul. Pare disperat, ceea ce mă face să-mi doresc să mă târăsc afară din colțul meu de durere și să-l asigur că totul va fi bine, poate nu *eu*. personal, dar toate celelalte lucruri.

Cu toate astea, multă vreme nu sunt capabilă să vorbesc. Alunec înapoi la marginea conștiinței de multe, multe ori, numai ca să mă scufund înapoi în întunericul jilav, sufocant. Și când reușesc în sfârșit să deschid ochii...

– Iat-o.

„Doctor Averill?", încerc să spun, dar limba îmi este lipită de cerul gurii.

Îl cunosc. Medicul oficial al Colateralului. Cu acces diplomatic în teritoriile Oamenilor, unde mi-a făcut controalele anuale ca să se asigure că sunt suficient de sănătoasă ca să... pot fi ucisă în cazul dizolvării alianței, presupun. Trebuie că îndatoririle lui s-au extins, ceea ce este păcat, pentru că pare la fel de bătrân acum pe cât părea când aveam zece ani. Doar că are ceva ciudat. Experimentează cu părul facial?

– Micuța Misery Lark. A trecut ceva vreme.

– Nu mustață, îl insult eu în mijlocul delirului, incapabilă să-mi țin ochii deschiși.

Pocnește din limbă.

– *Dacă ai energia să-mi insulți aspectul, poate că nu ai nevoie de analgezicul ăsta*, bălmăjește el în Grai, țâfnos ca de obicei.

I-aș cere iertare, aș smulge seringa din mâna lui și mi-aș înfige-o în corp, dar acul îmi pătrunde deja în braț.

Arsura se potolește. Aud voci din încăpere sau de la mai mulți kilometri depărtare.

– ... organismul ei gestionează otrava. Va aluneca treptat într-o transă de vindecare. Va părea foarte nemișcată și vă veți îngrijora că a murit. Dar aceasta este modalitatea în care se vindecă Vampirii.

– Cât durează? întreabă Lowe.

– Mai multe ore. Poate câteva zile. Nu te uita așa la mine, tinere.

Se aud câteva înjurături mormăite.

– Ce trebuie să fac?

– Nu poți să faci nimic. Acum este treaba corpului să lupte cu infecția.

– Dar ce să *fac*? Pentru ea?

Doctor Averill oftează.

– Fă-o să se simtă confortabil. La un moment dat după ce se trezește va avea nevoie să se hrănească mai mult decât de obicei, din punct de vedere calitativ și cantitativ. Asigură-te că are sânge la dispoziție, cu cât mai proaspăt, cu atât mai bine.

Urmează o pauză lungă. Mi-l imaginez pe Lowe trecându-și o mână peste falcă, gestul îngrijorat care îl caracterizează.

– Și desigur, mai este chestiunea tatălui. Va trebui să îl informez pe Consilierul Lark despre ce s-a întâmplat. S-ar putea să îl considere un act de agresiune, chiar o declarație de război la adresa Vampirilor…

Vocea doctorului se stinge și alunec din nou în bezna interioară.

– … nevoie de odihnă.

– Nu.

– Haide, Lowe. Ai nevoie să te odihnești. O să o supraveghez eu în timp ce tu…

– *Nu.*

– … du-o de-aici pe Ana.

– Nu putem fi siguri că Ana a fost adevărata țintă, protestează Mick. Se poate ca victima vizată să fi fost Misery.

– Dar dacă a fost Ana? N-ar trebui să riscăm.

– De acord, spune Cal. Haide să o ducem pe Ana într-un loc sigur până aflăm cine a făcut asta.

– Știm toți că a fost Emery, îl aud pe Mick vorbind.

– Nu știu deloc așa ceva și nu voi presupune. Vocea lui Lowe este ucigător de furioasă. Soția mea a fost pe punctul să moară până în urmă cu câteva ore. O să o mut pe Ana într-un loc sigur. Nu dezbatem această chestiune.

– Unde o ducem? întreabă Mick.

– Asta voi ști numai eu.

Niște buze reci apasă un sărut în palma mea înfierbântată.
– Misery, eu...

Ies din transa de vindecare dintr-odată, ca un somon care țâșnește din apă.

Mă ridic în fund transpirată și fără suflare, complet dezorientată și aștept ca durerea să-și facă apariția. Aștept să o ia pe căile obișnuite: să înceapă de la stomac, să îmi radieze în membre, să-mi grebleze nervii ca o armată de cuțite. Când nu se întâmplă nimic, privesc spre trupul meu uimită, întrebându-mă unde a dispărut. Dar iată-l: mai rece decât de obicei, poate; mai palid, cu siguranță; intact, în cele din urmă.

Vindecată? Dau la o parte păturile, ca să testez teoria aceasta. Tricoul mare și alb cu care sunt îmbrăcată nu-mi aparține, dar lenjeria drăguță din dantelă este a mea, mulțumită stilistului de la nuntă. Nu am purtat-o de la ceremonie, și refuz să mă întreb cum am ajuns să fiu îmbrăcată așa. În loc de asta, mă ridic în picioare. Deși sunt mai nesigură decât un mânz nou-născut, picioarele mele sunt funcționale. Ignor epuizarea și mă forțez să merg.

Ceasul de pe perete arată ora 1.30 noaptea, iar în casă este o liniște mormântală, dar sunt destul de sigură că au trecut mai multe ore de când mi-am pierdut prima oară cunoștința. A trecut o zi? Nu am telefon ca să verific, așa că fac ceea ce se făcea înainte de apariția tehnologiei: dau să ies afară să întreb pe cineva.

Să sperăm că nu voi da chiar peste persoana care mi-a otrăvit untul de arahide.

Deschid ușa către un hol slab luminat și aproape că mă împiedic de mormanul de haine de afară. Sunt sigură că sunt ale Anei, care le dă păpușilor ei un nou look. Mă țin de perete și pășesc nesigură în jurul mormanului, dar acesta *se mișcă*.

Se desface. Se ridică. Apoi se întinde, la fel cum ar face o pisică. Apoi deschide ochii, care întâmplător au o nuanță foarte frumoasă, deschisă, familiară, de verde.

Pentru că nu este deloc un morman de haine. Este un lup. Încolăcit în fața ușii mele. Păzind-o.

Un lup alb uriaș.

Un lup alb al naibii de *gigantic*.

– Lowe? Vocea îmi este anchilozată și ruginită. Se poate să fi fost inconștientă pentru mai mult de o zi. Tu ești?

Lupul clipește spre mine și se delectează întinzându-și mușchii. Clipesc la rândul meu, sperând că mi se va revela codul morse pentru implorarea „Te rog, te rog, nu mă mânca".

– Nu vreau să fac presupuneri, dar ochii arată ca ai tăi și...

Tropăie spre mine și mă grăbesc înapoi într-un val de panică, lipindu-mă de perete. O, la naiba! O, *la naiba*! Este mult mai mare decât Cal, mult mai mare decât m-am gândit că ar putea fi lupii. Îmi strâng ochii, pentru că nu-mi doresc o imagine fidelă a duodenului meu în timp ce este smuls din cavitatea abdominală și apoi mâncat.

Apoi ceva delicat și umed mă împunge în coapsă. Ridic o pleoapă și văd: un bot care se lipește de pielea mea. Împinge delicat, dar ferm. Ca și cum m-ar mâna înapoi în cameră.

– Vrei să...?

Nu răspunde, dar radiază de satisfacție când fac câțiva pași în spate, iar când mă opresc mă împinge din nou, mai insistent.

– Bine, mă duc.

Mă duc înapoi de unde am venit. Lupul mă urmează din scurt și odată ce suntem amândoi în cameră, își înclină corpul și închide ușa cu mai multă ușurință decât ar trebui să aibă cineva fără degete opozabile.

– Lowe? întreb eu ca să fiu sigură. Ochii par o dovadă suficientă, dar... Doamne, sunt epuizată. Tu ești, da?

Vine spre mine.

– Nu ești Juno? Sau Mick. Te rog, spune-mi că nu ești Păpușa Ken.

Un sunet delicat și huruit i se ridică din fundul gâtului.

– Presupun că m-am așteptat să ai blana închisă la culoare. Pentru că așa este părul tău. Îl las să mă conducă spre pat. Da,

mă duc înapoi la culcare, mă simt ca naiba, dar nu patul, te rog. Dulapul.

Înțelege, pentru că prinde cu maxilarele lui foarte impresionante o pernă și o duce în dulap. Apoi face același lucru cu o plapumă, sub privirea mea amuzată.

– Doamne, ești atât de pufos! Și... îmi pare rău, dar ești destul de drăguț. Știu că ai putea să mă omori în mai puțin timp decât este necesar pentru a înfige un pai într-o pungă de sânge. Dar ești *moale*. Și blana ta nici măcar nu este roz aprins. Nu știu pentru ce te simți jenat, bilă pufoasă și maiestuoasă... Da, bine, mă duc.

Numai că nu mă târăște în dulap și face pe șeful cu mine până când mă întind în locul meu preferat. Mă întreb cum a reușit să-l găsească. S-ar putea să fie legat de miros.

– Dacă vrei să știi, apucăturile tale de Alfa sunt chiar mai rele în această formă.

Scoate brusc limba și mă linge pe gât.

– Bleah, scârbos, chicotesc eu. Mă apucă pe braț cu dinții. O avertizare glumeață că ar putea să-mi sfâșie radiusul. Dar nu o face.

– Pot să te mângâi?

Își înfige capul sub palma mea. „Da, te rog."

– Ei bine, atunci.

Chicotesc și îl scarpin în spatele urechilor, bucurându-mă de senzația plăcută a blănii lui. Nu este greu să-l întreb pe acest vânător feroce căruia îi place să fie mângâiat, nu când este în această formă:

– Vrei să stai să dormi cu mine?

Se pare că nu este greu nici să spui da. Lowe nu ezită înainte de a se încolăci lângă mine.

Și când inspir profund, mirosul bătăilor inimii lui este așa cum a fost întotdeauna: familiar, condimentat, bogat.

Adorm încolăcită lângă el, simțindu-mă mai în siguranță decât m-am simțit vreodată.

CAPITOLUL 21

I-a spus că Vampirii nu visează. Și totuși, odată ce odihna de la miezul zilei s-a terminat și se apropie seara, somnul ei devine capricios și agitat. Atingerea lui pare să o liniștească, iar acest gând îl umple de mândrie și scop.

Serena a ajuns la reședința Colateralului la sfârșitul unui ianuarie plăcut, cu câteva luni după ce m-am mutat eu acolo, și a devenit majoră la începutul unui aprilie neplăcut de umed, pe care l-a petrecut făcând calcule ca să vadă cât timp avea să-i ajungă suma de bani alocată ei de către Biroul Umano-Vampir în lumea reală. Ploaia se lovea neîncetat în geamuri. Ne-am făcut bagajele și am încercat să ne hotărâm care parte din ultimul deceniu s-o ducem în noile noastre vieți, răsfoind printre amintiri, separându-le pe cele pe care le uram de cele pe care le uram de asemenea, dar cărora nu ne înduram să le dăm drumul.

Atunci a ajuns noul Colateral trimis de Vampiri pentru ceremonia oficială de învestire: un copil de opt ani. Era escortat de doctorul Averill și de alți consilieri pe care îmi aduc aminte că i-am întâlnit la diferite evenimente diplomatice. O mare de ochi violeți. Evident, nu erau părinții băiatului.

Era un semn că ne lua prea mult timp să eliberăm spațiul, dar nu ne-am grăbit. În loc de asta, Serena s-a holbat la copilul care se plimba pe holurile impecabil de curate pe care ne juliserăm

genunchii, ne certaserăm din cauza regulilor jocului de-a v-aţi ascunselea, practicaserăm coregrafii care nu meritau filmate, sporovăiserăm despre cruzimea îngrijitoarelor noastre, ne îngrijoraserăm vizavi de modalitatea de a păstra legătura după ce timpul nostru împreună se va fi terminat.

– De ce sunt întotdeauna copii? m-a întrebat ea.

– Trebuie să fie rude cu cineva important, am ridicat eu din umeri. Aşa faci din Colateral un factor de descurajare, luând moştenitorul unei familii importante. Cineva care este preţuit de o persoană la putere.

Serena a pufnit.

– Nu l-au cunoscut pe tatăl tău.

– Au! am spus eu cu un hohot de râs.

Copilul a auzit şi a venit la noi, cu privirea aţintită asupra gurii mele, ca şi cum ar fi suspectat că eram ca el. Când s-a apropiat de noi, Serena s-a lăsat în genunchi ca să fie la acelaşi nivel cu el.

– Dacă nu vrei să fii aici, dacă ai prefera să vii cu noi, nu trebuie decât să spui, i-a zis Serena.

Nu cred că avea un plan, nici măcar unul născocit, irealizabil, ca să facă impresie. Şi nu ştiu cum l-am fi salvat – răpit? – pe copil dacă ne-ar fi cerut să-l luăm de acolo. Unde l-am fi ţinut? Cum l-am fi protejat?

Dar aşa era Serena. Dată naibii. Iubitoare. Hotărâtă să facă ce trebuie.

Copilul a spus:

– Este o onoare. A sunat ca o replică repetată, prea formală pentru vârsta lui. Deloc aşa cum făcusem eu la nouă ani, când îl implorasem iar şi iar pe tatăl meu să mă lase să mă întorc pe teritoriul Vampirilor. Acest copil a spus: Voi fi Colateral, iar acesta este un privilegiu.

Apoi s-a întors pe călcâie şi a plecat.

Eram majoră, în sfârşit liberă şi am ales să nu particip la ceremonia lui.

Aceasta nu este o amintire importantă pentru mine. Abia dacă îmi aduc aminte de ea, dar mă gândesc la asta acum, când m-am trezit puțin înainte de apusul soarelui. Poate din cauza a ceea ce s-a întâmplat după ce copilul a plecat de lângă noi: Serena, ferm hotărâtă să incendieze întreaga lume, pe Vampiri, pe Oameni și pe oricine altcineva se făcea complice la sistemul Colateralilor.

Am ascultat-o sporovăind fără s-o înțeleg cu adevărat, pentru că sentimentul cel mai intens pe care puteam să-l am era resemnarea. Nu mai aveam energie să mă lupt și pur și simplu nu-mi permiteam să mi-o irosesc pe ceva fără speranță, care nu putea fi schimbat, când faptul că mă trezeam în fiecare dimineață într-un mediu ostil era deja epuizant. Furia ei era admirabilă, dar atunci nu o înțelegeam.

O înțeleg *acum*, însă. În lumina galbenă, neclară, care pătrunde în dulapul meu și se împrăștie pe pereți, cu durerea epuizantă care și-a făcut culcuș în oasele mele, o înțeleg. Cred că ceva din mine s-a schimbat, dar mă simt ca o versiune destul de fidelă a mea: epuizată, dar *furioasă*. Mai mult decât orice, bucuroasă că sunt în viață. Pentru că am ceva de făcut. Ceva de care îmi pasă. Persoane pe care vreau să le protejez.

„Și am nevoie să-ți pese măcar de un nenorocit de lucru, Misery, de un lucru care să nu fiu eu."

„Ei bine, Serena, faci în continuare parte din asta, fie că vrei, fie că nu. Dar acum este vorba și despre Ana. Și Lowe, care are nevoie cu adevărat de cineva care să aibă grijă de el. De fapt ar trebui să mă duc la el."

Am nevoie de câteva încercări ca să mă ridic în picioare. Nu este la el în cameră, așa că îmi înfășor o pătură în jurul umerilor și cobor scările. Călătoria pare de cinci ori mai lungă decât de obicei, dar când intru în living, Lowe este acolo, înconjurat de mai bine de zece indivizi.

Toți, secunzii lui. Îi cunosc pe câțiva dintre ei, dar pe majoritatea îi văd pentru prima dată. Trebuie să fie o ședință, pentru că toată lumea are ochii mijiți și serioși. Un vârcolac frumos

cu codițe împletite spune ceva despre provizii, surprind ultima parte a explicației lui și văd câteva persoane aprobând din cap, apoi nu mai urmăresc conversația când că o voce familiară pune o întrebare.

Pentru că este Lowe.

Restul încăperii se estompează. Mă sprijin de tocul ușii și mă uit la fața lui familiară, la umbrele întunecate de sub ochii lui deschiși la culoare și la țepii din barba pe care nu s-a deranjat s-o radă. Vorbește cu răbdare și autoritate și îmi dau seama că zăbovesc ascultând ritmul vocii lui profunde, dar nu și conținutul a ceea ce spune, în timp ce epuizarea pe care o simt în măduva oaselor este alinată în sfârșit.

Apoi se oprește. Corpul i se tensionează în timp ce se întoarce, dintr-odată intens concentrat asupra mea. Toată lumea se uită de asemenea, dar nu cu neîncrederea fățișă la care mă așteptam.

– Ar trebui să pleci, îmi ordona Lowe serios. Vin la tine mai târziu.

– O, da. Roșesc. Sunt conștientă de faptul că sunt pe jumătate dezbrăcată și că am dat buzna într-o ședință importantă a haitei, unde probabil se discută modalitățile de gestionare a conflictului nesfârșit cu semenii mei. Nu am avut intenția să vă deranjez.

Dar el traversează încăperea până la mine, iar atunci când secunzii lui se ridică în picioare, îmi dau seama că nu eu sunt cea care a fost dată afară din încăpere.

Lowe este în forma lui obișnuită umană și mă întreb dacă întâlnirea pe care am avut-o cu un lup alb a fost rezultatul halucinațiilor. Secunzii lui trec pe lângă noi, unii salutându-mă din cap în timp ce ies, câțiva bătându-mă pe spate, toți urându-mi sănătate. Nu sunt sigură ce să spun, până când Lowe și cu mine nu suntem în sfârșit singuri.

– Deci. Fac semn spre mine încântată. Se pare că am supraviețuit.

Confirmă din cap, serios.

– Felicitările mele!

– Ei bine, mulțumesc. Cât timp am fost inconștientă?

– Cinci zile.

Închid ochii.

– Uau!

– Aha.

Un întreg univers este cuprins în felul în care rostește asta. Aș vrea să-l explorez, dar sunt distrasă de tresărirea ușoară a degetelor lui. Ca și cum ar face un efort să nu întindă mâna.

– Sunteți în… război cu Vampirii?

Neagă din cap.

– Am fost aproape. Consiliul nu a fost mulțumit.

– Ooo! Pun pariu că Tatăl a avut inima frântă.

Aiurea!

Maxilarul tensionat al lui Lowe îmi spune cât de neimpresionat a fost Tatăl.

– Odată ce am fost siguri că urma să supraviețuiești, Averill a subliniat pentru cei din consiliu că otrava era prea toxică și pentru Vârcolaci și că de vreme ce ai ingerat-o prin intermediul mâncării Vârcolacilor, probabil că nu ți-a fost destinată ție.

– O, Doamne! Îmi ascund fața după tocul ușii. Tatăl știe despre untul de arahide?

– Asta este grija ta?

– Nu sunt sigură ce spune asta despre mine, dar da. Oftez. Era destinat Anei?

– Nu avem cum să fim siguri. Dar este singura din casă care îl mănâncă regulat, în afară de tine.

Închid ochii, prea epuizată ca să gestionez furia care mă traversează.

– Ea cum este?

– În siguranță. Am dus-o de aici.

– Unde? Îmi dau seama că s-ar putea să fie secret, așa că spun: de fapt nu trebuie să-mi spui. Probabil este confidențial.

Nu ezită.

– Este la Koen. Și da, este confidențial. Nu mai știe nimeni

– Ooo.

Îmi masez curbura gâtului. Este un nivel de încredere pe care nu mi l-aș fi putut imagina. Nu pentru că aș spune vreodată cuiva, ci pentru că el este conștient că nu aș face asta, nici măcar dacă viața mea ar depinde de asta. Îmi pasă, iar el știe.

– A fost Emery? Devotații?

– Nu știu, spune el cu precauție. Nu-mi pot imagina pe nimeni altcineva care ar fi avut un motiv, cu atât mai puțin resursele pentru a face asta.

– ... dar?

– Toate comunicările lui Emery sunt monitorizate. Am găsit dovezi că ea și oamenii ei au fost în spatele incendiului provocat primăvara trecută la una dintre școlile din est. Dar dacă ea este în spatele incidentului cu Ana, nu avem nici o dovadă în acest sens. Strânge din buze. O să te mut și pe tine.

– O să mă muți?

– La Vampiri. Sau la Oameni, dacă preferi. Koen este o altă opțiune. El te-ar proteja, iar Ana s-ar bucura să fii acolo și eu m-aș simți mai bine să știu că sunteți împreună.

– Lowe. Fac un pas către el și clatin din cap, ceea ce, aparent, în acest moment mă face să amețesc. Spun: Asta nu este în nici un caz prima dată când cineva a încercat să-mi facă felul și nu am de gând să... nu vreau să plec. De ce aș face-o, mă întreb. Am crezut că suntem... Îl întreb: Suntem o echipă, nu? Și ce s-ar întâmpla cu armistițiul dacă aș pleca?

– Nu contează. Tatăl nu trebuie să știe. Pot să am grijă de tot și să mă asigur că ești liberă ca...

– *Nu.*

Nu-mi dau seama cât de tare am vorbit până nu aud cuvântul reverberând în încăpere. Pentru o fracțiune de secundă văd pe fața lui Lowe vinovăția și agonia cu care se luptă. Oftează și își înclină capul.

– Aproape că ai fost ucisă, Misery.

– Nu *tu* ai fost de vină. Altcineva a fost. Și ar trebui să ne dăm seama cine. Împreună.

– Treaba mea este să te protejez și am eșuat. S-a întâmplat sub privirile mele, când eram la câțiva centimetri de tine.

– Poftim. Mi se încălzesc obrajii. Un motiv bun să nu plec. De fapt, ar trebui să stau chiar mai aproape de tine.

Spun asta pe un ușor ton de flirt, ceea ce îl zăpăcește pe el în măsura în care mă zăpăcește și pe mine. Se apropie, inspirând brusc. Vorbele îi sunt șoptite, un șuierat abia inteligibil.

– Chiar nu ți-e frică de nimic?

– Nu.

– Atunci mi-e frică mie pentru amândoi. Falca i se tensionează, furia lui este intensă în spațiul dintre noi. Cum te simți? întreabă după o vreme, cu vocea calmă din nou.

Schimbă subiectul atât de repede, încât amețesc și mai tare.

– Cam scârboasă? Ca și cum ar trebui să fiu survolată de muște. Dar poate că nu, pentru că s-ar lipi de pielea mea.

– Ai transpirat în cearșafuri de mai multe ori.

O performanță, de vreme ce Vampirii abia dacă au glande sudoripare.

– Doctor Averill le-a schimbat?

– Eu le-am schimbat.

– O!

– M-a ajutat Juno. Câteodată. Când am fost în stare s-o las. După ce m-am calmat. Își trece palma peste față. Este greu pentru mine.

– Ce este greu?

– Să te văd așa. Să las pe altcineva să te atingă atunci când ești rănită sau bolnavă sau doar... De fapt nu aveam nevoie de un calificativ. Să las pe altcineva să te atingă este... Se șterge la gură cu dosul palmei. Nu prea reușesc să-l urmăresc, până când spune: Nu sunt sigur în cine mai pot avea încredere.

– A!

– N-o să te las...

Mă întind să-l apuc de umeri.

– Lowe, nu se pune problema *să mă lași*. Și poți avea încredere în *mine*. Îi zâmbesc. Te rog. O să rămân aici și o să ajut, și o să... Inspir adânc.

Nu. Doamne, nu!

– Fac un duș. O să fac un duș. Nu realizasem cât de rău put. Îmi fac mie greață.

Mă studiază căutând fără îndoială replici, ordonând argumente, pregătit să mă alunge. Dar nu spune nimic. Doar colțul gurii i se ridică într-un zâmbet discret și mă ridică brusc în brațe sprijinindu-mă de spate și de sub genunchi.

– Ce faci... ce se întâmplă?

– Chiar ai nevoie să te speli, este el de acord, scoțându-mă din încăpere.

– Vrei să mă speli cu furtunul în grădină?

– O să vedem.

Dar mă duce la mine în baie, mă așază pe blatul de marmură și pregătește apa în cadă. Nu sunt atât de slăbită încât să nu pot face asta de una singură, dar îmi face plăcere să îi urmăresc gesturile grațioase, mișcările hipnotice ale mușchilor pe sub tricou în timp ce se apleacă să umple cada. Nivelul apei crește încet și testează temperatura cu degetele. Mă gândesc la Owen, singura persoană care poate a fost puțin supărată pentru că am fost în pragul morții. Ar trebui să-l caut. Ar trebui să întreb de partenera lui Lowe. Probabil a fost terifiată în calitate de Colateral al Vârcolacilor, pentru că moartea *mea* ar fi însemnat moartea *ei*. Sunt sigură că Lowe a fost acut conștient de acest lucru și s-a temut pentru partenera lui.

Dar cred de asemenea că are sentimente pentru mine. Sentimente profunde.

Alege o sticluță cu lavandă de pe raft. Nu-i simt mirosul, dar pe măsură ce aburul umple încăperea, îmi umplu plămânii cu aer cald. Poate că nu sunt persoana căreia i-a fost hărăzit Lowe, dar asta nu înseamnă că nu este ceva între noi. Și am avut atât

de puține lucruri de-a lungul vieții mele, încât sunt mai înțeleaptă decât să cer totul sau nimic. Pot să mă mulțumesc cu ce mi se oferă.

– Este gata, spune el cu un ton gutural, lejer.

Scena este ca dintr-un vis, dar ne înțelegem fără cuvinte: alunec în picioare de pe blat și îmi desfac părul trecându-mi o mână prin el, până când mi se revarsă liber în jurul umerilor. Dau jos toate hainele și rămân în picioare dezbrăcată, cu pielea palidă, rece și lipicioasă.

Ar trebui să fiu emoționată? Pentru că nu sunt. Nu sunt sigură cum se simte Lowe. Cu siguranță nu se preface că este nepăsător și mă privește pe îndelete, urmărind fiecare curbă a corpului meu de mai multe ori, trădând interes, fără să ascundă nimic. Nu sunt construită ca o femeie Vârcolac. Nu am mușchii tonifiați și bine definiți. Ori Lowe a știut la ce să se aștepte, ori nu îl deranjează. Ochii i se încețoșează când fac un pas în față și îi apuc mâna atunci când mi-o oferă. Sunt ametită și îmi tremură genunchii. Mă coboară în cadă.

– Este o senzație plăcută.

Oftez o dată în timp ce sunt scufundată în apă. Mă aplec în față și îmi sprijin fruntea de genunchi, iar părul plutește în jurul meu.

– Așa este.

El nu este în cadă, dar poate se referă la căldura tremurată a acceptării nerostite. La acest moment pe care îl împărtășim. Ia un prosopel de pe raft și îl scufundă în apă.

Prima atingere pe gâtul meu aplecat este delicată.

– Deci ești unul dintre ei, spun eu, după ce m-am relaxat brusc sub atingerea lui.

– Care ei?

– Oamenii care folosesc prosopele.

Aud zâmbetul din vocea lui.

– Dacă ai un burete...

– Eu nu folosesc nimic, îi ofer eu informația.

Pentru că într-adevăr este o ofertă. Chiar o cerere. Dar nu spune nimic și continuă să mă spele pe brațe, începând de la articulația umărului. Are mâinile ferme, dar tremură ușor. S-ar putea să fie mai tensionat decât mine.

– Aș fi fost prea îndrăzneț, spune el în cele din urmă.

Are pomeții colorați într-o tentă de verde, vocea guturală. Își croiește cu răbdare calea până la gleznele mele, apoi, lent, în sus pe picior.

Mă hotărăsc să fiu directă. Îi apuc mâna și mângâi fiecare încheietură a degetelor cu degetul meu mare, una câte una și odată ce lasă garda jos, îi fur cârpa din mână și o las să plutească pe apă. *Știu* că vrea să mă atingă. *Știu* că nu va cere voie. *Știu* că are nevoie ca eu să fac asta, să-i pun mâna înapoi pe genunchiul meu, de data aceasta, nemijlocit.

Respirația i se împiedică, apoi devine mai rapidă. Maxilarul se mișcă de parcă s-ar mușca de obraz. Pielea coapsei mele lucește sub privirea lui, iar degetele i se strâng pe carnea mea, în așteptarea a ceva minunat, ceva ce ne dorim amândoi.

Dar Lowe se convinge singur să nu acționeze. Strânge ochii și se ridică în picioare ca să se ocupe de spatele meu.

Înghit un suspin.

– Lașule, șoptesc eu pe un ton glumeț.

Ca să se răzbune, se apleacă să-mi sărute ceafa așa cum a făcut în avion, suge, linge și mă mușcă delicat. O reamintire subtilă că este diferit de mine, cu totul altă specie. Dacă vom face asta, va trebui să găsim o cale să ne descurcăm.

– Tu... Cum fac sex Vârcolacii?

Râde delicat, lipit de pielea mea, dar simt o tensiune.

– Ești îngrijorată?

Îmi las capul pe spate.

– Ar trebui să fiu?

Îmi masează sternul.

– N-o să te rănesc. Niciodată.

– Știu. Nu sunt sigură de ce am întrebat.

Închid ochii și acceptă invitația.

Mă pierd în atingerea lui, întrebându-mă cum se poate ca ceva atât de simplu să fie atât de plăcut. Zăbovește asupra sânilor, în jurul coapselor, dar și pe tot restul corpului. Asupra tuturor unghiurilor și curbelor, tuturor locurilor delicate și vulnerabile. Mă furnică pielea, clocotind din cauza unui fel necunoscut de plăcere. Lowe este minuțios: găsește locuri pe care vrea să le exploreze, încetinește, îi aud respirația grea, întreruptă de gemete delicate aprobatoare. Nu se grăbește, întârzie înaintarea până când este satisfăcut de sarcina îndeplinită. Acțiunea este profund sexuală, nu este nici o îndoială în această privință, dar este mai mult decât atât. Mă descoperă. Mă cartografiază. Mă stinge și mă aprinde în același timp.

– Ești atât de frumoasă, șoptește el, mai mult un gând distrat decât o declarație, și dintr-odată nu mai suport.

Cu ochii închiși, mâna mea o caută pe a lui pe sub apă. Îmi împletesc degetele cu ale lui și i le ghidez spre partea interioară a coapsei. Este o implorare tăcută.

– Sunt atât de obosită, oftez eu. Și chiar îmi doresc asta.

– Doamne, Misery!

Bătăile inimii îi miros ca și cum ar muri de dorință. Și totuși este pe punctul de a mă întreba dacă sunt chiar sigură, iar eu o să-i râd în nas. Sau o să mârâi.

– Lowe. Vrei să mă ajuți, te rog?

Înjurătura pe care o scoate apoi este delicată și neputincioasă, dar degetele i se mută acolo unde le vreau. O atingere abia simțită cu încheieturile degetelor pe labiile mele, dar eu expir exact când el inspiră. Respirațiile noastre în contratimp, echilibrându-se.

– OK. Un huruit din adâncul pieptului lui. OK.

Cu vârful degetului mare îmi mângâie clitorisul în cercuri ritmice, calde. Lowe își linge buzele și jumătate întreabă, jumătate geme:

– Așa?

Încuviințez din cap. Nu este ceea ce mi-aș face singură, dar funcționează, cumva este chiar mai bine. Suntem amândoi puțin stângaci, dar își dă seama unde să mă atingă. Pentru cât timp. Cât de apăsat.

– Da.

Îmi mușc buza de jos expunându-mi colții și mă împing în mâna lui.

– În seara în care ne-am cunoscut, când coborai treptele de la mezanin, m-am gândit să fac asta, geme el lipit de umărul meu.

Trebuie să existe o compatibilitate deplină între noi, pentru că simt fiecare atingere a degetelor lui în adâncul acestui suflet pe care nu ar trebui să-l am.

– Aha?

Senzația fierbinte, tot mai intensă din partea de jos a pântecului se strânge într-o încâlceală fierbinte. Mă zvârcolesc, îmi arcuiesc spatele. Aerul rece mătură sfârcurile mele ude.

– Părea să-ți fie frig în rochie. Suge din același loc asupra căruia s-a fixat în avion, când am ajuns la Emery. Arătai atât de adorabilă, hotărâtă și al naibii de singură.

Mă frec de mâna lui, gemând nerușinat din cauza senzației de inflamație, apucându-mă orbește cu ambele mâini de brațul lui musculos.

– M-am gândit să te iau de acolo, m-am gândit să îți dau o pătură. Degetul arătător îi alunecă în mine și după ce mă aranjez mai bine, mă împing în el. M-am gândit să-mi folosesc gura ca să înnebunești de plăcere.

Orgasmul explodează în mine ca un foc de artificii, o strălucire de căldură și ușurare. Mă încleștez în jurul mâinii lui Lowe, încolăcindu-mă în jurul brațului și tremurând din cap până-n picioare. Un geamăt îmi arde gâtul, dar îl înăbuș într-un suspin discret, apoi este un dezastru, amestecat cu bătăi precipitate de inimă și respirații întretăiate. Lowe se uită la mine cu gura întredeschisă și mărul lui Adam proeminent. Privirea lui de gheață îmi arde privirea, iar eu...

Râd, gutural și răgușit.

– Ce?

Pare că și-a pierdut suflul. Este la un vârf de ac de un punct de cotitură necunoscut. Pulsez în continuare în jurul mâinii lui, iar el se uită la apa care este împroșcată în jurul sfârcurilor mele întărite în timp ce-și linge buzele.

– Doar că... Îmi dreg glasul, râzând în continuare. Putem să ne sărutăm?

– Ce?

– Încă nu ne-am sărutat. Ar fi drăguț dacă la un moment dat ne-am săruta.

– La un moment dat, repetă el amețit.

Cuprinde cu mâna porțiunea udă de la interiorul coapsei mele, vibrând în timp ce se reține.

– Acum, dacă vrei. Deși sunt îngrijorată.

Se încruntă la mine.

– Îngrijorată?

– În legătură cu colții mei. Dacă te tai? Sau te mușc de buză din greșeală?

– M-ai mai mușcat. Nu m-a deranjat atunci. Nu mă deranjează nici acum.

Se apleacă în față nerăbdător.

Nu funcționează imediat. Nasul meu se lovește de al lui, eu îmi înclin capul puțin prea repede, mâinile îmi alunecă pe marginea alunecoasă a căzii.

– Misery, șoptește el lipit de colțul gurii mele, când buzele lui ajung cumva în zona aceea, părând mai degrabă încântat decât dezamăgit de lipsa mea de îndemânare.

Dar apoi începem să ne prindem și... ooo!

Este un sărut dezordonat, dintr-odată incredibil de plăcut. Sunt prudentă, temătoare să nu-l rănesc, dar Lowe este cel nereținut. Sălbatic. El este cel care inițiază totul, cel care ciugulește, suge și zgârie. Își folosește degetul mare ca să îmi încline falca în sus, apucându-mi gâtul cu palma lui mare, atunci când este satisfăcut

de poziția mea. Este foarte profund, accelerat, și mă abandonez sărutului, felului indecent în care mă înclină, ca și cum ar vrea să-mi simtă gustul de peste tot.

Mă retrag să respir, dar îmi acordă numai o secundă înainte de a cere mai mult. Îmi linge colții și îl simt în miezul meu. Pofta lui izbucnește între noi, plină de dor și frustrare. Vreau să fac ceva în legătură cu asta.

Pentru el.

– Lowe.

Bălmăjesc lipită de gura lui, forțându-mă să mă ridic în picioare. Apa călduță curge șiroaie pe pielea mea, iar el urmărește traseul fiecărei picături. Se apleacă în față ca să-și lipească buzele de pielea delicată de sub buricul meu, apoi apucă un prosop ca să mă șteargă.

Partea din față a cămășii lui este udă. Genele îmi sunt împovărate de apă, iar el îndepărtează picăturile cu săruturi.

– Mi-a fost frică. Sună ca o confesiune. Ai leșinat în brațele mele și am fost al naibii de speriat.

Aprob din cap.

– Și eu am fost speriată.

Ochii îi sunt mai deschiși la culoare decât i-am văzut vreodată.

– Vino aici.

Mă ridică iar și vreau să-i amintesc din nou că nu sunt lipsită de apărare, dar s-ar putea ca gestul să fie mai mult pentru el decât pentru mine. Așa că îmi îngrop fața în gâtul lui și scot instinctiv limba ca să ling glandele despre care mi-a spus.

Întregul corp i se cutremură, apoi suntem la mine în cameră. Mă aștept să ne prăbușim pe canapea, dar mă pune jos în dulap, pe muntele de pături și perne pe care le-am adunat. Apoi se retrage instantaneu.

– Lowe?

Tonul vocii lui este grav și gutural.

– Miroși ca și cum ai fi avut orgasm.

Mă uit la el, șocată de cât de direct este. Chiar am avut orgasm.

– Și am nevoie să te mănânc.

Are *nevoie*.

– Bine...

– Este o chestie a Vârcolacilor, spune el aproape apologetic.

Dau din cap, iar atunci când se apleacă să ciugulească din șoldul meu, închid ochii și accept: senzația din picioare atunci când le depărtează, respirația lui împiedicată când se uită, și se uită, și se mai uită puțin, geamătul răgușit și apoi contactul cu gura lui.

Este ceva implorator în felul în care linge și suge, ceva puțin scăpat de sub control, iar atunci când plăcerea începe să sfârâie din nou în pântecul meu, mă zvârcolesc lipită de buzele lui și îi ofer ceea ce își dorește. Îmi trec degetele prin părul lui scurt, dar îmi apucă mâinile, îmi blochează ambele încheieturi cu degetele lui mari și le ține nemișcate.

– Stai nemișcată, îmi ordonă, iar imaginea corpului meu supus trebuie să-i ofere plăcere, pentru că celălalt braț dispare în partea de jos a corpului lui, iar mișcarea ritmică a umărului încordat este o imagine fascinantă.

Se masturbează pentru că ceea ce-mi face mie îi stârnește dorința, iar această idee îmi dă foc măruntaielor.

– Nu pot, șuier eu, arcuindu-mă mai tare în el.

– Sst!

Creierul meu nu poate concepe cât de mult se bucură de asta, sunetele pe care le produce, felul obsedant în care îmi sărută clitorisul și deschiderea, zgârietura dulce a țepilor din barbă pe pliul coapselor mele. Mi-am pierdut mințile, sunt complet destrămată. Și îl trag și pe el după mine.

– Ești absolut incredibilă, spune el, și atunci când o încheietură a degetului alunecă în mine, simt cum mă încleștez în jurul ei. Nu cred că Lowe este lipsit de experiență, dar mișcările lui au ceva special, sunt mai mult entuziaste decât pricepute, sunt perfecte. Îmi mușcă delicat buzele umflate, făcându-mă să tresar, apoi îmi alungă usturimea lingându-mă. Când fierbințeala mi se ridică în piept, când presiunea se răsucește și mă zbat, mă imobilizează

punându-mi un braț peste șold. Asta face ca picioarele să-mi freamăte, sfârcurile să-mi fie dureroase și să am un orgasm puternic. Prezența lui Lowe este atotcuprinzătoare, îmi consumă fiecare moleculă de aer.

Când tremur incontrolabil, geme lipit de mine și rostește un grav:

– O să...

Începe să mă strângă de coapse aproape dureros. Șoldul i se smucește, călcâiele mele i se afundă în umeri în timp ce plăcerea crește din nou violent în mine.

Probabil îmi pierd puțin cunoștința. Pentru că în momentul în care lucrurile se potolesc, îl văd pe Lowe înghesuit în mine, excitat și lipit de șoldul meu. Blugii lui sunt calzi și lipicioși. Îi simt bătăile puternice ale inimii la baza limbii în timp ce îmi ghidează capul spre gâtul lui.

– Cred că o să te închid în dulap pentru totdeauna, spune el cu o voce guturală.

Mă strâng mai aproape de el.

– Cred că mi-ar plăcea.

Colții mei îi zgârie vena până când geme. Întind mâna spre nasturele blugilor, orbecăi și aproape îl deschid când sună telefonul.

Scâncesc dezamăgită. Lowe îmi prinde șoldul cu forță o dată, apoi din nou, înainte să-mi dea drumul. Vibrează de tensiune frustrată în timp ce se extrage din încâlceala pe care am creat-o. Oftează din greu după ce verifică identitatea apelantului și îmi întinde telefonul cu mâna tremurând.

Mă întind după prosopul aruncat pe jos ca să mă acopăr și încerc să nu fiu atentă la felul în care Lowe inspiră adânc, încercând să se calmeze.

Felicitările protocolare ale lui Owen pentru faptul că am scăpat de prima tentativă de asasinat sunt atât de incorecte din punct de vedere istoric, încât aproape îi închid telefonul în nas.

– *Prima?* Poftim?

Își dă ochii peste cap.

– Mă refeream la tura asta de îndatoriri de Colateral. Scuzele mele. Dă-mi voie să reformulez: Ți-am spus că asta o să se întâmple și trebuie să te întorci acasă imediat.

– Acasă. Îmi lovesc bărbia cu degetele. Vrei să spui să mă întorc la cei care m-au trimis de două ori pe teritoriul inamicului?

– Tehnic vorbind, te-au trimis pe teritoriul *aliaților*, și aproape că ai fost asasinată, așa că întoarce-te aici.

Deschid gura ca să-l întreb dacă Tatăl a murit și l-a făcut pe el consilier, apoi o închid când Lowe se bagă în imagine.

– Siguranța ei este prioritatea mea, îi spune lui Owen într-un stil impunător.

Fratele meu îmi studiază umerii goi, aspectul de participant la concursul de tricouri ude al pieptului lui Lowe, obrajii noștri aprinși, după care spune:

– Voi doi chiar *v-o trageți*, ha!

Nu este o întrebare. Mă întorc să mă uit la Lowe, care se întoarce să se uite la mine. Și amândoi ne pierdem puțin în moment.

„Nu încă", gândesc eu.

„Aș vrea s-o facem", pare el să spună.

„Am putea..."

– Nu vă mai futeți din priviri în fața mea, ăsta este incest. În cel mai bun caz, bestialitate. Misery. Owen începe să vorbească în Grai. *Este ceva ce trebuie să-ți spun. Despre prietena ta...*

– În engleză, îl întrerup eu.

Se uită la mine suspicios în timp ce privirea i se plimbă de la mine la Lowe.

– Mă ajută să o caut pe Serena, îi explic.

– Te *ajută*.

– Aha.

Își dă din nou ochii peste cap.

– Cineva a spart apartamentul prietenei tale în urmă cu trei zile.

– Ce? Fac un pas în față și întreb: Cine?

– Nu sunt sigur, pentru că cel care a făcut-o a stricat camerele de filmat din complexul de apartamente. Dar am nişte prieteni care verifică surse alternative.

– Care ar fi acelea?

– Filmări ale camerelor de supraveghere din clădirile învecinate.

– Au luat ceva? întreabă Lowe.

– Foarte greu de spus, având în vedere starea în care au lăsat apartamentul.

Îmi masez tâmpla, întrebându-mă a milioana oară în ce s-a băgat Serena.

– Şi mai e ceva, adaugă Owen. Ceva important. Dar nu pot să vorbesc despre asta la telefon, aşa că va trebui să ne întâlnim personal.

Mă uit la Lowe.

– Am putea aranja o întâlnire?

– Da. Dă-mi câteva ore.

– Foarte bine. Dă din cap ca să-l salute pe Lowe, apoi trece din nou la Grai. *Îmi pare bine că eşti încă printre noi.*

Ne privim în ochi şi aproape cred ce spune. Când observ ridurile din jurul gurii lui, îmi dau seama că fratele meu, care de obicei este lipsit de griji, are un aer care seamănă cu al lui Lowe: obosit, îngrijorat, apăsător.

– *Îmi pare bine că sunt încă printre voi*, răspund eu.

Probabil că acesta a fost momentul cel mai vulnerabil pe care l-am împărtăşit. Căsnicia mă transformă într-o fraieră.

– Şi orice s-ar întâmpla între voi, futeţi-vă până v-o scoateţi din sistem, înainte ca lumea să înceapă să-şi dea seama.

Închide şi mă întorc instantaneu spre Lowe.

– Chiar o s-o facem? îl întreb.

Mijeşte ochii. Buzele i se mişcă neinteligibil pentru câteva clipe.

– Lucrurile pe care vreau să...

– Adică o să ne întâlnim personal?

– Da. Își drege glasul. Imediat ce pot să aranjez asta.

Dau din cap plină de recunoștință.

– Mulțumesc. Și cealaltă chestie, aș…

Telefonul sună din nou. Răspunde rostind un scurt „Lowe" și își mută cu dificultate privirea de la mine.

– Aha. Sigur. O să mă ocup.

Strecoară telefonul în buzunar și zăbovește aici, pe podeaua dulapului meu, mai mult timp decât este nevoie.

– Trebuie să plec, chestiuni legate de haită. Și ar trebui să mă schimb mai întâi. Dar mă întorc repede.

– Bine. Voi fi aici, presupun.

Nu sunt sigură ce să spun. Lucrurile care s-au întâmplat în ultima oră se solidifică încet. Devin concrete și jenante.

Cred că vrea să rămână.

Cred că eu vreau ca *el* să rămână.

– Să fii cuminte, spune el și se ridică.

Apoi se lasă în genunchi imediat, numai ca să mă sărute pe frunte.

CAPITOLUL 22

Îl face să vrea să deseneze din nou.

Probabil am adormit iar, pentru că atunci când deschid ochii e puțin înainte de miezul nopții. Să trag pe mine un tricou și o pereche de colanți reprezintă o realizare demnă de o mie de armate și abia dacă reușesc să fac asta. N-am mâncat de o săptămână, iar corpul meu probabil este într-o stare suficient de bună ca să aibă nevoie de hrană, pentru că am niște crampe dureroase la stomac.

Mă împleticesc până la parter, încercând să-mi aduc aminte dacă am stat vreodată fără sânge atât de mult timp. Cel mai mult a fost când m-am mutat înapoi în teritoriul Oamenilor, înainte ca Serena să-mi găsească un vânzător clandestin, cu sânge pe care să mi-l permit. Când am făcut rost de o pungă mică de sânge trecuseră trei zile de când mă hrănisem ultima dată și aveam senzația că organismul meu devenise autofag.

Poate din cauză că sunt în stare de inaniție mă poticnesc intrând în bucătărie fără să-i observ pe Lowe și Alex. Mă opresc precum o căprioară în lumina farurilor, întrebându-mă de ce stau adunați în fața unui computer. Este puțin cam târziu pentru o întâlnire.

– Ana e bine? întreb și amândoi ridică privirea spre mine, surprinși.

– Ana e bine.

Mă relaxez. Apoi mă tensionez din nou.

– Owen a găsit înregistrările acelea?

Lowe neagă din cap.

– Păreți amândoi foarte serioși, așa că... Stai, Alex, ce...?

Alex s-a ridicat de pe scaunul lui și în acest moment mă *îmbrățișează*.

Este un coșmar. Poate de fapt Vampirii visează.

– Mulțumesc, spune el. Pentru ceea ce ai făcut pentru Ana.

– Ce am...? O! Asta este ciudat, mă gândesc eu și îl întreb: Știi că nu am ingerat acea otravă intenționat, ca să o protejez, nu? Mi-e rușine să recunosc, dar întâmplarea face că îmi plac arahidele.

– Totuși, ai fi făcut asta, bălmăjește el lipit de părul meu.

– Ce?

– Ai fi protejat-o.

Îl împing cu blândețe, prea înfometată ca să dezbat posibilitatea să fiu de fapt o persoană bună. S-ar putea să-mi placă mai mult de el atunci când este terifiat de mine.

– Ascultă, o să mă hrănesc înainte să fiu tentată să muşc una dintre jucăriile Anei și... Icnesc. La naiba!

– Ce?

– Rahat, rahat, rahat! Sparkles. Nenorocitul de motan al Serenei. Am uitat de el! L-a hrănit cineva? A *murit*? Cât timp rezistă pisicile fără să mănânce? O oră? O lună?

– Este în siguranță cu Ana, mă informează Lowe.

– Ah! Îmi pun palma pe piept. O să am nevoie de el dacă... atunci când o găsesc pe Serena. Deși în acest moment e cu Ana de mai mult timp. Scot o pungă din frigider. Poate pot face o înțelegere pentru o custodie comună...

– Misery, am găsit-o! îmi spune Alex entuziasmat. Serena Paris!

– Ai găsit-o pe *Serena*?

– Nu, dar am găsit conexiunea. Mă conduce la masă și ne așezăm amândoi lângă Lowe. Căutarea la care lucram înainte să...

Face un gest spre mine.

– Aproape crăp?

– Da. Am continuat-o în timp ce tu...

– Aproape crăpam?

– Și a fost surprinzător de dificil. Atât de dificil, încât mi-am imaginat că am dat peste ceva.

– Cum așa?

– Identitățile lucrătorilor Biroului Umano-Vampir nu erau de găsit, ceea ce este ciudat pentru acest gen de angajat al guvernului. Mă uit la Lowe, care mă privește calm. Deja a fost informat. Așa că am căutat mai bine, să spunem așa. Și am dat peste o listă cu un nume foarte familiar.

– Ce nume?

– Thomas Jalakas. Era...

– ... inspectorul conturilor publice ale Oamenilor. Dau din cap lent. Nu sunt prea sigură ce înseamnă asta, dar știu că are legătură cu finanțele și economia pentru că Serena a schimbat e-mailuri cu biroul lui pentru un articol pe care îl scria. Apoi l-a întâlnit personal.

– Aha. I-a luat interviu, dar articolul nu a fost publicat niciodată.

– Dar i-am verificat antecedentele. I-am verificat pe toți cei cu care a stat de vorbă și nu am găsit nici o informație potrivit căreia ar fi făcut parte din Biroul Umano-Vampir.

– *Exact.* CV-ul lui este peste tot, dar nu este menționat că a făcut parte din Birou timp de unsprezece luni, cu opt ani în urmă.

Mi se învârte capul și îmi duc mâna la gură.

– Acum, adaugă Alex, amândoi ați fost foarte reținuți și nu înțeleg pe de-a-ntregul semnificația acestei chestiuni, dar dacă mi-ați spune *de ce* îl verific pe tipul ăsta, aș putea...

– Alex, îl întrerupe Lowe cu blândețe. Se face târziu. Ar trebui să te duci acasă.

Alex se întoarce spre el cu ochii căscați.

– Ai făcut o treabă grozavă. Noapte bună!

Ezitarea lui Alex este neglijabilă. Se ridică în picioare, își înclină capul o dată și mă prinde de umăr în drum spre ieșire. Lowe

mă privește în ochi în tot acest timp, dar aștept până când ușa bucătăriei este complet închisă și spun:

– Thomas Jalakas trebuie să fie tatăl Anei. Adică, poate fi o coincidență?

– Da.

Pufnesc, sceptică.

– Bine. Dar este?

Clatină din cap.

– Nu cred, nu. Navighează prin filele browserului și îmi arată o poză. Acesta este Thomas.

– Să fiu a naibii! Îi studiez gura. Falca pătrată. Gropițele. Asemănarea cu Ana este de netăgăduit. Spun: Asta înseamnă că Serena s-a întâlnit cu tatăl Anei și nu mi-am dat seama, pentru că am presupus că întâlnirea a fost pentru chestii financiare.

Lowe aprobă din cap.

– El trebuie să fie persoana care i-a spus despre Ana. Trebuie să vorbim cu el.

– Nu putem.

– De ce? Pot obține niște răspunsuri de la el. Dacă mă ajuți, aș putea să-l hipnotizez și...

– A murit, Misery.

Groaza mi se urcă pe șira spinării.

– Când?

– La două săptămâni după dispariția Serenei. A avut un accident de mașină.

Mă gândesc imediat la implicații. Serena, tâmpita aia, s-a băgat în ceva incredibil de periculos. Și a doua persoană care era implicată, acum este moartă, ceea ce...

– Misery. Lowe îmi acoperă mâna cu mâna lui mare și caldă. Nu cred că înseamnă că Serena a murit.

Asta aveam nevoie să aud. Îl implor fără cuvinte să vorbească mai departe.

– Nu cred nici o clipă că asta este o coincidență, dar persoana care l-a eliminat avea resursele să facă să pară că a fost un accident. Ar fi făcut același lucru și cu Serena ca să evite încurcăturile.

Mă uit la degetele lui puternice și mă gândesc la ce a spus. Poate. Da. Are logică. Are *o oarecare* logică. Măcar este ceva de care să mă agăț.

– Dacă nu cu el, ar trebui să vorbim măcar cu ajutoarele lui, cu colegii, predecesorii, cineva care...

– Guvernatorul Davenport.

Ridic ochii. Lowe are privirea calmă. Directă.

– Ce?

– Thomas Jalakas a fost numit de guvernatorul Davenport, Misery. Și în poziția anterioară, și în cea mai recentă.

– E... Este măcar un traseu profesional normal? Să treci de la un birou interspecii la un mare birou financiar?

– O întrebare excelentă. Lowe își retrage mâna. Sunt pălmuită de aerul rece al nopții. Ar trebui să-l întrebi pe guvernatorul Davenport mâine, când luăm cina acasă la el.

Îmi cade fața.

– Când ai făcut rost de o invitație la cină?

– Când mi-a spus Alex despre asta. Acum trei ore.

– Ai fost rapid.

– Sunt conducătorul Alfa al haitei de sud-vest, îmi aduce el aminte, puțin înfumurat. Am *niște* puteri.

– Presupun. Râd precaută. Aș putea să-l sărut. *Aș vrea* să-l sărut. Îl întreb: Ce i-ai spus?

– Că avem un cadou pentru el. Prin care îi mulțumim că a găzduit ceremonia nunții noastre pe teritoriul lui.

– Și a crezut?

– Este un idiot și se pare că Oamenii se dau în vânt după cadourile de mulțumire. Ridică din umeri. Am citit online.

– Uau! Ai putut să instalezi un browser de unul sin...

Mă reduce la tăcere punându-mi un deget pe buze.

– Știu că poți să te lupți. Știu că ai avut grijă de tine însăți de când erai doar o fetiță. Știu că nu faci parte din haita mea și că nu ești cu adevărat soția mea sau... Dar nu există nici o parte din mine care să vrea să te ducă pe teritoriul inamic. Mai ales la câteva zile după ce aproape ai fost ucisă pe teritoriul meu. Pentru pacea mea sufletească, te rog să ai grijă mâine.

Încuviințez din cap, încercând să nu mă întreb dacă i-a mai păsat cuiva atât de mult de siguranța mea. Răspunsul ar fi prea deprimant.

– Lowe, mulțumesc, ăsta este primul indiciu pe care îl avem legat de Serena după foarte mult timp și...

Îmi chiorăie stomacul și îmi aduc aminte de ce am coborât.

Organismul meu, care se auto-devorează lent.

– Îmi cer scuze. Mă ridic în picioare și mă întind după punga pe care am lăsat-o pe bufet. Știu că împărtășeam un moment plin de recunoștință și curcubeie, dar eu chiar am nevoie să mă hrănesc. O să îmi trebuiască numai...

Lowe este brusc în spatele meu. Îmi cuprinde mâna, oprindu-mă.

– Ce...?

– Nu vreau să bei aia.

Mă uit la pungă.

– Este sigilată. Nu are cum să fie contaminată. În plus, pot mirosi sângele stricat.

– Nu ăsta este motivul.

Înclin capul, derutată.

– Folosește-mă pe mine.

Nu înțeleg. Și apoi *înțeleg* și întregul meu corp se transformă în lavă. Se întărește ca plumbul.

– O, nu!

Sunt înfierbântată. Mai fierbinte decât după ce mă hrănesc. Mai fierbinte decât atunci când mă îndop cu sânge.

– Nu trebuie să...

– Vreau s-o fac. Este atât de sincer! Și tânăr. Și mai îndrăzneț decât l-am văzut vreodată, în condițiile în care, în mod obișnuit, este destul de îndrăzneț. Vreau, repetă el, chiar mai hotărât.

Isuse!

– Am vorbit cu Owen. Înainte să mă otrăvesc.

Lowe dă din cap. Pare nerăbdător.

– Cred că nu ar fi trebuit să mă hrănesc de la tine.

– De ce?

– A spus că este ceva ce nu ar trebui să faci în afara cazului că ești...

Lowe dă din cap ca și cum ar înțelege. Dar pe urmă își linge buzele.

– Și noi doi nu suntem?

Își dorește sincer să știe și simt ca și cum mi s-ar injecta electricitate în terminațiile nervoase.

Mă gândesc la ultimele câteva zile. La intimitatea tot mai intensă dintre noi. Da, Lowe și cu mine *suntem*. Dar.

– Nu este vorba numai despre sex. Hrănitul pe termen lung creează legături și împreunează vieți. Este ceva ce se face strict între persoane care au sentimente profunde unele față de celelalte, sau care le vor avea.

Lowe ascultă cu atenție, iar privirea nu îi șovăie.

– Și tu și cu mine nu avem? mă întreabă.

Simt ca și cum un cuțit mi-ar sfârteca inima.

– Noi... Îmi simt stomacul ca pe o rană deschisă. Avem?

Tace. De parcă ar avea un răspuns, dar ar fi dispus să aștepte până găsesc singură răspunsul meu.

– Este vorba despre faptul că ar fi diferit de ceea ce am făcut până acum. Nu este numai sex sau distracție. Dacă ne facem acest obicei, ar putea exista consecințe pe termen lung.

– Misery. Are vocea blândă, ușor amuzată și o strălucire solemnă în ochi. Noi *suntem* consecințele.

Problema este următoarea: asta nu are cum să se termine bine. Nu sunt nici măcar sigură că sunt pregătită să pretind iubirea

și devotamentul necondiționate ale altcuiva, iar inima lui Lowe este ocupată. Și este nesăbuit să consideri ceea ce se întâmplă între noi drept ceva mai mult decât o proximitate forțată a două persoane puse împreună de o multitudine de mașinațiuni politice.

Am venit ca să caut ceva, pe cineva, am fost întotdeauna modalitatea, niciodată scopul, și m-am împăcat cu această soartă. Nu am resentimente față de Tată pentru faptul că a pus siguranța mea după binele Vampirilor, față de Owen pentru că a fost ales drept succesorul lui, față de Serena pentru că și-a prețuit mai mult libertatea decât compania mea. Poate că nu am fost niciodată preocuparea principală a cuiva, dar nu sunt atât de fraieră încât să-mi petrec timpul pe care îl am pe acest pământ simțind *invidie*.

Dar când sunt cu Lowe mă simt diferit, pentru că *el* este diferit. Nu se poartă niciodată cu mine ca și cum aș fi pe locul doi, deși știu că sunt. Aș putea deveni geloasă și invidioasă. Lacomă după lucrurile pe care nu mi le poate da. Aș putea deveni repede insuportabilă din cauza suferinței că sunt pe planul doi pentru el. Ca să nu mai spun că dacă, pardon, când, la naiba, *când* o s-o găsesc pe Serena, va trebui să iau niște decizii importante.

– Misery, spune el răbdător.

Este întotdeauna răbdător, dar este și grăbit. Îmi dau seama că îmi oferă mâna. Este întinsă, așteptându-mă și... Asta nu are cum să se termine bine. Și totuși, cred că Lowe s-ar putea să aibă dreptate. Am trecut demult de momentul în care putem evita ceea ce este între noi.

Zâmbesc. Căldura lui este nuanțată de o melancolie intensă. Asta nu o să se termine bine, dar, de fapt, atât de puține lucruri se termină bine. De ce să ne refuzăm asta?

– Aha?

Îi iau mâna, observând surprinderea vagă pe care o simte atunci când degetele îmi alunecă dincolo de încheieturile degetelor lui, apoi se înfășoară în jurul încheieturii mâinii. Îi țin palma în mâini, o întorc în sus. Are carnea plină de bătături și cicatrici care brăzdează pielea aspră.

Are mâna mare, capabilă și neînfricată.

O duc la buze. O sărut delicat. O zgârii ușor cu dinții, ceea ce îl face să închidă ochii. Bălmăjește câteva cuvinte șoptite, dar nu pot să le înțeleg.

– Dacă chiar voi face asta, spun, lipită de carnea lui, ar trebui să evit gâtul.

– De ce?

– S-ar putea să rămână o urmă. S-ar putea observa.

Deschide brusc ochii.

– Crezi că mă deranjează?

– Nu știu, mint eu.

Mă îndoiesc că lui Lowe îi pasă ce cred alții despre el.

– Poți face ce vrei cu mine, spune el și am senzația că se referă la mai mult decât sângele lui.

Colții mei îi zgârie încheietura. Mă tachinez pe mine în aceeași măsură în care îl tachinez pe el.

– Ești sigur?

Ezit, nesigură că va fi la fel de bine ca prima dată. Poate am înfrumusețat realitatea cu imaginația mea și o să aibă același gust ca orice pungă de sânge pe care am băut-o vreodată, satisfăcătoare, dar neremarcabilă.

– Te rog, spune el, delicat, lacom, și îmi înfig dinții în vena lui.

Așteptarea ca sângele lui să-mi atingă limba durează suficient pentru ca întregi civilizații să poată fi distruse. Apoi gustul lui îmi inundă gura și uit de toate lucrurile care nu sunt „noi".

Corpul îmi înflorește de o nouă viață.

– La naiba, înjură el. Iau mai mult, trăgând puternic, îmbrățișându-i brațul, iar el mă lipește de frigider. Își duce dinții lângă gâtul meu și mușcă suficient de tare ca să lase o urmă. Pare într-o stare ca de transă, în care este condus de instinct. Îmi pare rău, icnește, apoi îmi suge din nou gâtul, lingându-mi pulsul. Marcându-mă. Dintre toate lucrurile bune, spune el și îmi apucă șoldurile în timp ce mă împing în el. Dintre toate lucrurile bune pe care le-am simțit în viața mea, tu ești cel mai bun.

Iau o ultimă gură de sânge și sigilez rana cu limba. Are ochii căscați, privirea intensă. Ochi de lup. Se holbează la colții mei ca și cum ar fi disperat să îi aibă din nou înfipți în corpul lui.

– Sunt?

Confirmă din cap.

– O să... Mă sărută nerăbdător, dintr-odată profund, gustând fiecare aromă a sângelui lui de pe limba mea. Pot să...

Mă ia în brațe și mă duce la etaj. Îmi cuibăresc fața în gâtul lui și de fiecare dată când îi ronțăi glandele, brațele i se tensionează de plăcere.

Camera lui Lowe este întunecată, dar lumina pătrunde de pe hol. Mă așază în mijlocul patului nefăcut, apoi se retrage imediat ca să își dea jos cămașa. Mă ridic și mă uit în jur, convingându-mă că este real.

– Nu le-am schimbat de foarte mult timp, spune Lowe.

Îi admir forma frumoasă, forța încordată a trupului. Aș putea să-l mușc de oriunde și aș găsi hrană. Aș putea sorbi dintr-un biceps rotund, din V-ul abdomenului, din mușchii spatelui.

– Ce? Nu mai pot urmări ce se întâmplă. Scap cuvinte. Ce nu ai schimbat?

– Așternuturile.

– De ce?

– Miroseau a tine.

– Când... a! Când am intrat prin efracție. Îmi pare rău.

– Mirosul era atât de dulce. M-am masturbat pe cele mai obscene fantezii, Misery. Mă răsucește cu delicatețe, așezându-mă cu burta pe saltea. Îmi trage colanții până pe coapse, cămașa în direcție opusă. Spune: Apoi mirosul s-a estompat. Se urcă pe mine, îmi cuprinde picioarele. Pune mâna pe forma rotundă a fundului meu, jumătate mângâie, jumătate apucă. Erecția lui se freacă de coapsele mele prin materialul aspru al pantalonilor. Când întorc capul în spate, trasează cu degetul, cu o expresie satisfăcută, gropițele superficiale de deasupra taliei. Completează: Fanteziile, însă, nu s-au estompat. Coboară peste mine, iar căldura lui este

ca o pătură de fier. Nu pot fi nimic altceva decât ceea ce sunt în clipa asta, șoptește lângă lobul urechii.

Numai o aluzie de scuze.

– Ce ești?

– Vârcolac. Își înfășoară mâna în jurul toracelui meu, dar se oprește chiar sub sâni. O reamintire a faptului că putem oricând să ne oprim. Completează: Alfa.

Ah.

– N-aș vrea să fii altceva decât ești.

– Pot să... Îmi apucă delicat cu dinții articulația umărului. N-o să sug sânge și n-o să te rănesc. Dar pot să...?

Încuviințez din cap, lipită de saltea.

– Mi se pare corect.

Geme recunoscător și linge o fâșie lungă de piele care începe la baza spatelui și se termină la ceafă. Își exprimă vocal plăcerea, aprecierea și chiar dacă nu înțeleg întru totul, *asta* este ceva ce îi place, este important, mistuitor și poate chiar necesar. Îmi prinde iar încheieturile deasupra capului, ca și cum ar avea nevoie să știe că nu voi pleca. Mă zbat în prinsoarea lui, numai ca să o testez.

– Fii cuminte. Ești bine. Nu-i așa, Misery?

– Aha, spun eu.

– Foarte frumos! Sunt complet obsedat de astea. Simt o briză fierbinte pe piele și-mi dau seama că vorbește despre urechile mele. Sunt sensibile?

– Nu cred...

Prinde vârful urechii cu dinții și sunt traversată ca de un curent electric.

– Văd că sunt, spune el tărăgănat. Își apasă organul mai tare de fundul meu, iar buzele revin asupra cefei iar și iar, ca și cum nu ar putea să se abțină, ca și cum ar fi centrul de greutate al corpului meu. Îmi aduc aminte de avion, cât de aproape a fost să-și piardă controlul când m-a atins prima dată acolo.

– Vârcolacii au o glandă acolo? întreb eu și cuvintele îmi sunt înăbușite în cearșaf.

Sunt mai udă decât am fost vreodată. Dacă ăsta este cel mai sexy lucru pe care îl voi experimenta vreodată, mi-ar plăcea să știu de ce.

– E complicat.

Îmi suge un punct de pe umflătura din capătul șirei spinării și scot un sunet gutural. Apoi o face. Bâjbâie în spatele meu – își desface cureaua, coboară fermoarul blugilor – și după câteva secunde de freamăt, organul lui îmi depărtează fesele și împinge între ele. Este umed și fierbinte, masând înainte și înapoi în căutarea frecării ideale.

Lowe scoate un sunet stupefiat.

– Prezervativ, icnesc eu. Nu este ceva ce Vampirii folosesc vreodată, dar poate Vârcolacii folosesc? Ai unul?

Mă mai ciugulește o dată de ceafă înainte să mă întoarcă pe spate.

– Nu. Ochii îi strălucesc de hotărâre în timp ce-mi scoate colanții. Se uită la mine cu o privire transfigurată care mi se pare că reprezintă apogeul multor lucruri pe care nu le voi afla, și când se apleacă să-mi lingă clavicula simt cât de tare este, picurând pe stomacul meu. Căldura lui îmi hrănește foamea de sânge într-o acumulare derutantă, frumoasă.

– Vrei să folosești ceva? întreb.

– Nu este nevoie, spune el, ridicându-mi tricoul.

De data asta mă mușcă de partea laterală a sânului. Își plimbă limba în jurul sfârcului înainte de a-l apăsa. Apoi suge, iar gura lui este udă și electrizantă.

– Oprește-te, mă forțez să spun.

Se retrage instantaneu, susținându-se în palme, smulgându-și cu dificultate privirea de pe pieptul meu.

– Nu este nevoie, gâfâie el. Dacă tu...

– Da, dar. Mă sprijin în coate. Tricoul îmi alunecă peste partea superioară a sânilor. Privirea lui Lowe coboară din nou, până când își mută ochii spre fereastră. Îl întreb: De ce nu vrei să folosești contraceptive?

Dacă Vârcolacii și Oamenii pot să se reproducă, nimic nu este exclus.

– Nu vreau. Putem, dacă vrei, dar nu putem face sex.

– Nu putem?

– Nu așa.

Mă ridic, trăgându-mi tricoul în jos, iar el se retrage, sprijinindu-se pe genunchi. Ne uităm unul la altul respirând greu, ca și cum am fi în mijlocul unui duel din perioada regenței.

– Poate ar trebui să vorbim despre asta.

I se umflă mărul lui Adam.

– Nu suntem compatibili în felul acesta, Misery.

Face această afirmație ca și cum ar fi o certitudine. O certitudine la care s-a gândit foarte mult.

Ridic dintr-o sprânceană.

– Dacă Ana există...

Trebuie să fie posibil.

– Este diferit.

– De ce? Pentru că sunt Vampir? Mă uit în jos, la tivul tricoului meu uriaș de care m-am agățat ca și cum ar fi o vestă de salvare. Avem nevoie de puțin umor ca să dezamorsăm situația, așa că îi spun: Îți jur că nu am dinți acolo, jos.

Nu zâmbește.

– Nu *tu* ești problema.

– A. Aștept o clipă ca să continue, dar n-o face, așa că întreb: Care este problema?

– Nu vreau să te rănesc.

Mă uit la vintrele lui. Și-a tras lenjeria la loc. Materialul este întins, camera este întunecată, iar vederea mea nu este în nici un caz perfectă, dar arată normal. Bine, mare, da, dar în limite normale.

Îmi aduc aminte ce mi-a spus despre Elveția. Despre felul în care diferite specii trăiau împreună. A spus că nu prea își petrecea timpul cu Vampirii, dar...

– Ai făcut-o vreodată... cu un Om?

Încuviințează din cap.

– Și ai rănit-o.

– Nu.

– Atunci...

– Va fi diferit.

Vorbim despre sex, corect? Raport sexual cu penetrare? Acest obstacol insurmontabil despre care vorbește trebuie să aibă de-a face cu dotarea lui și a mea. Singura problemă este că pare conform standardului din punct de vedere structural.

– Eu am crescut cu un Om. Organele mele reproductive nu diferă semnificativ de cele ale Oamenilor care se nasc femei.

– Nu este din cauză că ești Vampir, Misery. Înghite în sec. Este pentru că ești *tu*. Din cauza felului în care mă afectează asta.

– Nu înțeleg...

Mă întrerupe cu un sărut și mă zgârie într-un fel delicios, nereținut. Îmi cuprinde fața în mâini, îmi trage buza de jos cu dinții, iar eu pierd șirul conversației.

– O să miroși așa, șoptește lipit de buzele mele. S-a întâmplat deja și nici măcar nu erai în nenorocita de încăpere.

„S-a întâmplat?", gândesc eu. El continuă:

– Și o să vreau să termin.

– Este în regulă. Râd și-mi lipesc fruntea de a lui. Vreau să termini, eu...

– Misery, suntem specii diferite.

Îi cuprind încheieturile cu degetele.

– Ai spus că o s-o faci... Ai spus că o s-o facem. Când eram la Emery în birou.

Roșesc, rușinată să admit că m-am gândit zile întregi la acele cuvinte.

– Am spus că *aș putea* să ți-o trag. I se tensionează gâtul. Nu că o s-o fac.

Îmi cobor privirea.

– Plănuiai să-mi spui și mie? Că nu putem face sex.

– Misery. Se uită în ochii mei și am bănuiala că vede totul în ei. Că vede până în adâncul sufletului meu. Spune: Ceea ce am făcut este sex. Ceea ce o să facem. Totul este sex. Și o să fie foarte plăcut.

Îl cred, chiar îl cred. Și totuși întreb:

– Ești sigur? Că noi doi nu putem...?

– Pot să-ți arăt. Ai vrea să-ți arăt?

Încuviințez din cap. Mă sărută din nou cu tandrețe, încercând în mod evident să nu se grăbească. Eu sunt cea care se zvârcolește ca să-și dea jos tricoul.

– Ai mai făcut asta? întreabă cuibărit în adâncitura gâtului meu, iar eu clatin din cap.

Nu m-ar judeca, dar simt nevoia să explic.

– Mi s-ar fi părut ciudat. Să fac asta cu un Om, când deja îi mințeam despre toate celelalte lucruri.

Iar Vampirii nu au fost niciodată o opțiune. Am fost mereu singură, la granița dintre aceste două lumi. Faptul că mă simt ca acasă cu un Vârcolac, cineva în a cărui proximitate nu ar fi trebuit să mă aflu niciodată... Este ceva nepotrivit în legătură cu asta. Sau dureros de potrivit.

– Hrănește-te, îmi ordonă el, împingându-mă pe pat.

O sfârșim pe o parte, față în față. Nu este o poziție pe care aș asocia-o cu activitățile sexuale sălbatice, lipsite de inhibiții.

– Dacă mă hrănesc, nu putem...

Îmi pune o mână pe ceafă și mă ghidează spre gâtul lui.

– Putem.

Își dă jos blugii, iar pielea lui fierbinte lipită de a mea, firele aspre de păr de pe brațe și picioare sunt vag străine. Îmi strecor gamba între genunchii lui și îmi las mâna să rătăcească, curioasă, nerăbdătoare să explorez. Este nemaipomenit de diferit și deși nu sunt o persoană care să aprecieze frumusețea, nu pot să nu mă gândesc că *îl plac*: felul în care arată, senzația corpului lui lipit de al meu, felul în care *mă* place. Tremurul delicat al mâinilor lui atunci când se așază pe talia mea, mușchii care i se tensionează așteptând, nerăbdător.

– Ești atât de frumoasă, îmi șoptește lipit de tâmpla mea. Asta am gândit când mi-au dat prima fotografie cu tine. Înaintai spre altar și îmi era frică să mă uit la tine. Nici măcar nu te mirosisem și deja nu puteam să mă abțin din a mă holba.

Un gând rătăcit îmi apare în minte, dulce, terifiant și foarte atipic: „Aș vrea ca eu să fiu partenera ta". Știu că nu este cazul să rostesc aceste cuvinte. Îi simt mâna masivă apucându-mi ceafa.

– Chiar vreau să te hrănești, Misery.

A devenit a doua mea natură să-mi înfig colții în el, să-i simt aroma încântătoare și familiară. Nu îmi dau voie să mă întreb cum voi reveni la pungile de sânge din frigider. Pur și simplu sorb profund și când îi aud geamătul epuizat și vibrant, când mâna îmi ghidează încheietura spre organul lui și îmi așază degetele în jurul lui, sunt fericită, maleabilă și nerăbdătoare să îi ofer plăcere.

Este tare, dar și delicat și nu vrea mult. Îmi ghidează mâna în sus și în jos o dată, încă o dată și nu are nici o altă instrucțiune pentru mine. Atingerea mea pare să fie suficientă, ca și întreaga mea ființă.

– O să-mi vină foarte repede, pufnește el.

Dau drumul venei cu un sunet umed.

– Nu este nevoie.

Râde, mișcându-se în pumnul meu.

Îmi intensifică strânsoarea, oferindu-și presiunea după care tânjește.

– Nu prea am de ales. Și apoi o să-ți arăt ce-mi faci.

Vreau exact ceea ce-și dorește și el. Una dintre coapsele lui se înfige între ale mele și mă frec de ea, ușor jenată de sunetele obscene, ritmice produse de contact și de felul în care îl murdăresc. Dar senzația este plăcută, prea plăcută ca să mă opresc și suficient de plăcută ca să uit și apoi chiar mai plăcută când mâna lui îmi atinge sânii, mă împinge de la spate ca să-mi înalțe coapsele, așezându-mă în așa fel încât, da... acolo.

– Acolo, îngân cuvântul lipită de gâtul lui, printre înghițituri de sânge. Sunt nerușinată și amețită și fericită, frecându-mă și

căutând plăcerea ca și cum ar fi ceva ce are pregătit pentru mine, ceva ce nu se pune problema dacă îmi dă, ci *când*. Trag o ultimă gură și înghit, apoi întreb:

– E bine?

Privirea lui goală este înfiptă în ochii mei, și cedez din cauza felului în care pare prea copleșit ca să vorbească, exprimându-și mecanic plăcerea într-un mod necoordonat și dezordonat.

Scot un scâncet gutural și răsunător, iar orgasmul se răspândește ca un val de căldură. Respirația mi se scurtează, vederea se îngustează și apoi tremur lipită de coapsa lui Lowe, revărsându-mă peste el ca o creatură sălbatică. Uit ce făceam pentru el, ritmul pe care îl susțineam, atingerea răsucită și persistentă care îi place. Dar chiar și așa, pare că îi este suficient să-mi vadă și să-mi audă plăcerea.

Brațele i se tensionează în jurul meu. Organul îi devine mai tare. Gura lui, lipită de a mea, cântă un șir de lucruri obscene și imploratoare despre cât de mult și-a dorit asta, cât de frumoasă sunt, cum o să se gândească întotdeauna la mine când se masturbează. Sperma lui este fierbinte pe degetele și burta mea. Sunetele care îi ies din gât aparțin unei creaturi din adâncurile pădurii, cuiva fără gânduri raționale.

„E frumos", gândesc eu. Nu doar plăcerea, ci faptul că o împărtășesc cu altcineva, cineva la care țin și pe care poate, puțin, îl iubesc, atât cât sunt eu în stare.

Apoi lucrurile pe care le spune se schimbă. Spre deosebire de orgasmul meu, care a înflorit, a explodat și s-a atenuat, al lui durează. Crește. Lowe tremură, geme și gâfâie înainte să mă întrebe:

– Vrei să știi?

Încuviințez din cap, în continuare fără suflare. Mâna îi coboară ca s-o ghideze pe-a mea în jos, pe organul lui, până ajunge la bază.

– Rahat.

Este aprins în obraji, are capul dat pe spate. Nu înțeleg imediat, nu înainte ca pielea lui delicată să se schimbe. Ceva se umflă sub

palma mea. Lowe îmi cuprinde mâna cu palma, apăsând-o acolo, înconjurând protuberanța umflată ca și cum tot ce și-ar dori este să fie închisă, ținută în ceva. Devine mai mare, gemetele sufocate ale lui Lowe devin mai puternice, până când...

– Misery.

Îmi rostește numele ca pe o rugăciune. Ca și cum aș fi singurul lucru care stă între el și raiul pe pământ. Și atunci înțeleg la ce s-a referit.

S-ar putea ca, din punct de vedere sexual, noi doi să nu fim perfect compatibili.

CAPITOLUL 23

Îl face să râdă. Ăsta e mare lucru.

Problema pe care o avem din cauză că i-am spus guvernatorului Davenport că vrem să-i oferim un cadou este că nu putem să ne prezentăm cu mâna goală. Avem nevoie să ne petrecem o oră ciorovăindu-ne în trei magazine de antichităţi de pe teritoriul Oamenilor pentru ca Lowe şi cu mine să găsim un cadou pe care să îl considerăm amândoi potrivit. Îmi respinge opţiunea pentru o pompă vintage de bicicletă („Aia este o narghilea, Misery"). Îmi folosesc dreptul de veto vizavi de vasul lui ceramic („Acolo este bunicul cuiva, Lowe."). Ne insultăm reciproc gustul, mai întâi disimulat, apoi pasiv-agresiv, apoi cu dispreţ neruşinat. Când sunt pe punctul să sugerez că am putea să ne luptăm în parcare, ca să vedem cum fac faţă ghearele lui colţilor mei, are o revelaţie monumentală şi întreabă:

– Măcar îţi place guvernatorul?

– Nu.

– Este posibil să ne străduim prea mult?

Intrăm în ultimul magazin şi cumpărăm o scrumieră în formă de urs polar, care îndeplineşte în acelaşi timp două condiţii: este cel mai urât lucru pe care putem să-l cumpărăm *şi* costă mult mai mult de trei sute de dolari.

– De unde vin banii, de fapt? întreb eu.

– Care bani?

– Banii tăi. Ai secundului. Ai haitei. Lucrezi în asigurări când eu dorm în timpul zilei?

Mă uit urât la el când ne întoarcem la mașină, asigurându-mă că nu este nimeni prin apropiere. Mi-am pus lentile de contact maro, dar nu mi-am pilit caninii de ceva vreme. Probabil dacă aș deschide gura în public, cineva ar chema protecția animalelor ca să mă ridice.

– Jefuim bănci.

– Tu... Îl opresc punându-i o mână pe braț. Tu *jefuiești bănci.*

– Nu bănci de sânge, nu te entuziasma prea tare.

Îl ciupesc din partea stângă, bosumflată.

– Au! Mă doare... ficatul?

Un cuplu în vârstă trece pe lângă noi și ne aruncă o privire indulgentă care spune: „Iubirea tinereții".

– Partea greșită, șoptesc eu.

– Apendicele.

– Din nou greșit.

– Colecistul?

– Nu.

– Nenorocita de anatomie umană, bălmăjește el.

Își împletește degetele cu ale mele și mă trage spre el.

– N-ai vorbit serios, nu, cu jefuitul.

– Nu. Îmi deschide ușa. Mulți Vârcolaci muncesc. Majoritatea. Și eu am avut un job înainte... Înainte.

Înainte ca viața lui să devină proprietatea haitei.

– Corect.

– Majoritatea haitelor de Vârcolaci au portofolii de investiții foarte bine organizare. De acolo vin cheltuielile pentru infrastructură și pentru pozițiile de conducere care nu lasă timp pentru alte joburi.

Mă urmărește în timp ce mă așez pe locul din dreapta, apoi se apleacă în față cu o mână pe ușă, iar cealaltă pe plafonul mașinii și spune:

– Sistemul este diferit de cel al Vampirilor.

– Pentru că la noi pozițiile de conducere se moștenesc.

– Sunt sigur că familii ca a ta se bazează pe proprietățile transmise din generație în generație, dar în general Vampirii nu sunt atât de centralizați. Sunteți mai puțini, mai puțină cultură comunitară.

Îmi strâng buzele.

– E puțin enervant că știi mai multe lucruri despre neamul meu decât mine și că te dai mare cu asta.

– Este? întreabă el tărăgănat. Se aplecă și mă pupă pe vârful nasului spunând: Va trebui s-o fac mai des, atunci.

Mă distrez mai bine decât m-am distrat până acum cu cineva care nu este Serena. Câteodată chiar *mai* bine. Deși asta s-ar putea datora felului în care îl surprind uneori uitându-se la mine și a faptului că-mi întinde tăcut puloverul lui când tremur din cauza aerului condiționat din magazin, și a faptului că atunci când suntem singuri în mașină îmi fură câte un sărut care mă face să uit să respir, trecându-și limba delicat peste colții mei până când simt o picătură de sânge, moment în care el este cel care geme, strângându-mi talia și declarând că abia așteaptă să ajungem acasă.

Acasă.

Încerc să nu mă gândesc la asta, la faptul că teritoriul haitei lui în mod cert nu este casa mea, dar este dificil. Sunt ușurată când guvernatorul Davenport ne întâmpină în ușa casei, invitându-mă ostentativ înăuntru. Mă întreb dacă în toți anii de relații politice tatăl meu nu i-a spulberat acel mit. Este genul de manipulare mentală în care îi place să se complacă.

– Este atât de plăcut să vezi o uniune între un Vârcolac și un Vampir care încă nu s-a sfârșit într-o baie de sânge.

Judecând după mirosul sângelui său, încă nu este complet beat, dar asta urmează. Casa lui este o combinație de drăguț și ostentativ, iar soția lui cu siguranță nu este prima. Probabil nici a doua. Îmi spune pe un ton jumătate părintesc, jumătate obscen:

– Probabil că ai fost cuminte, domnișoară.

Lowe mă întreabă în mod evident din priviri: „Vrei să-l imobilizez în timp ce tu îi sfârteci jugulara?" Oftez și mișc buzele într-un „nu" tăcut.

Cu toate acestea, replica lui Lowe „Mulțumesc pentru invitație" este însoțită de o strângere de mână fermă. Guvernatorul își ține degetele lipite de piept în timp ce ne însoțește în living, iar eu îmi cobor bărbia ca să-mi ascund zâmbetul.

Pare să aibă un interes libidinos pentru felul în care funcționează căsnicia noastră și nici nu îi este jenă să întrebe:

– Trebuie să fie provocator. Îmi imaginez că sunt multe certuri.

– Nu prea, spun eu.

Lowe ia o gură de bere.

– Măcar neînțelegeri.

Mă uit prin cameră. Lowe oftează.

– Nu-mi pot imagina că atunci când apar subiecte cum ar fi Asterul, sunteți de aceeași părere.

– Ce subiect?

Lowe se uită la mine cu o privire goală. Îmi dau seama că Vârcolacii s-ar putea să-și aducă aminte evenimentul sub o altă denumire. Una mai puțin centrată pe sângele Vampirilor.

– Ultima încercare de căsnicie aranjată, înainte de a noastră, explic eu. Când Vârcolacii i-au trădat și masacrat pe Vampiri.

– A. A Șasea Căsnicie. A fost un act de răzbunare. Cel puțin așa am fost noi învățați.

– Răzbunare?

– Pentru modul violent în care mirele Vampir și-a tratat mireasa în timpul căsniciei anterioare.

– Nouă nu asta ne spun, pufnesc eu. Mă întreb de ce.

– O să vă certați pe tema asta? întreabă guvernatorul, ca și cum am fi sursa lui personală de distracție.

– Nu, spunem în același timp, uitându-ne urât la el.

Își drege timid glasul.

– E timpul să ne așezăm la masă, nu credeți?

Lowe nu are îndemânarea machiavelică și manipulativă a Tatălui, dar reușește totuși să ghideze conversația în direcția pe care și-o dorește fără să-și trădeze intențiile. Soția guvernatorului este destul de tăcută. Și eu la fel: mă holbez la orezul meu cu ciuperci, care, potrivit spuselor Serenei, sunt diferite de ciuperca pe care a făcut-o la picior, deși nu-mi aduc aminte în ce fel. Mă întreb de ce Vârcolacii și Oamenii continuă să-mi ofere mâncare și ascult cum guvernatorul ne informează că tatăl meu și cu el sunt prieteni foarte buni și s-au întâlnit pe teritoriul Oamenilor o dată pe lună în ultimul deceniu, în ciuda faptului că Tatăl m-a vizitat o dată pe an când am fost Colateral; mi-ar plăcea să fiu șocată, dar prefer să-mi economisesc energia. Guvernatorul nu a fost niciodată pe teritoriul Vârcolacilor, dar a auzit lucruri frumoase despre el și i-ar plăcea să primească o invitație (pe care Lowe nu o înaintează). Ne mai spune că va face tranziția spre o poziție de lobbying odată ce Maddie Garcia își ocupă poziția.

Apoi Lowe schimbă subiectul și începe să vorbească despre mama lui.

– Era unul dintre secunzii lui Roscoe, spune el, schimbând farfuria cu a mea odată ce și-a terminat porția. A lucrat îndeaproape cu Biroul Umano-Vârcolac, de fapt.

– A, da. Am întâlnit-o o dată sau de două ori.

– Serios?

Guvernatorul se întinde după o bucată de pâine.

– O femeie încântătoare. Jenna, nu-i așa?

– Maria. Sesizez nemulțumirea din tonul lui Lowe, dar am îndoieli că altcineva o aude. Am avut impresia că majoritatea relațiilor le-a întreținut cu cineva care era răspunzător de afacerile de frontieră. Thomas...?

– Thomas Jalakas?

– Parcă da. Lowe mestecă tăcut orezul pe care l-a luat de la mine. Mă întreb dacă și-o amintește.

Mă tensionez până când guvernatorul spune:

– Din păcate, a decedat în urmă cu ceva vreme.

– Serios? Lowe nu pare surprins. Paradoxal, asta face reacția lui mai credibilă. Câți ani avea?

– Era încă tânăr. Guvernatorul ia o gură de vin în timp ce soția lui se joacă cu șervețelul. A fost un accident îngrozitor.

– Un accident? Sper că nu a fost multă lume implicată.

– O, nu. Nu, a fost un accident de mașină, cred. Guvernatorul ridică din umeri și spune: Din păcate, astfel de lucruri se întâmplă.

Privirea lui Lowe este atât de intensă încât presupun că o să-l înfrunte. Dar după o clipă se relaxează și întreaga atmosferă se detensionează.

– Păcat. Mama mea vorbea despre el cu afecțiune.

– Ha! Guvernatorul dă peste cap restul de vin din pahar. Sunt sigur. Am auzit că era descurcăreț.

Dintre toate lucrurile pe care le-ar fi putut spune, acesta este cel mai greșit.

Lowe își tamponează calm gura cu șervețelul și se ridică în picioare. Ocolește masa fără să se grăbească și se îndreaptă spre guvernator, care trebuie să-și dea seama de greșeala pe care a făcut-o. Scaunul lui scârțâie pe podea când se ridică în picioare și începe să se retragă.

– Nu am vrut să jignesc... O!

Lowe îl trântește de perete. Soția guvernatorului țipă, dar rămâne așezată. Alerg la Lowe.

– Arthur, prietene, îi șoptește. Puți a minciuni.

– Nu... eu nu... Ajutor! Ajutor!

– De ce ai ordonat uciderea lui Thomas Jalakas?

– Nu, jur că n-am făcut-o!

Patru agenți Oameni dau buzna în încăpere cu armele deja scoase. Le îndreaptă instantaneu spre Lowe, țipând la el să-i dea drumul guvernatorului și să se retragă. Lowe nu dă nici un semn că i-ar fi observat.

– Spune-mi de ce l-ai ucis pe Thomas și-ți cruț viața.

– N-am făcut-o, jur că *nu* am făcut-o...

Lowe se apleacă spre guvernator.

– Știi că pot să *te* omor mai repede decât pot ei să mă omoare pe *mine*, nu?

Guvernatorul se vaită. O picătură de transpirație se scurge pe fața lui roșie.

– El... N-am vrut s-o fac, dar vorbea cu jurnaliștii despre o delapidare în care era implicată administrația mea. A trebuit s-o facem! A *trebuit*!

Lowe se îndreaptă. Își aranjează hainele, face un pas în spate și se întoarce spre mine ca și cum am fi singuri în încăpere și nu ar avea patru arme îndreptate în continuare spre el. Pune mâna relaxat pe umărul meu și zâmbește, mai întâi spre mine, apoi spre gardieni.

– Mulțumesc, domnule guvernator, spune el, conducându-mă spre ieșire. Nu este nevoie să ne conduci.

– Am mai mulți oameni care îl urmăresc, îmi spune Lowe odată ce ajungem în mașină. Iar Alex lucrează la monitorizarea comunicațiilor lui. Știe că suntem pe urmele lui și vom fi alertați în clipa în care va face următoarea mișcare.

– Sper că în acest moment sunt zece lupi care se ușurează în curtea lui, bălmăjesc eu, iar Lowe zâmbește din colțul gurii și pune mâna lejer, absent, pe coapsa mea, de parcă am merge împreună cu mașina de ani de zile.

– Pur și simplu nu are sens, spun eu. Să spunem că Serena într-adevăr i-a luat un interviu numai despre o înșelătorie financiară. Poate ea era jurnalista cu care a stat de vorbă. De unde a răsărit numele Anei în agenda Serenei? Presupun că ar putea să nu aibă nici o legătură. Nu are cum să fie o coincidență: s-a întâlnit cu tatăl Anei *și* a aflat despre ea pe alte căi. În nici un caz. A *pus* cineva numele acolo? Dar era scris în alfabetul nostru. Nimeni altcineva nu știa despre asta.

Tăcem în timp ce mă gândesc la asta. Apoi Lowe vorbește:

– Misery.

– Da.

– Mai există o posibilitate în privința Serenei.

Mă uit la el.

– Da?

Pare să-și caute cuvintele. Când vorbește, are un ton cântărit.

– Poate nu Thomas i-a spus Serenei despre Ana, ci dimpotrivă.

– Ce vrei să spui?

– Poate Serena a aflat despre Ana din altă sursă și a folosit informația ca să-l șantajeze pe Thomas în legătură cu relația lui cu Vârcolacii și l-a forțat să-i spună despre infracțiunile financiare despre care știa. Poate a vrut să facă publică povestea, dar s-a răzgândit când și-a dat seama că ar fi putut fi vizată de guvernatorul Davenport. Spre deosebire de Thomas, nu era persoană publică și avea opțiunea de a dispărea.

Dau din cap în timp ce-mi dau seama că o parte din ceea ce a spus este posibil să fie adevărat.

– N-ar fi plecat fără să-mi sună, Lowe. Este sora mea. Și nu există urme digitale. N-ar fi știut cum să le șteargă. Nu este ca *mine*.

– Nu este. Dar a învățat de la tine ani întregi.

Pare profund îndurerat de faptul că trebuie să-mi spună asta.

Scot un hohot de râs.

– Nu încerca și tu să mă convingi că Serena nu ținea la mine la fel de mult cât țineam eu la ea. Nu m-ar fi lăsat aici să-mi imaginez cel mai pesimist scenariu. Întotdeauna mi-a spus totul.

– Nu chiar totul. I se tensionează maxilarul. Ca și cum conversația asta ar fi dureroasă pentru el pentru că este dureroasă pentru mine. Ai menționat că v-ați certat înainte să plece. Și că uneori pleca zile la rând de una singură.

– Niciodată nu pleca fără să spună.

– Poate nu a avut timp. Sau nu a vrut să te pună în pericol.

Resping ideea dând din mână.

– Este ridicol. Și cum rămâne cu Sparkles? Și-a *abandonat* pisica.

– Spune-mi ceva, întreabă el. Urăsc tonul lui raţional şi vorbele cântărite. Te cunoştea suficient de bine ca să prevadă că te vei duce s-o cauţi şi vei găsi pisica?

Îmi doresc atât de mult să spun că nu, încât aproape că mă dor buzele. Dar nu pot, şi îmi aduc aminte ultimele ei vorbe pentru mine:

„Am nevoie să ştiu că îţi pasă de ceva, Misery."

Şi chiar a lăsat ceva în urmă. Ceva care avea nevoie de îngrijire. Nenorocita de pisică. Doamne, ce plan trăsnit ar mai fi şi ăsta!

Un plan marca Serena.

– Poate ai dreptate şi nu vrea să fie găsită. Dar nu ar pune în pericol viaţa unui copil, nici măcar în schimbul poveştii celei mai importante a carierei sale. O cunosc pe Serena, Lowe.

Şi uite care este problema cu teoria lui Lowe: ar însemna că Serena este bine-merci undeva şi că nu este persoana care am crezut că este, iar eu nu pot accepta asta. Nici măcar o clipă.

Lowe ştie, pentru că deschide gura să mai spună ceva, ceva ce fără îndoială ar avea o logică impecabilă şi s-ar simţi ca un pumn în plexul solar. Aşa că îl opresc punându-i prima întrebare care îmi trece prin minte:

– Unde mergem?

Ne îndreptăm spre sud, în centru. Spre teritoriul Vampirilor.

– Să ne întâlnim cu fratele tău. Aproape am ajuns.

– Owen?

– Ai şi alţi fraţi?

Mă încrunt.

– Am crezut că el urma să vină la noi.

– Teritoriul Vârcolacilor este mai patrulat şi este mai dificil de pătruns pe el. De vreme ce nu vrem să atragem atenţia şi să transformăm toată chestia într-un summit oficial, este mai sigur să ne întâlnim cu el la graniţa Vampiro-Umană.

Sunt foarte familiarizată cu acest drum. L-am parcurs prima dată la vârsta de opt ani, spre reşedinţa Colateralului şi încă îmi aduc aminte senzaţia lipicioasă de sufocare din fundul gâtului,

teama că nu mă voi mai întoarce niciodată acasă. Îmi strâng ochii încercând să-mi redirecționez gândurile spre cea mai recentă dată. Cu puțin timp înainte de nuntă, îmi imaginez. Poate atunci când mi s-a cerut să aleg dintre mai multe flori care arătau la fel, albe, drăguțe și gata să se ofilească. Cu câteva zile și un milion de vieți în urmă.

– Ești bine? întreabă Lowe cu blândețe.

– Aha. Doar...

De obicei nu sunt sentimentală, dar ceva legat de faptul că sunt cu el mă face să fiu mai vulnerabilă. Să-mi las garda jos.

– Pare ciudat, nu?

Aprob din cap.

– Putem oricând să ne întoarcem, îmi oferă el. O să găsesc o modalitate să-l aduc pe Owen în sud.

– Nu. Sunt bine.

– OK.

Intră pe o străduță laterală. Când mă uit la GPS, nu este pe hartă, dar ne-am oprit la marginea unui câmp cultivat.

Lowe are o expresie amuzată.

– Sunt chiar curios.

Mă uit în jur. Întuneric total.

– În legătură cu experiența de a ne culege singuri roșiile?

– În legătură cu întâlnirea cu fratele tău.

Iese din mașină și îl urmez imediat. Am crezut că suntem singuri, dar aud o altă ușă de mașină trântindu-se și iată-l.

Owen, rânjind spre pământul care i se lipește pe mocasini și alungând insecte. Este șocant cât de fericită sunt că îl văd. Nesimțitul ăla care a profitat de bunăvoința mea fără să-l fi invitat nimeni. Sunt tentată să țip niște insulte spre el, numai ca să mă răzbun, până aud un alt sunet.

Owen nu a venit singur. Cu el este o femeie. O femeie pe care nu o cunosc. O femeie al cărei sânge miroase foarte tare ca sângele unui Vârcolac.

Partenera lui Lowe.

CAPITOLUL 24

Simte că are întreaga lume la picioarele lui. Și ea pare fericită. Și intrigată de propria fericire, ca și cum sentimentul ar fi ceva nou și străin pentru ea. Îl face să se întrebe dacă ar putea face în așa fel încât asta să funcționeze. Ea nu este Vârcolac, iar lipsa ei de familiaritate ar putea fi o binecuvântare. Nu ar trebui ca ea să știe tot adevărul, ceea ce, în schimb, i-ar asigura libertatea.

Lowe se sprijină de portbagajul mașinii în ceea ce pare a fi poziția oficială a inofensivității demonstrative – cu gleznele încrucișate, umerii relaxați, cu aerul „poate că sunt cel mai puternic Vârcolac, dar nu am nici o intenție să mă cert cu tine".

Mă așez lângă el în timp ce Owen și Gabi își croiesc drum către noi, încercând să ignor inima care îmi bate puternic în piept. Aproape mă sperii când Lowe își împletește degetele cu ale mele.

– Tremuri, spune el. Ești bine?

– Nu știu de ce. Doar că știu. Îi spun: Cred că mi-e frig.

Mă trage mai aproape, asta este tot ce poate să mai facă, având în vedere că deja sunt îmbrăcată cu puloverul lui. Sunt imediat învăluită în căldura plăcută cu care mă întâmpină corpul lui și simt în nări aroma delicioasă a bătăilor inimii lui. Lowe se uită la mine ca și cum ar ști că ceva nu este în regulă.

Mă pregătesc pentru... nu știu pentru ce. Am nevoie să mă pregătesc pentru a-l vedea pe Lowe când se reîntâlnește cu partenera lui. M-am afundat prea mult în chestia asta dintre noi.

– V-am rugat să v-o trageți ca să vă potoliți. Vocea lui Owen este plată și iritată, dar nu mai mult decât în mod obișnuit. Și totuși, iată, mă supuneți la asta.

– Owen, spune Lowe pe un ton de avertizare. Este o plăcere.

Privirea îi persistă asupra mea pentru încă o clipă, apoi se mută asupra fratelui meu.

– Învățați de la mine și Gabrielle, continuă Owen. Trăim împreună la Cuib, dar nu am dezvoltat sentimente inutile unul față de celălalt și nici un fel de atracție sexuală. Cultivăm o relație de colaborare moderată, în cel mai bun caz și de o indiferență severă în general.

– Gabi.

Lowe salută dând din cap cu căldură, cordialitate și o neutralitate surprinzătoare. Este o femeie frumoasă, cu păr negru lucios și expresia răbdătoare pe care tind să o capete cei care sunt obligați să aibă de-a face cu Owen pentru o anumită perioadă. Își pleacă scurt capul, așa cum fac toți secunzii lui Lowe când îl văd.

– Mă bucur să te văd, Alfa. Totul este în regulă acasă?

Cuvintele ei vădesc afecțiune și respect. Nu percep nimic altceva.

– În mare parte.

– Mă bucur să aud.

Se uită la mine cu curiozitate. Privirea îi este scurt atrasă în jos și nu trebuie să mă uit ca să știu că a observat mâinile noastre împreunate.

Mă lovește un gând ca o săgeată. Ar putea să se folosească de mine ca să o facă geloasă. Las gândul să-mi otrăvească mintea pentru o secundă, apoi îl alung. Lowe nu s-ar deda la astfel de manevre.

– Ce drăguț! spune Owen sec. O veste semnificativ mai puțin grozavă este că nu am avut nici un noroc cu înregistrările

camerelor de supraveghere din clădirile învecinate clădirii Serenei. Speram să obținem o imagine bună din complexul de apartamente din fața clădirii ei, dar cineva a umblat la camere.

Lowe se încruntă.

– Numai în data în care a avut loc spargerea?

– Corect.

Mă încrunt.

– Cum?

Owen ridică din umeri.

– Ce vrei să spui?

– Cum s-a umblat la camere? La software? La hardware? Au acoperit obiectivul, au umblat la alimentare, au tăiat cablul de date?

– Nu sunt sigur. Omul meu nu a spus, dar... Owen dă din mână. Vrăjitorii tehnice pe care nu le-ar putea înțelege nimeni altcineva, e clar că...

– Bruiaje, spune Gabi și zâmbește când mă uit surprinsă la ea.

– Au perturbat semnalul?

– E probabil să fi folosit un detector de frecvențe radio ca să vadă transmisiunea.

Asta este modalitatea sofisticată. Cea pe care ar folosi-o cineva cu resurse. Cineva care lucrează pentru oameni puternici și caută indicii legate de localizarea unui jurnalist care vrea să se ascundă. Cu siguranță s-ar potrivi cu teoria lui Lowe.

– Abil, spun eu.

– Corect, nu? Gabi zâmbește. Owen și Lowe schimbă o privire compătimitoare. Știu că asta nu are nici o legătură cu mine, continuă Gabi, dar Owen este singura persoană care stă de vorbă cu mine la Cuib. Mi-a spus despre prietena ta și îmi pare rău că ți s-a întâmplat asta. Nu-mi imaginez cât de dificilă trebuie să fie incertitudinea.

Cuvintele ei sunt derutante, pentru că nimeni nu mi le-a mai spus până acum. În încercarea mea de a o găsi pe Serena, am avut parte de ajutor din partea oamenilor, de ironie, de respingere,

de îmbrânceli, dar nimeni nu s-a oprit să-mi spună că îi pare rău. O senzație puternică mi se ridică în gât.

– Mulțumesc.

Owen se preface să vomită.

– Cât de *înduioșător*! Să trecem mai departe la alte subiecte mai distractive și la motivul acestei întâlniri. O să preiau poziția Tatălui în consiliu, spune el privindu-mă cu ochii lui violeți.

Trebuie să fi auzit greșit.

– Ce?

– O să preiau poziția Tatălui în Consiliu.

Nu, am auzit bine.

– Tatăl... a murit?

Owen înclină capul.

– Crezi că aș omite să te informez dacă Tatăl ar muri? De fapt, mă văd făcând așa ceva. Nu, Tatăl trăiește. Dar nu sunt de acord cu multe dintre deciziile lui din ultima vreme. *Multe*. Cred că aș fi mai bun și m-am hotărât să licitez pentru locul lui. Mi-ar plăcea să am susținerea ta.

– Susținerea mea? Mă depărtez de mașină și îmi desprind degetele dintre ale lui Lowe, ducându-mă în fața fratelui meu. Fratelui meu *dus cu pluta*. Să licitezi? Asta nu este ceva ce se face.

Ridică din umeri.

– Este ceva ce fac eu.

– *Cum?*

– Sunt fericit să-ți împărtășesc planul în detaliu. În două săptămâni, la întâlnirea anuală, plănuiesc să...

– Nu îl împărtăși. Mă uit la Lowe și la Gabi, care par captivați de dialogul nostru. Știi care este pedeapsa pentru înaltă trădare?

Trebuie să știe, pentru că și eu știu, iar eu nu știu mai nimic. Dar îmi aduc aminte ce s-a întâmplat când aveam șapte ani și fratele Consilierei Selamio a încercat să-i fure acesteia dreptul din naștere sau când Consilierul Khatri a murit subit, fără să îl numească pe fiul care urma să-i moștenească poziția.

Măcelărire, asta s-a întâmplat. A fost împroşcat mult sânge violet. Dacă i s-ar fura poziţia, Tatăl ar face vărsare de sânge. Şi încă de către fiul lui leneş şi hedonist? Îi amintesc fratelui meu:

– Nu este numai membru, este liderul consiliului.

– Neoficial.

– Rahat.

– Şi oricum, continuă el ca şi cum nu m-ar fi auzit, reputaţia lui ar putea fi în favoarea mea. Mulţi consilieri sunt nesatisfăcuţi de felul în care acaparează puterea.

O nebunie. Nebunie totală.

– Cine mai ştie despre asta?

– Mi-am croit încet, încet o reţea de aliaţi. Am stabilit colaborări tactice.

Este ca şi mort. Singurul frate pe care îl am este ca şi mort.

– De ce?

– A părut prudent.

Mă ciupesc de nas pentru că, la naiba!

– Măcar *îţi doreşti* să fii consilier?

Ridică din umeri nonşalant.

– De ce nu? Ar putea fi distractiv.

– Owen. Doar...

Îmi îngrop faţa în palme şi Lowe se ridică de pe capota maşinii, venind să-mi maseze umerii în acest moment de nevoie disperată. Presupun că vrea să mă consoleze, dar îi simt amuzamentul în oase.

Poate aş putea să le trag câte un pumn lui *şi* lui Owen. Numai unul. Nu m-ar face asta să mă simt mai bine?

Ba da, m-ar face.

– Misery. Sora mea. Începe să vorbească în Grai. *Manifeşti mai multe sentimente decât de obicei. Nu te simţi bine?*

Îmi îndrept spatele şi inspir profund. Deşi Owen şi cu mine ne-am născut la diferenţă de trei minute, în mod evident, dintre noi doi eu sunt cea matură.

– Ascultă, eu *chiar* încerc să dau de nenorocita de Serena și m-am atașat *foarte* mult de enervanta de soră a lui Lowe. Din păcate, amândouă sunt foarte bune la a intra bucluc. Așa că dacă ai putea să nu-mi faci viața mai grea din cauza unui pseudo-plan pe care l-ai înjghebat pe genunchi în urmă cu două ore…

– Acum trei luni.

– Ar fi foarte… Ce?

Privirea lui Owen devine mai hotărâtă.

– Acum trei luni, Misery. Am început să lucrez la acest plan când am aflat că tatăl meu lua în considerare să o trimită pe sora mea pe teritoriul inamic. Din nou. Își dezvăluie colții, iar tonul îi este atipic de sincer. *N-am putut să fac nimic atunci când eram copii. N-am putut să fac nimic când te-ai întors, pentru că eram prea laș ca să iau atitudine. Nu pot să fac nimic acum, dar sunt hotărât să încerc.* Mă privește în ochi îndelung și începe să vorbească din nou în engleză: Vreau să fiu cel care va negocia următorul set de alianțe. Vreau să dispară sistemul Colateralilor. Vreau să nu se mai impună granițe artificiale sau să ne agățăm de teritorii disputate numai din dușmănie. Vreau să transform acest loc în ceva care să nu fie un butoi cu pulbere.

Îl studiez uimită. Îmi dau seama că în toți anii pe care i-am petrecut separat, în timp ce eu am crescut, m-am schimbat și mi-am construit propria viață, idiotul de frate al meu a făcut același lucru și s-a transformat în…

În mod evident, altceva decât un idiot.

– Tata o să te omoare, îi repet eu.

De data asta, fără intenția de a-l descuraja.

– Poate. Se uită undeva mult peste umărul meu. Lowe. Ai vreun sfat despre modalitatea de a duce cu succes la bun sfârșit o lovitură de stat, Alfa?

– Eram pe punctul să recomand un mic-dejun copios, dar…

– Ghinion.

Mâna lui Lowe alunecă până pe talia mea și mă trage spre corpul lui masiv.

– Nu sunt un fan al tatălui vostru. Și în timp ce Vârcolacii și Vampirii formează alianțe, mi-ar plăcea să văd pe cineva ale cărui priorități se aliniază cu ale mele.

Soțul și fratele meu se uită la mine, apoi unul la altul. Între ei se petrece un schimb pe care nu-l pot descifra. O înțelegere. Un scop comun.

Owen își petrece următoarele minute informându-mă despre rețeaua complexă de suporteri, aliați și conspiratori pe care o are. Mă asigură că nu știe nimeni despre planul lui și în mod surprinzător, îl cred. Poate că pare indiferent în mod ostentativ, dar în legătură cu asta a fost atent și circumspect. Cu toate astea, trece rapid la o bârfă stupidă de care nu sunt interesată, iar eu nu îl mai ascult, până când îl aud pe Lowe întrebând-o pe Gabi:

– ... nevoie de ceva?

– Nu chiar. Până acum nu au fost semne de pericol. Owen este o companie surprinzător de decentă și mi-a dat acces la consolele lui de gaming. Restul lumii m-a tratat cu răceală și m-a lăsat în pace, ceea ce este fantastic, sunt adevărați profesioniști la chestia asta cu schimbul de Colaterali. Au avut de-a face cu copii de Oameni decenii la rând, iar eu necesit mult mai puțină atenție decât ei. Îmi monitorizează utilizarea de internet, desigur, dar am suficient timp să lucrez la teza de master. Semestrul ăsta iau cinci cursuri.

– În finanțe, parcă?

– Inginerie electrică. Ar trebui să termin la sfârșitul anului.

– Felicitări!

– Mulțumesc. Și tu? Pari fericit cu...

Cred că Gabi face semn spre mine, dar nu mă pot întoarce să verific. Tot așa cum nu pot fi sigură că Lowe aprobă din cap și zâmbește discret, deși faptul că *este* fericit cu mine aproape că vibrează prin mine.

– Să mergem, Gabi, spune Owen, întorcându-se pe călcâie. Îmi plictisesc sora cu detalii mărunte despre cine pe cine fute dintre ai noștri.

Îmi dau ochii peste cap, apoi mă pregătesc din nou. Lowe și Gabi nu s-au salutat cu căldură, dar acum este sigur că asta o să se întâmple: o îmbrățișare, un moment de tandrețe, un adio nostalgic. Poate că ea nu știe că este partenera lui, dar el are sentimente pentru ea.

„Aș lua orice ar decide să-mi ofere, cea mai insignifiantă porțiune din întreaga ei lume."

O să ia ce poate acum și chiar dacă mi-am spus că o să fiu capabilă să fac față momentului atunci când o să se întâmple, gelozia dureroasă este prea intensă. Nu pot privi. Le fac cu mâna lui Owen și Gabi și ocolesc mașina lui Lowe.

Dar sunt numai la jumătate de metru distanță când aud:

– Anunță-mă dacă se schimbă situația, urmat de un scurt: Da, Alfa.

Se aud două seturi de pași: Gabi care merge în urma lui Owen și Lowe care se îndreaptă spre locul șoferului și nimic altceva.

Nimic mai mult decât o despărțire prietenoasă. Când mă uit la Lowe, nu se uită în urma ei. Nu o urmărește din priviri. Nu își freacă obrazul cu palma așa cum face când este îngrijorat sau nervos sau gânditor. Partenera lui se îndreaptă spre teritoriul inamic din nou și ar putea să nu o mai vadă niciodată și el...

De fapt, zâmbește.

Stau pe scaunul din dreapta, uitându-mă la genunchii mei și cu gândul la ce mi-a spus Lowe. „Un partener te apucă de burtă", a spus el și era sigur de asta, am simțit-o și *eu* în stomac. A descris-o ca pe un gând care nu te părăsește, o imagine de la care nu-ți poți muta privirea. Dar cu Gabi...

Poate nu pot să-l citesc. Dar nu pare să graviteze spre ea. A stat alături de mine întreaga conversație. Nu și-a adus aminte ce *studia*.

Ridic privirea din poală. Lowe se uită la mine cu o expresie amuzată și tandră. Cheia este în contact, dar nu a pornit motorul. Stă nemișcat, ca și cum ar fi uitat ce urma să facă.

– Ce? îl întreb cu o atitudine ușor defensivă.

– Nimic. Are zâmbetul blând, ca al unui băiat care a fost prins în ofsaid. Eşti bine? mă întreabă.

În mod evident nu are nici cea mai vagă idee la ce mă gândesc.

Încuviinţez din cap, menţinându-mi privirea în întunericul de afară în timp ce el porneşte maşina. Am obrajii înfierbântaţi. Sunt pe punctul de a descoperi ceva.

Este posibil să nu înţeleg aproape nimic despre Vârcolaci. Despre iubire. Despre Lowe şi Gabi. Este posibil să fiu o idioată care despică prea mult firul în patru. Dar simt ceva adânc în plexul solar şi ştiu că este adevărat.

Poate că Lowe are o parteneră, dar aceasta nu este Gabi.

CAPITOLUL 25

Nu ar fi trebuit să-i spună. A făcut o greşeală, de fapt, mai multe.

Ceva aluziv atârnă în faţa nasului meu, dar nu mă pot concentra asupra acestui fapt. Seamănă cu starea aceea în care ai cuvântul pe vârful limbii, sau ca strănutul care nu vine, ci doar te necăjeşte, lăsându-te în aşteptare.

Partenera lui Lowe nu este Gabi. Răsfoiesc amintirile conversaţiilor trecute, încercând să-mi aduc aminte ceea ce ştiu, lucrurile pe care Lowe le-a admis deschis şi golurile pe care le-am umplut singură. Am o senzaţie sâcâitoare în piept, ceva efervescent şi nu tocmai neplăcut. Încerc să gândesc raţional şi ca s-o elimin, şi atunci când această încercare eşuează, îmi distrag atenţia spunându-i:

– Locuiesc la cinci minute de aici. Îmi umezesc buzele, studiind profilurile familiare ale vechiului meu cartier. Locuiam. Îmi muşc buza de jos. Presupun că locuiesc în continuare. Consiliul a preluat plata întreţinerii.

– Vrei să ne oprim pe la apartament?

– De ce?

– Aş vrea să-l văd.

Pufnesc.

– Nu este o clădire prea reuşită din punct de vedere arhitectural.

– Nu este vorba despre clădire, Misery.

Durează mai bine de zece minute să ajungem acolo, dar Lowe îmi urmează indicațiile fără să se plângă. Tastez codul de la intrarea principală, dar nu am adus cheile cu mine, așa că în momentul în care suntem în fața ușii mele, scot o agrafă din păr.

– Ești...

Scoate un hohot de râs gutural, plin de afecțiune, clătinând din cap.

Împing ușa și ridic o sprânceană.

– Sunt...?

– Extraordinară.

Nu-mi mai încape inima în piept.

– Cât timp ai locuit aici? întreabă el, urmându-mă înăuntru și uitându-se prin camere.

Calculez în minte.

– Patru ani, mai mult sau mai puțin.

Colateralul este îndreptățit la un mic fond fiduciar și mi-am cheltuit aproape toți banii pentru a obține carduri de identitate umane false și ca să plătesc școala pentru mine și Serena. Am avut un mic buget timp de câțiva ani, împărțind locuințe strâmte și făcând în permanență compromisuri când venea vorba despre decor. Rezultatul era un amestec de minimalism și un șic ponosit de care ne aminteam amândouă cu drag și oroare.

Acest loc însă este apartamentul în care m-am mutat după absolvire. Am avut primul meu salariu și am putut să mă răsfăț puțin. Eram mulțumită cu spațiile curate, fără pretenții. Am luat cea mai mare parte a mobilei de la pietele de vechituri pe care le-am vizitat împreună cu Serena în zile înnorate, dimineața devreme, și am fost mulțumită de cât de neaglomerat și primitor a fost rezultatul final. Am putut să ascult muzică wave fără ca cineva să mă întrebe pe un ton enervant și autoritar ce traumă mă împinsese să ascult „mizeria aia". Am putut chiar să-mi expun lampa cu lavă în toată splendoare ei.

Și totuși, când privesc în jur în living, încercând să observ locul din perspectiva lui Lowe, pare pur și simplu pustiu. Fără viață. Ca un muzeu.

Când mă imaginez trăind aici, mi se strânge stomacul. Au trecut numai câteva săptămâni, gusturile mele nu aveau cum să se schimbe atât de *mult* în atât de *puțin* timp, nu-i așa?

Mă întorc spre Lowe și îl văd ținându-se de cadrul ușii.

– Ești bine?

– Miroase foarte mult ca tine, spune el. Are vocea șoptită, ochii sticloși și privirea goală. Mai mult decât camera ta de la mine de acasă. Sunt mai multe... straturi. Își umezește buzele. Lasă-mă o clipă să mă obișnuiesc.

Nu îl întreb dacă mirosul meu îl deranjează pentru că deja este evident că nu. La început îl ura, însă. Sau nu? Cu siguranță nu a negat asta și am crezut că s-a răzgândit numai recent, dar poate...

– Tu și Gabi sunteți apropiați? întreb.

Nu despre asta vorbeam, dar Lowe pare să se bucure de schimbarea subiectului.

– N-o cunosc bine. Inspiră adânc și își recapătă lent controlul. Este cu doi ani mai mare și a crescut în alt grup. Am întâlnit-o numai de câteva ori.

– De ce a fost aleasă să fie Colateral?

– S-a oferit.

Face câțiva pași la interior, atinge delicat cu buricele degetelor suprafețele goale, ca și cum ar vrea să lase mici mostre din mirosul lui în această casă. Să îl combine cu mirosul meu. Nu văd praf, ceea ce înseamnă că Owen a angajat un serviciu de curățenie. Chiar este un frate mai bun decât l-am considerat. Lowe explică mai departe:

– A fost secund. Și-a dorit un armistițiu cu Vampirii. A pierdut multe rude în război, cred.

– Înțeleg. Ai cerut voluntari?

Neagă din cap.

– Propunerea tatălui tău a fost discutată la una dintre întâlnirile noastre de la masa rotundă. Nu aveam de gând să cer nimănui să se expună unei situații periculoase și am fost ferm atunci când am spus că nu urma să oferim un Colateral. Era o condiție care nu era negociabilă, nu aveam să dau curs căsătoriei. După întâlnire Gabi m-a luat deoparte și m-a rugat să o trimitem pe ea.

– Corect. Intru în chicinetă și deschid nepăsătoare frigiderul. Înăuntru este o pungă uitată de sânge. Ce risipă! Deci ea a cerut. Îl fac atent: Lowe?

Se sprijină de perete, deja mai relaxat.

– Da?

– Ce am studiat eu la colegiu?

Se uită la mine derutat.

– Tu?

– Eu.

– De ce? Ridică din umeri când nu răspund. Ai o specializare principală în inginerie software și una secundară în criminalistică.

OK, OK.

OK.

– Nu despre ea era vorba.

Are o privire total inexpresivă.

– Gabi. Nu ea era partenera ta.

– Ea... nu. Ai crezut că ea este?

Clipește fără să înțeleagă.

– Așa a spus guvernatorul Davenport. La ceremonie.

Cască ochii când înțelege și îl urmăresc în timp ce are o revelație.

– Nu. Contractul tradițional dintre Vampiri și Vârcolaci necesită două calități din partea Colateralului: să fie sănătos și să fie rudă cu Alfa al haitei.

Știam asta. Dar pentru prima dată mă și *gândesc* la asta.

– Ai alte rude în viață în afară de Ana?

Neagă din cap.

– Înțeleg. Și nu aveai de gând să o lași să plece.

– Și asta era nenegociabil.

– Şi...?

– Am argumentat că un partener este echivalent cu o rudă de sânge în cadrul haitei Vârcolacilor. Nu este chiar aşa simplu, dar...

– Consiliul a crezut.

Lowe încuviinţează din cap.

– L-am rugat pe tatăl tău să nu facă public faptul că era partenera mea ca să evităm problemele pe care le-ar fi putut avea Gabi la întoarcerea acasă. N-am crezut... Văd cum înţelege de-a binelea. Că am presupus că ea era partenera lui. Că am crezut că m-a adus să o întâlnesc pe partenera lui chiar în timp ce noi... Îmi spune: Nu, nu, Misery. Nu este. Îmi pare rău.

Pare tulburat pentru mine.

– E în regulă.

Nu este vina lui dacă eu am presupus asta şi oricum nu are nici o legătură cu mine.

Doar că *are*. Ne studiem de la câţiva metri distanţă şi este o întrebare care fierbe în mine şi un răspuns care clocoteşte în el, o certitudine timidă care încălzeşte aerul dintre noi.

Picioarele mi se duc spre Lowe de bunăvoie. Mă ridic în vârful picioarelor şi îl sărut cât de intens pot, cu prea multă presiune, prea repede, cu braţele încolăcite în jurul gâtului său ca un ştreang. Nu răspunde imediat, dar este mai mult confuzie decât ezitare. După o clipă, mâinile lui îmi cuprind talia, blocându-mă între el şi perete, adâncind contactul.

– Misery.

Cuvintele ies încurcate între buzele noastre. Erecţia i se freacă de abdomenul meu şi amândoi icnim.

– N-ar trebui s-o facem, spune el, retrăgându-se.

Dar când îl întreb de ce, buzele lui le găsesc din nou pe ale mele. Sărutul a început la cote înalte şi încă reuşeşte să crească.

– Ştiu, ştiu, cred... Mâinile mele o iau în jos, ridicându-i cămaşa şi expunând o fâşie de piele caldă. Vreau să... Nu pot spune cu voce tare pentru că nu ştiu de ce am nevoie. Are de-a face cu

adevărul și cu recunoașterea lui, dar este un spin derutant și dureros în mintea mea. Putem să...?

– Aha, da, putem. Putem.

Este în același timp grăbit și liniștitor.

Chiar în spatele nostru este o canapea, dar Lowe mă răsucește până ajung cu fruntea și antebrațele lipite de perete.

– Ia-o mai încet, îmi ordonă el, sugându-mă de ceafă și având o mână mare desfăcută pe mijlocul spatelui meu.

Inima mea o ia la galop. În acest moment alunecos, este exact ceea ce am nevoie să aud.

– Ești atât de bună. Este Vârcolac sau Alfa sau Lowe din nou. Înșiră mușcături cu gura larg deschisă pe gâtul meu. Gem, iar el se împinge mai tare în mine. Trebuie să-mi spui. Locul ăsta miroase ca tine, mirosul tău îmi explodează în creier și nu pot să mă gândesc la nimic altceva decât să ți-o trag. Deci dacă vrei să mă opresc, trebuie să-mi spui.

Îmi împing fruntea mai tare de perete.

– Te rog, nu te opri.

Înjură încet și pare terminat. Îmi ridică repede bluza și îmi desface blugii. Mă arcuiesc lipindu-mă de el, de gura lui, de pieptul lui, de penisul lui. Se sprijină cu palma lui mare de perete chiar lângă mine, iar eu îmi trec un deget peste degetul lui mare. Cer mai mult, iar el înțelege. Dar în loc să-mi ofere mai mult, își afundă nasul în curbura gâtului meu.

– Ar trebui s-o luăm mai încet.

Râde înfierbântat, lipit de pielea mea.

– Dimpotrivă.

– Misery... începe el.

– Vreau să facem sex.

Un geamăt gutural vibrează pe pielea mea.

– Misery.

– Este în ordine. O să funcționeze.

– Ba nu.

– De ce?

– Știi de ce. Îmi înfășoară burta cu brațul și mă trage spre el posesiv, puțin frustrat. Nu putem.

Amândoi tremurăm de... Această nevoie profundă, nesfârșită din interiorul meu, este *dorință*? Acesta este motivul din care oamenii fac lucruri impulsive, fără sens, pripite?

– Doar că trebuie să se mai fi întâmplat. Un mascul Vârcolac și o femelă Vampir. Speciile noastre există de mii de ani și nu ne-am urât întotdeauna. Am putea încerca, nu mi-e frică de...

Râde, zguduindu-se, lipit de gâtul meu.

– Nici măcar nu știi cum se numește.

– Ce contează?

– Greșesc? Scot un geamăt nemulțumit și mă potolește ciugulindu-mă de adâncitura din spatele urechii. Nu știi ce ceri, nu-i așa?

– Spune-mi, atunci. Și voi ști și...

– Un nod. Se numește nod.

Savurez cuvântul minunându-mă de cât de bine se potrivește.

– Spune-l, îmi ordonă Lowe. Când ezit, adaugă: Te rog.

– Nod. Un nod.

Strângerea îi devine mai puternică. Respirația mai superficială.

– La naiba!

– Ce?

– Cred că mi-ar plăcea să te aud rostindu-l din nou.

Fac asta pentru că mi-a cerut. Îmi prinde șoldul ca și cum repetarea i-ar plăcea chiar mai mult.

– Știi care este scopul lui?

Poate că nu știu nimic despre biologia Vârcolacilor, dar nu sunt proastă sau naivă.

– Da.

– Spune.

Ceea ce-mi cere este în același timp înfricoșător și cea mai erotică experiență a vieții mele.

– Să o țină înăuntru.

Mâna îi alunecă sub bluza mea și îmi mângâie delicat partea inferioară a sânilor.

– Ce să țină înăuntru, iubito?

Închid ochii. Inima îmi bate cu putere într-un ritm dezordonat pe fiecare milimetru pătrat de piele.

– Sperma ta.

Corpul lui masiv se scutură pentru o clipă. Apoi mă recompensează cu o mușcătură de vârful urechii.

– Ai fi de acord cu asta?

Încuviințez din cap. El geme.

– Nu sunt sigur că aș vrea să risc să te rănesc.

Mi-aș dori să-i văd fața.

– Te poți opri. Dacă mă doare, dacă nu funcționează.

– Și dacă nu pot?

– O să poți. Știu că o să poți.

– Sau nu voi fi capabil. Pentru că îmi doresc asta prea mult.

Degetele i se mută jos, în lenjeria mea, își freacă încheieturile de bumbacul albastru ud al chiloților. Șoptește ceva despre cât de alunecoasă sunt și când începe să-mi maseze clitorisul cu podul palmei într-un ritm lent, oftez de plăcere și ușurare.

– Eu... *chiar* îmi doresc.

– La naiba, expiră el și apoi se mișcă în spatele meu.

Palma lui acoperă complet mâna mea de pe perete.

„Sunt aici. Am grijă de tine."

– Lasă-mă să... Nu pot să ți-o trag așa. Îmi coboară blugii în jurul genunchilor și mă lipește mai tare de perete. Lasă-mă să te duc acolo.

Nu înțeleg prea bine ce vrea să spună, până când una dintre mâinile lui mă prinde de șold și cealaltă alunecă în lenjeria mea, întinzând bumbacul într-un fel care pare obscen. Mă desparte cu două degete și scoate un geamăt plin de respect în timp ce se uită cum mă atinge pe sub țesătura delicată. Bătăile inimii lui se lovesc de spatele meu, iar când dinții lui îmi găsesc gâtul și încep să zgârie, apoi să ciugulească, apoi să muște suficient de tare, când

degetul lui face cercuri în jurul clitorisului exact așa cum trebuie, atunci am orgasm.

Este neașteptat, prea repede. Abia m-am urcat și deja mă prăbușesc, trăgând cu putere aer în piept. Dar pare un lucru întrerupt, pe jumătate terminat și nu-mi dau voie să-mi trag sufletul. Mă întind din nou, încercând frenetic să-i deschid blugii.

– Liniște, îmi ordonă, blocându-mi mâinile la spate. Trebuie să mă lași un minut, vreau să găsesc o soluție.

Mă forțez să mă relaxez. Este evident că, în mare, ai mei și ai lui fac sex în mod diferit. Este evident că el și cu mine acționăm în niște zone care se suprapun. Nici nu m-aș aștepta la altceva.

– Ar fi mai ușor dacă ai mirosi ceva mai puțin excitată, spune el întrerupt, dar aud clinchetul curelei lui și apoi îl simt, capul penisului său apăsând peste chiloții umezi care se lipesc de mine.

Îmi eliberez mâna ca să o mut jos, îi mângâi lungimea, iar el scoate un sunet înecat. Este fierbinte și mare, dar chestia de la bază, nodul, nu s-a umflat încă. Data trecută s-a întâmplat asta când i-a venit. Vreau să știu dacă asta este normal, dar dacă l-aș întreba ar începe să se îngrijoreze și nu am nevoie să-și facă griji pentru mine.

– Te rog, îl implor eu, bag-o înăuntru.

Încuviințează din cap lipit de tâmpla mea, respiră superficial și rapid. Îmi ține chiloții într-o parte și își împinge penisul în mine, lungimea fierbinte adâncindu-se până când nu mai are unde să se ducă și la orice m-aș fi așteptat de la senzația de a avea un bărbat, pe Lowe, în mine, asta este diferit.

Inspir brusc.

Lowe expiră la fel.

Nu este nevoie de negociere, nu există durere, luptă. Eu sunt maleabilă, iar el este tare. Eu sunt udă, iar el geme. *Ne potrivim.* Compatibilitatea biologică despre care mi-a vorbit Lowe, cea dintre parteneri... Nu vreau să pretind că aș ști cum este aceea. Tot ce știu este că ne simțim al naibii de...

– Perfect, şopteşte el, făcând mişcări de du-te vino, apucându-mă de talie ca şi cum ar încerca să se adune. Ştiu de ce: se simte splendid, într-un mod acut, nemilos. Vampirii nu pot citi gândurile, dar ştiu ce gândeşte: cât de uşor ar fi să trăim aşa pentru totdeauna. Pur şi simplu să nu ne oprim niciodată. Nu te mişca, o să-mi vină, îmi spune. Îmi linge o fâşie de piele din spatele gâtului, apoi spune: La naiba, s-ar putea să-mi vină oricum. Numai de la felul în care miroşi şi de la micuţul tău gât îndoit.

Şi eu s-ar putea să termin. Foarte curând. Mai ales când se împinge superficial şi abil, atingând *toate* punctele din interiorul meu. Simt cum mă tensionez în mici tresăriri în jurul lui, iar el se opreşte. Apoi se apleacă să-mi şoptească la ureche:

– Dacă eşti gata să termini, spune-mi. Pentru că asta o să mă facă şi pe mine să termin şi trebuie să o scot, pentru că altfel s-ar putea să te rănesc. Bine?

Pare calm, chiar şi când este pe punctul să piardă controlul.

Încuviinţez din cap, încercând să stăvilesc valul de plăcere.

– OK.

Depune un alt sărut delicat şi pur pe ceafa mea şi apoi se retrage. Frecarea este delicioasă şi mă arcuiesc pe spate, scoţând sunete imploratoare pentru că numai vârful a rămas înăuntru. Când se împinge din nou, puţin mai profund, scâncesc şi mă întreabă:

– Prea mult?

Singurul răspuns pe care reuşesc să i-l dau este o contracţie în jurul penisului său. Loveşte peretele cu palma şi scoate o înjurătură.

– M-am gândit la asta, îi spun aproape şoptit.

Răspunsul lui este aproape apologetic:

– Da, eu am încercat să nu mă gândesc.

Întorc capul. Este masiv, înfăşurat în jurul meu. Obrazul lui este aproape, ţepos şi cu o tentă verzuie, perfect pentru sărutul meu.

– Şi eu. Apoi adaug zâmbind: Nu prea tare însă.

Pierd noţiunea timpului când începe să împingă, iar el la fel. Ne mişcăm împreună, transpiraţi şi fără suflare. Se opreşte după

câteva minute pentru a reduce intensitatea și apoi din nou, după câteva minute. O scoate când are nevoie de o pauză în stimulare, iar eu mă simt goală, tremurând de plăcere frustrată, așa că își strecoară degetul în mine, ținându-mă plină în timp ce se liniștește, tare și fierbinte, lipit de coapsa mea. Luminile străzii se revarsă prin fereastră, iar respirația noastră devine întreruptă. Când nu mă pot opri, când sunt sensibilă și umflată și pe punctul de a mă cutremura cu atâta putere încât o singură împingere este suficientă pentru a mă aduce în punctul culminant, abia dacă îmi aduc aminte să-l avertizez.

– Sunt gata să...

Termin din nou, iar plăcerea se răsucește strâns în interiorul meu. Nu îmi este clar ce i se întâmplă lui Lowe, plăcerea mea eclipsează totul din jur, dar percep o parte: un mormăit scurt; o senzație bruscă de gol; acea parte din el umflându-se și devenind mai fierbinte și mai tare, lipită de rotunjimile fundului meu; sperma lui, caldă și udă, adunându-se în partea de jos a spatelui meu.

Apoi stăm așa, respirând împreună, fără gânduri. Își sprijină fruntea de umărul meu, cu o mână răsfirată pe abdomen, ca și cum ar vrea să mă conțină și poate este din cauza substanțelor chimice care inundă creierul Vampirilor după ce fac sex, dar nu-mi vine să cred că nu ne este destinat să fim împreună.

– Vârcolacii... Am vocea răgușită de la faptul că mi-am înăbușit gemetele. Îmi dreg glasul și mă aud întrebând: Vârcolacii fac nod întotdeauna?

Expiră tremurat.

– Nu te mișca. Mă sărută pe obraz și spune: O să te curăț. Unde ții...?

– Nu pleca. Mă întorc să mă uit la el și arată... răvășit. Vulnerabil. Fericit. Cămașa îmi alunecă, dar acesta este apartamentul meu. Este plin de haine de schimb. Îl întreb: Poți să-mi răspunzi la întrebare mai întâi?

Clatină din cap.

– Nu. Apoi adaugă: E complicat.

Nu cred că e complicat. De fapt, suspectez că ar putea fi foarte simplu.

– Explică-mi, te rog.

– Este un semn că... Se întâmplă numai între anumite persoane.

Bluza îmi stă strâmb, iar el mă sărută pe osul proeminent al umărului, pierzându-se în moment înainte de a-mi aranja decolteul. Inspiră adânc.

– Dacă mă gândesc mai bine, n-o să te curăț, o să te las așa, spune el. Îmi cuprinde talia cu brațul și mă atinge în locul în care sunt lipicioasă și udă. Să transmit clar mesajul celor care te adulmecă. Să știe cui îi aparții.

– Ți s-a mai întâmplat și altă dată?

Întinde sperma pe pielea mea cu degetul și mă întreb de ce nu mă deranjează asta.

– Altă dată?

– Înainte să fii cu mine. Nodul. Ți s-a întâmplat cu altcineva?

I se întunecă ochii.

– Misery...

– Încep să pun lucrurile cap la cap, înțelegi?

Vibrăm încă de plăcere și nu este corect din partea mea să insist chiar acum, când suntem cu garda jos și plini de tipul greșit de hormoni, dar... *Dar.*

– Cred că era ceva ce aș fi putut vedea de la început, dar tu mi-ai distras atenția intenționat, nu-i așa? Ai avut reacția aia la mirosul meu când ne-am întâlnit prima dată, care a fost atât de radicală, încât am crezut că nu-ți place. Cât de hotărât erai să nu fiu în preajma ta! Înghit în sec. Mi-aș fi dat seama mai devreme, dacă nu aș fi considerat din start că trebuia să fie tot un Vârcolac. Era foarte logic să fie vorba despre Gabi. În cele din urmă a fost nevoie să te cunosc. Pentru că acum, când înțeleg ce fel de persoană ești, nu pot să nu mă întreb: „Dacă Lowe ar fi îndrăgostit de altcineva, ar fi așa cu mine?" Nu-mi pot imagina o situație

reală și nici măcar o nenorocită de simulare, în care să se întâmple așa ceva.

Pufnesc într-un hohot scurt de râs.

Lowe nu spune nimic. Se uită la mine, impenetrabil. Ochii lui deschiși la culoare, decenți, se retrag într-o expresia opacă.

– Se întâmplă între parteneri, nu-i așa? Înnodarea, adică. Din punct de vedere biologic este logic în atât de multe feluri. Eu sunt, nu-i așa? Încerc să îi ofer un zâmbet nesigur. Aș vrea să spun. „Este în regulă. O știu, o simt și eu." Insist: Eu sunt partenera ta. De aceea…

– Misery.

Nu se uită la mine, ci la un punct de pe podea, de lângă picioarele mele. Tonul lui este așa cum nu l-am mai auzit niciodată: indescifrabil. Gol.

– Acesta este motivul, nu-i așa?

Tace câteva secunde.

– Misery.

Numele meu, dar dublat de o întreagă suferință, ca și cum l-aș tortura.

– Nu sunt… Simt la fel ca tine, adaug repede, pentru că nu vreau să creadă că l-aș acuza de ceva ce este dincolo de puterea lui de control. Și continui: Sau poate, poate nu am ce trebuie pentru asta. Poate numai un Vârcolac poate simți la fel. Dar chiar îmi place de tine. Mai mult decât atât. Nu înțeleg totul, pentru că nu am prea multă experiență cu sentimentele. Dar poate crezi că treaba asta mă sperie și…

Vocea îmi devine mai firavă pentru că Lowe ridică privirea și văd cum se uită la mine.

„Înțelege. Știe. Simte exact ca mine", gândesc eu.

Dar apoi i se schimbă expresia. Iar tonul lui este plin de compasiune.

– Îmi pare rău dacă ți-am dat o impresie greșită despre ceea ce se întâmplă între noi.

Siguranța pe care o simțeam se clatină, deși în urmă cu o secundă eram sigură de sentimentele lui pentru mine. Clatin din cap.

– Lowe, haide. Știu că partenera ta nu este Gabi.

– Nu este. Își strânge buzele. Dar mi-e teamă că ai tras concluzia greșită.

– Lowe.

Clatină lent din cap.

– Îmi pare rău, Misery.

– Lowe, este în regulă. Poți să...

– Ar trebui să nu mai vorbim despre asta.

– Nu. Scot un hohot de râs. Am dreptate. Știu că am dreptate.

Se uită la mine într-un anumit fel, ca și cum ar ști că este pe punctul să ne rănească pe amândoi făcând asta, iar gândul este pur și simplu inacceptabil. Ca și cum nu i-aș da de ales.

– Ai spus că un partener ajunge să fie gândul tău. Ai spus că un partener te apucă de burtă și...

– Misery, ar trebui să nu mai articulezi noțiuni de-ale Vârcolacilor pe care nu le înțelegi.

De data asta vorbește cu fermitate, ca și cum ar certa un copil.

Simt cum mi se taie picioarele.

– Lowe.

– A fost o greșeală să-ți spun despre conceptul de partener. Are vocea detașată, ca și cum ar citi un scenariu și ar elimina orice emoție din interpretarea lui. Este ceva ce nu poate înțelege pe de-a-ntregul nimeni care nu este Vârcolac, cu atât mai puțin un Vampir. Dar înțeleg cât de atrăgătoare ar putea fi ideea pentru cineva care are probleme de atașament.

– Ce?

– Misery. Oftează din nou. Ai fost abandonată și tratată prost întreaga ta viață. De către familia ta, de neamul tău, de singura ta prietenă. Ești fascinată de ideea de iubire eternă și conviețuire, dar asta pur și simplu nu se regăsește în ceea ce simt pentru tine.

Mi se frânge inima. Pământul de sub picioarele mele se ondulează în timp ce mă împac cu această versiune a lui Lowe. Care folosește împotriva mea lucrurile pe care i le-am spus despre trecutul meu.

– Tu... Scutur din cap, stupefiată de durerea pe care mi-o provoacă vorbele lui. Chiar dacă nu pot fi adevărate. Doar încerci să mă respingi. Spune-mi, îi ordon eu, dintr-odată încăpățânată. Mă simt ca o nebună bâlbâită. Nu sunt eu însămi. Instinctul țipă la mine să mă retrag, dar asta este inacceptabil, o minciună evidentă. Spune-mi că nu ești îndrăgostit de mine, îl provoc eu. Că *nu* vrei să fii cu mine.

Răspunde fără să se gândească:

– Îmi pare rău, spune el dezamăgit, cu o tentă de condescendență. Ceva între milă și tristețe. Cred că ești foarte atrăgătoare și îmi face plăcere să petrec timp cu tine. Mi-a plăcut... vocea aproape că îi cedează. Mi-a plăcut să ți-o trag. Și îți doresc numai bine, dar...

Clatină din cap.

Deschid gura, sperând să am o replică bună, dar îmi dau seama că nu pot respira. Și apoi se întâmplă cel mai rău lucru cu putință: Lowe șterge cu dosul palmei locul în care, dacă aș putea plânge, s-ar scurge o lacrimă.

Durerea respingerii lui este ca un pumn încleștat în jurul inimii mele.

– Îmi dau seama că asta a fost o greșeală, continuă el. Dar este mai bine așa. Nu vrei să fii legată de cineva ca mine. Ar trebui să fii liberă. Aproape că se încurcă la ultimul cuvânt, dar își revine repede. Și de acum înainte, probabil că noi doi ar trebui să stăm separați.

– Separați?

– Pot găsi un alt loc în care să stai. Își ține privirea ațintită asupra unui loc din spatele umerilor mei. Ți-au venit niște idei greșite și sincer să fiu, nu *vreau* ca tu să...

Sună un telefon.

Își mută privirea enervat, dar când se îndepărtează de mine am un răgaz. Mă uit în pământ, blocând conversația șoptită care urmează și încercând să respir în pofida frigului zdrobitor care mi s-a strecurat în piept.

M-am înșelat.

Am înțeles greșit.

Am greșit, iar el *nu* este, el *nu* mă...

– O să fiu acolo.

Lowe închide telefonul. Când mi se adresează, o face pe tonul lui calm, obișnuit, ca și cum conversația noastră nu ar fi avut loc. Ca și cum între noi nu s-ar fi întâmplat *nimic*.

– Trebuie să plec.

Își aranjează pantalonii.

Încuviințez din cap cu dificultate.

– Bine, eu...

– O să trimit pe cineva să te ia și să te ducă înapoi în teritoriul Vârcolacilor.

– Este în regulă. Pot să...

– Este periculos, mă întrerupe cu un ton plat. Așa că nu, nu poți. Poți insista asupra ideii că nu-ți pasă de siguranța ta, dar eu...

Nu continuă, doar se uită, și se uită, și se uită la mine, iar tăcerea dintre noi devine insuportabilă.

– OK. Nu te conduc. Mă duc să fac un duș și să mă schimb.

Mă îndrept teleghidată spre dormitor, dar abia dacă reușesc să fac doi pași, când o strânsoare puternică în jurul degetelor mă oprește pe loc.

Nu vreau să mă întorc spre el, dar o fac. Și tremur când se apleacă să mă sărute pe frunte. Inspiră o dată cu putere. Îi simt buzele mișcându-se lipite de pielea mea atunci când rostește acele cuvinte scurte, dar probabil mă înșel. Pentru o secundă mă întreb dacă totuși aveam dreptate și îmi simt inima plutind.

Apoi se retrage și inima mea se prăbușește din nou.

– Du-te, îmi ordonă el, iar eu mă supun.

Am avut parte suficient de sinceritatea lui indiferentă și nemiloasă în seara asta.

Mă duc la mine în dormitor și nu aștept să plece înainte să închid ușa în urma mea.

CAPITOLUL 26

Este mai blând cu ea decât este cu propria persoană și speră că ea nu-și va da seama niciodată.

N-a existat niciodată un pat în acest apartament. Eram fericită în dulap și de câte ori Serena rămânea la mine, se descurca dormind pe canapea. Pentru prima dată în viața mea însă aș vrea să fi făcut ce fac Oamenii și să-mi fi cumpărat ceva moale pe care să mă prăbușesc.

În condițiile date, mă scurg pe podea și îmi petrec mult prea mult timp cu fruntea sprijinită de genunchi, încercând să-mi revin.

Prima inimă frântă a bebelușului, presupun.

Orice ar fi acest sentiment deplorabil, sfâșietor pe care îl am, pare prea intens pentru a fi suportat. Pentru că Lowe are dreptate: mi-am petrecut ani întregi fără un loc pe care să-l pot numi acasă, iar prietena mea cea mai bună a dispărut după ce am avut cearta cea mai nasoală a vieții mele, da, probabil de bunăvoie și probabil pentru că nu dă nici o ceapă degerată pe mine, complet diferit de ceea ce simt eu pentru ea. Durerea, singurătatea și dezamăgirea nu-mi sunt străine, dar *asta*... Această presiune pe care o simt nu poate fi *ușurată*. Cum poate cineva să suporte o asemenea greutate?

Îmi apăs degetele pe ochi până văd stele verzi și nu găsesc nici un răspuns.

Dușul meu durează cinci minute. Încerc vitejește să îndepărtez respingerea și umilirea de pe pielea mea, dar eșuez. Abia dacă am timp să găsesc un rând de haine înainte să sune soneria și să aud vocea lui Mick informându-mă că Lowe l-a rugat să vină după mine. O fracțiune de secundă mai târziu mă strecor pe scaunul din dreapta al mașinii lui.

– Ce mai faci, Misery?

– Bine. Încerc să zâmbesc firav. Tu?

– Am fost și mai bine.

– Îmi pare rău. Îi arunc o privire scurtă. Apoi alta. Poate dacă o am grijă de suferința altcuiva, o să o ușurez pe a mea, așa că întreb: Pot să te ajut cumva?

– Nu.

Mă concentrez din nou asupra felinarelor și aștept nerăbdătoare ca Mick să nu mai piardă vremea și să pornească mașina, dar nu știu de ce. Nu am nici un motiv să fiu nerăbdătoare, pentru că nu trebuie să mă duc nicăieri. Nu am un loc pe care să îl consider al meu.

– Ai vorbit cu Ana recent? întreb.

Dacă Lowe mă trimite în altă parte, probabil nu o voi mai vedea. Presupun că m-am atașat prea tare și de ea, pentru că simt cum mi se frânge și mai tare inima.

– Nu, spune Mick. Dar cred că e mai bine așa.

Îmi sprijin fruntea de geam. Am o durere surdă de cap.

– De ce?

– E complicat.

Pufnesc într-un hohot de râs amar, iar respirația mea aburește geamul. Aceleași nenorocite de cuvinte pe care le-a folosit Lowe. Ce modalitate șireată de a evita să spui adevărul!

– Vouă, Vârcolacilor, chiar vă place să spuneți...

Mă ciupește o insectă și o alung, dar atunci când mă întorc, văd ceva ce nu pot înțelege.

Mick.

Ținând în mână o seringă.

Înfigând-o în brațul meu.

Mă uit la fața lui, încercând să înțeleg ce se întâmplă.

– Îmi pare rău, Misery, spune el.

Vocea îi este blândă și privirea tristă, coborâtă într-un fel care face ca pieptul să mă doară și mai rău.

„De ce?" întreb.

Sau nu. Cuvintele nu-mi ies din gură pentru că sunt obosită, membrele îmi sunt grele, pleoapele sunt ca de plumb și întunericul din spatele lor pare prea dulce ca să…

CAPITOLUL 27

Sunt foarte puține lucruri pe care nu le-ar face, foarte puține persoane pe care nu le-ar omorî, numai ca să-i asigure ei bunăstarea.

Când eram mici – aveam unsprezece sau poate chiar doisprezece ani, înainte ca Serena să înțeleagă diferențele dintre fiziologiile noastre –, câteodată, când se plictisea să-și petreacă după-amiezile de una singură făcând teme sau uitându-se la televizor, se strecura în camera mea și mă trezea când soarele era în continuare sus pe cer. Era surprinzător de nemiloasă și avea mai multă forță decât părea să-i ofere micuțul ei trup. Mă apuca de umăr și îl scutura cu putere, cu forța unei haite de rottweileri care își mestecă jucăria preferată și o transformă într-o grămadă băloasă de plastic.

Așa îmi dau seama că este aici, cu mine. Chiar înainte să deschid ochii. Vampirii nu visează. Ca atare, agitația trebuie să fie adevărată. Și pur și simplu nu există altă ființă în Citadelă sau pe acest pământ, care ar putea fi atât de a naibii de...

– Enervantă, spun eu.

Sau înjur. Limba îmi este în continuare amorțită, mult prea greoaie pentru gura mea și făcută din papier mâché. Ar trebui să deschid ochii, măcar unul dintre ei, dar bănuiesc că cineva mi-a cusut pleoapele de obraji după care le-a umplut de lipici. Dacă mă

gândesc mai bine, alegerea potrivită ar fi să ignor toate astea și să mă întorc la somnul meu.

– Misery. Misery? *Misery?*

Gem.

– Nu... țipa.

– Atunci nu... adormi la loc, Bleech.

Cuvântul îmi deschide ochii. Sunt din nou prăbușită pe un nenorocit de pat și din nou nu-mi aduc aminte când m-am culcat. Ceasul meu interior a stat și nu am nici cea mai vagă idee dacă este noapte sau zi. Îmi mișc instinctiv gâtul, au!, ca să verific dacă soarele intră în încăpere și văd...

Că nu sunt ferestre. Sunt într-un pod de lemn, mare și cu aer condiționat, cu rafturi pline de cărți până în tavan. Pe măsuța de cafea din apropiere este o farfurie mânjită cu resturi de paste și un mic morman de doze de suc și sticle de apă din plastic.

Inspir dureros, simțind cum efectul medicamentelor se estompează cu viteza melcului. Nu este ziuă, nu încă. Nu este nici măcar aproape de răsărit. Trebuie să fi fost inconștientă o oră, maximum două, ceea ce înseamnă că Mick nu m-a dus atât de departe. Mick, Mick – *ce naiba, Mick*? – trebuie să se fi hotărât să mă ascundă împreună cu...

Serena.

Sunt cu Serena.

– Sfinte Sisoe, bălmăjesc eu, încercând să mă ridic în fund.

Am nevoie de două încercări și de un ajutor substanțial ca să ajung într-o poziție care este tot instabilă.

– Sfinte Sisoe!

– Ei bine, salut. Ce plăcere să mi se alăture în umilul meu cămin cea mai veche și dragă prietenă a mea.

– Sunt singura ta prietenă, tușesc eu, întrebându-mă dacă sunt numai fanteziile creierului meu.

Vampirii nu visează, dar au halucinații.

– Corect. Și prost-crescută.

– Eu... Îmi strâng buzele. Situația gurii uscate trebuie rezolvată. Acesta este motivul pentru care Vârcolacii și Oamenii beau tot timpul apă? Ce *naiba*? întreb.

– Te-au pocnit? Nu ți-am găsit nici o umflătură pe cap.

– M-au drogat. Mick m-a drogat.

– Mick fiind Vârcolacul în vârstă care ți-a depozitat trupul lipsit de viață aici, ca pe un sac de cartofi și mi-a adus mie spaghete?

– Nu lipsit de viață.

– Chestia cu voi, Vampirii, este că tindeți să arătați destul de lipsiți de viață.

– La naiba, Serena, știi de cât timp te caut?

Are un zâmbet compătimitor.

– Nu. Dar dacă este să ghicesc la întâmplare, aș spune... Se bate cu degetul peste bărbie. Trei luni, două săptămâni și patru zile?

– Cum...?

Arată spre un loc din spatele ei. A scrijelit linii pe marginea rafturilor, măsurând timpul în grupuri de câte cinci zile.

– La naiba, șoptesc eu.

Sunt atât de multe! Dovada concretă a duratei absenței Serenei și...

Fără să mă gândesc, jumătate mă răsucesc, jumătate mă împing din pat ca s-o îmbrățișez. Abia dacă îmi pot ridica brațele și nu are cum să fie o experiență plăcută pentru ea, dar mă strânge cu vitejie.

– Cumva tocmai ai inițiat o atingere fizică? Ce se întâmplă? Ai început să mergi la terapie cât am fost plecată?

– Mi-a fost dor de tine, îi șoptesc afundată în părul ei. Nu știam unde ești. Te-am căutat peste tot și...

– Eram aici.

Mă bate pe spate și mă strânge mai tare.

– Unde naiba este „aici"? Mă retrag ca să o studiez. Este îmbrăcată cu o pereche de blugi largi și un tricou cu mâneci lungi pe care nu l-am mai văzut. Este delicată și voluptoasă ca de obicei, dar ultima dată când am văzut-o avea breton și o tunsoare bob

care abia îi trecea de bărbie, iar acum părul i-a crescut și are o tunsoare complet diferită. Arăți bine, îi spun.

Ridică dintr-o sprânceană.

– Este o replică ciudată pentru stadiul „hai să schimbăm informații vitale" al răpirii noastre comune.

– Era un nenorocit de compliment!

– Bine. Mulțam. Am fost întotdeauna complexată de fruntea mea, după cum știi, dar poate în mod nejustificat? Poate mă voi scuti de toată chestia lunară cu scurtatul...

– Bine, acum taci din gură. Unde suntem?

Dă ochii peste cap.

– Habar n-am. Și crede-mă, am încercat să-mi dau seama, dar nu există nici o deschidere, iar locul ăsta este foarte bine izolat din punct de vedere acustic. Trebuie să fie cel puțin patru sau cinci etaje sub noi, bazându-mă pe zgomotele pe care le scot țevile din baie. Gardienii care îmi dau de mâncare au foarte mare grijă să nu se expună sau să vină atât de aproape încât să-mi dau seama ce specie sunt, dar acum, că a apărut prietenul tău, Mick, presupun că suntem pe teritoriul Vârcolacilor. Asta nu restrânge prea mult posibilitățile, însă.

Emery. Ea trebuie să fie implicată în asta. Și probabil că Mick a ajutat-o în tot acest timp. La urma urmelor era unul dintre secunzii lui Roscoe.

Mă ciupesc de frunte.

– De ce te-ai încurcat cu Vârcolacii?

– Excelentă întrebare! Vrei răspunsul scurt sau pe cel lung? Am avut suficient timp să pregătesc ambele versiuni în ultimele câteva luni.

– Te-au rănit? Te-au torturat sau interogat sau...?

Clatină din cap.

– S-au purtat bine cu mine, dacă nu ții cont de încălcarea în formă continuată a drepturilor omului. Dar nu m-au scos niciodată din această încăpere și am încercat. M-am prefăcut că sunt bolnavă, am devenit agresivă... Nici un rezultat. Gardienii sunt

niște nesimțiți de dimensiuni inimaginabile și refuză să vorbească cu mine.

– Cum te-au luat?

– Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este că mergeam pe trotuar în drum spre apartamentul tău, venind de la serviciu, apoi, zbang... m-am trezit aici.

Mă uit prin pod.

– Ce naiba faci tot timpul?

– Mi-am recuperat restanțele de somn. Mi-am revizuit alegerile de viață. Am fiert la focul mic al regretului. În cea mai mare parte a timpului, am citit. Face semn spre rafturi. Dar selecția de aici se limitează la clasici. Am citit, gen, trei romane de Dickens.

– Îngrozitor!

– *De veghe în lanul de secară*, de asemenea.

– Doamne!

– Și o întreagă serie de romane polițiste, care nici măcar nu-mi plac. Ridică din umeri. Acum vrei să auzi teoria mea despre motivul pentru care cineva s-ar fi deranjat să răpească o persoană așa neînsemnată ca mine, ca să poți spune „Ți-am zis eu" sau ceva de genul ăsta?

Iritarea mă alimentează cu suficientă energie ca să mă pot ridica în sfârșit în fund.

– Nu, pentru că *nu ți-am zis.*

– A! Confirmă din cap, amuzată. Ei bine, aceasta este o surpriză plă...

– N-am putut să-ți zic pentru că ai ascuns povestea la care lucrai și mizeria pe care o făceai.

Se încruntă.

– OK. Ei bine, măcar lasă-mă să-ți explic...

– Deja știu.

– Orice ai crede că știi nu este adevărat. De fapt...

– Verificai niște Vârcolaci sau pe Thomas Jalakas, sau infracțiuni financiare, sau ceva de genul ăsta. Ai aflat că Liliana Moreland

este un hibrid Umano-Vârcolac, posibil unica reprezentantă, și eforturile ți-au fost răsplătite printr-o răpire.

Serena se retrage.

– De unde...?

– Pisica ta a... Era chestia aia cu alfabetul fluture în agenda ta și... Îmi masez tâmplele. Crede-mă când îți spun că, sincer, știu mult mai multe lucruri decât mi-am dorit vreodată să știu despre orice. Lowe a spus că...

– Cine este Lowe?

Mi se strânge inima. Șterg amintirea și durerea dintr-o singură mișcare.

– Conducătorul Alfa al Vârcolacilor. Soțul meu.

– Știi ce, nu contează. Spune-mi cum au...

Se oprește brusc, dându-și seama ce am spus. Clipește de mai multe ori.

– Ai spus cumva...?

Oftez.

– Aha.

– Misery!

– Știu.

– Serios!

– Știu.

– Lipsesc trei luni și după o viață întreagă în care literalmente nu ai avut nici o noutate, acum ești căsătorită cu un Alfa?

– Da.

– Doamne Dumnezeule!

– Tehnic vorbind, este vina ta.

– *Poftim?*

– Crezi că m-am căsătorit pentru că am dat peste dulcea iubirea a unui Vârcolac pe o aplicație pentru întâlniri? Te căutam pe tine. Tot timpul cât ai fost plecată. În orice fel am putut. Așa am sfârșit-o căsătorită cu fratele *foarte* tinerei și *foarte* inocentei fetițe jumătate Vârcolac pe care erai dispusă să o exploatezi, iar acum suntem aici și aș paria pe întreaga mea colecție de unelte de spart

parole că Emery este cea care ne-a luat și că Mick a lucrat cu ea pe la spatele lui Lowe în tot acest timp... Pun pariu... Știi ce? Pun pariu că Emery știe că Ana este hibrid și vrea să se asigure că nu va putea servi niciodată drept un simbol al unității dintre Vârcolaci și Oameni, iar felul în care ți-ai băgat nasul i-a atras atenția lui Emery asupra ta și, Serena, mi-a fost al naibii de greu să te găsesc!

Toate aceste vorbe îmi ies din gură atât de repede încât abia dacă am timp să-mi controlez tonul. Dar regret instantaneu când Serena ridică mâna și își acoperă buzele crăpate. Are unghiile roase până în carne, obicei de care scăpase cu ani în urmă.

– Doar că... Înghite în sec și spune: Nu eram sigură.

– De ce nu erai sigură?

– Că urma să mă cauți. Ne certaserăm și ... Vocea îi cedează puțin. Am cam spus lucruri pe care nu le gândeam și m-am gândit că poate te saturaseși de mine.

Mă uit la ea, redusă pentru moment la tăcere. Poate gândacii de bucătărie i-au mâncat creierul?

– Frate, nu am știut că aveam opțiunea asta.

Scoate un hohot de râs, mai tremurat decât de obicei.

– Am avut mult timp aici să mă gândesc la lucrurile pe care le-am spus.

Înclin din cap. Îmi pocnesc limba de cerul foarte, foarte uscat al gurii.

– Și eu am avut mult timp acolo.

Ne privim reciproc. Dacă am fi niște persoane mai bune, mai puțin stricate, probabil am fi capabile să spunem ceva de genul „Te iubesc" sau „Sunt atât de bucuroasă că suntem din nou împreună" sau ceva puțin mai puțin macabru decât „Să dea naiba, ce bine că nu ești moartă!" Dar tăcem amândouă, pentru că așa suntem noi.

Amândouă știm care sunt cuvintele nerostite, pentru că așa suntem noi.

Serena își drege glasul prima.

– Să considerăm chestiunea clasată pentru moment? întreabă ea. Putem să ne tăiem reciproc unghiile când ieșim de aici sau ceva de genul ăsta.

– Excelentă sugestie! Hai să ne concentrăm pe ce putem face.

Trage puternic aer în piept.

– De fapt, am lucrat la un plan.

– Să auzim.

– Am putea să trăim aici, să ne construim o viață. Să îmbătrânim. Să facem cataractă.

Zâmbesc.

– Întotdeauna ai avut planurile cele mai nașpa.

Râde. Râd și eu. Apoi râdem în continuare, până ce sunetele seamănă mai puțin cu niște hohote de râs și mai mult ca o ușoară isterie *și Doamne, ce dor mi-a fost de asta!*

– Un alt plan, spune ea ștergându-se la ochi și coborând vocea, pe care l-am încropit în ultimele trei minute, este să-l ademenim pe gardian la ușă și să-ți folosim hipnoza magică de Vampir ca să ne lase să plecăm.

Mă strâmb.

– Știi că nu pot face asta fără să ating persoana respectivă.

– Misery. Iubito.

– Ce?

– Mă îndoiesc că există altă cale.

– Am putea să ne batem. Noi suntem două și știm autoapărare...

– Nu vor intra aici. Totul îmi este dat prin acea deschizătură. Arată spre panoul pătrat din ușă. Dar acum, că ești aici, s-ar putea să fim capabile să-i păcălim. Aș putea să-i distrag atenția gardianului suficient de mult timp ca să îl agăți.

Scutur din cap, dându-mi foarte bine seama că nu resping ideea.

– Asta ar putea să iasă atât de prost!

– N-o să se răzbune pe tine, subliniază ea. Ești fiica unui consilier al Vampirilor și, presupun, *soția unui Alfa Vârcolac*? Se ciupește de nas. Spre deosebire de mine, tu ești un ostatic valoros pe care îl pot folosi în negocieri, iar această Emery despre care

vorbeşti nu are cum să nu ştie asta. În cel mai rău caz, s-ar răzbuna pe mine, ceea ce este...

– De asemenea inacceptabil.

Se muşcă de interiorul obrazului.

– Chiar mi-ar plăcea să ies de aici. Să petrec mai mult timp cu Sylvester.

– Sylvester?

– Pisica mea.

– A. Mă uit în altă parte, simţindu-mă vinovată. Apropo de asta.

– Jur pe ce am mai sfânt, dacă îmi spui că mi-ai lăsat pisica să moară de foame sau să fie mâncată de un raton...

– N-am făcut asta, deşi aşa ar fi meritat. În orice caz, numele ei acum este Sparkles. Şi s-a ataşat foarte mult de Liliana Moreland, sau invers. Ignor privirea ei usturătoare. Peste tot în lume sunt pisici, iar Sparkles este un exemplar mediocru, aşa că o să-ţi iau alta dacă vreodată vom...

Se aude o bătaie în uşă şi ne speriem amândouă.

– Aha? strigă Serena. Mă împinge afară din raza vizuală, deşi uşa şi fanta pentru mâncare rămân închise.

– Am o... pungă mare de sânge. Pentru Vampir.

– Cine este? întreb eu în şoaptă.

– Bob.

Înclin capul.

– Cine naiba este Bob?

– Este un nume pe care l-am inventat pentru gardieni. Toţi sunt Bob. Şi apoi spune mai tare: Misery nu se simte bine. Ceea ce este adevărat, mă simt ca naiba. Adaugă: Cred că drogurile sunt pe cale să o ucidă sau ceva de genul ăsta!

„Ce naiba?" mimez eu din gură. Nu pot face faţă unui plan de-al Serenei în clipa asta.

– Ei bine, nu sunt plătit pentru asta. Nu pot face nimic pentru o lipitoare, oricum...

– Este din familie regală de Vampiri. Oricine ar fi şeful tău, crezi că va fi mulţumit de tine dacă moare pe tura ta?

Se aud câteva înjurături înăbușite pe care abia le disting. Apoi fanta se deschide.

– Ce se întâmplă?

Mă uit la Serena stupefiată. Nu face altceva decât niște gesturi vagi spre mine, încercând probabil să-mi transmită telepatic planul ei. Îmi mototolesc fața, sperând să mă extrag din această lume. Când manevra nu funcționează, mă îndrept cu reținere spre ușă.

Deschiderea este la nivelul capului, dar din cauza felului în care este construit podul, Bob are o vedere limitată asupra interiorului.

– Am ceva... la ochi, îi spun atunci când suntem față în față.

Este Vârcolac și pare mai tânăr decât m-am așteptat. Prea tânăr ca să facă asemenea porcării, la fel ca Max.

„Naiba să te ia, Emery, și naiba să te ia, Max."

Bălmăjește ceva despre lipitori care se văicăresc, apoi întreabă:

– Ce s-a întâmplat?

– Asta. Vezi?

Strănut și scot o serie de sunete dramatice. În dreapta mea, ascunsă privirii lui Bob, Serena ridică degetele mari, aprobator. Cel mai deplorabil gest de încurajare din lume.

– Nu văd nimic. Se apleacă în față puțin, dar este suficient de isteț ca să nu-și bage capul prin deschizătură. Păcat, pentru că mi-ar fi plăcut să-i trag una. Pe de altă parte, asta mi-ar fi dat satisfacție, dar aș fi fost în continuare închisă aici. Bob spune: Este numai un ochi violet obișnuit. Ce ar trebui să observ?

– Probabil este o reacție la drog. Trebuie să-i spui unui medic, spun eu. Poate prea plat, pentru că Serena mimează ceva ce nu poate fi decât un îndemn să dau drumul la *isterie*, așa că spun: aș putea *muri*.

– Să mori de la ce?

– De la asta, nu vezi?

Fac semn spre zona de sub ochiul meu drept și se concentrează acolo, încercând să vadă ceva grav. Când mușchii mei intraoculari încep să tresară, inițiind hipnoza, mă străduiesc la maximum, sperând că o să-l agăț repede.

Pentru o clipă chiar funcționează. Mă agăț chiar sub stratul superficial, iar gura căscată și privirea goală trădează confuzia lui Bob. „L-am prins", gândesc eu. „L-am prins. L-am prins. L-am prins."

Apoi se încruntă, se retrage și îmi dau seama că am eșuat.

Deplorabil.

– Ai... Clipește la mine și își dă seama ce s-a întâmplat. Ai încercat cumva să mă hipnotizezi? *Lipitoare* nenorocită!

Este furios, atât de furios încât își bagă mâna prin deschizătură ca să mă apuce de gât. Și atunci Serena îmi amintește ceva.

Cât de dată naibii a fost întotdeauna!

Mișcându-se mai repede decât am crezut că este posibil pentru un Om, apucă încheietura lui Bob și o îndoaie într-un unghi nenatural. Bob țipă și încearcă imediat să se retragă, dar se pare că pseudo-hipnoza mea a avut un oarecare efect, pentru că, în ciuda forței lui de Vârcolac, este prea slăbit ca să scape din strânsoarea Serenei.

– Deschide ușa! îi ordonă Serena.

– La naiba, nu.

Îi îndoaie mâna mai mult. Bob țipă.

– Deschide ușa sau o să le fac asta tuturor degetelor tale, spune ea, pocnindu-i degetul mare, pe care îl aud ieșind din articulație și este *dezgustător.*

Mai pocnește două degete, iar Bob descuie ușa. În pofida puterii lui de Vârcolac, este evident că nu este un luptător antrenat și avem nevoie de foarte puțin efort pentru a schimba locurile cu el. Suntem amândouă fără suflare și avem câteva vânătăi, dar odată ce l-am azvârlit pe Bob înăuntru, mă întorc spre Serena ca să mă asigur că este bine și o văd cum și-a pus palma peste gură și țopăie de fericire.

Poate este dată naibii, dar este în același timp nemaipomenit de fraieră. Îmi tresare inima de cât de ușurată, cât de a naibii de ușurată și fericită sunt. Ea este aici. E bine. Este ea însăși necenzurată, chiar și după ce am petrecut atât de mult timp fără ea.

– Ți-am spus că nu pot s-o fac fără contact, spun eu.

Bob țipă la noi să-i dăm drumul, iar Serena se uită la ușa de securitate cu o privire plină de vinovăție.

– Serios?

– Pe de o parte, este un nesimțit. Pe de altă parte, este adevărat că odată mi-a strecurat o porție suplimentară de budincă de vanilie.

– Abia aștept să aud *totul* despre acest cămin de bătrâni al tău.

Se strâmbă.

– Să mergem. Nu cred că avea un telefon, dar s-ar putea să-mi fi scăpat.

Alergăm până în capătul holului, unde dăm peste altă ușă încuiată.

– Asta pare destul de ușoară. Dacă ne aruncăm amândouă cu toată greutatea în ea, ar trebui s-o putem dărâma. Când ajung la trei, bine?

Serena se uită derutată la mine. Apoi face un pas în față, pune mâna pe clanță și apasă.

Ușa se deschide.

– Cum ai...?

– N-am făcut nimic. Am făcut chestia asta care se numește verificare. Ar trebui s-o încerci din când în când.

Îmi dreg vocea și trec pe lângă ea când ies, iar inima mi se strânge de cât de dor mi-a fost.

– Nu că nu ar fi fost maximum de distractiv să te urmăresc în timp ce îți croiești calea cu ciocanul, dar...

Rămâne fără cuvinte și se oprește locului. Eu la fel. Amândouă suntem înmărmurite pentru că...

Am nimerit-o când am spus că celula Serenei este într-un pod, dar clădirea este mult mai înaltă decât m-am așteptat. Sunt cel puțin douăzeci de etaje sub noi. Este un zgârie-nori. Unul care îmi este foarte familiar.

Pentru că aici am crescut.

– Ăsta este Cuibul? șoptește Serena.

A fost aici numai o dată, dar locul este prea deosebit ca să-l uiți.

Confirm lent din cap. Când mă uit în spatele meu, văd că uşa pe care tocmai am ieşit este vopsită în aceeaşi culoare ca peretele. Un camuflaj aproape perfect.

– Nu înţeleg.

– Bob era Vârcolac, nu? Nu am înţeles greşit, nu?

Clatin din cap. Sângele lui Bob circula mult mai repede decât al unui Om şi în mod clar nu era Vampir.

– Deci am avut gardieni Vârcolaci, la fel ca Mick ăla care te-a adus aici, dar suntem pe teritoriul Vampirilor. Cum aşa?

– Nu ştiu.

Serena se zburleşte.

– Putem să înţelegem mai târziu. Trebuie să ieşim naibii de aici înainte să ne găsească cineva.

Dau din cap şi încep să cobor scările. Pe la jumătatea primei rampe, Serena mă apucă de mână. Când ajungem la capăt, îmi împletesc degetele cu ale ei. Habar n-am ce se întâmplă, dar Serena este aici şi totul va fi bine dacă...

– Stop, se aude o voce în spatele meu. O voce foarte memorabilă.

Frica mi se urcă pe ceafă, mă răsucesc pe călcâie şi o văd pe Vania zâmbindu-mi.

– Trebuie să veniţi cu mine. O ultimă dată, Misery.

CAPITOLUL 28

Nu a crezut că ar fi putut s-o iubească mai mult, dar îl surprinde în permanență.

Serena și cu mine suntem destul de bine antrenate în autoapărare, dar Vania este gorila cea mai pricepută a tatălui meu. Are nu doar unul, ci două cuțite și este flancată de doi gardieni – aceiași care m-au escortat pe teritoriul Vampirilor cu săptămâni în urmă. Ar fi o mare idioțenie să încercăm să-i înfruntăm, iar Serena și cu mine nu suntem chiar *atât* de proaste. Așa că ne ducem în fața ei cu mâinile ridicate deasupra capetelor și o urmăm. Conștiente de faptul că dacă una dintre noi s-ar hotărî să fugă, cealaltă ar sfârși cu un cuțit în spate.

Să fim serioși: *Serena* ar sfârși cu un cuțit în spate. Probabil eu doar aș fi târâtă de ureche și dusă în fața tatălui meu.

Pentru că suntem în Cuib. Iar Vania răspunde în fața lui și a nimănui altcuiva.

– Dacă mă ucid, răzbună-mă, șoptește Serena.

Toată această încredere pe care pare să o aibă în mine este adorabilă.

– Ai vreo preferință vizavi de modalitatea în care să te răzbun?

– Fii creativă.

Tatăl așteaptă în biroul lui, așezat din nou în scaunul lui de piele cu spătar înalt, în spatele biroului din lemn masiv, înconjurat

de alți patru gardieni. Afișează un zâmbet formal. Nu se ridică atunci când ne vede și nici nu ne oferă un loc. Își sprijină coatele de mahonul întunecat și își împletește degetele în fața lui, așteptând să spun ceva.

Așa că nu spun nimic.

Sunt rănită, trădată, șocată de implicarea tatălui meu în ceva *atât* de grosolan, dar în același timp... nu sunt. Nu are nici un rost să fii surprins de comportamentul nemilos al unui asasin notoriu atunci când îți înfige un cuțit în spate, chiar dacă acest asasin este ruda ta. Este cu totul altceva dacă înjunghierea este executată de cineva care consideri că este o persoană bună și decentă. Cineva pe care-l consideri prieten.

Privirea îmi poposește asupra lui Mick, care stă lângă biroul Tatei așa cum ar sta una dintre gorilele lui. Mă uit la el atât timp cât este nevoie pentru ca el să-și coboare ochii. Pare rușinat, iar mie îmi convine.

– De ce? întreb pe un ton plat. Nu răspunde. Tu ai fost, nu-i așa?

Cutele care-i încadrează gura se accentuează.

– Emery știe măcar despre asta? Sau ai convins pe toată lumea din jurul tău să creadă că o țintea pe Ana, pentru că Devotații erau un țap ispășitor convenabil?

Se uită în altă parte cu o expresie care nu poate să însemne decât că îmi confirmă bănuielile, iar pumnii mi se strâng de furie și frică. „Ești mizerabil", aș vrea să-i spun, „Te urăsc", dar pare deja copleșit de scârbă de sine.

– De ce? întreb din nou.

– Îl are pe fiul meu, șoptește uitându-se la Tată.

Care are expresia plină de satisfacție a celui care a făcut mat pe toată lumea din încăpere.

– Atunci ar fi trebuit să-i spui lui Lowe.

Mick dă din cap.

– Lowe nu ar putea...

– Lowe ar fi făcut orice pentru tine, șuier eu, ametită de furie. Lowe ar muri înainte să lase să i se întâmple ceva unui membru

al haitei. Îl cunoşti de când era copil, este conducătorul tău Alfa şi totuşi nu-l înţelegi deloc. Furia creşte şi nu-mi aduc aminte când a fost ultima dată când am vorbit atât de dur cu cineva. Otrava, tu ai fost, nu-i aşa? Tu l-ai trimis pe Max după Ana?

– Misery, mă întrerupe Tatăl. Eşti o sursă nesfârşită de dezamăgire.

Întorc brusc capul spre el.

– Serios? Având în vedere că ai luat ostatici şi i-ai şantajat, aş putea spune acelaşi lucru, dar standardul este deja foarte scăzut.

Privirea îi devine mai dură.

– Asta nu înţelegi, Misery. Este motivul pentru care nu ai putea niciodată să devii lider.

Pufnesc.

– Pentru că nu mă ocup cu răpirea de persoane.

– Pentru că întotdeauna ai fost egoistă şi ai avut mintea închisă. Ai fost în mod consecvent incapabilă să înţelegi că scopul scuză mijloacele şi că lucruri precum corectitudinea, pacea şi fericirea sunt mai presus de o persoană anume sau de câteva persoane. Binele majorităţii, Misery. Umerii i se înalţă şi coboară. Când tu şi fratele tău eraţi mici şi a apărut necesitatea unui Colateral, a trebuit să hotărăsc care dintre voi avea tăria de caracter să-mi ia locul în consiliu. Şi sunt mulţumit că l-am ales pe Owen în detrimentul tău.

Îmi dau ochii peste cap. Sunt şanse destul de bune să nu fiu în viaţă când o să aibă loc lovitura de stat a lui Owen, dar, frate, ce mi-ar plăcea să-l văd pe Tată căcându-se pe el!

– De ce crezi că au Vampirii puterea în continuare, Misery? În toată lumea comunităţile noastre s-au fragmentat şi Vampirii sunt forţaţi să trăiască printre Oameni. Şi în ciuda faptului că suntem tot mai puţini, aici, în America de Nord, avem în continuare căminul nostru. De ce crezi că se întâmplă asta?

– Pentru că ucizi fără milă pe oricine îţi stă în cale?

– După cum am spus: o sursă de dezamăgire.

– Din cauza alianțelor tale strategice din cadrul acestor limite geografice, răspunde Serena plat în locul meu.

Toată lumea se întoarce surprinsă spre ea, ca și cum prezența ei ar fi fost dată uitării.

Nu de către tatăl meu, însă.

– Domnișoară Paris. Înclină din cap plin de curtoazie și spune: Desigur că ai dreptate.

– În ultima sută de ani, Vârcolacii și Oamenii au alternat între a se ignora și a fi în pragul războiului din cauza disputelor de la graniță. Amândouă speciile au ascendent asupra Vampirilor, fizic și numeric, dar nici măcar nu au luat în considerare să îi manipuleze. Pentru că Vampirii au reușit cumva... ei bine, nu oricum, explică Serena cu o urmă de amăreală în ton. Prin sistemul Colateralilor, ați cultivat o politică de alianțe foarte avantajoasă cu Oamenii. Iar Vârcolacii au știut acest lucru, tot așa cum au știut că orice atac deschis asupra teritoriului Vampirilor ar fi dezlănțuit puterea militară a Oamenilor asupra lor. Așa v-ați menținut securitatea de-a lungul deceniilor, în ciuda faptului că sunteți cea mai vulnerabilă dintre cele trei specii.

– Foarte precis, aprobă Tatăl din cap, mulțumit.

– Îmi imaginez că este mai mult decât atât. De exemplu, sunt sigură că dacă ar fi să analizăm încăierările de la granițele dintre Vârcolaci și Oameni din ultimele câteva decenii, am afla că au fost facilitate de acțiunile Vampirilor. La fel cum sunt sigură că a fost vorba și despre niște sume considerabile ca mită. Guvernatorul Davenport cu siguranță nu se dă în lături de la acceptarea mitei.

Tatăl nu neagă nimic.

– Văd că săptămânile de lectură ți-au îmbunătățit abilitățile de a raționa, domnișoară Paris.

Serena înalță bărbia.

– Abilitățile mele de a raționa au fost întotdeauna impecabile, nenorocitule.

Trebuie să fie prima dată când cineva îl jignește pe Tată *astfel*. Este singura explicație pentru ezitarea ușor indignată, foarte

nedumerită care umple încăperea: nimeni nu știe cum să răspundă unei insulte pe față, pentru că, spre deosebire de împunsăturile subtile și încercările de asasinat, în lumea Tatălui ele nu există. În cele din urmă, după mai mute secunde jenante, Vania face un pas în față și ridică mâna ca s-o lovească pe Serena.

Mă interpun între ele, ceea ce o face pe Serena să vrea să *mă* protejeze la rândul ei. Dar Tatăl intervine ordonând:

– Lasă-le în pace. Momentan avem nevoie de amândouă.

Vania se uită urât la Serena. La un gest din încheietură al tatălui meu, doi dintre gardieni vin lângă noi. Potențiala amenințare este clară.

– Aș fi putut s-o omor pe prietena ta, Misery. De atâtea ori. Știi de ce nu am făcut-o? mă întreabă.

– Ca să-mi cruți sentimentele? răspund eu, sceptică.

– Ăsta a fost un bonus drăguț, sunt de acord. Pentru că indiferent ce crezi tu, nu-mi face plăcere să te rănesc sau să-ți iau lucruri. N-am fost fericit să-mi alung copilul, deși sunt sigur că nu vei crede niciodată asta. Dar în cele din urmă nu, nu acesta a fost motivul. Atunci nu pot decât să presupun că domnișoara Paris a neglijat să-ți spună de ce am fost forțat să o iau.

– Nu a fost nevoie să-mi spună nimic. Deja știu ce s-a întâmplat.

Dar când mă uit la Serena, ea își ferește privirea. Și atunci mi se strânge stomacul.

– Lucra la un articol, adaug eu, deși Serena tot nu se uită la mine. Și a aflat ceva ce n-ar fi trebuit să știe.

– Deci chiar habar n-ai. Tata are o grimasă satisfăcută și infatuată pe care aș vrea să i-o șterg de pe față. Dă-mi voie să te luminez: În urmă cu mai mulți ani, dragul meu prieten guvernatorul Davenport mi-a spus ceva ce a crezut că m-ar fi putut interesa.

– Sigur că și guvernatorul are un amestec, mârâi eu.

– O, îi acorzi prea mult credit. Tatăl dă din mână. Are un amestec... câteodată. De-a lungul anilor am ajuns să-i cunosc bine mintea. A devenit din ce în ce mai ușor să-l hipnotizez, să-i agăț creierul. Și fără să las practic nici o urmă. Mi-a dat multe

informații folositoare, unele dintre ele, deosebit de intrigante. De exemplu, atunci când mi-a spus despre un copil care se născuse dintr-o mamă Vârcolac și un tată Om.

Ana. Desigur. Guvernatorul trebuie să fi aflat, poate de la Thomas, sau poate de la... mă întorc din nou spre Mick.

– Tu i-ai spus guvernatorului?

– A, nu, mă întrerupe Tatăl. Greșești. Mick nu a fost implicat până recent și eu am fost cel care l-a căutat. O să-mi asum creditul acolo unde este cazul, chiar dacă tu o să mă acuzi că sunt un monstru fără inimă. A fost ideea *mea* să ne folosim de fiul lui atunci când ne-am dat seama că băiatul pe care îl luaserăm în timpul raidului avea legături cu un Vârcolac important. A fost destul de ușor pentru mine să-l hipnotizez. A ajutat chiar și la păzirea domnișoarei Paris.

– E ciudat să te lauzi cu așa ceva.

– Într-adevăr. Dar a trecut destul de multă vreme de când guvernatorul mi-a spus despre copilul jumătate Vârcolac, jumătate Om. Mai bine de două decenii, de fapt.

Împietresc. Mă traversează un val de groază.

– Existaseră povești și înainte. Zvonuri despre compatibilitate reproductivă. Dacă este ceva la care sunt buni Oamenii, aceea este înmulțirea. Tata se ridică în picioare, cu buzele curbate într-un dezgust moderat și pășește relaxat în jurul biroului. Dar poveștile erau din alte țări și nu existau dovezi. Aici Vârcolacii sunt izolați, iar Oamenii sunt lași. După cum a spus domnișoara Paris, pur și simplu nu interacționează suficient. Dar acest copil era foarte mic. Nu era crescut de către părinții lui biologici din mai multe motive. Nu știa nimic despre originile lui sau despre construcția genetică îndoielnică, dar părea să semene cu tatăl lui. Arăta a Om pe de-a-ntregul, ceea ce trebuie să recunosc, îl făcea mai puțin interesant pentru mine, iar implicațiile existenței lui erau mult mai puțin îngrijorătoare. Și totuși, întâmplarea era unică și am decis să monitorizez situația. Părea un lucru înțelept. Se sprijină de birou, bătând darabana de marginea de lemn. Ceva asemănător

cu teroarea începe să mă sufoce. Unde ar fi putut un Vampir să ascundă un copil care arăta ca un Om? Teritoriul Oamenilor părea să fie opțiunea cea mai bună. Dar cum? Părea o situație imposibil de rezolvat. Și acela a fost momentul în care mi-am amintit că aveam chiar eu un copil ascuns pe teritoriul Oamenilor. Care ar fi putut să se bucure de companie.

Inima mi se lovește de cutia toracică. Îmi smulg privirea de la Tată și mă întorc lent spre dreapta. Serena se uită deja la mine. Are ochii plini de lacrimi.

– Ai știut? o întreb.

Nu răspunde. Lacrimile însă încep să curgă.

– N-a știut. Tatăl este cel care răspunde, deși pierd repede interesul în ceea ce are el de spus. Aș fi știut dacă ar fi fost cazul, după cum am spus, o monitorizez de ani întregi. Nici măcar când ți s-a terminat mandatul de Colateral nu a făcut nimic care să declanșeze vreo alarmă. De fapt, a părut să nu fie deloc interesată de Vârcolaci. Te-au interesat, domnișoară Paris? Îi zâmbește Serenei, iar ura din privirea ei ar putea să-l pârjolească la fel de puternic precum razele soarelui. O ignoră și se întoarce spre mine. Nu o interesa decât jurnalismul financiar sau alte chestii de genul ăsta. Trebuie să recunosc că ne-a scăzut vigilența câțiva ani. Fetița devenise o tânără promițătoare, chiar dacă foarte umană. Câteodată dispărea pentru câteva zile fără nici un avertisment, dar așa sunt tinerii. Fără griji. Aventuroși. N-am bănuit niciodată că ar fi putut avea vreo legătură cu genele ei. Până când...

– Te disprețuiesc, șuieră Serena.

– Nici nu m-aș fi așteptat la altceva. Având în vedere că ești un hibrid între Vârcolaci și Oameni, ești predispusă la asta și nu te învinovățesc. Dar modalitatea neglijentă în care te-ai comportat atunci când jumătatea ta de Vârcolac a început să se manifeste și ai hotărât să faci cercetări legate de părinții tăi, asta cu siguranță este vina ta. Ai început să pui întrebări, să-ți bagi nasul în toate găurile Biroului Umano-Vârcolac. Ai făcut să fie foarte clar că ceva se schimba în tine și că erai în căutarea îndrumării. Are un ton

dojenitor. Ceea ce spune mă face să vreau să-l pocnesc mai mult decât orice mi-a spus *mie* vreodată. Privind retrospectiv, avea sens. Faptul că majoritatea călătoriilor și dispariților tale erau sincronizate cu luna plină. Aveai nevoie să fii afară, nu-i așa? Impulsul de a fi în natură a devenit atât de irezistibil, de puternic, încât...

– Nu *știi* nimic, scuipă Serena.

– Dar știu, domnișoară Paris. Știu că analizele tale de sânge erau date peste cap. Știu că simțurile tale au devenit insuportabil de acute, atât de acute încât au depășit abilitatea medicului tău Om de a le măsura. Știu că ți-ai făcut teste genetice și rezultatele au fost neconcludente, ca și cum proba ar fi fost contaminată, de trei ori. Știu că de fiecare dată când era lună plină, te simțeai ca și cum ai fi vrut să te târăști afară din pielea ta și că într-o zi te-ai tăiat pe antebraț, doar ca să vezi dacă sângele tău se făcuse verde peste noapte. Erai atât de dusă, suspectând că ceva din tine era foarte, foarte diferit.

Serena încleștează fălcile.

– Cum de știi...?

– Unele dintre lucruri le-am descoperit când am început să te urmărim cu asiduitate. Multe mi le-ai spus chiar tu.

– Nu, n-aș face asta niciodată.

– Dar ai făcut-o. Te-am hipnotizat în ziua în care ai ajuns aici.

Serena rămâne cu gura căscată și greutatea pe care o simt în stomac este și mai mare.

– M-am asigurat că nu aveai să-ți amintești. Poate că ai mai fost hipnotizată înainte de Misery, dar la fel ca în cazul tuturor lucrurilor, fiica mea nu a fost antrenată adecvat pentru asta. Pare amuzat de expresia îngrozită a Serenei. Și știi ce mi-ai mai spus? În mod tragic, nu ai putut să-ți găsești părinții și să fii sigură că unul dintre ei era Vârcolac. Cu toate acestea, odată ce ai început să faci săpături folosindu-te de abilitățile tale considerabile de detectiv, ai auzit de Thomas Jalakas.

Thomas era o persoană interesantă. Lucrase pentru Birou cu niște ani în urmă, legase o relație cu unul dintre secunzii lui Roscoe și... cred că știi cum s-a terminat povestea. Sau poate nu știi, Misery. Își îndreaptă privirea spre mine. Femeia Vârcolac a rămas gravidă. Thomas, pe bună dreptate, nu a crezut-o când aceasta i-a spus că era copilul lui. Relația s-a terminat și în calitatea lui de politician de carieră, mă îndoiesc să se mai fi gândit la fosta lui iubită în anii care au urmat. În schimb, a tot crescut în ierarhie. Apoi, cam în urmă cu un an, s-a dus înapoi la Biroul Umano-Vârcolac, de data aceasta în calitate de director. Nivelul de securitate asociat poziției lui i-a dat acces la mai multe rapoarte ale serviciilor de informații și a devenit curios vizavi de soarta fostei lui iubite. I-a căutat numele și a dat peste o imagine foarte interesantă.

Unul dintre gardienii Tatălui, la cea mai discretă mișcare a degetului său, activează monitorul de pe birou. Atinge ecranul de câteva ori și întoarce monitorul spre mine.

O recunosc pe Maria Moreland din fotografia pe care am văzut-o la Lowe în cameră, într-unul dintre cele mai frumoase momente din ultima mea lună. Și pe Ana, care o ține de mână. Sunt pe malul lacului cu picioarele în apă. Este un instantaneu făcut de la distanță, ceva similar unei fotografii surprinse de un paparazzi uman. Tatăl continuă:

– Copilul i-a stârnit interesul. Astă-seară puțin mai devreme l-ai înfruntat pe Arthur Davenport, deci presupun că știi deja cât de mult seamănă copilul cu tatăl lui biologic. Thomas avea acum bănuieli foarte puternice că o ființă hibridă era ceva posibil. Așa că s-a hotărât să îl informeze pe guvernatorul Davenport despre asta.

– Și guvernatorul a ordonat uciderea tatălui Anei, concluzionez eu.

– Ana? A, Liliana Moreland. De fapt nu a făcut asta. Dar și-a dat seama că aceste afirmații s-ar fi putut dovedi foarte periculoase. Soluția lui, fără îndoială neinspirată, a fost să-l elibereze pe Thomas din poziția lui de director al Biroului și să-i acorde una

mult mai prestigioasă. Thomas ar fi trebuit să fie mulțumit. Dar el a dezvoltat o dorință obsesivă de a afla mai multe lucruri despre fiica lui. A atras atenția asupra propriei persoane și câteva luni mai târziu la urechile domnișoarei Paris a ajuns zvonul că altcineva punea aceleași întrebări ca ea. Când și-au aranjat o întâlnire, am știut în sfârșit că trebuia să intervin.

Deci nu, Misery. Nu guvernatorul a fost cel care l-a eliminat pe Thomas Jalakas. Sau a fost, dar numai în sensul în care l-am hipnotizat și l-am făcut să creadă că dacă nu ar fi făcut asta, păcatele lui legate de delapidare ar fi fost făcute publice. La fel cum Emery și Devotații au fost niște candidați potriviți pentru suspiciunile lui Lowe atunci când am fost forțați să o luăm pe Liliana. Mick ne-a ajutat mult în această privință.

– Nu ați fost forțați să o luați pe Ana sau pe Serena. Ați *ales* să faceți asta.

Oftează, dezamăgit de mine, ca întotdeauna.

– Câteodată devenim mai mult decât ceea ce suntem. Câteodată devenim simboluri. Și acesta este un lucru de care ar trebui să fii foarte conștientă, Misery. La urma urmelor, ți-ai petrecut cea mai mare parte a vieții în calitate de simbol al păcii.

– Dacă am simbolizat ceva, a fost vorba de completa lipsă de încredere dintre Oameni și Vampiri, spun eu.

– Persoane ca domnișoara Paris, aici de față, și Liliana Moreland, continuă el ca și cum nu aș fi vorbit, sunt periculoase. Cu atât mai mult dacă au talentele și caracteristicile ambelor specii. Momentan, nici una dintre ele nu este capabilă să-și schimbe forma. Ar putea totuși să se autodepășească și să devină simboluri importante, puternice, ale unității dintre două popoare care au fost în conflict în mod inutil secole la rând.

– Iar asta te-ar face să fii fără apărare în regiune și ți-ar reduce în mod drastic influența, șoptește Serena cu o răceală de gheață. Mă întreb cum poate fi atât de calmă. Poate simt eu furie pentru amândouă. Maddie Garcia a câștigat alegerile Oamenilor, nu-i așa? Știe că deține toată puterea și refuză să se întâlnească

cu tine din cauza felului în care l-ai manipulat pe guvernatorul Davenport decenii la rând.

– Domnișoară Paris, mi-aș fi dorit ca o parte din perspicacitatea ta vizavi de chestiunile politice să fie molipsitoare. Poate fiica mea nu s-ar mai uita la mine ca și cum aș fi un criminal numai pentru că acționez în interesul poporului meu.

– O, du-te naibii! Mă uit în jur la gorilele lui, sperând ca măcar unul dintre acești bărbați să perceapă josnicia a ceea ce a auzit. Rămân nemișcați ca niște statui și nu trădează nici o emoție. Nu ai supus nimic din toate astea la vot. Nu ai informat pe nimeni despre deciziile tale. Chiar crezi că majoritatea Vampirilor, sau chiar nenorocitul de consiliu, ar fi de acord ca tu să răpești și să ucizi oameni?

– Oamenii noștri sunt obișnuiți cu un anumit nivel de confort. Puțini dintre ei se deranjează să se întrebe ce presupune asta.

– De ce nu m-ai ucis? întreabă Serena, ca și cum dialogul nostru ar fi tangențial.

Nu se înșală.

– O decizie grea, recunoaște el. Dar având în vedere că nu știm nimic despre hibrizi, ai părut mai utilă pentru mine fiind în viață.

– Și totuși ai încercat să o omori pe Ana, izbucnesc eu.

Îmi aruncă o privire care la început este derutată, apoi amuzată, pe jumătate compătimitoare.

– O, Misery. Asta crezi? Că pe Liliana am încercat s-o ucid?

Mă uit la Mick, derutată de cuvintele Tatălui, iar expresia lui a devenit plină de o compasiune pe care pur și simplu nu pot…

Bătaia puternică în ușă mă sperie. Cu excepția Serenei, nimeni din încăpere nu este surprins.

– Chiar la timp. Vă rog, intrați!

Prima intră o altă gorilă de-a Tatălui. Chiar în spatele bărbatului este Lowe, cu ochii afundați în orbite și mascați, cu expresia împietrită. Simt un nod în gât și mi se strânge stomacul când îl văd pe Owen în urma lui. Buzele îi sunt arcuite într-un zâmbet discret, misterios, iar motivul este dintr-odată evident.

Lowe are cătușe la mâini. Pentru că nu se află aici de bunăvoie. Se uită prin încăpere, constatând prezența Tatălui, a gorilelor lui și a lui Mick. Nu dă voie nici unui sentiment să iasă la suprafață, nici măcar atunci când cel mai vechi secund al lui, figura lui paternă, își coboară capul salutând în modul tradițional. Apoi privirea îi ajunge la mine și pentru o fracțiune de secundă văd toate emoțiile din univers în ochii lui.

După o secundă, sunt din nou goi.

Creierul meu încearcă frenetic să înțeleagă ce se întâmplă. Owen a mințit când a spus că vrea să preia poziția Tatălui? Ajutorul pe care mi l-a dat în legătură cu Serena a fost o minciună?

– Lowe. Vocea Tatălui este aproape prietenoasă. Te așteptam.

– Nu mă îndoiesc, răspunde Lowe.

Vocea lui profundă reverberează în încăperea spațioasă, umplând-o într-un fel în care o duzină de oameni nu au reușit.

– Se pare că ai avut de la început un plan.

– Nu de la început. Știi, ești un bărbat foarte greu de hipnotizat. Am încercat în timpul singurei întâlniri tête-à-tête pe care am avut-o, după ceremonia de căsătorie. De obicei pot să mă agăț într-un Vârcolac sau Om în câteva secunde, dar cu tine pur și simplu nu a funcționat. Foarte frustrant. Oftează și face un semn spre Mick. Mi-am spus că n-are importanță. Mă infiltrasem oricum în cercul tău de apropiați. Și cu toate astea n-am putut să pun mâna pe sora ta. Până acum. Îi zâmbește lui Owen. Îți mulțumesc pentru că mi l-ai adus, fiule. Asta chiar este o dovadă a loialității tale.

Ochii lui Owen strălucesc de mândrie. Îmi încleștez dinții.

– Lowe n-o să ți-o dea niciodată pe Ana.

– În urmă cu o lună aș fi fost de acord cu tine. Dar Mick mi-a explicat câteva lucruri. Inclusiv ce a însemnat felul în care a reacționat Lowe când te-a văzut la nuntă. Mi-a vorbit despre conceptul de partener. Tatăl vine în fața mea și mă apucă de umăr cu mâna. Utilitatea ta chiar nu cunoaște limite.

– Ești *incredibil*.

Mă scutur de atingerea lui, scârbită.

– Chiar sunt?

– Da. Și te înșeli. Mă aplec în față încrezătoare, știind cu inima frântă că nu are dreptate. *Nu* sunt partenera lui Lowe. Oricare ar fi avantajul pe care crezi că îl ai, nu este...

– Nu este, Lowe? întreabă Tatăl, cu vocea dintr-odată ridicată. Mă privește în continuare în ochi. Nu este partenera ta?

Mă uit la el așteptând răspunsul, ca să-i văd dezamăgirea în ochi. Sperând că astfel dezamăgirea pe care am avut-o mai devreme va fi mai puțin usturătoare. Dar timpul trece. Și răspunsul lui Lowe întârzie, se lasă așteptat, ezită și nu vine.

Când întorc privirea spre Lowe, văd că este în același timp impasibil și de o tristețe profundă.

– Spune-i, îi ordon. Dar el tot nu vorbește și mă simt ca și cum aș fi pălmuită. Plămânii îmi cedează și dintr-odată nu mai pot respira. Spune-i adevărul, îi șoptesc.

Lowe își împinge limba în obraz, după care își strânge buzele într-un zâmbet discret.

Simt un tremur interior.

– Deci s-a stabilit, spune Tatăl sec. Lowe, Mick m-a informat că ești singurul care știe unde este ascunsă Liliana. O vreau, dar nu-ți face griji, nu vreau s-o elimin. La fel cum nu am eliminat-o pe domnișoara Paris când am avut ocazia. Se oprește și îi aruncă un mic zâmbet Serenei, ca și cum s-ar aștepta la recunoștință din partea ei. Mi-o imaginez cum îl scuipă și este omorâtă de trei dintre gorilele lui. Singurul lucru pe care mi-l doresc este să mă asigur că Oamenii și Vârcolacii nu își vor uni forțele împotriva Vampirilor, spune Tatăl. Primul lucru pe care trebuie să-l facem în acest sens este să nu le dăm un motiv să creadă că sunt mai asemănători și compatibili decât au crezut. Apoi se întoarce din nou spre Lowe și spune: Fă aranjamentele necesare ca să mi-o predai pe sora ta.

Lowe înclină încet din cap. Apoi întreabă pe un ton sincer curios:

– Și de ce aș face asta?

– Pentru că ți-o va cere partenera ta.

Lowe pufnește un hohot discret de râs.

– O cunoști foarte puțin pe partenera mea dacă într-adevăr crezi că o să-mi ceară așa ceva.

Lowe nu primește un răspuns articulat. În loc de asta, Tatăl întinde mâna în față. Se mișcă atât repede încât produce un curent de aer și în următoarea secundă lângă beregata mea apare ceva rece, strălucitor și foarte ascuțit.

Ține unul dintre cuțitele Vaniei. Lipit de gâtul meu.

Lowe, Owen, Serena, chiar și Mick încearcă să ajungă la mine, dar sunt imobilizați de gorilele Tatălui și când vârful lamei îmi zgârie pielea se opresc imediat, cu expresii la fel de îngrozite pe față. Tăcerea care urmează este încordată, plină de bătăi de inimă puternice și respirație grea.

– Nu, spune Tatăl calm. Mâna care ține cuțitul este fermă. Nu, în condiții normale nu ar cere asta. Dar dacă ar trebui să aleagă între viața ei și viitorul Lilianei? Ce ar face atunci?

– Vorbește la cacealma. N-o să mă omoare, îi spun lui Lowe, sperând că o să-l liniștesc.

Rămâne lipsit de expresie și cu siguranță nu pare ușurat. Poate dimpotrivă. Mă întreb dacă deja știe ce urmează.

– Chiar așa? Te-am otrăvit. O, nu face fața asta. Da, otrava era pentru tine. Am crezut că suferința pierderii partenerei îi va distrage suficient atenția lui Lowe ca s-o pot răpi pe Liliana. Dar Mick a încurcat dozajele, nu-i așa? M-a enervat suficient de tare ca să mă răzbun pe fiul lui. Și după aia Lowe a fost suficient de deștept ca să nu mai aibă încredere în nimeni. Vine chiar mai aproape, iar irisul îi este de un violet închis care bate în albastru. Oricare ar fi fost lucrul care mă mai lega de familia mea și era deja crăpat și lovit, în sfârșit s-a spart. Te-am mai sacrificat și altă dată și o voi face din nou, îmi spune tatăl meu. Nu simte nici o remușcare, nici un conflict interior. Pentru binele Vampirilor, nu voi avea nici o ezitare.

Râd plină de dispreț.

– Ce laș nenorocit ești!

Ar trebui să mă simt încolțită, dar sunt numai furioasă. Furioasă în numele Anei și al Serenei. Al meu. Mai furioasă decât am crezut că este posibil.

Și mai este și felul în care se uită Lowe la mine. Teama lui calmă, ca și cum ar ști că nimic din toate astea nu s-ar putea sfârși cu bine. Ca și cum nu ar ști ce o să facă după aceea.

„Îmi pare rău, Lowe.

Aș vrea să avem mai mult timp."

– Ai grijă cum vorbești, mă admonestează Tatăl leneș. Lama îmi zgârie pielea. Singura picătură de sânge violet care mi se scurge pe gât îl face pe Lowe să se zbată ca să se elibereze, dar legăturile cu care l-a strâns Owen rezistă.

– Îți place să cumperi binele Vampirilor plătind cu viețile altora, nu-i așa? îl întreb batjocoritor pe Tată. Numai un laș s-ar apăra cu trupurile altora.

– O să mă folosesc de tot ce am la dispoziție.

– Ei bine, eu nu. N-o să-i cer lui Lowe să mă aleagă pe mine în locul surorii lui.

– Dar nu este nevoie, nu-i așa? Tatăl se întoarce spre Lowe. Ce crezi, Alfa? S-o omor în fața ta? Am auzit că Vârcolacii care își pierd partenerul uneori pot înnebuni. Că nu există suferință mai mare, adaugă el, încântat.

„Să nu suferi", mă gândesc, privindu-l în ochi peste strălucirea lamei. „Orice s-ar întâmpla, să nu suferi din cauza mea. Bucură-te de Ana și desenează și du-te să alergi și poate gândește-te la mine câteodată atunci când mănânci untul de arahide, dar să nu..."

– Misery, îmi întrerupe gândurile vocea Serenei.

Apoi spune altceva, ceva distorsionat și fără sens, la care trebuie să mă gândesc o clipă. Malacii Tatălui se uită unii la alții la fel de derutați. Tatăl se încruntă. Owen înclină capul, curios.

Dar Serena nu vorbește aiurea. Articulează cuvinte reale.

– *Se înșală.*

Asta a spus Serena, în limbajul nostru secret.

Fără să-mi mut privirea de la Lowe, întreb:

– *În legătură cu ce?*

– *Cu puterea mea de transformare.*

Nu înțeleg imediat. Dar surprind o mișcare cu coada ochiului. Mâna ei. Nu, degetele ei.

Dintr-odată unghiile sunt lungi.

Nefiresc de lungi.

Lungi într-un fel nou.

Inspir profund în timp ce gândurile o iau la galop.

– Foarte bine, Tată, spun eu. Îl privesc pe Lowe în ochi, sperând că va înțelege. Având în vedere că va trebui să mă ucizi, aș putea să schimb câteva cuvinte cu partenerul meu?

Înghit în sec. Lowe este la câțiva pași de mine, iar privirea lui este... imposibil de descris în cuvinte.

– Lowe. Ești cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat. Și nu ți-aș cere niciodată să mă pui înaintea Anei. Vocea mea este puțin mai mult decât o șoaptă. Și dacă ai pune pe altcineva înaintea ei, te-aș iubi puțin mai puțin. Dar poți să-i transmiți un mesaj de la mine data viitoare când o vezi, având în vedere că eu probabil nu o voi mai vedea? Spune-i că este la fel de enervantă ca Sparkles. Și... *chestia* aia pe care nu poate să o facă? Nu ar trebui să fie tristă din cauza asta. Pentru că se va întâmpla cu timpul. Și *cu siguranță* o s-o poată face înainte să aibă douăzeci și cinci de ani sau ceva de genul ăsta.

Lowe se uită derutat la mine până când îi pică fisa. Își mută privirea la Serena și aș vrea să am timp să mă bucur de cât de greșit, aiurea și ciudat este ceea ce se întâmplă: cele două persoane care sunt întregul meu univers s-au întâlnit în aceste circumstanțe ridicole.

Sper că, într-o bună zi, o să putem râde împreună amintindu-ne acest moment. Sper că acesta nu este sfârșitul. Sper că și dacă nu o să mai fiu pe aici, ei doi o să se susțină. Sper, sper, *sper.*

Serena confirmă din cap.

Lowe aprobă din cap.

Sensul cuvintelor mele îi traversează ca un curent.

– Acum, șoptește Lowe.

Dintr-odată, Owen face un pas în față. Printr-o mișcare fulgerătoare, legăturile lui Lowe sunt desfăcute și trupul începe să i se schimbe. Se contorsionează. Se contopește, se răsucește și se transformă. Mă întorc să mă uit la Serena și văd că face același lucru, distragerea perfectă, orbitoare, pe care nici unul dintre gardieni nu a prevăzut-o. Nici Vania. Nici Tatăl.

Are timp să spună numai:

– Ce fa...?

Pentru că doi lupi mari, albi, maiestuoși, umplu spațiul încăperii. Zgomotul cărnii sfâșiate acoperă țipetele și le urmăresc pe cele două persoane pe care le iubesc cel mai mult, desfășurându-se.

CAPITOLUL 29

Sunt multe chestiuni de pus la punct și haita lui are nevoie de el mai mult decât a avut vreodată, dar nu se poate concentra decât asupra ei. Înțelege de ce unii Alfa depun jurăminte de celibat și renunță la iubire.

Îl distrage. Sentimentele pe care le are pentru ea îl distrag.

Există ceva ce n-o să-mi permit să uit niciodată, până în ziua în care o să dau colțul, până în momentul în care o să dispar în nimicul materiei: în săptămânile în care am locuit cu Vârcolacii, nu mi-a trecut niciodată prin cap să mă întreb ce se întâmplă cu hainele lor când se transformă în lupi.

Este o mare, mare prostie din partea mea.

Și în urma celei mai terifiante nopți a vieții mele, stând pe scara Cuibului împreună cu Gabi care îngrijește rana pe care cuțitul Tatălui a făcut-o în clavicula mea, pur și simplu nu pot să o las baltă.

– Ai crezut că se transformă împreună cu noi? Alex se sprijină de balustradă. A rămas aici cu singurul scop de a-și bate joc de mine. Sau poate îl interesează sincer, nu-mi dau seama. Singurul lucru pe care îl știu este că mi-e dor de vremurile în care el era cel terifiat. Ai crezut că rezultatul final urma să fie un lup cu vestă și un mic papion? Numai ca să înțeleg. La asta te-ai așteptat?

– Nu știu la ce m-am așteptat.

Dar bluza Serenei era sfâșiată și îngrămădită în spatele gâtului și nu vreau să spun decât că era ciudat să te uiți la cămașa roz care era atârnată de corpul ei în timp ce colții i se înfigeau în gâtul Vaniei. Mă frec la ochi în speranța că voi șterge imaginile ultimelor două ore. Când ridic capul, Ludwig, Cal și câțiva secunzi merg pe hol spre biroul Tatălui. Se opresc în fața noastră și...

Știm cu toții că îl interogau pe Mick. Mă întreb dacă ai zice în continuare că este Asterul în camera aia: sânge violet și verde împroșcat pe pereți. Floarea cea mai macabră din lume, pictată de degetele celui mai ciudat copil din lume.

– Vorbește tot despre haine? întreabă Ludwig.

Alex dă din cap oftând adânc. Gabi își reține un zâmbet.

– Vreau numai să știu ce naiba a crezut că se întâmplă cu ele, bălmăjește Cal.

– *Nu* m-am gândit, spun în apărarea mea.

– Evident, spune Alex.

– Nu ar trebui să fii *intimidat* de mine? Și oricum, *tu* ce faci aici?

Cu siguranță nu s-a mai întâmplat niciodată să fie atât de mulți Vârcolaci pe teritoriile Vampirilor.

– S-au hotărât că ar putea fi folositor un specialist în IT și sincer, ți-ai pierdut toate argumentele ca să mă intimidezi.

– Tot pot să-ți sug sângele, fraiere.

Owen vine și ne întrerupe ciondăneala.

– Ați terminat aici, Misery? Am nevoie de tine puțin.

Îl urmez în jos pe scară în timp ce-i arunc o ultimă privire lui Alex. Owen a fost puțin rănit în timpul luptei: Vania i-a învinețit ochiul, sau poate gardianul acela cu părul arămiu, care l-a escortat în încăpere. Din postură, bănuiesc că toată partea dreaptă este de asemenea rănită. Când dăm colțul pe un hol întunecat și nu ne mai aude nimeni, îl întreb:

– Ești bine?

– Eu ar trebui să te întreb asta.

Mă gândesc.

– M-aș simți mai bine dacă aș putea vorbi cu Serena.

– Este cu roşcata. Fata, nu tipul.

– Juno. Ştiu.

– Se pare că nu este expertă la toată chestia cu schimbatul în fiară sălbatică şi înapoi în formă umană şi mai are de lucrat la controlul... nu ştiu, impulsurilor de lup. Red a scos-o la o alergare ca să...

– Ştiu, repet. Sunt în continuare *îngrijorată*. Şi nu se spune „schimbat".

– Ce vrei să spui?

– Vârcolacii preferă termenul „transformare".

Se uită la mine consternat, ca şi cum aş fi o tocilară din banca întâi care strigă „Doamna, spun eu!", după care se opreşte în faţa unei uşi închise.

– Ţi-am văzut expresia când am intrat în birou. Ai crezut că te trădez, nu-i aşa?

Rezist tentaţiei de a mă uita în altă parte.

– Ai intrat în încăpere ţinându-l captiv pe soţul meu.

– A fost ideea *lui*. L-am sunat cam la o oră după ce ne-am despărţit, reuşiserăm în sfârşit să obţinem filmarea de când a fost spart apartamentul Serenei.

Deci ăsta a fost motivul din care Lowe a plecat după ce am... Mai bine nu mă gândesc la asta.

– Lasă-mă să ghicesc. A fost Mick.

Confirmă din cap.

– I-am arătat înregistrările lui Lowe şi l-a recunoscut imediat. Misery, a luat-o razna.

– Aha, Mick şi Lowe sunt prieteni de mult...

– Nu, a luat-o razna pentru că ştia că eşti cu Mick. Am crezut că băieţelul tău este un tip dulce şi temperat, dar este *înfricoşător*.

Nu am de ce să neg.

– Şi ce ai făcut?

– Vârcolacii îl monitorizau în continuare pe guvernator să vadă ce urma să facă mai departe, iar Lowe l-a sunat pe Tată. În acel moment, complotul şi implicarea lui Mick deveniseră clare. Lowe

mi-a spus să-l sun pe Tată și să mint, să spun că, odată ce Mick și cu tine dispăruserăți, Lowe mă contactase căutându-te, pentru că a crezut că aș fi fost dispus să-l ajut și în loc de asta, l-am capturat. Restul ai văzut și tu. Mijește ochii. Din nou, a fost ideea *lui*.

– N-am spus nimic.

– N-o să te trădez, Misery.

Încuviințez din cap și mă simt apropiată de fratele meu geamăn. Este un sentiment de mult uitat, dar familiar.

– Nici eu pe tine.

– Foarte bine atunci. Face semn spre ușă. Ești gata?

Nu spune ce este înăuntru, dar deja știu.

Lowe este îmbrăcat cu o pereche de blugi pe care trebuie să o fi găsit pe aici și nimic altceva. Se întoarce spre noi când intrăm, dar se sprijină în continuare de perete, răbdător. La câțiva pași de el este un scaun pe care este așezat un Vampir cu cătușe.

Tatăl.

Este plin de sânge, în cea mai mare parte violet, dar pe de altă parte, și eu la fel. Și Owen, și toți cei care au fost în birou în timpul carnagiului. Când a ajuns Alex, primul lucru pe care a vrut să-l știe a fost dacă tot sângele ăla îmi făcea foame. Imediat ce ajungem pe teritoriul Vârcolacilor, plănuiesc să mânjesc o toaletă cu plăcintă și să-l întreb același lucru.

Dacă mă voi întoarce pe teritoriul Vârcolacilor.

Privirea mea o întâlnește pe a lui Lowe pentru scurt timp, dar este prea mult. Ceea ce se întâmplă între noi este un moment prea inflamabil ca să nu mă uit imediat în altă parte.

– Ești bine? întreabă.

Nu.

– Mda. Tu?

– Mda.

Vrea să spună „nu", dar momentan nu contează.

Tatăl este legat la ochi, presupun ca să nu hipnotizeze vreun fraier care intră în încăpere. Probabil căștile sunt pentru anularea zgomotului, dar el știe exact cine este în cameră ghidându-se după

sânge și bătăile inimii. Gorilele au dispărut; puterea lui, de asemenea. Pentru prima dată în viața lui de adult, este lipsit de apărare. Închid ochii și aștept să mă lovească orice fel de sentiment.

Nu simt nimic.

– Îmi dai voie? întreabă Owen cu amabilitate, arătând spre Tată.

Lowe încuviințează din cap, privind calm în timp ce fratele meu îi smulge legătura de la ochi și căștile și se lasă pe vine. Este prima dată când sunt martoră la o astfel de interacțiune: Owen este partea activă, dinamică, iar Tatăl este legat și nu se mișcă. Este slab. Pierde.

Se privesc. În cele din urmă, Tatăl rupe tăcerea spunând:

– Vreau să știi că aș face din nou același lucru.

Are vocea prea puternică pentru gustul meu și este aproape obscen de calm. Aș vrea să-l văd cerșind îndurare, îndoindu-se de siguranța ridicolă de sine și de convingerile prostești. Aș vrea să sufere fie și numai puțin, chiar și numai la sfârșit. Aș vrea să existe o pedeapsă pentru tot ce a făcut.

Și apoi nu mai este nevoie să îmi doresc. Pentru că, după ce aprobă gânditor din cap, Owen rânjește larg.

– Corect. Ceea ce vreau eu ca *tu* să știi, spune cu vocea scăzută și clară, este că îți preiau locul în consiliu și o să muncesc din greu să anulez și cea mai măruntă mizerie pe care ai clădit-o în ultimele câteva decenii. O să închei alianțe cu Vârcolacii și Oamenii, care nu vor fi numai în beneficiul *nostru*. O să fac tot ce pot ca să facilitez armistiții între *ei*. Și când în această zonă se va așterne pacea, iar influența Vampirilor va deveni aproape insignifiantă, o să-ți iau nenorocita de cenușă și o s-o împrăștii în locurile în care au fost granițele și punctele de intrare, astfel încât Vârcolacii, Oamenii și Vampirii să calce pe ea fără ca măcar să-și dea seama, *tati*.

Mai zâmbește încă o dată, feroce.

Uau, fratele meu e... uau!

– Misery, mai vrei să-i spui ceva mizeriei ăsteia de om înainte să-i pun călușul la loc?

Deschid gura. Apoi mă gândesc mai bine și o închid la loc.

Ce aș putea să-i spun? Există ceva ce l-ar răni măcar a suta parte din cât m-a rănit el pe mine și pe oamenii pe care îi iubesc? Probabil numai:

– Nu.

Owen chicotește, iar expresia lui Lowe este în același timp tandră și amuzată. Tatăl nu ne dă satisfacția de a se zvârcoli, a profera insulte sau a pierde controlul în vreun alt fel. Dar mă țintuiește cu privirea înainte ca ochii lui să dispară în spatele eșarfei. Are o expresie ușor înfrântă și-mi spun că poate știe: o să mă gândesc la el cât de puțin pot, pentru tot restul vieții mele.

– Ce-ai vrea să fac cu el? întreabă Lowe în clipa în care Tatăl nu ne mai aude.

Întrebarea ar trebui să-i fie adresată lui Owen, dar el se uită evident la *mine*. Poate în fața mea nu este un lider care acționează în numele poporului său, ci un Vârcolac care o întreabă pe...

Las capul în jos. Nu. Nici măcar nu mă voi gândi la acel cuvânt. Este un cuvânt de care s-a abuzat și care a fost târât în noroi în seara asta.

– Ce se întâmplă dacă rămâne în viață? De fapt, ce se întâmplă dacă este omorât? Ar exista repercusiuni?

– Nu există nici un departament care să reglementeze relațiile Vampiro-Vârcolace. Deocamdată, adaugă Lowe. Presupun că ar fi la latitudinea Vampirilor să vrea răzbunare sau să ceară o pedeapsă fie pentru tatăl tău, fie pentru cel care l-a executat. Persoana care îi va ocupa locul va avea ceva de spus despre asta.

– Deci Owen.

Schimbă o privire între ei. După o ezitare de o fracțiune de secundă, Lowe spune:

– Sau tu.

Șocant, Owen confirmă din cap. Apoi se uită amândoi la mine în expectativă.

– Voi credeți că *vreau* să fac parte din consiliu?

Lowe nu spune nimic. Owen ridică din umeri.

– Nu știu. Vrei?

Izbucnesc în râs.

– Ce este asta?

– Tatăl a hotărât că eu urma să fiu succesorul lui acum câteva decenii. Cred că ar trebui să nu mai facem ce spune el.

Owen este foarte serios.

– Vrei să spui că dacă îmi doresc locul lui, o să mi-l cedezi?

– Eu... Își ascunde colții sub buze. N-aș fi fericit. Și trebuie să te avertizez, oamenilor noștri nu le-ar plăcea. Dar ar trebui să recunoască faptul că ai făcut mai multe pentru Vampiri decât oricare dintre ei și până la urmă ar accepta.

N-am știut că Owen poate fi atât de rezonabil. Mi se pare atât de incredibil, încât fac o pauză în care mă gândesc la o lume în care aș putea să mă simt ca acasă printre Vampiri, fie și numai din cauză că aș avea obligația să fiu liderul lor. N-aș fi singură, n-aș fi respinsă, n-aș fi în permanență nelalocul meu. Tentația este...

Mică spre inexistentă. Sincer: să-i ia naiba pe Vampiri.

– Ce-ai spus mai devreme despre faptul că vei colabora cu Oamenii și Vârcolacii? îl întreb pe Owen. Ai vorbit serios, nu? Nu-ți băteai joc de Tată, nu?

– Sigur. Se încruntă indignat. Lowe și cu mine suntem practic cei mai buni prieteni.

Expresia derutată a lui Lowe nu transmite chiar prietenie la cataramă.

Owen pufnește.

– Mulțumesc pentru votul de încredere. Sunt de-a dreptul inspirat de faptul că Alfa Vârcolac și mireasa lui, care se întâmplă să fie blestemata mea de soră, cred că voi fi un lider grozav. Sistemul de suport al campionilor. Ai naibii ce sunteți!

Zâmbesc. Buzele lui Lowe se curbează în sus. Ne privim în ochi și pare chiar mai amenințător decât înainte, ca o furtună periculoasă care se apropie, un curent care mi se urcă pe șira spinării, ca un potop după secetă.

Chestia asta dintre noi este înfricoșătoare. Trebuie s-o întrerup.

– Pot să... am niște întrebări? mă grăbesc eu să intervin. Unde este fiul lui Mick?

– Owen și cu mine am pus mai mulți oameni pe urmele lui, spune Lowe.

Se freacă la ceafă și pare îndurerat.

– Și Mick? Ce-o să se întâmple cu el?

Se încruntă.

– Te vom anunța când vom lua o decizie.

– Și Ana? Tatăl meu...

– N-a știut unde este. E bine.

Mă simt ușurată.

– Mă bucur.

– Se va întoarce imediat ce situația va fi remediată. Mai este ceva ce vrei să știi?

Îmi strâng buzele, dorindu-mi să fie locul și momentul pentru mai multe întrebări. Dorindu-mi să fim singuri.

„Sunt partenera ta?

Este în ordine dacă nu contează? Este în ordine dacă vreau să fiu?

Cât din ceea ce ai spus tu, din ceea ce am spus eu, din ceea ce a spus restul lumii a fost adevărat?

O parte din ce s-a spus trebuie să fie adevărat, nu-i așa?"

– Nu.

Mă uit la Owen, care ori nu-și dă seama cât de tare mi-aș dori să ne lase singuri, ori nu îi pasă. Ultima variantă, probabil.

– Încă nu mi-ai spus ce ai vrea să fac cu tatăl tău, spune Lowe cu blândețe.

Mă uit la scaun. Postura Tatălui este impecabilă, ca de obicei, dar cu urechile ascuțite ascunse de căști și părul cărunt ușor ciufulit, aproape ar putea fi confundat cu un Om. Cum au decăzut cei măreți!

Poate sunt cu adevărat îngrozitoare. Poate o merită. Poate este puțin din fiecare. Cu toate astea spun:

– Nu-mi pasă. Hotărâți voi.

Când trec pe lângă Lowe, dosul palmei mele se freacă de mâna lui și pe braț îmi urcă un fior de căldură brută.

Pun mâna pe clanță, simțind în continuare căldura lui în degete. Fără să mă întorc, adaug:

– În afara cazului în care va fi nevoie, poți să nu-mi spui niciodată ce ați hotărât.

Adorm în camera mea din copilărie, ceea ce este cireașa ciudată de pe cea mai ciudată noapte a vieții mele.

În luna dinaintea nunții am fost deseori la Cuib, dar niciodată aici. De fapt nu am mai fost aici de la scurta ședere pe teritoriul Vampirilor de la sfârșitul stagiului de Colateral. Este destul de curat și mă întreb cine a șters rafturile goale și a schimbat becurile și din ale cui ordine. Deschid sertare goale și dulapuri nefolosite. Cam la o oră după răsăritul soarelui, mă duc la culcare.

Patul meu este în stilul paturilor Vampirilor, ceea ce înseamnă o saltea subțire pe podea și o platformă de lemn cam la nouăzeci de centimetri deasupra lui, ca să protejeze de lumină. Practic, un coșciug răsturnat, a spus Serena prima dată când l-a văzut și încă o urăsc puțin pentru asta. Dar este delicios de confortabil și deplâng faptul că nu am găsit niciodată ceva de genul ăsta pe teritoriul Oamenilor, cu atât mai puțin pe cel al Vârcolacilor. Apoi, înainte să ațipesc mă întreb ce relevanță are. Ce mi se va întâmpla de acum încolo? Va mai fi nevoie de căsătorii de conveniență între semenii noștri, în condițiile în care Owen preia puterea?

Nu. Așa că poate o să mă întorc în vechiul meu apartament. Și la testările de penetrare. Dar mai degrabă aș ieși afară când soarele e sus pe cer, decât să mai lucrez cu – cum îl cheamă? Pierce, aha –, mai degrabă decât să lucrez din nou cu Pierce. Deci probabil ar trebui să-mi actualizez CV-ul și...

Mă trezesc cu patruzeci de minute înainte de apusul soarelui, cu un trup lipit de mine. Este cald, foarte delicat și familiar.

– Găsește-ți un pat, javră, spun amețită în timp ce mă întorc spre Serena.

– Niciodată. Cască cu nerușinare fără să se gândească la gura ei împuțită sau la bietul meu nas. Deci, spune apoi.

– Deci.

Ridic mâinile să mă frec la ochi și încă simt mirosul de sânge de Vampir sub unghii. Ar trebui să fac un duș.

– Hai să rezolvăm chestia asta mai întâi. Știu că ești nervoasă, dar...

– Stai așa. Nu sunt nervoasă.

Clipește apăsat spre mine.

– O!

– N-o să... nu sunt supărată, jur.

Îmi cercetează fața.

– Dar?

– Nici un „dar".

– Dar?

– Nimic.

– Dar?

– Ce naiba, ți-am spus...

– *Misery*. Dar?

Îmi apăs degetele peste ochi până văd stele verzi. Doamne, urăsc atunci când oamenii mă *cunosc*.

– De ce?

– De ce, ce?

– De ce nu mi-ai spus?

Se mușcă de obraz.

– Așa. Deci. Am cam ținut un număr exorbitant de secrete față de tine în ultimul an sau ceva de genul ăsta, și nu știu la care te referi, așa că...

– Cel mai important. Am un ton plat. Că ești o altă nenorocită de specie?

– A. Își încrețește nasul. Da. Ei bine.

– Am crezut că ai încredere în mine. Am presupus că simțeai că poți să-mi spui totul și prietenia noastră era necondiționată, dar poate...

– Asta simt. Am încredere în tine. Doar că... Tresare. Apoi își masează fruntea cu palma. Nu eram sigură, înțelegi? Mai ales la început corpul meu era atât de ciudat și aveam senzațiile astea ciudate și părea o aiureală. Nu eram sigură dacă nu cumva aveam halucinații și părea exact genul de chestie la care trebuia să evit să mă gândesc și să mă rog să dispară. Și apoi, când chiar am început să bănuiesc... Ei bine, în primul rând voi urâți Vârcolacii.

Icnesc, profund jignită.

– Eu nu îi urăsc.

– Faci glume despre ei tot timpul.

– Ce glume?

– Haide. Aleargă după poștași, sunt obsedați de veverițe. A fost noaptea aia în care am întâlnit câinele ăla ud care puțea așa de rău...

– A fost o *glumă*. Pe vremea aia nu adulmecasem niciodată un Vârcolac!

– Aha. *Bine*. Inspiră adânc. Sângele meu este roșu. Și atunci când m-a răpit tatăl tău, tot nu puteam să mă transform. Nu eram sigură. Pe vremea aia nu știam decât că se întâmpla ceva ciudat, îngrozitor și extraordinar și jur, Misery, singurul lucru la care m-am tot gândit în ultimele șase luni a fost: dacă mor? Dacă chestia asta din mine mă omoară? Ce-o să facă Misery atunci? O s-o târăsc cu mine, o să fiu motivul din care sora mea, persoana de care îmi pasă cel mai mult, *singura* persoană de care îmi pasă, va muri din cauza acestei codependențe ciudate a noastre și...

Întind mâna și îi cuprind degetele, așa cum făceam când eram mici.

Serena se liniștește. Se oprește. Apoi, după câteva clipe, continuă și vocea îi este mult mai calmă.

– În ultimele trei luni am avut mult timp la dispoziție. Evident. Era o cameră de supraveghere în pod, dar avea mai multe puncte oarbe. Înainte simțisem că aveam nevoie de informație. Cercetasem posibilitatea să fiu Vârcolac, sau ceva complet diferit, așa cum aș face în mod normal cercetare pentru un articol.

Dar odată ce am rămas singură, unicul lucru pe care am putut să-l fac a fost să mă cercetez pe mine însămi. Să încerc să simt. Și m-am antrenat. Să te transformi este ca și cum ai încorda un mușchi, doar că mușchiul respectiv este și în creier. Și tot nu înțeleg cu adevărat care este treaba cu mine și care parte din mine este Vârcolac și care Om, dar...

Inspiră adânc.

Încă o dată.

Încă o dată, și o strâng de mână.

– Deci. Nu plânge, dar îi aud lacrimile din voce. Poți să... Poți să fii din nou singura mea prietenă din toată lumea asta nenorocită, Bleech?

Zâmbesc.

Apoi râd.

Apoi râde și ea.

– Vorbești ca și cum nu am fi fost asta tot timpul.

Acum plânge și aș plânge și eu, dar nu pot. Mă aplec în schimb în față, lovindu-mă de o mulțime de coate și o îmbrățișez strâns.

Ea mă strânge și mai tare.

– Poți fi orice-oi fi și tot ești prietena mea. Și nu voi avea niciodată o problemă cu faptul că ești Vârcolac, îi spun cu nasul în părul ei, care este murdar de pământ și, Doamne, puiul ăsta de lup are nevoie de o baie la fel de urgent ca mine. De fapt, cred că s-ar putea să fiu îndrăgostită de un Vârcolac, mă destăinui eu.

CAPITOLUL 30

Ar fi putut trimite pe oricine la el. Orice Vampir.
Şi totuşi, a fost ea.
O aruncare cu zarul.
O extragere norocoasă.

Nu-l văd pe Lowe în următoarele trei zile.

Sau, îl văd pe Lowe. De mai multe ori. În mod constant, aş putea spune. Dar nu este niciodată Lowe, tipul care a stat cu mine pe acoperiş şi mi-a pregătit baia şi mi-a dat părul la o parte ca să se uite la vârfurile urechilor mele şi apoi a şoptit în barbă „Drăguţ". Întotdeauna este Lowe, conducătorul Alfa. Discută chestiuni urgente. Face naveta între teritoriul Vampirilor şi cel al Vârcolacilor împreună cu Cal şi un cârd de secunzi în urma lor. Are şedinţe cu Maddie Garcia şi Cal în spatele uşilor închise, şedinţe care nu mă interesează, dar la care îmi dau seama că vreau să particip.

Serena şi cu mine suntem împreună ca nişte siameze lipite în dreptul şoldului, ca atunci când aveam doisprezece ani şi încercam să înţelegem trigonometria. La apus facem plimbări lungi şi confortabile în tăcere. Facem glume pe seama faptului că poate să facă să-i crească blană pe cot printr-un act de voinţă. Stăm la mine în cameră. Serena se pune la curent cu tot ce s-a întâmplat cât timp ea a fost decuplată de la lume, eu clipesc adormită spre

punctele negre de pe tavan, încercând să-mi dau seama dacă sunt niște insecte minuscule sau fire de praf.

Reușesc să mă înșel de fiecare dată.

– Avem registre bune de testare, spune Juno când vine să stea de vorbă cu Serena. Putem să aflăm cine a fost părintele tău Vârcolac sau măcar din ce haită sau grup provenea.

Serena se uită la mine întrebătoare și prima mea pornire este să o încurajez. Apoi îi văd mușchii gâtului tresărind o dată și încă o dată.

– Poate ar fi bine să te gândești puțin la asta, spun, iar ea aprobă din cap ușurată, ca și cum ar fi avut nevoie de permisiunea mea ca să ia în considerare varianta.

Indecizia nu este ceva ce o caracterizează. Pe de altă parte, Serena nu mai este cum a fost. A fost ținută singură într-un pod fără geamuri mai multe luni și asta s-a întâmplat *după* ce a început să aibă o bănuială că era posibil să aparțină altei specii. Adoarme la ore ciudate, apoi se foiește și am surprins-o plângând de mai multe ori în ultima săptămână decât în tot deceniul anterior. Serena pare… nu redusă, dar distrasă. Imaterială. În transformare.

Mai târziu în seara aceea, în timp ce-și împletește absentă părul și se uită în gol pe fereastră, șoptește:

– Mă întreb dacă m-aș simți confortabil să petrec ceva timp cu Vârcolacii. Numai ca să văd cum sunt.

Îmi dau seama că Juno este prima dintre semenii Serenei care nu a răpit-o, întemnițat-o sau abandonat-o.

– Trebuie să-l întreb ceva pe Lowe, îi spun lui Owen în ziua următoare, când îl prind între întâlnirile de consiliu. Unde este?

Owen se uită încruntat la monitorul din biroul Tatălui. Nimeni nu a curățat petele de sânge sau poate le-a curățat, iar urmele aproape negre sunt un memento permanent.

– La el acasă, presupun.

– Când se întoarce?

– Nu știu. Negocierile s-au terminat pentru moment, deci o vreme nu va veni.

Pare stresat, ca și cum și-ar fi trecut o mână prin păr. Puterea nu i se potrivește, cel puțin nu încă.

– Aha.

Casc ochii și Owen ridică în sfârșit privirea.

– Ce?

– Nimic. Presupun că am crezut că o să mă întorc cu el? De vreme ce acolo locuiesc.

– Vrei să faci asta?

– Ce vrei să spui?

– Nu trebuie să locuiești acolo dacă nu vrei.

– Și cum rămâne cu alianța?

Ridică din umeri.

– Săptămâna viitoare consiliul va vota în mod oficial parametrii alianței noastre cu Vârcolacii. Până atunci Lowe și cu mine suntem pe aceeași lungime de undă și nici unul dintre noi nu îi va cere lui Gabi să mai servească drept Colateral.

– Nu sunt sigură că cei din consiliu vor aproba...

– Consiliul i-a permis Tatălui să facă o grămadă de chestii ilegale și acum membrii lui dau din colț în colț ca să pretindă că nu au știut nimic despre ele și chiar dacă nu aveau intenția să-și acopere fundul, o să le prezint o alianță condiționată cu Vârcolacii și Oamenii. Așa că da, vor aproba orice le voi spune eu să aprobe. Gabi s-a întors deja pe teritoriul Vârcolacilor. Ești liberă să trăiești oriunde vrei, așa că dă-mi voie să te întreb din nou: Vrei să locuiești cu Lowe?

Se pare că totuși puterea i se potrivește.

Este o întrebare atât de directă, încât nu pot să o resping decât cu altă întrebare.

– El a spus ceva?

– Cum ar fi?

– Cum ar fi, dacă vrea ca eu să... se așteaptă ca eu... A spus ceva, *orice*?

Se uită la mine fără îndurare.

– Nu scriu o rubrică de sfaturi romantice.

Înclin capul.

– Totuși așa arăți.

– Ieși naibii din biroul meu!

Ies ca să evit prespapierul la care se uită. Pe urmă îmi dau seama că nu am obținut lucrul pentru care am venit. Iau o hotărâre administrativă: mă întorc, fur cheile lui Owen de la mașină și câteva minute mai târziu Serena și cu mine suntem pe drum, traversând podul în timp ce soarele palid apune dincolo de stejari. Nu am nici un document oficial asupra mea, dar când îmi spun numele, Vârcolacul de la punctul de frontieră îmi scanează chipul și mă lasă să trec.

O las pe Serena la Juno și zâmbesc pe când ele țopăie intrând în pădure în formă de lupi cu blănurile unduind în vânt. Serena are nevoie acum de compania Vârcolacilor și mă bucur că pot s-o ajut cu asta. De asemenea sunt incredibil de ușurată că îmi cere ajutorul în loc să mă îndepărteze.

– Scrie-mi când v-ați plictisit să fugăriți cârtițe sau să vă mirosiți fundurile sau ce faceți voi, strig după ele. Mă duc la Lowe acasă!

Ușa casei lui nu este încuiată, ca de obicei, dar locul este nefiresc de pustiu. Îmi arunc pantofii din picioare și urc scara de lemn, întrebându-mă dacă îmi sunt livrate în continuare pungi de sânge, când o s-o văd pe Ana din nou, dacă Serena și Sparkles/Sylvester se vor reuni vreodată.

Mi se strânge stomacul când intru în camera mea. Încăperea pare nelocuită, mai mult decât atunci când m-am mutat în ea, la început. Mărunțișurile mele, cărțile, filmele, chiar și niște haine au fost puse înapoi în cutii.

Nu mai sunt binevenită aici. Sunt evacuată.

„Probabil există un motiv din care se întâmplă asta. Lowe nu m-ar da afară pur și simplu."

Dar nu pot să mă conving să nu-mi pese. Mi se strânge inima și chiar dacă nu sunt dată afară, sunt oricum îndepărtată. Mi-am îndeplinit rolul și...

– Misery?

Mă întorc și inima dă să-mi sară din piept.

Lowe. Uitându-se la mine în lumina caldă a becurilor din tavan. Nu zâmbește propriu-zis, dar radiază de fericire pentru că mă vede. Este îmbrăcat cu o jachetă de piele și mâinile îi atârnă de-o parte și de alta a corpului, puțin rigide. Este ca și cum le-ar ține intenționat pe loc.

– Bună.

Zâmbesc și îmi zâmbește și el. Apoi stăm în tăcere suficient de mult timp ca să-mi aduc aminte conversația pe care am avut-o ultima dată când am fost singuri.

Prea mult.

– Nu eram sigură dacă pot... Sper că nu încalc proprietatea.

– Să încalci proprietatea? Încântarea că m-a văzut se transformă în confuzie, care apoi devine o înțelegere severă și spune: Aici locuiești.

Nu întreb „Locuiesc?" pentru că ar părea că sunt miorlăită, nesigură pe mine, poate puțin pasiv-agresivă și tocmai mi-am amintit că nu sunt nimic din toate astea. Nu în relația cu Lowe, cel puțin.

– Am adus-o pe Serena și cred că ar fi grozav dacă ar putea să o cunoască pe Ana. I-ar face bine Serenei și viceversa. Mă îndoiesc că sunt singurele două persoane care sunt pe jumătate Vârcolaci, dar...

– Din câte știm noi...

Aprob din cap.

– Ar fi în ordine?

Se scarpină la falcă. Nu l-am văzut niciodată cu barba atât de lungă. Cum au fost ultimele câteva zile pentru el?

– Vreau să-i spun Anei despre părinții ei după ce Koen o aduce înapoi. Aveam de gând să port această conversație mai târziu, dar pur și simplu sunt prea multe persoane care știu și nu vreau să afle

de la altcineva. După aceea m-aș bucura să o cunoască pe Serena. Și bineînțeles că Serena este mereu binevenită printre noi. Poate să facă parte din haita noastră, dacă vrea. Am rugat-o pe Juno să vadă ce face cât am fost plecat, dar voi programa o întâlnire, acum, că m-am întors.

– Te-ai întors?

– Am fost la Emery.

Casc ochii.

– Pfui?

Scoate un hohot delicat de râs și se sprijină cu umărul de ușă.

– Într-adevăr.

– Am cam bănuit Vârcolacul greșit, nu-i așa?

– În ceea ce o privește pe Ana. Avem în sfârșit destule dovezi ca s-o tragem la răspundere pe Emery pentru activitățile Devotaților, inclusiv o explozie care s-a petrecut în urmă cu trei luni la o școală. M-am dus s-o informez că va avea loc un proces. Dar când vine vorba despre sora mea... Expresia i se întunecă. Nu este vina ei că am ales să-l cred pe Mick.

– L-ai găsit pe fiul lui?

– Da. Sunt împreună, bine păziți. Încă nu sunt sigur ce o să fac.

Își strânge buzele.

– Îmi pare foarte rău, Lowe, spun eu cu inima grea. Știu cât de multă încredere aveai în el.

– Dacă ar fi fost vorba despre orice alt Vârcolac, mi-aș fi dat seama că mă mințea. Dar Mick... mirosul lui s-a schimbat dramatic. Era acru, amar și copleșitor, dar am presupus că era din cauza suferinței. Că asta pățești când îți pierzi partenera și fiul.

Fac un pas către el, dorindu-mi să-l consolez, nesigură cum s-o fac. Până la urmă pur și simplu spun din nou un „Îmi pare rău" complet stângaci. Încerc să continui, să desfac nodul de cuvinte care îmi îngreunează stomacul, dar sunetele mor pe buzele mele. Sunt ametită, incapabilă să fiu coerentă.

– Nu te caracterizează, spune el cu un zâmbet vag pe față.

– Ce nu mă caracterizează?

– Să nu spui exact ceea ce gândești.

– A, da. Mă simt puțin iritată. Îmi mișc picioarele ca să controlez nervii. Era mai ușor să fiu sinceră cu tine atunci când credeam că ești sincer cu mine.

Se încruntă.

– Poți să fii sinceră cu mine, Misery. Întotdeauna.

Expir nerăbdătoare, apoi mă duc spre el, pregătită de atac. Mă opresc numai când sunt atât de aproape încât trebuie să-și aplece capul ca să mă privească în ochi.

– De ce aș face asta, însă? Ca să-mi folosești rănile cele mai profunde și ceea ce știi despre trecutul meu și să-mi faci rău atunci când te hotărăști că vrei să mă dai la o parte?

Are un aer descurajat la amintirea lucrurilor pe care mi le-a spus, ca și cum l-ar durea la fel de tare ca pe mine.

– Îmi pare rău, șoptește el.

– Ai mințit, îl acuz eu. Ai spus toată chestia aia... și a fost o minciună.

Nu neagă, ceea ce mă face să fiu și mai furioasă. Trage încet și profund aer în piept, până când își umple plămânii.

– De ce? insist eu. Cum nu primesc nici un răspuns, ridic mâna spre fața lui. Aș putea să te forțez să-mi spui adevărul. Buricul degetului meu mare apasă porțiunea dintre sprâncenele lui. Aș putea să te hipnotizez.

Zâmbește într-un fel care îl face să pară trist și spune:

– Deja m-ai hipnotizat, Misery.

Îmi strâng pleoapele. Apoi deschid ochii și îl întreb:

– Sunt partenera ta?

– Am vorbit serios când ți-am spus ce ți-am spus, spune el calm. Nu ar trebui să folosești cuvinte ale Vârcolacilor pe care nu le înțelegi.

– Da.

Mă întorc pe călcâie furioasă și mă îndepărtez de el. La naiba cu asta. Dacă nu ar fi vrut să folosesc cuvinte de-ale Vârcolacilor, nu ar fi trebuit să mi le spună.

– Misery.

Lowe mă apucă de încheietură și mă oprește. Când încerc să mă smucesc, își înfășoară brațul în jurul taliei mele și mă trage lângă el.

Are inima fierbinte. Barba lui îmi zgârie scobitura gâtului într-un mod delicios.

Îl aud respirând din nou, de data asta fără reținere.

– Sentimentele mele. Dorințele mele. Poftele mele... Sunt ale mele, Misery. Nu tu trebuie să le gestionezi.

Încerc să mă răsucesc în strânsoarea lui, furioasă.

– Sigur că sunt. Ce naiba înseamnă asta...

– Înseamnă că nu vreau să iei hotărâri pe baza dorințelor mele. Nu vreau să fii cu mine pentru că trebuie să fii, pentru că ești îngrijorată că altfel o să fiu nefericit. Aș vrea să-i văd ochii. Are vocea groasă și aspră în același timp, ca și cum cineva ar fi înfundat cât de multă emoție ar fi putut în ea, apoi ar fi încercat să o anuleze. La nuntă, când ai stat lângă mine pentru prima dată, la început am fost furios. Am fost furios pentru că printr-o ironie a sorții îmi găsisem partenera și era cineva pe care nu aveam cum să iubesc vreodată cu adevărat. Te doream mai mult decât orice altceva și totuși mă simțeam captivul tău. Apoi am început să petrec timp cu tine. Am început să te cunosc și m-ai făcut fericit. M-ai făcut o persoană mai bună. M-ai făcut să vreau să fiu complet, cu tot ce mă face să fiu eu, chiar și cu părțile pe care am crezut că le-am lăsat în urmă. Și într-o zi m-am trezit și mi-am dat seama că nu te-aș dori mai puțin nici dacă nu ai avea cel mai plăcut miros din lume.

– Lowe...

– Dar *pot* să supraviețuiesc fără tine, Misery. Singurul lucru pe care trebuie să-l fac este... Scoate un hohot cald de râs. Să exist fără tine. Și cred că tot ar fi mai bine decât să te văd pe tine nefericită. Decât să las dragostea mea pentru tine să te lege de mine când tu ai prefera...

– Cum rămâne cu dragostea *mea*? Mă întorc în brațele lui și de data asta îmi permite. *Asta* poate să mă lege de tine? Am permisiunea să simt ceea ce simți și tu?

Întredeschide gura.

– Nu. Nu. Nu ai dreptul să fii surprins de ceea ce simt pentru tine. Nu în condițiile în care am fost tot timpul sinceră cu tine și știi ce? Încep să-mi tremure mâinile și strâng pumnii, lipiți de pieptul lui. Nu. Dacă eu vreau să fiu îndrăgostită de prostul meu de soț Vârcolac, o să fiu îndrăgostită de prostul meu de soț Vârcolac, fie că vrea să mă iubească și el, fie că nu. Și mai e ceva, o să locuiesc aici, așa că poți să desfaci cutiile alea chiar acum. O să fac parte din viața Anei pentru că îi place de mine și *nu știu cum*, dar și mie îmi place de ea, bine? Și o să rămân prin zonă pe teritoriul Vârcolacilor pentru că cea mai bună prietenă a mea este ca voi și pentru prima dată în viața mea oamenii au fost al naibii de drăguți cu mine și îmi place să locuiesc pe malul lacului și nu m-ar deranja să fiu ciudata haitei care suge sânge și...

Aș putea să scuip și alte amenințări, dar mă oprește.

– Ferestrele. Le schimb.

– Ce legătură...

– Le-am văzut pe cele de la Cuib. Mi-a explicat Owen cum funcționează. Nu te evacuam, pur și simplu nu voiam să ți se degradeze lucrurile.

– O. Nu are nici un sens. Asta este foarte... drăguț din partea ta. Și scump.

Nu pare să-i pese. În schimb își lipește fruntea de fruntea mea și îmi ia obrazul în palmă. Are vocea doar o șoaptă.

– Mi-e frică, Misery. Sunt terifiat.

– De ce?

– De faptul că nu există nici o lume, nici un scenariu, nici o realitate în care te voi lăsa cu eleganță să mă părăsești. Că dacă nu îți dau drumul acum, peste cinci zile, cinci luni, cinci ani, nu voi mai fi capabil. În fiecare secundă te doresc mai mult și în fiecare secundă sunt pe punctul de a te dori mai mult. Fiecare secundă

este ultima mea șansă de a fi rezonabil. Să te las să-ți trăiești viața fără să acaparez toată...

Înclin bărbia ca să-mi lipesc gura de a lui. Ne-am sărutat de multe ori și probabil acesta este cel mai reținut sărut dintre toate. Dar felul în care buzele lui se agață de ale mele are ceva disperat și frenetic, pare complet pierdut.

Mă retrag. Zâmbesc. Spun:

– Taci din gură, Lowe.

Râde și mărul lui Adam devine proeminent.

– Nu așa trebuie să i te adresezi conducătorului Alfa al haitei în care pretinzi că vrei să intri.

– Exact. Taci din gură, Alfa. Îl sărut din nou, și de data asta zăbovesc. Mă ține strâns, ca și cum aș vrea s-o șterg în clipa în care mi-ar da drumul. Ai văzut cum am fost vizavi de Serena, șoptesc lipită de buzele lui. Nu sunt genul care se răzgândește.

– Nu, nu ești.

– Înțeleg cum este să fii țintuit locului de partenerul tău. Fac repede un pas în spate, întrebându-mă dintr-odată dacă această conversație necesită o distanță între noi. Trebuie să fie greu să simți că nu ai putea să pleci nici dacă ai vrea. Ca și cum cineva va fi problema ta pentru totdeauna...

Dă din cap și mă privește intens în ochi.

– Nu ești o problemă, Misery. Ești un privilegiu.

Bătăile inimii mele încetinesc chiar în timp ce ale lui Lowe devin de trei ori mai accelerate decât ale mele. Corpurile noastre demonstrează cât de diferiți suntem la nivel fundamental.

Totuși nu-mi pasă. Nici lui nu-i pasă.

– Atunci vom încerca. Nu asta înseamnă orice relație, până la urmă? Să întâlnești pe cineva cu care îți dorești să fii mai mult decât cu oricine altcineva și să încerci să faci să funcționeze? Și poate... poate nu am hardware-ul pentru asta, dar am software-ul, pe care eu îl programez. Poate tu nu-mi ești destinat în felul în care îți sunt eu destinată, dar o să te aleg oricum pe tine iar

și iar. Nu am nevoie de un permis genetic special ca să fiu sigură că tu ești...

Nu apuc să termin fraza pentru că mă sărută cu ferocitate, ca și cum nu se va opri niciodată, iar eu îl sărut la fel. De data asta intensitatea este brăzdată cu ușurare.

– Ești aici, spune el lipit de gâtul meu, trăgându-mă în spate. Nu este o întrebare, nu o întrebare pentru mine. Îmi cuprinde capul cu mâinile lui puternice și nu mă lasă să aprob. Nu mai pleci.

Simt cum certitudinea relației noastre se instalează în mine.

O parte diferită a lui Lowe preia controlul și mă împinge în perete.

– Parteneră. Partenera mea, geme el, ca și cum nu și-ar fi permis să se gândească la acest cuvânt în relație cu el până acum. Când mă ia în brațe și mă duce pe pat, aerul țâșnește afară din plămânii mei. Partenera mea, spune el din nou, cu vocea mai gravă decât de obicei, atât de profundă încât îmi încolăcesc brațele în jurul gâtului lui și îl trag în jos, sperând că voi calma neliniștea din el, tremurul frenetic al mâinilor. Respiră împiedicat în părul meu, așa că îi împing umerii lați până ne răsucim pe saltea. Acum eu sunt cea care dictează ritmul, cu săruturi savuroase și lichide, iar tensiunea vibrantă din interiorul lui se topește lent.

Inspir mirosul sângelui său, amețitor și puternic.

– Iubesc chestia asta. *Te* iubesc.

Trage aer în piept, surprins. Căldura mi se răspândește în stomac și îmi urcă pe șira spinării. Îmi dau jos tricoul și mă urmează nerăbdător cu gura și cu mâinile. Mă ciugulește de claviculă, îmi suge sfârcurile, îmi mușcă sânii. Cu fiecare atingere simt că suntem încet sudați împreună, până când se oprește.

Degetele lui lungi se îndoaie în jurul coapselor mele, incredibil de strâns, apoi rămân nemișcate.

Când se retrage ca să mă privească, are buzele vinețiii și privirea limpede și serioasă.

– S-ar putea să trebuiască să ne oprim.

Râd, rămasă deja fără suflare.

– Ce este asta, o altă criză de vinovăție tipică Vârcolacilor?

– Misery. Se oprește și își linge buzele. Sunt *foarte* aprins. Am fost separați și miroși al naibii de bine și ai spus niște... chestii ametitoare, că nu vei mai pleca și sunt mai aproape de margine decât...

Râd, cu gura lipită de maxilarul lui.

– OK. Înainte să te complaci în și mai multă ură de sine, dă-mi voie să spun că o să-ți beau din nou sângele. OK, Lowe?

Șuieră un gutural „La naiba" și încuviințează din cap nerăbdător.

– Și o să facem sex.

Își lipește coapsele de ale mele și respirațiile ni se sincronizează.

– OK, OK, repetă el, dintr-odată hotărât, încercând să recapete autocontrolul. Pot să mă opresc. O să mă opresc când...

– N-o să te oprești, spun sărutându-i obrazul, cu brațele strânse în jurul gâtului său și apoi îi șoptesc în ureche: Când o să... faci nodul, o să... îl legi, agăți... am nevoie de un vocabular mai potrivit... O să faci chestia aia în mine.

Lowe mă strânge la piept.

– O să te doară...

– Și o să mă doară un pic. Așa cum pe tine te-a durut când m-am hrănit de la tine, de vreme ce ți-am perforat pielea. Și apoi, după câteva minute devine foarte bine pentru mine și cred că și pentru tine.

Singurul lui răspuns este un geamăt profund. Pare involuntar și îi sărut buza de jos ca să nu râd.

– O să fie bine. Dacă nu, o să vorbim despre asta. Suntem specii diferite, dar asta este o relație pe termen lung și ar trebui să fim sinceri în legătură cu preferințele și nevoile noastre și este evident că *îți dorești* asta, poate chiar *ai nevoie*...

Închide ochii. Ca și cum într-adevăr ar avea nevoie.

Cel mai important:

– Chestia este că eu vreau să faci asta. Este diferit, nu voi nega asta și poate nu va funcționa perfect, dar ideea să fac asta este destul de...

– Ciudată?

– De fapt, voiam să spun... Am gura uscată... Sexy.

Observ cum i se dilată pupilele și este ca și aranjat. Lowe pierde autocontrolul și sunt sub el. Îmi smulge hainele cu mișcări frenetice, apoi pe ale lui și îmi aduc aminte de prima dată când am făcut ceva cât de cât asemănător. Ezitarea lui reținută din baie. Abia dacă o recunosc în felul în care mă atinge, în felul în care mâna urmărește formele spatelui meu ca să-mi arcuiască trupul spre el ca pe o ofrandă.

Amândoi vrem să ne obișnuim încetul cu încetul, dar el este mai excitat și eu mai udă decât s-a așteptat. E nevoie de foarte puțin, numai câteva împingeri în pliurile mele și suntem aproape gata. Capul penisului său se lovește de clitorisul meu și când se retrage se agață în intrarea mea, gata să alunece înapoi.

– Ești atât de caldă înăuntru. Atât de umedă, numai pentru nodul meu. Îmi sărută tâmpla și șoptește ceva ce ar putea fi delicat. Apoi se împinge în mine. Este mare într-un fel satisfăcător, care îmi declanșează mici semnale de alarmă în cap. Mă zvârcolesc, simțindu-mă captivă, trasă în țeapă și este ajustarea de care avem amândoi nevoie.

Alunecă până la capăt.

Mă arcuiesc lovind salteaua cu palmele.

Inimile ni se opresc în același timp și apoi pornesc. A mea, cu bătăi lenețe. A lui, ca o tobă.

– Misery. Vreau să trăiesc în tine.

Mă strânge în brațe. Ridic bărbia să-i sărut colțul gurii și nu alunecăm ușor în sex. Lowe iese cu totul și apoi se împinge la loc într-un ritm inegal, lovit, fără să se tempereze. Data trecută a încercat să se abțină ca să dureze mai mult. De data asta se avântă cu capul înainte și poate corpul meu nu înțelege, dar răspunde cu entuziasm. Se uită în ochii mei în timp ce mi-o trage, presiunea

coapselor lui mă desface și când închid ochii, mă abandonez plăcerii. Gâfâie în urechea mea cuvinte de genul „bine" și „OK", deformate până nu se mai disting pentru că nu mai poate gândi. Mușchii interiori mi se încordează ca să-l țină înăuntru mai mult timp, tensionându-se în jurul penisului său și căldura lichidă cu care nu sunt obișnuită se prelinge în interiorul meu.

Și atunci ceva se schimbă. Lowe împinge o dată, de două ori, atât de tare încât mâinile îmi alunecă pe spatele lui transpirat. Ritmul tot mai alert al respirației grele se oprește și deschid ochii.

Mă aștept să-l văd din nou îngrijorat, să trebuiască să-l liniștesc, dar lipsa lui de control a depășit acest moment. Îmi comandă: „Uită-te la mine" fără pic de incertitudine în voce, sigur că lucrurile se petrec așa cum ar trebui. Nu pot vorbi, așa că aprob din cap. Înclină și el din cap și spune răgușit:

– Începe.

O clipă mai târziu am senzația unei presiuni enorme. Mă umple, împingând încet, languros o dată, de două ori, până când umflătura de la baza penisului său este prea mare ca să mai poată ieși. Apoi se scutură, suspinând profund. Îmi trec dinții peste gâtul lui și geme, îmi cuibăresc fața în căușul gâtului său și coapsele în vintre. Umflătura nodului său crește tot mai mare.

Mă simt ciudat. Plină în mod plăcut. S-ar putea chiar să simt...

– O s-o fac, Misery. O să-mi dau drumul acolo unde ar trebui s-o fac. Cuvintele lui abia se înțeleg. O să sparg nodul în micuța ta...

Brusc se produce o schimbare și presiunea crește. Lowe are un orgasm puternic pentru care nici unul dintre noi nu este pregătit. Încearcă să ajungă mai în profunzime, deși nu are unde să mai pătrundă, chiar după momentul în care am crezut că plăcerea lui ar fi trebuit să se termine. Sunt flexibilă și primitoare până când își recapătă suficient prezența de spirit ca să spună:

– Partenera mea frumoasă. Care suportă atât de bine.

Un alt val de plăcere se sparge de el în timp ce mă stropește pe interior și dă capul pe spate cu ochii sticloși.

Coapsele i se unduiesc, testând, împingând și îmi dau seama că este înfipt în mine și suntem conectați și da, mă simt...

– Bine..., spun eu. Chiar la marginea durerii. Dar de asemenea sunt făcută din căldură și senzații. Mușchii îmi zvâcnesc și Lowe expiră, tremurând încă în mine. Spasmele orgasmului îi contractă corpul. Este bine, spun. Tocmai am...

Mă simt atât de bine încât am nevoie de mai mult contact. De mai multă fricțiune. Am nevoie să se miște chiar dacă nu poate. Încerc să mă frec de nodul lui, dar nu am loc. Încerc să mă încordez în jurul lui, iar Lowe râde cu răsuflarea tăiată. Pare să-și revină din transa orgasmului, suficient cât să mă reducă la tăcere și să bage mâna între noi.

Este nevoie de atât de puțin, numai o atingere a degetului mare și termin și eu. Dau ochii pe spate și simt ceva atât de violent, nebunesc, dureros *de plăcut* cum nu am simțit niciodată.

– *Lowe.*

Mi-e frică de intensitatea momentului. Dar geme dezarticulat, mă mușcă de claviculă și știu că simte exact ca mine, o plăcere brutală, pulsatorie, imposibil de oprit.

– Frumoasa mea parteneră, care termină peste nodul meu. O să facem asta în fiecare zi, îmi șoptește în ureche. Și când ești pregătită, o să te mușc acolo unde trebuie. O să-ți las o urmă și o s-o ling în fiecare dimineață și seară. Bine?

Dau din cap. Un extaz sălbatic, fără sfârșit, pulsează dulce în mine. Merge, mă gândesc. Dar nu mă obosesc s-o spun, pentru că este evident. În schimb întreb:

– Și acum, acum ce urmează?

Se scutură și ne învârtim până ajung să fiu peste el. Mâinile îi tremură ușor în timp ce-mi trasează conturul spatelui. Unghiile îi par... nu, probabil este numai imaginația mea.

– Acum...

Închide ochii și își arcuiește șoldurile ca și cum ar încerca să intre mai mult în mine. Nu sunt sigură că funcționează, dar nodul se lovește plăcut de pereții mei. Trasează o graniță superbă între

plăcere și durere și îmi declanșează mai multe spasme. Apoi lui. „La naiba", bălmăjește el scurt. Și când poate din nou să vorbească, geme:

– Acum totul este așa cum ar trebui să fie. Ești acolo unde vreau să fii.

– Pentru cât timp?

– Nu știu. Îmi sărută tâmpla. Mult timp, sper.

– Deci dacă ar trebui să plec să dau un telefon important...

Strânsoarea i se tensionează pe șoldurile mele atât de brusc încât aproape încep să râd. Lowe se îndreaptă spre buzele mele, sărutându-mă pentru o clipă.

– Ești sigură că nu te doare?

– Nu. Este... Extraordinar. Fantastic. Straniu de frumos, gândesc eu și spun: Cred că-mi place cum fac sex Vârcolacii.

– Nu cum fac sex Vârcolacii. Se uită fix la mine. Cum fac sex partenerii.

Simt cum zâmbesc atunci când aud cuvântul.

– Așa o să se întâmple de fiecare dată?

– Nu știu, repetă el și ridică mâna ca să-mi dea la o parte șuvițele de păr ude. La cum mă simt, nu-mi vine să cred că nu se va întâmpla așa.

– Pentru că...

Mă opresc când îi observ mâna. Este în formă umană în cea mai mare parte, dar unghiile sunt aproape transformate în gheare.

– Scuze, spune el timid.

Îl urmăresc uimită de corpul lui, în timp ce face un efort concertat să-și retragă ghearele. Uimită de senzația lui în mine. De lucrurile pe care poate să le facă.

– Mi-am pierdut puțin autocontrolul. Este foarte...

– Nou?

– Bine. Nu seamănă cu nimic ce am simțit până acum.

– Este ceva ce fac de obicei Vârcolacii? Ceva ce ar trebui să fac eu?

Râde uimit și clatină din cap.

– Dacă ar fi, nici nu aș ști. Nici nu mi-aș dori. Ești perfectă, iar eu... Degetele îi alunecă între noi, prin sudoarea abdomenelor noastre, și mă face să zvâcnesc de și mai multă plăcere. Simt un nou val de lichid izbucnind în mine. Și când noul val de plăcere se termină și icnesc așezată pe el, îmi dau seama că Lowe mă atinge în locul în care suntem uniți. În locul în care penisul lui s-a blocat în mine. Ca și cum ar avea nevoie de o dovadă tactilă că într-adevăr se întâmplă.

Când ne întoarcem pe-o parte, cu unul dintre picioarele mele cățărat peste el, îi simt sperma scurgându-se din mine chiar prin sigiliul trupurilor noastre, simt mizeria pe care o creăm în pat și peste noi. Totuși pare ceva bun.

Afară se aud valurile care se lovesc de mal. Lowe îmi ia obrazul în palmă. Simt plăcerea crescând în mine încă o dată și mă pregătesc pentru ceva de lungă durată.

Este încă miezul nopții când mă trezesc. Stau pe burtă în pat, cu obrazul îngropat într-o pernă și mă simt imobilă și epuizată, ca și cum ar fi fost înghesuite și apoi extrase din mine senzații cât pentru o întreagă viață.

Este surprinzător de plăcut.

Lowe este lângă mine, sprijinit în cot, atingându-mă peste tot într-un fel care pare jumătate distras, jumătate compulsiv. Parcurge adâncitura care îmi unește omoplații. Urmărește contururile rotunde ale fundului. Își trece degetele prin părul meu și îmi atinge vârfurile urechilor. Mă atinge chiar între picioare, neperturbat sau poate excitat de mizeria lipicioasă pe care a făcut-o acolo, nerăbdător să se împingă înapoi în mine.

Îmi flutur pleoapele și îl urmăresc observând fiecare curbă, unghi și pantă a corpului meu, fermecată de expresia fermecată a ochilor lui. Este concentrat, pierdut în atingerea simplă și trec mai multe minute până se uită la fața mea și vede că sunt trează.

Îl doresc, vreau să fac *asta* cu el atât de mult, cu atâta putere, încât este înfricoșător și înălțător în același timp.

– Bună.

Îi zâmbesc arătându-mi colții.

– Cât timp a durat să se...?

– Cam treizeci de minute. Se apleacă să traseze săruturi cu gura deschisă de-a lungul umerilor mei. Îmi cuprinde fundul cu mâna și îmi șoptește în ureche: Te-ai descurcat foarte bine, Misery. Îmi imaginez că nu a fost ușor, dar ai suportat foarte bine. Ca și cum ai fi fost făcută pentru asta.

Mă îmbujorez. Mă mișc și mă bucur de durerea pe care o simt.

– Având în vedere cât de ocupat ești cu Ana și cu haita ta, s-ar putea să trebuiască să programăm sexul.

Am vrut să fac o glumă, dar el aprobă din cap, serios.

– Trece-mă în agendă.

– Ce zici de duminică dimineața? Înainte de ora zece, însă, sau o să mă prăbușesc peste tine.

– La naiba cu asta. Pune deoparte două ore în fiecare zi.

Râd și mă uit la obrajii lui verzui, minunându-mă. „E al meu", gândesc fericită, lacomă, pofticioasă. Am sentimentul de apartenență și proprietate pentru prima dată în viața mea.

– Te-am rănit? întreabă blând și râd din nou.

– Arăt ca și cum aș fi rănită?

Ezită.

– A durat mult și a mers... poate chiar prea bine pentru mine. Aproape că am leșinat la un moment dat și mă îndoiesc că am fost în posesia tuturor facultăților mele.

– Nu, nu mă doare, Lowe. Îl privesc în ochi și întreb pe un ton egal: Dar pe tine?

Are o privire nimicitoare și îmi vine din nou să râd. El și cu mine. Împreună. Cel mai măreț lucru al tuturor timpurilor, care nu ar fi trebuit să se întâmple.

– S-ar putea să vină Serena după mine, spun. Nu vreau să dea peste un moment de sex între specii și să fie traumatizată din nou, după experiența traumatizantă pe care tocmai a avut-o.

– Este jumătate Om, jumătate Vârcolac, spune Lowe. Îl urmăresc curioasă până când vorbeşte din nou. În afara cazului că vor da buzna din pădure o grămadă de hibrizi, nu va face decât sex între specii.

– O. Încerc să mă gândesc la ce înseamnă asta, dar trebuie să renunţ. Am creierul terci, moale de la amintirea plăcerii, a tăcerii zgomotoase şi a mirosului pe care-l emană sângele lui Lowe. Îi spun: Oricum, trebuie să mă duc la duş.

– Nu, îmi ordonă el brusc, cu tonul de Alfa.

Muşchii i se tensionează, ca şi cum s-ar pregăti pentru o bătaie. Apoi probabil îşi dă seama cât de ridicolă este reacţia lui, pentru că închide ochii, iar gâtul i se încordează.

Înclin capul.

– Înainte nu te deranja să mă spăl.

– Acum e altfel. Se întâmplă multe lucruri. Arată spre capul lui, apoi spre corp. Vrea să spună că se întâmplă multe lucruri cu el. Nu cred că o să pot să dispari de sub ochii mei câteva zile. Sau săptămâni. Pare că regretă, dar fără să se scuze, o combinaţie care nu am crezut că este posibilă. Iar acum miroşi ca mine. Nu ţi-ar veni să crezi cât de mult, Misery. Miroşi ca mine de la interior, şi fiecare celulă a mea se bucură, pentru că este cel mai bun lucru pe care l-am făcut în viaţa mea, poate singurul lucru bun şi nu pot să te las să...

– Lowe. Mă ridic să mă sprijin în coate şi mă aplec în faţă să-l sărut pe buze, oprind torentul de cuvinte. Vrei să vii să faci un duş cu mine? Mă retrag şi zâmbesc. În felul ăsta poţi înlocui mirosul imediat şi nici nu plec de lângă tine.

În următoarea secundă, corpul lui nu mai este tensionat. Are privirea blândă.

– Asta pot să fac.

Mă duce în braţe până la baie şi şuvoiul cald de apă mă calmează la fel de mult ca mâinile lui care urmăresc fiecare picătură în călătoria pe corpul meu. Închid ochii, îmi las capul pe spate şi îl las să mă atingă în felul acela hotărât şi absorbit care pare

să reprezinte noua lui normalitate. Pare să fi acceptat asta, pe *noi*, fără efort, necondiționat, dar nu pot să nu mă întreb.

– Lowe?

– Mmm?

– De vreme ce eu sunt partenera ta și de vreme ce nu am nici un plan să... știi tu, renunț la tine... nu o să mai poți face asta niciodată cu un Vârcolac, spun fără să deschid ochii. Nu vei avea niciodată experiența hardware-ului.

Mâinile lui săpunite îmi mângâie pielea, poposind prea mult asupra sânilor.

– Orice dorință de a face asta cu un Vârcolac a murit în noaptea în care te-am cunoscut. Aud negarea în vocea lui. Adaugă o șoaptă, mai mult pentru el decât pentru mine. Oricum, nu ar putea fi nimeni altcineva. Nici dacă nu m-ai mai dori, nu aș putea.

– Dar realitatea este că am mult mai multe limitări decât tine. O să fie ciudat că o să mergem împreună la alergat când o să fii în formă de lup? Că nu o să ne plimbăm niciodată la soare? Că nu o să luăm masa împreună? Va trebui chiar să găsim un program de somn care să fie bun pentru amândoi.

Îmi cuprinde bărbia cu degetul mare și cel arătător și o ridică, blând dar hotărât, până sunt obligată să îl privesc în ochi.

– Nu, spune el simplu.

Este mai convingător decât orice discurs lung sau dezmințire vehementă. Apoi îmi așază o șuviță de păr în spatele urechii și se apleacă să sugă unul dintre punctele de pe gât care par să fie nordul lui magnetic. Îngână delicat și începe să mă zgârie cu dinții.

– Atunci poți să-i dai drumul, îi spun.

Mă ciugulește delicat.

– Mmm?

– Să mă muști dacă vrei. Simt cum pieptul lat îi înțepenește lipit de mine. Lasă-mi o urmă ca toate urmele de partener pe care le-am văzut.

Din piept i se ridică un huruit profund. Pentru o clipă, strânsoarea se intensifică pe talie și devine aproape dureroasă. Apoi îmi dă drumul și arată ca și cum ar fi făcut din oțel și cumpătare.

– Nu.

– Dacă crezi că o să mă răzgândesc...

– Nu cred. Dar nu acum.

– Nu acum.

– Există ritualuri. Obiceiuri. Lucruri care înseamnă ceva pentru noi. Pentru mine, adaugă el. Vreau să te văd pictată din nou cu acele semne obscene de ceremonial. Vreau să le pictez pe tine. Singur, de data asta, nu am nevoie de cineva prin preajmă care să te vadă așa și să aibă cine știe ce idei. Și când o să te mușc în cele din urmă, nu te voi mușca de gât. Râde mâhnit. Nu va fi nimic mai demn pentru noi, Misery.

– Dar de unde?

Palma lui îmi cuprinde gâtul. Ceafa. Buricul degetului mare atinge șira spinării pe lungimea a două vertebre.

– Aici. Cred că o să te mușc de aici. O spune ca și cum ar fi un plan murdar și secret la care lucrează de ceva vreme și scoate un sunet frustrat. O să îți ții părul strâns și oamenii îl vor vedea și vor ști că am luat-o pe frumoasa mea mireasă Vampiră în felul în care o fac lupii și că ei i-a plăcut la nebunie. Și tu o să fii bună cu mine și o să mă lași, nu-i așa?

„Te-aș lăsa în clipa asta", gândesc, dar nu spun. Deja îl cunosc pe Lowe și lucrurile pe care este obișnuit să și le refuze.

– Abia aștept. Pupilele i se dilată ca și cum i-aș fi promis bogății inimaginabile. Merită o lume întreagă. Merită toate lucrurile pe care și le-a dorit vreodată. Până atunci vrei să te mușc eu? îl întreb.

Înjură încet când gura mea ajunge la una dintre glandele de la baza gâtului său și apoi șoptește „La naiba, da!" când o străpung cu colții. Îmi trec degetul mare peste glanda din partea cealaltă, simțindu-i cutremurările și auzind ecourile cuvintelor „Te rog, mai mult, atât de mult cât îți trebuie". Lowe a mai fost excitat înainte, dar acum îi simt nerăbdarea în aroma sângelui și atunci când strecoară degetul adânc în mine, când respirația îi devine haotică și îmi ordonă să termin, să termin chiar acum ca să mi-o poată trage din nou, nu pot decât să las plăcerea să se rostogolească prin

corpul meu în valuri tot mai mici. După aceea mă ridică și mă lipește de faianța de pe perete. Îi cuprind șoldurile cu picioarele și îl primesc în mine.

Se împinge înăuntru și de data asta este la fel de ușor ca într-un vis. Simt întinderea arzătoare și îmi las unghiile să deseneze semiluni pe spatele lui masiv. „Nu-mi vine să cred că la un moment dat ai crezut că asta nu o să funcționeze", aproape spun, aproape râd, dar sângele lui are un gust prea bun ca să mă opresc din băut și mi-am pierdut mințile din cauza senzației corpului lui adânc înfipt în mine, chiar mai adânc decât data trecută.

– Îți place, nu-i așa? șoptește lipit de pielea mea și mușchii mei încordați în jurul penisului său drept răspuns îl fac să deschidă gura lipită de umărul meu.

– La naiba, deja îl simt. Simt cum se umflă din nou, Misery, poți...?

Sunt prea ocupată să mă înfrupt din sângele lui ca să-i spun cât de mult vreau. Dar pot să-i arăt. Sug mai tare din glanda lui, iar el geme și se împinge în mine cu atâta forță și profunzime încât pentru o clipă nici unul dintre noi nu poate să respire.

Apoi simt primele fluturări de plăcere străbătându-mă, simt nodul lui Lowe crescând cu viteză în mine, legându-mă de el și sub jetul înmiresmat de apă, zâmbesc lipită de vena lui.

EPILOG

LOWE

Face multe glume de genul „Ești condamnat oficial la o viață de Mizerie", iar Lowe nu este sigur că la început i se păreau amuzante, cu atât mai puțin acum, când a trecut o săptămână de când o are înapoi, dar nu poate să nu fie încântat de fiecare dată.

Chiar dacă oftează și clatină din cap dezaprobator.

– La dreapta. De fapt, la stânga. De fapt, lasă-mă pe mine, bălmăjește ea, furând ciocanul din mâna lui.

Atârnă o poză pe peretele camerei care va deveni din nou a Anei. Este o prostie pe care a desenat-o Lowe ieri fără să se pregătească, pentru că așa este acum: spontan, inspirat și fericit.

Un gigant, un Sparkles care seamănă cu un Godzilla, cocoțat pe semnul Hollywood – pe care întâmplarea face că scrie LILIANA. Nu este stilul obișnuit al lui Lowe și nici nu i s-a părut că i-a ieșit atât de bine desenul. Dar când și-a lăsat carnetul de schițe deschis pe bufet, Serena și Misery au aruncat o privire și protestele lui au fost întâmpinate cu ochi dați peste cap și acuzații că ar fi cerșit complimente. De cum a apus soarele, i-au furat mașina și s-au plimbat ore întregi numai ca să găsească rama perfectă.

Și cât timp ele au fost plecate, Lowe a mutat cutiile lui Misery în camera vecină. O să stea la el în cameră, că așa este logic.

Ca să fie cu el.

Partenera lui.

Cu el.

Nu se poate spune că s-a obișnuit cu ideea. Se prea poate ca atunci când vine vorba de sentimente ca cele pe care le are el pentru Misery, uriașe, copleșitoare, atotcuprinzătoare, să nu te obișnuiești niciodată. S-ar putea ca prețiozitatea pură să nu se uzeze niciodată. Și de câte ori se gândește la viitor, la posibilități, inima i-o ia la galop, ca și cum s-ar lua la întrecere cu sine.

Iar Misery observă întotdeauna.

– Ce se întâmplă? întreabă ea, bălmăjind cuvintele în timp ce-și roade o unghie. Un incident cardiac?

Se uită strâmb la el cu ochii ei violeți și drăguți. Profilul îi este alcătuit din niște linii delicate punctate de vârfurile dramatice ale urechilor, de dinți și bărbie. Aproape îl face să rămână fără suflare.

Nu știe cum să-i răspundă. Așa că se duce mai aproape de ea, plimbându-și mâna pe spatele ei în timp ce ea bate cuie în perete. Când asta nu este suficient, își înfășoară brațele în jurul pieptului ei. Îi inspiră aroma încântătoare, amețitoare. Închide ochii.

Nu a fost singur înainte de ea. Dacă cineva l-ar fi întrebat, nu ar fi recunoscut că era nefericit. Avea o haită și o soră de care să aibă grijă, lucruri de care era pasionat, prieteni pentru care și-ar fi dat viața. Nu credea că îi lipsea ceva. Dar acum...

Nu este sigur că merită afecțiunea vieții lui actuale, dar o va păstra.

– Bună, spune Misery de parcă nu ar fi fost împreună toată seara, în fiecare secundă de când s-a trezit. Pune ciocanul și cuiul jos pe dulap. Mâinile albe se înfășoară în jurul antebrațului lui. Lowe simte o fericire profundă.

– Hei, spune el.

Misery începe să traseze litere pe pielea lui și vrea să-i spună să încetinească, să mai scrie cuvintele încă o dată. Dar apoi distinge un T și un B și un S și un C și se gândește că poate să ghicească.

– A ajuns pacostea, șoptește ea entuziasmată în timp ce o mașină se oprește pe alee, în fața ferestrei.

Misery se smucește din brațele lui și Lowe înghite o bombăneală pentru că nu este singura preocupare a partenerei lui. Apoi o urmează la parter.

Nu a văzut-o pe Ana de mai bine de două săptămâni, dar sora lui abia dacă îi dă o îmbrățișare de mântuială, prea ocupată să-i arate lui Misery și noii ei prietene, Serena, rucsacul pe care unchiul Koen i l-a cumpărat pentru Sparkles.

Lowe își reține un zâmbet și iese afară în timp ce prietenul lui cel mai bun coboară din mașină.

– Mersi. Rămân dator.

Koen pufnește.

– Frate, ești înglodat în datorii. Și nu din cauza Anei.

– Dar?

– Emery a aruncat în aer discuțiile familiei. Printre altele, se pare. Ridică din umeri din cauza expresiei lui Lowe. Ce, e prea devreme?

Lowe oftează și îi face semn să intre în casă.

– Intră. O să-ți fac un rezumat al nebuniei din ultimele zece zile.

– Sunt foarte entuziasmat să aud despre...

După ce face un singur pas în casă, Koen se oprește de parcă ar fi dat peste o grămadă de cărămizi. Întinde mâna ca să se sprijine de perete.

– Ce naiba?

Lowe se uită la el, încruntat. Pentru că nu primește nici un răspuns, se întoarce să-și studieze prietenul. Corpul îi vibrează discret. Pupilele i se contractă, ca atunci când un Vârcolac este pe punctul de a se transforma. Și ochii...

Lowe urmărește privirea lui Koen. Este ațintită asupra unui mic profil ghemuit pe podeaua livingului. Momentan îi scarpină bărbia și îi șoptește scuze lui Sparkles, care toarce.

Serena.

Privirea lui Koen rămâne acolo mult timp, ca și cum ar fi captivat sau poate nu ar vrea să îi dea drumul.

– Măi, măi, măi, spune el tărăgănat. Vocea îi este guturală și profundă. Am dat de naiba, asta-i clar.

Lowe înțelege imediat.

„Asta va fi o problemă", se gândește.

MULȚUMIRI

Oameni buni, o să facem iar o listă. Cei cărora aș vrea să le mulțumesc sunt:

- Adriana, Christina și Lo, pentru că m-au ținut de mână la Comi-Con și pentru că m-au încurajat să scriu cartea ușor dezechilibrată dragă inimii mele. Să publici ceva este înfricoșător și sunt norocoasă că vă am lângă mine.
- Agentul meu, Thao, și redactoarea mea, Sarah, care nu numai că m-au lăsat să-mi scriu cartea încâlcită, dar s-au și bucurat pentru asta. Nici unul dintre voi nu știe care este culoarea adevărată a fructelor de pădure, dar vă iubesc oricum.
- Liz Sellers, redactoarea-asistentă de vis, care întotdeauna mă face să simt că sunt pe mâini bune.
- Agenții mei de publicitate, Kristin Cipolla și Tara O'Connor, pentru că au fost foarte răbdătoare și pentru că au organizat cel mai bun turneu. Cu fiecare carte vă merit mai puțin, dar sunt atât de bucuroasă că pot să vorbesc cu voi despre Taylor Swift!
- Specialiștii mei în marketing, Bridget O'Toole și Kim-Salina I. Un milion de mulțumiri pentru tot ceea ce faceți,

tot ceea ce nu-mi cereți să fac și toate lucrurile pe care mă ajutați să le fac ținându-mă de mână. Sunteți cele mai grozave, așa că nu o să vă fur edițiile princeps.

- Rita Frangie Batour și Vikki Chu, pentru desenul coperții (am fost foarte nesuferită de data asta și totuși nu a venit nimeni să mă omoare; vă mulțumesc pentru îndurare) și desigur Lilith, pentru faptul că este cea mai talentată ilustratoare care a binecuvântat vreodată acest plan al existenței.
- Toată lumea de la Berkley. M-am simțit grozav când am fost în vizită și sunt atât de recunoscătoare pentru cât de primitoare a fost toată lumea! Îi transmit în special iubirea mea din tot sufletul editoarei-șefe Cindy pentru faptul că, cinstit vorbind, a avut asupra mea influența cea mai formativă, chiar înainte să o cunosc; agenta-șefă de publicitate, Erin; Carly, pentru că a spus despre cartea mea că este „delicios de obscenă" și în felul ăsta mi-a făcut anul mai bun; Gabriella, care m-a întrebat dacă și cartea mea are nod și m-a făcut să mă simt recunoscută și înțeleasă; Claudia Colgan, pentru că a înfruntat o iarnă rece și periculoasă.
- Editorul de producție (Jen Myers), redactoarea-șefă (Christine Legon), corectoarea (Jennifer Sale), și designerul de interior (Daniel Brount). Îmi pare rău că v-am făcut să citiți ceea ce v-am făcut să citiți.
- Redactorii mei mexicani și spanioli. Mulțumiri speciale pentru Mariana și Laura de la Contraluz; Gerardo, pentru cea mai bună cină din viața mea (S. vorbește despre ea în continuare în fiecare zi); și Norma (îmi pare *foarte, foarte, foarte* rău pentru chestia aia).
- Prietenii mei scriitori, fani, prietenii mei SDLA, prietenele de la Berkley, , prietenii din familia adoptivă, prietenii prieteni: sunt praf, vă mulțumesc pentru că mă suportați.

- Sora mea pentru că e întotdeauna imperturbabilă.
- AO3 și Organizația pentru Lucrări Transformative, pentru viața și sănătatea mea mintală.
- Soțul meu. Acum avem cinci cărți și încep să-i datorez niște mulțumiri adevărate, care nu sunt insultătoare, despre care va afla când mama lui o să-i trimită niște extrase din ediția germană. Îți mulțumesc pentru faptul că ai fost de acord să menții orele de cină sud-europene, pentru faptul că faci curat în litiera pisicii când am un deadline și pentru faptul că ești mândru de mine chiar și atunci când eu nu sunt. Ca de obicei: IYDIGKM

Nu aș vrea să îi mulțumesc:

- Ticketmaster.

AUTOARE PUBLICATĂ ÎN 34 DE ȚĂRI
BESTSELLERE VÂNDUTE ÎN PESTE 1,5 MILIOANE DE EXEMPLARE

MISERY LARK, singura fiică a celui mai puternic consilier Vampir din regiunea de sud-vest, este o proscrisă – din nou. Zilele în care a trăit în anonimat printre Oameni s-au terminat: a fost chemată să susțină o alianță istorică de menținere a păcii între Vampiri și dușmanii lor de moarte, Vârcolacii, și nu vede altă soluție decât să se predea la schimb – din nou...

Vârcolacii sunt nemiloși și imprevizibili, iar conducătorul lor Alfa, Lowe Moreland, nu face excepție. El își conduce haita cu autoritate absolută, dar nu fără dreptate. Și, spre deosebire de Consiliul Vampirilor, nici fără sentimente. Din felul în care urmărește fiecare mișcare a lui Misery, este clar că nu are încredere în ea. Dacă ar ști cât de multă dreptate are...

Pentru că Misery are propriile motive să accepte o căsătorie de conveniență, motive care nu au nimic de-a face cu politica sau cu alianțele; totul are de-a face cu singurul lucru la care a ținut vreodată. Și este dispusă să facă tot ce este nevoie pentru a recupera ceea ce este al ei, chiar dacă asta înseamnă o viață precară pe teritoriul Vârcolacilor... singură cu lupul.

„Ali Hazelwood este o forță în materie de romantism.
M-a readus cu fermitate în epoca mea de vârcolac."
Hannah Grace, autoarea bestsellerelor *Icebreaker* și *Wildfire*

„Povestea de dragoste care înflorește dintr-o căsătorie
de conveniență este deopotrivă tandră și voluptuoasă,
indiscutabil sexy, și plină de suflet."
Isabel Cañas, autoarea bestsellerului
Hacienda. Unde se termină noaptea

voxa
audiobooks

Tradiție din 1989

ISBN 978-650-319-706-7

9 786503 197067